Druk nr 2233

Warszawa, 31 stycznia 2018 r.

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-7-18

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu z projektami aktów wykonawczych.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Finansów.

Z poważaniem

(-) Mateusz Morawiecki

Projekt

U S T A W A

z dnia

o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu[1), 2)]

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa zasady i tryb przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, a także inne środki służące ochronie interesu publicznego.

---

1) Niniejsza ustawa:
1) w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającą rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającą dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz. Urz. UE L 141 z 05.06.2015, str. 73);
2) służy stosowaniu: rozporządzenia Rady (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz. Urz. UE L 344 z 28.12.2001, str. 70), rozporządzenia Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z organizacjami ISIL (Daisz) i Al. Kaida (Dz. Urz. UE L 139 z 29.05.2002, str. 9, z późn. zm.), rozporządzenia (WE) nr 1889/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie kontroli środków pieniężnych wwożonych do Wspólnoty lub wywożonych ze Wspólnoty (Dz. Urz. UE L 309 z 25.11.2005, str. 9), rozporządzenia Rady (WE) nr 753/2011 z dnia 1 sierpnia 2011 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, grupom, przedsiębiorstwom i podmiotom w związku z sytuacją w Afganistanie (Dz. Urz. UE L 199 z 02.08.2011, str. 1), rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiającego rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE i nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającego rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011 (Dz. Urz. UE L 122 z 03.05.2013, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 17 z 21.01.2017, str. 52), rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/847 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie informacji towarzyszących transferom środków pieniężnych i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1781/2006 (Dz. Urz. UE L 141 z 05.06.2015, str. 1).

2) Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze, ustawę z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, ustawę z dnia 6 kwietnia 1984 r. o fundacjach, ustawę z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach, ustawę z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie, ustawę z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, ustawę z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych, ustawę z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, ustawę z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, ustawę z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, ustawę z dnia 9 listopada 2009 r. o grach hazardowych, ustawę z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych, ustawę z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze, ustawę z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, ustawę z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, ustawę z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, ustawę z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, ustawę z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej oraz ustawę z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami.

Art. 2. 1. Instytucjami obowiązanymi są:

1) banki krajowe, oddziały banków zagranicznych, oddziały instytucji kredytowych, instytucje finansowe mające siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz oddziały instytucji finansowych niemających siedziby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1876, 2361 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 62, 106 i 138);
2) spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe oraz Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa, w rozumieniu ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2065, 2486 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 62, 106 i 138);
3) krajowe instytucje płatnicze, krajowe instytucje pieniądza elektronicznego, oddziały unijnych instytucji płatniczych, oddziały unijnych i zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego, biura usług płatniczych oraz agenci rozliczeniowi, w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2003 oraz z 2018 r. poz. 62);
4) firmy inwestycyjne, banki powiernicze w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1768, 2486 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 106 i 138) oraz oddziały zagranicznych firm inwestycyjnych w rozumieniu tej ustawy, prowadzące działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
5) zagraniczne osoby prawne prowadzące na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność maklerską, w tym prowadzące taką działalność w formie oddziału, oraz towarowe domy maklerskie w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1127, 1089 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 106 i 138), a także spółki handlowe, o których mowa w art. 50a tej ustawy;
6) spółki prowadzące rynek regulowany – w zakresie, w jakim prowadzą platformę aukcyjną, o której mowa w art. 3 pkt 10a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi;
7) fundusze inwestycyjne, alternatywne spółki inwestycyjne, towarzystwa funduszy inwestycyjnych, zarządzający ASI, oddziały spółek zarządzających oraz oddziały zarządzających z UE znajdujące się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w rozumieniu ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 56, 106 i 138);

8) zakłady ubezpieczeń wykonujące działalność, o której mowa w dziale I załącznika do ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1170, z późn. zm.[3)]), w tym krajowe zakłady ubezpieczeń, główne oddziały zagranicznych zakładów ubezpieczeń z siedzibą w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej oraz oddziały zagranicznych zakładów ubezpieczeń mających siedzibę w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej;

9) pośrednicy ubezpieczeniowi wykonujący czynności pośrednictwa ubezpieczeniowego w zakresie ubezpieczeń wymienionych w dziale I załącznika do ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej oraz oddziały zagranicznych pośredników wykonujących takie czynności mające siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z wyłączeniem agenta ubezpieczeniowego, który jest agentem ubezpieczeniowym wykonującym czynności pośrednictwa ubezpieczeniowego na rzecz jednego zakładu ubezpieczeń w zakresie tego samego działu zgodnie z załącznikiem do ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej oraz nie pobiera od klienta składki ubezpieczeniowej ani od zakładu ubezpieczeń kwot należnych klientowi;

10) Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. oraz spółka, której Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. przekazał wykonywanie czynności z zakresu, o którym mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, w zakresie, w jakim prowadzą rachunki papierów wartościowych lub rachunki zbiorcze;

11) przedsiębiorcy prowadzący działalność kantorową w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 679), inni przedsiębiorcy świadczący usługę wymiany walut lub usługę pośrednictwa w wymianie walut, niebędący innymi instytucjami obowiązanymi, oraz oddziały przedsiębiorców zagranicznych prowadzących taką działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

12) podmioty prowadzące działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług w zakresie:
    a) wymiany pomiędzy walutami wirtualnymi i środkami płatniczymi,
    b) wymiany pomiędzy walutami wirtualnymi,

[3)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 1089, 1926, 2102 i 2486 oraz z 2018 r. poz. 8 i 106.

c) pośrednictwa w wymianie, o której mowa w lit. a lub b,

d) prowadzenia rachunków, o których mowa w ust. 2 pkt 17 lit. e;

13) notariusze w zakresie czynności dokonywanych w formie aktu notarialnego, obejmujących:

a) przeniesienie własności wartości majątkowej, w tym sprzedaż, zamianę lub darowiznę ruchomości lub nieruchomości,

b) zawarcie umowy działu spadku, zniesienia współwłasności, dożywocia, renty w zamian za przeniesienie własności nieruchomości oraz o podział majątku wspólnego,

c) przeniesienie spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu, prawa użytkowania wieczystego oraz ekspektatywy odrębnej własności lokalu,

d) wniesienie wkładu niepieniężnego po założeniu spółki,

e) zawarcie umowy dokumentującej wniesienie lub podwyższenie wkładów do spółki albo wniesienie lub podwyższenie kapitału zakładowego,

f) przekształcenie lub połączenie spółek,

g) zbycie przedsiębiorstwa,

h) zbycie udziałów w spółce;

14) adwokaci, radcowie prawni, prawnicy zagraniczni, doradcy podatkowi w zakresie, w jakim świadczą na rzecz klienta pomoc prawną lub czynności doradztwa podatkowego dotyczące:

a) kupna lub sprzedaży nieruchomości, przedsiębiorstwa lub zorganizowanej części przedsiębiorstwa,

b) zarządzania środkami pieniężnymi, instrumentami finansowymi lub innymi aktywami klienta,

c) zawierania umowy o prowadzenie rachunku bankowego, rachunku papierów wartościowych lub wykonywania czynności związanych z prowadzeniem tych rachunków,

d) wnoszenia wkładu do spółki kapitałowej lub podwyższenia kapitału zakładowego spółki kapitałowej,

e) tworzenia, prowadzenia działalności lub zarządzania spółkami kapitałowymi lub trustami

– z wyjątkiem radców prawnych oraz prawników zagranicznych wykonujących zawód w ramach stosunku pracy lub służby w urzędach obsługujących organy administracji

publicznej, innych państwowych lub samorządowych jednostkach organizacyjnych oraz w podmiotach innych niż spółki, o których mowa w art. 8 ust. 1 pkt 1–3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 i 2400 oraz z 2018 r. poz. 138), oraz doradców podatkowych wykonujących zawód w ramach stosunku pracy w podmiotach innych niż te, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 794 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 1089);

15) doradcy podatkowi, w zakresie innych czynności doradztwa podatkowego niż wymienione w pkt 14, oraz biegli rewidenci;

16) przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2168, 2290 i 2486 oraz z 2018 r. poz. 107), niebędący innymi instytucjami obowiązanymi, świadczący usługi polegające na:
    a) tworzeniu osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej,
    b) pełnieniu funkcji członka zarządu lub umożliwianiu innej osobie pełnienia tej funkcji lub podobnej funkcji w osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej,
    c) zapewnianiu siedziby, adresu prowadzenia działalności lub adresu korespondencyjnego oraz innych pokrewnych usług dla osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej,
    d) działaniu lub umożliwieniu innej osobie działania, jako powiernik trustu, który powstał w drodze czynności prawnej,
    e) działaniu lub umożliwieniu innej osobie działania, jako osoba wykonująca prawa z akcji lub udziałów na rzecz podmiotu innego niż spółka notowana na rynku regulowanym podlegającym wymogom dotyczącym ujawniania informacji zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub podlegająca równoważnym standardom międzynarodowym;

17) podmioty prowadzące działalność w zakresie usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych;

18) pośrednicy w obrocie nieruchomościami;

19) operatorzy pocztowi w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1481 oraz z 2018 r. poz. 106 i 138);

20) podmioty prowadzące działalność w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych, gier w karty i gier na automatach, w rozumieniu ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 165);
21) fundacje utworzone na podstawie ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o fundacjach (Dz. U. z 2016 r. poz. 40 oraz z 2017 r. poz. 1909) w zakresie, w jakim przyjmują lub dokonują płatności w gotówce o wartości równej lub przekraczającej równowartość 10 000 euro, bez względu na to, czy płatność jest przeprowadzana jako pojedyncza operacja, czy kilka operacji, które wydają się być ze sobą powiązane;
22) stowarzyszenia posiadające osobowość prawną, utworzone na podstawie ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. z 2017 r. poz. 210), w zakresie, w jakim przyjmują lub dokonują płatności w gotówce o wartości równej lub przekraczającej równowartość 10 000 euro, bez względu na to, czy płatność jest przeprowadzana jako pojedyncza operacja, czy kilka operacji, które wydają się być ze sobą powiązane;
23) przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej w zakresie, w jakim przyjmują lub dokonują płatności za towary w gotówce o wartości równej lub przekraczającej równowartość 10 000 euro, bez względu na to, czy transakcja jest przeprowadzana jako pojedyncza operacja, czy kilka operacji, które wydają się być ze sobą powiązane;
24) przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej w zakresie, w jakim prowadzą działalność polegającą na udostępnianiu skrytek sejfowych, oraz oddziały przedsiębiorców zagranicznych prowadzące taką działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
25) instytucje pożyczkowe w rozumieniu ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2016 r. poz. 1528 oraz z 2017 r. poz. 819).

2. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

1) beneficjencie rzeczywistym – rozumie się przez to osobę fizyczną lub osoby fizyczne, sprawujące bezpośrednio lub pośrednio kontrolę nad klientem poprzez posiadane uprawnienia, które wynikają z okoliczności prawnych lub faktycznych, umożliwiające wywieranie decydującego wpływu na czynności lub działania podejmowane przez klienta, lub osobę fizyczną lub osoby fizyczne, w imieniu których stosunki gospodarcze są nawiązywane lub przeprowadzana jest transakcja okazjonalna, w tym:
   a) w przypadku klienta będącego osobą prawną inną niż spółka, której papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym podlegającym

wymogom ujawniania informacji wynikającym z przepisów prawa Unii Europejskiej lub odpowiadającym im przepisom prawa państwa trzeciego:

– osobę fizyczną będącą udziałowcem lub akcjonariuszem klienta, której przysługuje prawo własności więcej niż 25% ogólnej liczby udziałów lub akcji tej osoby prawnej,
– osobę fizyczną dysponującą więcej niż 25% ogólnej liczby głosów w organie stanowiącym klienta, także jako zastawnik albo użytkownik, lub na podstawie porozumień z innymi uprawnionymi do głosu,
– osobę fizyczną sprawującą kontrolę nad osobą prawną lub osobami prawnymi, którym łącznie przysługuje prawo własności więcej niż 25% ogólnej liczby udziałów lub akcji klienta lub łącznie dysponującą więcej niż 25% ogólnej liczby głosów w organie klienta, także jako zastawnik albo użytkownik, lub na podstawie porozumień z innymi uprawnionymi do głosu,
– osobę fizyczną sprawującą kontrolę nad klientem poprzez posiadanie w stosunku do tej osoby prawnej uprawnień, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 37 lit. a–e ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2017 r. poz. 2342 i 2201 oraz z 2018 r. poz. 62), lub
– osobę fizyczną zajmującą wyższe stanowisko kierownicze, w przypadku udokumentowanego braku możliwości ustalenia lub wątpliwości co do tożsamości osób fizycznych określonych w tiret pierwsze, drugie, trzecie i czwarte oraz w przypadku niestwierdzenia podejrzeń prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu,

b) w przypadku klienta będącego trustem:
– założyciela,
– powiernika,
– nadzorcę, jeżeli został ustanowiony,
– beneficjenta,
– inną osobę sprawującą kontrolę nad trustem,

c) w przypadku klienta będącego osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą, wobec którego nie stwierdzono przesłanek lub okoliczności mogących wskazywać na fakt sprawowania kontroli nad nim przez inną osobę fizyczną lub osoby fizyczne, przyjmuje się, że taki klient jest jednocześnie beneficjentem rzeczywistym;

2) blokadzie rachunku – rozumie się przez to czasowe uniemożliwienie korzystania i dysponowania ze wszystkich lub części wartości majątkowych gromadzonych na rachunku, w tym również przez instytucję obowiązaną;
3) członkach rodziny osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne – rozumie się przez to:
   a) małżonka lub osobę pozostającą we wspólnym pożyciu z osobą zajmującą eksponowane stanowisko polityczne,
   b) dziecko osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne i jego małżonka lub osoby pozostającej we wspólnym pożyciu,
   c) rodziców osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne;
4) dyrektywie 2015/849 – rozumie się przez to dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającą rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającą dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz. Urz. UE L 141 z 05.06.2015, str. 73);
5) europejskich urzędach nadzoru – rozumie się przez to Europejski Urząd Nadzoru Bankowego, Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych oraz Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych;
6) finansowaniu terroryzmu – rozumie się przez to czyn określony w art. 165a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2017 r. poz. 2204 oraz z 2018 r. poz. 20);
7) grupie – rozumie się przez to jednostkę dominującą wraz z jej jednostkami podporządkowanymi w rozumieniu ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości;
8) jednostkach współpracujących – rozumie się przez to organy administracji rządowej, organy jednostek samorządu terytorialnego oraz inne państwowe jednostki organizacyjne, a także Narodowy Bank Polski (NBP), Komisję Nadzoru Finansowego (KNF) i Najwyższą Izbę Kontroli (NIK);
9) kadrze kierowniczej wyższego szczebla – rozumie się przez to członka zarządu, dyrektora lub pracownika instytucji obowiązanej, posiadającego wiedzę z zakresu ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu związanego z działalnością instytucji obowiązanej oraz podejmującego decyzje mające wpływ na to ryzyko;
10) kliencie – rozumie się przez to osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, na rzecz której instytucja obowiązana świadczy

usługi lub wykonuje czynności wchodzące w zakres prowadzonej przez nią działalności zawodowej, w tym nawiązuje stosunki gospodarcze lub na rzecz której przeprowadza transakcję okazjonalną; w przypadku umowy ubezpieczenia za klienta instytucji obowiązanej rozumie się ubezpieczającego;

11) osobach zajmujących eksponowane stanowiska polityczne – rozumie się przez to osoby fizyczne zajmujące znaczące stanowiska lub pełniące znaczące funkcje publiczne, w tym:
   a) szefów państw, szefów rządów, ministrów, wiceministrów, sekretarzy stanu, podsekretarzy stanu, w tym Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Prezesa Rady Ministrów i wiceprezesa Rady Ministrów,
   b) członków parlamentu lub podobnych organów ustawodawczych, w tym posłów i senatorów,
   c) członków organów zarządzających partii politycznych,
   d) członków sądów najwyższych, trybunałów konstytucyjnych oraz innych organów sądowych wysokiego szczebla, których decyzje nie podlegają zaskarżeniu, z wyjątkiem trybów nadzwyczajnych, w tym sędziów Sądu Najwyższego, Trybunału Konstytucyjnego, Naczelnego Sądu Administracyjnego, wojewódzkich sądów administracyjnych oraz sędziów sądów apelacyjnych,
   e) członków trybunałów obrachunkowych lub zarządów banków centralnych, w tym Prezesa oraz członków Zarządu NBP,
   f) ambasadorów, chargés d'affaires oraz wyższych oficerów sił zbrojnych,
   g) członków organów administracyjnych, zarządczych lub nadzorczych przedsiębiorstw państwowych, w tym dyrektorów przedsiębiorstw państwowych oraz członków zarządów i rad nadzorczych spółek z udziałem Skarbu Państwa, w których ponad połowa akcji albo udziałów należy do Skarbu Państwa lub innych państwowych osób prawnych,
   h) dyrektorów, zastępców dyrektorów oraz członków organów organizacji międzynarodowych lub osoby pełniące równoważne funkcje w tych organizacjach,
   i) dyrektorów generalnych w urzędach naczelnych i centralnych organów państwowych, dyrektorów generalnych urzędów wojewódzkich oraz kierowników urzędów terenowych organów rządowej administracji specjalnej;

12) osobach znanych jako bliscy współpracownicy osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne – rozumie się przez to:
    a) osoby fizyczne będące beneficjentami rzeczywistymi osób prawnych, jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej lub trustów wspólnie z osobą zajmującą eksponowane stanowisko polityczne lub utrzymujące z taką osobą inne bliskie stosunki związane z prowadzoną działalnością gospodarczą,
    b) osoby fizyczne będące jedynym beneficjentem rzeczywistym osób prawnych, jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej lub trustu, o których wiadomo, że zostały utworzone w celu uzyskania faktycznej korzyści przez osobę zajmującą eksponowane stanowisko polityczne;
13) państwie trzecim wysokiego ryzyka – rozumie się przez to państwo identyfikowane na podstawie informacji pochodzących z wiarygodnych źródeł, w tym raportów z ewaluacji krajowych systemów przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu przeprowadzanych przez Grupę Specjalną do spraw Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (FATF) oraz organy lub organizacje z nią powiązane, jako nieposiadające skutecznego systemu przeciwdziałania praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu lub posiadające znaczące braki w systemie przeciwdziałania praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu, w szczególności państwo trzecie, zidentyfikowane przez Komisję Europejską w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 9 dyrektywy 2015/849;
14) praniu pieniędzy – rozumie się przez to czyn określony w art. 299 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny;
15) przeprowadzaniu transakcji – rozumie się przez to wykonanie przez instytucję obowiązaną dyspozycji lub zlecenia wydanego przez klienta lub osobę działającą w jego imieniu;
16) przetwarzaniu informacji – rozumie się przez to każdą operację wykonywaną na informacjach, w szczególności uzyskiwanie, gromadzenie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i usuwanie, a zwłaszcza te, które wykonuje się w systemach informatycznych;
17) rachunku – rozumie się przez to:
    a) rachunek płatniczy w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych,
    b) rachunek bankowy i rachunek w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, niebędące rachunkami płatniczymi,

c) rachunek papierów wartościowych i rachunek zbiorczy oraz służący do ich obsługi rachunek pieniężny, w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi,

d) rejestr uczestników funduszu lub ewidencję uczestników funduszu inwestycyjnego zamkniętego,

e) prowadzony w formie elektronicznej zbiór danych identyfikacyjnych zapewniających osobom uprawnionym możliwość korzystania z jednostek walut wirtualnych, w tym przeprowadzania transakcji ich wymiany,

f) rachunek derywatów w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi;

18) relacjach korespondenckich – rozumie się przez to:

a) świadczenie usług bankowych przez jeden bank, jako korespondenta, na rzecz innego banku, jako respondenta,

b) relacje między instytucjami kredytowymi, instytucjami finansowymi, w tym relacje, w ramach których są świadczone podobne usługi przez instytucję będącą korespondentem na rzecz instytucji będącej respondentem, oraz relacje, które zostały ustanowione na potrzeby transakcji dotyczących papierów wartościowych lub na potrzeby transferów środków pieniężnych;

19) rozporządzeniu 2015/847 – rozumie się przez to rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/847 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie informacji towarzyszących transferom środków pieniężnych i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1781/2006 (Dz. Urz. UE L 141 z 05.06.2015, str. 1);

20) stosunkach gospodarczych – rozumie się przez to stosunki instytucji obowiązanej z klientem związane z działalnością zawodową instytucji obowiązanej, które w chwili ich nawiązywania wykazują cechę trwałości;

21) transferze środków pieniężnych – rozumie się przez to transfer środków pieniężnych w rozumieniu rozporządzenia 2015/847;

22) transakcji – rozumie się przez to czynność prawną lub faktyczną, na podstawie której dokonuje się przeniesienia własności lub posiadania wartości majątkowych, lub czynność prawną lub faktyczną dokonywaną w celu przeniesienia własności lub posiadania wartości majątkowych;

23) transakcji okazjonalnej – rozumie się przez to transakcję, która nie jest przeprowadzana w ramach stosunków gospodarczych;

24) truście (trust) – rozumie się przez to, regulowany przepisami prawa obcego, stosunek prawny wynikający ze zdarzenia prawnego, umowy lub porozumienia, w tym zespołu takich zdarzeń lub czynności prawnych, na podstawie którego dokonuje się przeniesienia własności lub posiadania wartości majątkowych na powiernika w celu sprawowania zarządu powierniczego oraz udostępniania tych wartości beneficjentom tego stosunku;
25) umowie ubezpieczenia – rozumie się przez to umowę, o której mowa w dziale I załącznika do ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej;
26) walucie wirtualnej – rozumie się przez to cyfrowe odwzorowanie wartości, które nie jest:
    a) prawnym środkiem płatniczym emitowanym przez NBP, zagraniczne banki centralne lub inne organy administracji publicznej,
    b) międzynarodową jednostką rozrachunkową ustanawianą przez organizację międzynarodową i akceptowaną przez poszczególne kraje należące do tej organizacji lub z nią współpracujące,
    c) pieniądzem elektronicznym w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych,
    d) instrumentem finansowym w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi,
    e) wekslem lub czekiem

    – oraz jest wymienialne w obrocie gospodarczym na prawne środki płatnicze i akceptowane jako środek wymiany, a także może być elektronicznie przechowywane lub przeniesione albo może być przedmiotem handlu elektronicznego;
27) wartościach majątkowych – rozumie się przez to prawa majątkowe lub inne mienie ruchome lub nieruchomości, środki płatnicze, instrumenty finansowe w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, inne papiery wartościowe, wartości dewizowe oraz waluty wirtualne;
28) wstrzymaniu transakcji – rozumie się przez to czasowe ograniczenie korzystania i dysponowania wartościami majątkowymi, polegające na uniemożliwieniu przeprowadzenia przez instytucję obowiązaną określonej transakcji lub większej liczby określonych transakcji.

Art. 3. Do umowy ubezpieczenia oraz do umowy o udostępnieniu skrytki sejfowej stosuje się odpowiednio przepisy niniejszej ustawy.

Art. 4. Przepisów rozporządzenia 2015/847 nie stosuje się do transferów środków pieniężnych wykonywanych pomiędzy dostawcami usług płatniczych mającymi siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na rachunek płatniczy odbiorcy umożliwiający dokonywanie wyłącznie płatności za dostawę towarów lub usług, jeżeli:

1) dostawca usług płatniczych odbiorcy może przy pomocy niepowtarzalnego identyfikatora transakcji monitorować transfer środków pieniężnych pomiędzy odbiorcą a osobą fizyczną, osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która zawarła z odbiorcą umowę na dostawę towarów lub usług;
2) kwota transferu środków pieniężnych z tytułu płatności za dostawę towarów lub usług nie przekracza równowartości 1000 euro.

Art. 5. Przeliczenia kwot wyrażonych w niniejszej ustawie w euro dokonuje się według średniego kursu waluty ogłoszonego przez NBP obowiązującego w dniu przeprowadzania transakcji, w dniu zlecenia przeprowadzenia transakcji lub w dniu wydania decyzji o nałożeniu kary pieniężnej.

Art. 6. Instytucje obowiązane wyznaczają kadrę kierowniczą wyższego szczebla odpowiedzialną za wykonywanie obowiązków określonych w ustawie.

Art. 7. W przypadku instytucji obowiązanej, w której działa zarząd lub inny organ zarządzający, wyznacza się spośród członków tego organu osobę odpowiedzialną za wdrażanie obowiązków określonych w ustawie.

Art. 8. Instytucje obowiązane wyznaczają pracownika zajmującego kierownicze stanowisko odpowiedzialnego za zapewnienie zgodności działalności instytucji obowiązanej oraz jej pracowników i innych osób wykonujących czynności na rzecz tej instytucji obowiązanej z przepisami o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Wyznaczony pracownik jest również odpowiedzialny za przekazywanie w imieniu instytucji obowiązanej zawiadomień, o których mowa w art. 74 ust. 1, art. 86 ust. 1, art. 89 ust. 1 i art. 90.

Art. 9. W przypadku instytucji obowiązanych prowadzących działalność jednoosobowo, zadania kadry kierowniczej wyższego szczebla oraz pracownika, o których mowa w art. 6 i art. 8, wykonuje osoba prowadząca tę działalność.

Rozdział 2

Organy informacji finansowej

Art. 10. 1. Organami administracji rządowej właściwymi w sprawach przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, zwanymi dalej „organami informacji finansowej”, są:

1) minister właściwy do spraw finansów publicznych, jako naczelny organ informacji finansowej;
2) Generalny Inspektor Informacji Finansowej, zwany dalej „Generalnym Inspektorem”.

2. Generalnego Inspektora powołuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów na wniosek ministra właściwego do spraw finansów publicznych po zasięgnięciu opinii ministra – członka Rady Ministrów właściwego do spraw koordynowania działalności służb specjalnych, jeżeli został wyznaczony przez Prezesa Rady Ministrów.

3. Generalny Inspektor jest sekretarzem albo podsekretarzem stanu w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

Art. 11. Generalnym Inspektorem może być osoba, która:

1) posiada wyłącznie obywatelstwo polskie;
2) korzysta z pełni praw publicznych;
3) wykazuje nieskazitelną postawę moralną, obywatelską i patriotyczną;
4) nie była skazana za przestępstwo popełnione umyślnie ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe;
5) spełnia wymagania określone w przepisach o ochronie informacji niejawnych w zakresie dostępu do informacji niejawnych o klauzuli „ściśle tajne”;
6) posiada tytuł zawodowy magistra lub tytuł równorzędny w zakresie prawa, ekonomii lub finansów;
7) posiada wiedzę z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;
8) nie pełniła przed dniem 12 września 1989 r. służby lub nie świadczyła pracy na rzecz totalitarnego państwa w rozumieniu art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby

Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2018 r. poz. 132 i 138) lub przed dniem 12 września 1989 r. nie była współpracownikiem cywilnych lub wojskowych instytucji i formacji, określonych w tej ustawie.

Art. 12. 1. Do zadań Generalnego Inspektora należy podejmowanie działań w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, w szczególności:

1) analizowanie informacji dotyczących wartości majątkowych, co do których Generalny Inspektor powziął podejrzenia, że mają one związek z przestępstwem prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu;
2) przeprowadzanie procedury wstrzymania transakcji lub blokady rachunku;
3) żądanie przekazania informacji o transakcjach i ich udostępnianie;
4) przekazywanie uprawnionym organom informacji i dokumentów uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa;
5) wymiana informacji z jednostkami współpracującymi;
6) sporządzanie krajowej oceny ryzyka prania pieniędzy i finansowania terroryzmu oraz strategii przeciwdziałania tym przestępstwom we współpracy z jednostkami współpracującymi i instytucjami obowiązanymi;
7) sprawowanie kontroli przestrzegania przepisów dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;
8) wydawanie decyzji w sprawach wpisu na listę osób i podmiotów, wobec których stosuje się szczególne środki ograniczające, o których mowa w art. 116, lub skreślenia z niej oraz prowadzenie tej listy;
9) współpraca z właściwymi organami innych państw, a także zagranicznymi instytucjami i międzynarodowymi organizacjami zajmującymi się przeciwdziałaniem praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu;
10) nakładanie kar administracyjnych, o których mowa w ustawie;
11) udostępnianie wiedzy i informacji z zakresu przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych;
12) przetwarzanie informacji w trybie określonym w ustawie;
13) inicjowanie innych działań w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

2. Generalny Inspektor wykonuje swoje zadania przy pomocy komórki organizacyjnej wyodrębnionej w tym celu w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

3. W celu skutecznego i efektywnego wykonywania zadań Generalny Inspektor może wydać, z zachowaniem wymogów dotyczących ochrony informacji niejawnych, instrukcję dotyczącą sposobu realizacji zadań przez komórkę organizacyjną, o której mowa w ust. 2, w zakresie gromadzenia, przetwarzania i analizy informacji w trybie ustawy.

4. Generalny Inspektor jest administratorem systemu teleinformatycznego służącego przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

Art. 13. W celu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu Generalny Inspektor może przetwarzać informacje pochodzące również od izb rozliczeniowych utworzonych na podstawie art. 67 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe oraz instytucji utworzonych na podstawie art. 105 ust. 4 tej ustawy.

Art. 14. 1. Generalny Inspektor przedstawia Prezesowi Rady Ministrów, za pośrednictwem ministra właściwego do spraw finansów publicznych, roczne sprawozdanie ze swojej działalności w terminie 3 miesięcy od zakończenia roku, za który jest składane sprawozdanie.

2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, zawiera w szczególności informacje o:

1) poszczególnych kategoriach instytucji obowiązanych i znaczeniu gospodarczym sektorów rynku, do których należą, według stanu na dzień 31 grudnia tego roku, za który jest składane sprawozdanie;
2) liczbie przekazanych przez instytucje obowiązane informacji w trybie przewidzianym w ustawie;
3) liczbie przekazanych przez jednostki współpracujące informacji w trybie przewidzianym w ustawie;
4) działaniach podjętych przez Generalnego Inspektora na podstawie przekazanych informacji, o których mowa w pkt 2 i 3, wraz z opisem tych działań;
5) liczbie postępowań karnych wszczętych i zakończonych w sprawach dotyczących prania pieniędzy i liczbie postępowań karnych wszczętych i zakończonych w sprawach dotyczących finansowania terroryzmu;
6) liczbie osób, którym przedstawiono zarzut prania pieniędzy, i liczbie osób, którym przedstawiono zarzut finansowania terroryzmu;

7) liczbie osób prawomocnie skazanych za pranie pieniędzy i liczbie osób prawomocnie skazanych za finansowanie terroryzmu;
8) rodzajach przestępstw bazowych, o których mowa w art. 1 lit. e Konwencji Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa oraz o finansowaniu terroryzmu, sporządzonej w Warszawie dnia 16 maja 2005 r. (Dz. U. z 2008 r. poz. 1028), do których odnoszą się informacje wskazane w pkt 5–7;
9) wartościach majątkowych, w stosunku do których dokonano zamrożenia, wstrzymania transakcji i blokady lub orzeczono zajęcie, zabezpieczenie majątkowe lub przepadek;
10) danych statystycznych dotyczących informacji od instytucji obowiązanych i jednostek współpracujących, przekazanych przez Generalnego Inspektora do prokuratury i innych organów oraz jednostek administracji publicznej, w trybie przewidzianym w ustawie;
11) danych statystycznych dotyczących informacji, o których mowa w pkt 10, w wyniku których prokurator, inny organ lub jednostka administracji publicznej podjęły dalsze czynności, w tym dotyczących przekazania innemu organowi lub jednostce administracji publicznej, a w przypadku czynności podjętych przez prokuratora – wszczęcia postępowania przygotowawczego, postawienia zarzutów popełnienia przestępstwa, dokonania blokady rachunku albo wstrzymania transakcji, wydania postanowienia o zabezpieczeniu majątkowym;
12) liczbie transgranicznych wniosków o udzielenie informacji, które zostały przekazane przez zagraniczne jednostki analityki finansowej, rozpatrzonych przez Generalnego Inspektora;
13) liczbie kontroli instytucji obowiązanych przeprowadzonych na podstawie przepisów ustawy;
14) karach administracyjnych nałożonych na instytucje obowiązane na podstawie przepisów ustawy;
15) działalności Komitetu Bezpieczeństwa Finansowego.

3. Minister Sprawiedliwości przekazuje Generalnemu Inspektorowi informacje, o których mowa w ust. 2 pkt 5–9, w terminie miesiąca od zakończenia roku, za który są przekazywane informacje.

4. Podmioty, o których mowa w art. 129 ust. 2, w zakresie swoich właściwości przekazują Generalnemu Inspektorowi posiadane informacje, o których mowa w ust. 2 pkt 1, w terminie miesiąca od zakończenia roku, za który są przekazywane informacje.

5. Podmioty, o których mowa w art. 104 ust. 1–4, przekazują Generalnemu Inspektorowi informacje, o których mowa w ust. 2 pkt 11, w terminie miesiąca od zakończenia roku, za który są przekazywane informacje.

6. Minister Sprawiedliwości oraz podmioty, o których mowa w art. 104 ust. 1–4 i art. 129 ust. 2, przekazują informacje w trybie i formacie uzgodnionym z Generalnym Inspektorem.

7. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, po przekazaniu Prezesowi Rady Ministrów, Generalny Inspektor udostępnia w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

Art. 15. 1. Generalny Inspektor oraz pracownicy komórki organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2, podlegają wyłączeniu od wykonywania zadań, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1–5 i 7–10, w przypadku wystąpienia okoliczności mogącej wywołać wątpliwość co do ich bezstronności, w tym w przypadku spraw dotyczących ich praw lub obowiązków albo praw lub obowiązków ich małżonka lub osoby pozostającej z nimi faktycznie we wspólnym pożyciu, krewnych i powinowatych do drugiego stopnia albo osób związanych z nimi z tytułu przysposobienia, opieki lub kurateli. Powody wyłączenia trwają mimo ustania małżeństwa, wspólnego pożycia, przysposobienia, opieki lub kurateli.

2. O wyłączeniu, o którym mowa w ust. 1, rozstrzyga z urzędu lub na wniosek:

1) minister właściwy do spraw finansów publicznych – w przypadku Generalnego Inspektora;
2) Generalny Inspektor – w przypadku kierownika komórki organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2;
3) bezpośredni przełożony – w przypadku innych pracowników komórki organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2.

3. W przypadku wyłączenia:

1) Generalnego Inspektora – jego zadania wykonuje minister właściwy do spraw finansów publicznych;
2) kierownika lub pracownika komórki organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2 – ich zadania wykonuje pracownik tej komórki wyznaczony odpowiednio przez Generalnego Inspektora albo bezpośredniego przełożonego.

Art. 16. 1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego oraz Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, na wniosek Generalnego Inspektora

mogą delegować pracowników lub funkcjonariuszy jednostek i organów im podległych lub przez nich nadzorowanych do pracy lub służby w komórce organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2.

2. Szczegółowe warunki i tryb delegowania funkcjonariuszy jednostek i organów podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych lub przez niego nadzorowanych regulują odrębne przepisy, określające sposób działania tych jednostek i organów.

3. Minister Obrony Narodowej w przypadku uzgodnienia z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych obsady stanowiska w komórce organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2, może skierować żołnierza zawodowego na stanowisko służbowe, w trybie art. 22 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 173 i 138), w celu wyznaczenia go przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych do pełnienia służby wojskowej w tej komórce.

Art. 17. 1. Generalny Inspektor może zawierać porozumienia z innymi podmiotami niż instytucje obowiązane, w zakresie gromadzenia informacji istotnych dla realizacji jego zadań. W porozumieniu określa się zakres, formę i tryb przekazania informacji.

2. Generalny Inspektor może przetwarzać informacje, o których mowa w ust. 1.

Art. 18. W przypadku prowadzenia postępowania kontrolnego w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o Najwyższej Izbie Kontroli, Generalny Inspektor udostępnia kontrolerom informacje uzyskane w wyniku realizacji zadań, o których mowa w art. 12 ust. 1, na podstawie odrębnego upoważnienia Prezesa Najwyższej Izby Kontroli, zwanego dalej „Prezesem NIK”. Przepis art. 100 ust. 1 stosuje się.

Rozdział 3

Komitet Bezpieczeństwa Finansowego

Art. 19. 1. Przy Generalnym Inspektorze działa Komitet Bezpieczeństwa Finansowego, zwany dalej „Komitetem”, pełniący funkcję opiniodawczą i doradczą w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

2. Do zadań Komitetu należy w szczególności:

1) opiniowanie krajowej oceny ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu;
2) wydawanie opinii w zakresie zasadności zastosowania zaleceń Komisji Europejskiej, o których mowa w art. 6 ust. 4 dyrektywy 2015/849;
3) opiniowanie strategii, o której mowa w art. 31 ust. 1, a także dokonywanie przeglądu postępów w jej realizacji;

4) wydawanie rekomendacji dotyczących zastosowania wobec danej osoby lub podmiotu szczególnych środków ograniczających;
5) opiniowanie wniosków o uznaniu za bezprzedmiotowe stosowania wobec osoby lub podmiotu szczególnych środków ograniczających;
6) dokonywanie analiz i ocen rozwiązań prawnych z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;
7) przedstawienie opinii o potrzebie dokonania zmian przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

Art. 20. 1. W skład Komitetu wchodzą:
1) przewodniczący Komitetu – Generalny Inspektor;
2) wiceprzewodniczący Komitetu – kierujący komórką, o której mowa w art. 12 ust. 2;
3) członkowie Komitetu – po jednym przedstawicielu spośród osób wskazanych przez:
   a) ministra właściwego do spraw wewnętrznych,
   b) Ministra Sprawiedliwości,
   c) ministra właściwego do spraw zagranicznych,
   d) Ministra Obrony Narodowej,
   e) ministra właściwego do spraw gospodarki,
   f) ministra właściwego do spraw finansów publicznych,
   g) ministra właściwego do spraw informatyzacji,
   h) ministra – członka Rady Ministrów właściwego do spraw koordynowania działalności służb specjalnych, jeżeli został wyznaczony przez Prezesa Rady Ministrów,
   i) Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego, zwanego dalej „Przewodniczącym KNF”,
   j) Prezesa Narodowego Banku Polskiego, zwanego dalej „Prezesem NBP”,
   k) Komendanta Głównego Policji,
   l) Komendanta Głównego Żandarmerii Wojskowej,
   m) Komendanta Głównego Straży Granicznej,
   n) Prokuratora Krajowego,
   o) Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego,
   p) Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego,
   q) Szefa Agencji Wywiadu,
   r) Szefa Służby Wywiadu Wojskowego,

s) Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego,

t) Szefa Krajowej Administracji Skarbowej,

u) Szefa Biura Bezpieczeństwa Narodowego.

2. Członkiem Komitetu może być osoba posiadająca wiedzę z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu oraz spełniająca wymagania określone w przepisach o ochronie informacji niejawnych w zakresie dostępu do informacji niejawnych o klauzuli „tajne” lub wyższej.

3. Sekretarza Komitetu powołuje i odwołuje przewodniczący Komitetu. Sekretarzem Komitetu może być osoba, która spełnia wymagania określone w przepisach o ochronie informacji niejawnych w zakresie dostępu do informacji niejawnych o klauzuli „ściśle tajne”.

4. Przewodniczący Komitetu może zapraszać do udziału w pracach Komitetu inne osoby, bez prawa głosu.

Art. 21. Posiedzenia Komitetu odbywają się co najmniej trzy razy w roku, w terminach wyznaczonych przez przewodniczącego Komitetu.

Art. 22. 1. Zadania, o których mowa w art. 19 ust. 2, Komitet wykonuje na wniosek przewodniczącego Komitetu lub członka Komitetu wniesiony za pośrednictwem sekretarza Komitetu. Do wniosku dołącza się projekt opinii, wniosku, rekomendacji lub analizy, wraz z uzasadnieniem.

2. Wniosek o wydanie rekomendacji, o której mowa w art. 19 ust. 2 pkt 4, lub opinii, o której mowa w art. 19 ust. 2 pkt 5, zawiera dodatkowo informacje o wynikach ustaleń mających wpływ na wydanie rekomendacji i inne niezbędne informacje.

Art. 23. 1. Posiedzenia Komitetu odbywają się w obecności co najmniej połowy jego składu.

2. Członkowie Komitetu uczestniczą w jego posiedzeniach osobiście.

3. Uchwały są podejmowane w drodze głosowania zwykłą większością głosów osób obecnych na posiedzeniu Komitetu. W przypadku równej liczby głosów rozstrzyga głos przewodniczącego Komitetu, a pod jego nieobecność – głos wiceprzewodniczącego Komitetu.

4. Przewodniczący może zarządzić, że uchwała Komitetu jest podejmowana w trybie obiegowym przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej.

Art. 24. Szczegółowy tryb i sposób działania Komitetu określa regulamin przyjęty przez Komitet i zatwierdzony przez Generalnego Inspektora.

Rozdział 4

Krajowa ocena ryzyka prania pieniędzy i finansowania terroryzmu oraz ocena ryzyka instytucji obowiązanych

Art. 25. 1. Generalny Inspektor opracowuje krajową ocenę ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu, zwaną dalej „krajową oceną ryzyka”, we współpracy z Komitetem, jednostkami współpracującymi i instytucjami obowiązanymi.

2. Przy przygotowywaniu krajowej oceny ryzyka Generalny Inspektor bierze pod uwagę sprawozdanie Komisji Europejskiej, o którym mowa w art. 6 ust. 1–3 dyrektywy 2015/849.

3. Generalny Inspektor weryfikuje aktualność i w razie potrzeby aktualizuje krajową ocenę ryzyka nie rzadziej niż co 2 lata.

Art. 26. 1. Jednostki współpracujące przekazują Generalnemu Inspektorowi informacje lub dokumenty mogące mieć wpływ na krajową ocenę ryzyka.

2. Na żądanie Generalnego Inspektora jednostka współpracująca przekazuje informacje lub dokumenty mogące mieć wpływ na krajową ocenę ryzyka. W żądaniu Generalny Inspektor wskazuje format oraz termin ich przekazania.

3. Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego może odmówić przekazania informacji, o których mowa w ust. 1 i 2, jeżeli mogłoby to uniemożliwić wykonywanie jego ustawowych zadań.

Art. 27. 1. Instytucje obowiązane identyfikują i oceniają ryzyka związane z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu odnoszące się do ich działalności, z uwzględnieniem czynników ryzyka dotyczących klientów, państw lub obszarów geograficznych, produktów, usług, transakcji lub kanałów ich dostaw. Działania te są proporcjonalne do charakteru i wielkości instytucji obowiązanej.

2. Przy ocenianiu ryzyka instytucje obowiązane mogą uwzględniać obowiązującą krajową ocenę ryzyka, jak również sprawozdanie Komisji Europejskiej, o którym mowa w art. 6 ust. 1–3 dyrektywy 2015/849.

3. Oceny ryzyka, o których mowa w ust. 1, instytucje obowiązane sporządzają w postaci papierowej lub elektronicznej i w razie potrzeby, nie rzadziej jednak niż co 2 lata, aktualizują, w szczególności w związku ze zmianami czynników ryzyka dotyczących klientów, państw lub obszarów geograficznych, produktów, usług, transakcji lub kanałów ich dostaw albo dokumentów, o których mowa w ust. 2.

4. Oceny ryzyka, o których mowa w ust. 1, instytucje obowiązane mogą udostępniać organom samorządów zawodowych lub stowarzyszeń skupiających te instytucje obowiązane.

Art. 28. 1. Na żądanie Generalnego Inspektora instytucje obowiązane przekazują przygotowane w zakresie swojej właściwości oceny ryzyka oraz inne informacje mogące mieć wpływ na krajową ocenę ryzyka.

2. Przekazanie ocen ryzyka oraz informacji, o których mowa w ust. 1, może nastąpić za pośrednictwem organów samorządów zawodowych lub stowarzyszeń instytucji obowiązanych.

Art. 29. 1. Krajowa ocena ryzyka zawiera w szczególności:

1) opis metodyki krajowej oceny ryzyka;
2) opis zjawisk związanych z praniem pieniędzy oraz finansowaniem terroryzmu;
3) opis obowiązujących regulacji dotyczących prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu;
4) wskazanie poziomu ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu w Rzeczypospolitej Polskiej wraz z uzasadnieniem;
5) wnioski wynikające z oceny ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu;
6) identyfikację zagadnień dotyczących ochrony danych osobowych związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

2. W krajowej ocenie ryzyka Generalny Inspektor może określić ryzyka typowe dla poszczególnych rodzajów instytucji obowiązanych, które nie wymagają dokumentowania w ocenach ryzyka sporządzanych przez te instytucje.

3. Generalny Inspektor przedstawia Komitetowi krajową ocenę ryzyka do zaopiniowania.

Art. 30. 1. Krajowa ocena ryzyka, po jej zaopiniowaniu przez Komitet, jest przekazywana do akceptacji ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

2. Krajową ocenę ryzyka po akceptacji, o której mowa w ust. 1, i po wyłączeniu części zawierającej informacje niejawne, Generalny Inspektor publikuje w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

Art. 31. 1. Generalny Inspektor, na podstawie krajowej oceny ryzyka, opracowuje projekt strategii przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, zwanej dalej „strategią”, zawierający plan działań mających na celu ograniczenie ryzyka związanego z praniem pieniędzy oraz finansowaniem terroryzmu.

2. W przypadku zmiany krajowej oceny ryzyka lub gdy wymaga tego wdrożenie zaleceń Komisji Europejskiej, o których mowa w art. 6 ust. 4 dyrektywy 2015/849, Generalny Inspektor opracowuje projekt aktualizacji strategii.

3. Przepisy art. 29 ust. 3 i art. 30 ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 32. 1. Projekt strategii jest przedkładany do rozpatrzenia przez Radę Ministrów.

2. Rada Ministrów w drodze uchwały przyjmuje strategię.

3. Jednostki współpracujące przekazują do Generalnego Inspektora informacje o:

1) sposobie wykorzystania zaleceń zawartych w strategii – w przypadku jednostek współpracujących innych niż organy administracji rządowej,
2) podjętych działaniach wynikających z zaleceń zawartych w strategii – w przypadku organów administracji rządowej

– co najmniej raz na 6 miesięcy od dnia jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

Rozdział 5

Środki bezpieczeństwa finansowego oraz inne obowiązki instytucji obowiązanych

Art. 33. 1. Instytucje obowiązane stosują wobec swoich klientów środki bezpieczeństwa finansowego.

2. Instytucje obowiązane rozpoznają ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu związane ze stosunkami gospodarczymi lub transakcją okazjonalną oraz oceniają poziom rozpoznanego ryzyka.

3. Instytucje obowiązane dokumentują rozpoznane ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu związane ze stosunkami gospodarczymi lub transakcją okazjonalną oraz jego ocenę, uwzględniając w szczególności czynniki dotyczące:

1) rodzaju klienta;
2) obszaru geograficznego;
3) przeznaczenia rachunku;
4) rodzaju produktów, usług i sposobów ich dystrybucji;
5) poziomu wartości majątkowych deponowanych przez klienta lub wartości przeprowadzonych transakcji;
6) celu, regularności lub czasu trwania stosunków gospodarczych.

4. Instytucje obowiązane stosują środki bezpieczeństwa finansowego w zakresie i z intensywnością uwzględniającą rozpoznane ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania

terroryzmu związane ze stosunkami gospodarczymi lub transakcją okazjonalną oraz jego ocenę.

Art. 34. 1. Środki bezpieczeństwa finansowego obejmują:

1) identyfikację klienta oraz weryfikację jego tożsamości;
2) identyfikację beneficjenta rzeczywistego oraz podejmowanie uzasadnionych czynności w celu:
   a) weryfikacji jego tożsamości,
   b) ustalenia struktury własności i kontroli – w przypadku klienta będącego osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej;
3) ocenę stosunków gospodarczych i, stosownie do sytuacji, uzyskanie informacji na temat ich celu i zamierzonego charakteru;
4) bieżące monitorowanie stosunków gospodarczych klienta w tym:
   a) analizę transakcji przeprowadzanych w ramach stosunków gospodarczych w celu zapewnienia, że transakcje te są zgodne z wiedzą instytucji obowiązanej o kliencie, rodzaju i zakresie prowadzonej przez niego działalności oraz zgodne z ryzykiem prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu związanym z tym klientem,
   b) badanie źródła pochodzenia wartości majątkowych będących w dyspozycji klienta – w przypadkach uzasadnionych okolicznościami,
   c) zapewnienie, aby posiadane dokumenty, dane lub informacje dotyczące stosunków gospodarczych były na bieżąco aktualizowane.

2. Instytucje obowiązane, stosując środki bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, identyfikują osobę upoważnioną do działania w imieniu klienta oraz weryfikują jej tożsamość i umocowanie do działania w imieniu klienta.

3. Instytucje obowiązane dokumentują zastosowane środki bezpieczeństwa finansowego oraz wyniki bieżącej analizy przeprowadzanych transakcji. Na żądanie organów, o których mowa w art. 129, instytucje obowiązane wykazują że przy uwzględnieniu poziomu rozpoznanego ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu związanego z danymi stosunkami gospodarczymi lub transakcją okazjonalną zastosowały odpowiednie środki bezpieczeństwa finansowego.

4. Instytucje obowiązane na potrzeby stosowania środków bezpieczeństwa finansowego mogą przetwarzać informacje zawarte w dokumentach tożsamości klienta oraz sporządzać ich kopie.

5. Przed nawiązaniem stosunków gospodarczych lub przeprowadzeniem transakcji okazjonalnej instytucje obowiązane informują klienta o przetwarzaniu jego danych osobowych, w szczególności o obowiązkach instytucji obowiązanej wynikających z ustawy w zakresie przetwarzania tych danych.

6. Przetwarzanie informacji o beneficjentach rzeczywistych przez instytucje obowiązane odbywa się bez wiedzy osób, których informacje te dotyczą.

Art. 35. 1. Instytucje obowiązane stosują środki bezpieczeństwa finansowego w przypadku:

1) nawiązywania stosunków gospodarczych;
2) przeprowadzania transakcji okazjonalnej:
   a) o równowartości 15 000 euro lub większej, bez względu na to, czy transakcja jest przeprowadzana jako pojedyncza operacja, czy kilka operacji, które wydają się być ze sobą powiązane, lub
   b) która stanowi transfer środków pieniężnych na kwotę przekraczającą równowartość 1000 euro;
3) przeprowadzania gotówkowej transakcji okazjonalnej o równowartości 10 000 euro lub większej, bez względu na to, czy transakcja jest przeprowadzana jako pojedyncza operacja, czy kilka operacji, które wydają się być ze sobą powiązane – w przypadku instytucji obowiązanych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 23;
4) obstawiania stawek oraz odbioru wygranych o równowartości 2000 euro lub większej, bez względu na to, czy transakcja jest przeprowadzana jako pojedyncza operacja, czy kilka operacji, które wydają się być ze sobą powiązane – w przypadku instytucji obowiązanych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 20;
5) podejrzenia prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu;
6) wątpliwości co do prawdziwości lub kompletności dotychczas uzyskanych danych identyfikacyjnych klienta.

2. Instytucje obowiązane stosują środki bezpieczeństwa finansowego również w odniesieniu do klientów, z którymi utrzymują stosunki gospodarcze, z uwzględnieniem rozpoznanego ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu, w szczególności gdy doszło do zmiany uprzednio ustalonego charakteru lub okoliczności stosunków gospodarczych.

Art. 36. 1. Identyfikacja klienta polega na ustaleniu w przypadku:

1) osoby fizycznej:
   a) imienia i nazwiska,
   b) obywatelstwa,
   c) numeru Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL) lub daty urodzenia – w przypadku gdy nie nadano numeru PESEL, oraz państwa urodzenia,
   d) serii i numeru dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby,
   e) adresu zamieszkania – w przypadku posiadania informacji przez instytucję obowiązaną,
   f) nazwy (firmy), numeru identyfikacji podatkowej (NIP) oraz adresu głównego miejsca wykonywania działalności gospodarczej – w przypadku osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą;
2) osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej:
   a) nazwy (firmy),
   b) formy organizacyjnej,
   c) adresu siedziby lub adresu prowadzenia działalności,
   d) NIP, a w przypadku braku takiego numeru – państwa rejestracji, rejestru handlowego oraz numeru i daty rejestracji,
   e) danych identyfikacyjnych, o których mowa w pkt 1 lit. a i c, osoby reprezentującej tę osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej.

2. Identyfikacja beneficjenta rzeczywistego obejmuje ustalenie danych, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a i b, w przypadku posiadania informacji przez instytucję obowiązaną również danych, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. c–e.

3. Identyfikacja osoby upoważnionej do działania w imieniu klienta obejmuje ustalenie danych, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a–d.

Art. 37. Weryfikacja tożsamości klienta, osoby działającej w jego imieniu oraz beneficjenta rzeczywistego polega na potwierdzeniu ustalonych danych identyfikacyjnych, na podstawie dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby fizycznej, dokumentu zawierającego aktualne dane z wyciągu z właściwego rejestru lub innych dokumentów, danych lub informacji pochodzących z wiarygodnego i niezależnego źródła.

Art. 38. 1. Instytucje obowiązane przy uwzględnieniu rozpoznanego ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu mogą odstąpić od stosowania środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w art. 34 ust. 1 pkt 1–3, w odniesieniu do pieniądza elektronicznego w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, pod warunkiem że spełnione są następujące warunki ograniczające ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu:

1) instrument płatniczy nie może być zasilony lub instrument ten ma maksymalny miesięczny limit transakcji płatniczych w wysokości równowartości 50 euro, która to kwota może być wykorzystana wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
2) maksymalna kwota przechowywana elektronicznie nie przekracza równowartości 50 euro;
3) instrument płatniczy może być wykorzystywany wyłącznie do zakupu towarów lub usług;
4) instrument płatniczy nie może być zasilony pieniądzem elektronicznym wydanym bez zastosowania środków bezpieczeństwa finansowego;
5) wydawca pieniądza elektronicznego prowadzi bieżącą analizę przeprowadzanych transakcji lub monitoruje stosunki gospodarcze w sposób umożlwiający identyfikację transakcji nietypowych lub transakcji, których okoliczności wskazują, że mogą mieć one związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku wykupu pieniądza elektronicznego lub podjęcia w gotówce wartości pieniądza elektronicznego, gdy kwota podlegająca wykupowi przekracza równowartość 50 euro.

Art. 39. 1. Weryfikacja tożsamości klienta oraz beneficjenta rzeczywistego następuje przed nawiązaniem stosunków gospodarczych lub przeprowadzeniem transakcji okazjonalnej.

2. Weryfikacja tożsamości klienta i beneficjenta rzeczywistego może być zakończona podczas nawiązywania stosunków gospodarczych, jeżeli jest to konieczne dla zapewnienia ciągłości prowadzenia działalności gospodarczej i gdy występuje niskie ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu. W takich przypadkach weryfikacja jest dokonywana w możliwie krótkim terminie od momentu rozpoczęcia nawiązywania stosunków gospodarczych.

3. Instytucje obowiązane, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1–5, 7–11, 24 i 25, mogą zawrzeć umowę o prowadzenie rachunku bankowego, rachunku papierów wartościowych lub rachunku zbiorczego pod warunkiem, że środki bezpieczeństwa finansowego, o których mowa

w art. 34 ust. 1 pkt 1 i 2, zostaną zastosowane przed przeprowadzeniem transakcji z wykorzystaniem tych rachunków.

4. W przypadku trustów, w których beneficjenci są określani na podstawie szczególnych cech, instytucje obowiązane uzyskują informacje dotyczące rodzaju tych beneficjentów pozwalające im na identyfikację beneficjenta w momencie dokonywania wypłaty wartości majątkowych lub wykonywania przez beneficjenta przysługujących mu praw.

Art. 40. 1. Instytucje obowiązane, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8, będące stronami umowy ubezpieczenia, stosują wobec osób uprawnionych z tytułu tych umów środki bezpieczeństwa finansowego polegające na identyfikacji i weryfikacji ich tożsamości. Środki te są stosowane niezwłocznie po ustaleniu osób uprawnionych z tytułu umów ubezpieczeń, nie później niż w momencie wypłaty świadczenia. Przepisy art. 36 ust. 1 pkt 1 i art. 37 stosuje się odpowiednio.

2. W przypadku uzyskania informacji o częściowym lub całkowitym przeniesieniu praw z tytułu umowy ubezpieczenia instytucje obowiązane wymienione w art. 2 ust. 1 pkt 8 stosują wobec osób uprawnionych z tytułu tych umów środek bezpieczeństwa finansowego, o którym mowa w art. 34 ust. 1 pkt 2.

Art. 41. 1. W przypadku gdy instytucja obowiązana nie może zastosować jednego ze środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w art. 34 ust. 1:

1) nie nawiązuje stosunków gospodarczych;
2) nie przeprowadza transakcji okazjonalnej;
3) nie przeprowadza transakcji za pośrednictwem rachunku bankowego;
4) rozwiązuje stosunki gospodarcze.

2. Instytucja obowiązana ocenia, czy niemożność zastosowania środków bezpieczeństwa finansowego, o której mowa w ust. 1, stanowi podstawę do przekazania Generalnemu Inspektorowi zawiadomienia, o którym mowa w art. 74 lub art. 86.

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do instytucji obowiązanych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 14, w zakresie, w jakim instytucje te ustalają sytuację prawną klienta w związku z postępowaniem sądowym, wykonywaniem obowiązków polegających na obronie, reprezentowaniu lub zastępowaniu klienta w postępowaniu sądowym albo udzielaniu klientowi porady prawnej dotyczącej wszczęcia postępowania sądowego lub uniknięcia takiego postępowania.

Art. 42. 1. Instytucje obowiązane mogą stosować uproszczone środki bezpieczeństwa finansowego w przypadkach, w których ocena ryzyka, o której mowa w art. 33 ust. 2, potwierdziła niższe ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu.

2. O niższym ryzyku prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu może świadczyć w szczególności:

1) klient będący:
   a) jednostką sektora finansów publicznych, o której mowa w art. 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077 oraz z 2018 r. poz. 62),
   b) przedsiębiorstwem państwowym albo spółką z większościowym udziałem Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego lub ich związków,
   c) spółką, której papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym podlegającym wymogom ujawniania informacji o jej beneficjencie rzeczywistym wynikającym z przepisów prawa Unii Europejskiej lub odpowiadającym im przepisom prawa państwa trzeciego albo spółką z większościowym udziałem takiej spółki,
   d) rezydentem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym,
   e) rezydentem państwa trzeciego określonym przez wiarygodne źródła jako państwo o niskim poziomie korupcji lub innej działalności przestępczej,
   f) rezydentem państwa trzeciego, w którym według danych pochodzących z wiarygodnych źródeł obowiązują przepisy dotyczące przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu odpowiadające wymogom wynikającym z przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu Unii Europejskiej;
2) zawarcie umowy ubezpieczenia, gdy składka roczna nie przekracza równowartości 1500 euro lub składka jednorazowa nie przekracza 3500 euro; w przypadku grupowych umów ubezpieczenia wskazana wartość składek liczona jest w odniesieniu do każdego ubezpieczonego;
3) przystąpienie i uczestnictwo w pracowniczym programie emerytalnym, zawarcie umowy i gromadzenie oszczędności na indywidualnym koncie emerytalnym lub indywidualnym koncie zabezpieczenia emerytalnego;

4) oferowanie produktów lub usług w celu zapewnienia odpowiednio zdefiniowanego i ograniczonego dostępu do systemu finansowego klientom mającym ograniczony dostęp do produktów lub usług oferowanych w ramach tego systemu;
5) oferowanie produktów lub usług powiązanych z klientem, w przypadku których ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu jest ograniczane za pomocą innych czynników, w tym jednostek uczestnictwa funduszy inwestycyjnych otwartych lub specjalistycznych funduszy inwestycyjnych otwartych lub określonych rodzajów pieniądza elektronicznego;
6) powiązanie stosunków gospodarczych lub transakcji okazjonalnej z:
   a) państwem członkowskim Unii Europejskiej, państwem członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym,
   b) państwem trzecim określanym przez wiarygodne źródła jako państwo o niskim poziomie korupcji lub innej działalności przestępczej,
   c) państwem trzecim, w którym według danych pochodzących z wiarygodnych źródeł, obowiązują przepisy dotyczące przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu odpowiadające wymogom wynikającym z przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu Unii Europejskiej.

3. Uproszczonych środków bezpieczeństwa finansowego nie stosuje się w przypadkach, o których mowa w art. 35 ust. 1 pkt 5 i 6.

Art. 43. 1. Instytucje obowiązane stosują wzmożone środki bezpieczeństwa finansowego w przypadkach wyższego ryzyka prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, a także w przypadkach, o których mowa w art. 44–46.

2. O wyższym ryzyku prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu może świadczyć w szczególności:
1) nawiązywanie stosunków gospodarczych w nietypowych okolicznościach;
2) klient będący:
   a) osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, których działalność służy do przechowywania aktywów osobistych,
   b) spółką, w której wydano akcje na okaziciela, której papiery wartościowe nie są dopuszczone do obrotu zorganizowanego, lub spółką, w której prawa z akcji lub udziałów są wykonywane przez podmioty inne niż akcjonariusze lub udziałowcy;

3) przedmiot prowadzonej przez klienta działalności gospodarczej obejmujący przeprowadzanie znacznej liczby lub opiewających na wysokie kwoty transakcji gotówkowych;
4) nietypowa lub nadmiernie złożona struktura własnościowa klienta, biorąc pod uwagę rodzaj i zakres prowadzonej przez niego działalności gospodarczej;
5) korzystanie przez klienta z usług lub produktów oferowanych w ramach bankowości prywatnej;
6) korzystanie przez klienta z usług lub produktów sprzyjających anonimowości lub utrudniających jego identyfikację, w tym z usługi polegającej na tworzeniu dodatkowych numerów rachunków, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 68 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe oraz art. 4a ust. 5 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, powiązanych z posiadanym rachunkiem, w celu ich udostępniania innym podmiotom do identyfikacji płatności lub zleceniodawców tych płatności;
7) nawiązywanie albo utrzymywanie stosunków gospodarczych lub przeprowadzanie transakcji okazjonalnej bez fizycznej obecności klienta – w przypadku gdy związane z tym wyższe ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu nie zostało ograniczone w inny sposób, w tym przez użycie notyfikowanego środka identyfikacji elektronicznej adekwatnie do średniego poziomu bezpieczeństwa, o którym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylającym dyrektywę 1999/93/WE (Dz. Urz. UE L 257 z 28.08.2014, str. 73), lub wymóg stosowania kwalifikowanego podpisu elektronicznego lub podpisu potwierdzonego profilem zaufanym ePUAP;
8) zlecanie przez nieznane lub niepowiązane z klientem podmioty trzecie transakcji, których beneficjentem jest klient;
9) objęcie stosunkami gospodarczymi lub transakcjami nowych produktów lub usług albo oferowanie produktów lub usług przy wykorzystaniu nowych kanałów dystrybucji;
10) powiązanie stosunków gospodarczych lub transakcji okazjonalnej z:
    a) państwem trzecim wysokiego ryzyka,
    b) państwem określanym przez wiarygodne źródła jako państwo o wysokim poziomie korupcji lub innego rodzaju działalności przestępczej, państwo finansujące lub

wspierające popełnianie czynów o charakterze terrorystycznym, lub z którym łączona jest działalność organizacji o charakterze terrorystycznym,

c) państwem, w stosunku do którego Organizacja Narodów Zjednoczonych lub Unia Europejska podjęły decyzję o nałożeniu sankcji lub szczególnych środków ograniczających.

3. Instytucje obowiązane prowadzą bieżącą analizę przeprowadzanych transakcji.

4. W przypadku ujawnienia transakcji nietypowych, nienaturalnie złożonych oraz opiewających na wysokie kwoty, które wydają się nie mieć uzasadnienia prawnego lub gospodarczego, instytucje obowiązane:

1) podejmują działania w celu wyjaśnienia okoliczności, w jakich przeprowadzono te transakcje;
2) intensyfikują stosowanie środka bezpieczeństwa finansowego, o którym mowa w art. 34 ust. 1 pkt 4, w odniesieniu do stosunków gospodarczych, w ramach których te transakcje zostały przeprowadzone.

Art. 44. 1. Instytucje obowiązane stosują wzmożone środki bezpieczeństwa finansowego wobec klientów pochodzących lub mających siedzibę w państwie trzecim wysokiego ryzyka.

2. Obowiązek stosowania wzmożonych środków bezpieczeństwa finansowego wyłącznie ze względu na siedzibę w państwie trzecim wysokiego ryzyka nie dotyczy:

1) oddziałów instytucji obowiązanych,
2) jednostek zależnych z większościowym udziałem instytucji obowiązanych,
3) oddziałów i jednostek zależnych z większościowym udziałem, podmiotów mających siedzibę na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej podlegających obowiązkom wynikającym z przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, wydanych na podstawie dyrektywy 2015/849

– stosujących procedury z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu obowiązujące w grupie, w skład której wchodzą.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, zakres stosowanych środków bezpieczeństwa finansowego jest określany z uwzględnieniem oceny ryzyka, o której mowa w art. 33 ust. 2.

Art. 45. 1. W przypadku transgranicznych relacji korespondenckich z instytucją-respondentem z państwa trzeciego instytucje obowiązane, o których mowa w art. 2

ust. 1 pkt 1–5, 7–11, 24 i 25, będące instytucją-korespondentem, stosują środki bezpieczeństwa finansowego oraz podejmują następujące działania:

1) pozyskują informacje o instytucji-respondencie w celu zrozumienia charakteru działalności prowadzonej przez tę instytucję;
2) ustalają na podstawie powszechnie dostępnych informacji wiarygodność instytucji-respondenta oraz jakość sprawowanego nad nią nadzoru;
3) oceniają procedury w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu stosowane przez instytucję-respondenta;
4) uzyskują przed nawiązaniem relacji korespondenckiej akceptację kadry kierowniczej wyższego szczebla;
5) określają oraz dokumentują zakres odpowiedzialności instytucji obowiązanej oraz instytucji-respondenta za wykonanie obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;
6) w odniesieniu do rachunków upewniają się, że instytucja-respondent zastosowała wobec klientów mających bezpośredni dostęp do tych rachunków prowadzonych w instytucji obowiązanej środki bezpieczeństwa finansowego, w tym środki bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w art. 34 ust. 1 pkt 1, oraz zapewniają, iż instytucja-respondent udostępnia na ich żądanie informacje dotyczące zastosowanych środków bezpieczeństwa finansowego.

2. Instytucje obowiązane, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1–5, 7–11, 24 i 25, nie nawiązują lub nie utrzymują relacji korespondenckich:

1) z instytucją kredytową, finansową oraz podmiotem prowadzącym równoważną działalność, niebędącymi częścią grupy, które nie posiadają siedziby oraz nie są faktycznie zarządzane i kierowane, na terytorium państwa, według prawa którego zostały utworzone (bank fikcyjny);
2) z instytucjami kredytowymi i finansowymi, o których wiadomo, że zawierają umowy o prowadzenie rachunków z bankiem fikcyjnym.

Art. 46. 1. W celu ustalenia, czy klient lub beneficjent rzeczywisty jest osobą zajmującą eksponowane stanowisko polityczne, instytucje obowiązane wdrażają procedury oparte na analizie ryzyka, w tym mogą przyjmować od klienta oświadczenie w formie pisemnej, że jest on albo nie jest osobą zajmującą takie stanowisko, składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za

złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.

2. W przypadku stosunków gospodarczych z osobą zajmującą eksponowane stanowisko polityczne instytucje obowiązane stosują wobec tych osób środki bezpieczeństwa finansowego oraz podejmują następujące działania:

1) uzyskują akceptację kadry kierowniczej wyższego szczebla na nawiązanie lub kontynuację stosunków gospodarczych z osobą zajmującą eksponowane stanowisko polityczne;
2) stosują odpowiednie środki w celu ustalenia źródła majątku klienta i źródła pochodzenia wartości majątkowych pozostających w dyspozycji klienta w ramach stosunków gospodarczych lub transakcji okazjonalnej;
3) intensyfikują stosowanie środka bezpieczeństwa finansowego, o którym mowa w art. 34 ust. 1 pkt 4.

3. Instytucje obowiązane, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8, będące stronami umowy ubezpieczenia, nie później niż w momencie przeniesienia praw z tytułu takiej umowy lub wypłaty świadczenia, podejmują odpowiednie środki w celu ustalenia, czy uprawnieni z tytułu umowy lub ich beneficjenci rzeczywiści są osobami zajmującymi eksponowane stanowiska polityczne.

4. W przypadku stwierdzenia wyższego ryzyka prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu instytucje obowiązane, przed wypłatą świadczenia z tytułu umowy ubezpieczenia lub przeniesienia praw z tytułu umowy ubezpieczenia, stosują środki bezpieczeństwa finansowego oraz podejmują następujące działania:

1) dokonują pogłębionej analizy stosunków gospodarczych z klientem;
2) informują o zamiarze wypłaty tego świadczenia kadrę kierowniczą wyższego szczebla.

5. W okresie od dnia zaprzestania zajmowania przez osobę eksponowanego stanowiska politycznego do dnia ustalenia, że nie wiąże się z tą osobą wyższe ryzyko, jednak nie krócej niż przez 12 miesięcy, instytucja obowiązana stosuje wobec takiej osoby środki uwzględniające to ryzyko.

6. Przepisy ust. 1–5 stosuje się odpowiednio do członków rodziny osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne oraz osób znanych jako bliscy współpracownicy osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne.

Art. 47. 1. Instytucje obowiązane mogą korzystać z usług podmiotu trzeciego przy stosowaniu środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w art. 34 ust. 1 pkt 1–3,

pod warunkiem niezwłocznego przekazywania przez ten podmiot, na żądanie instytucji obowiązanej, niezbędnych informacji oraz dokumentów dotyczących zastosowanych środków bezpieczeństwa finansowego, w tym kopii dokumentów uzyskanych podczas stosowania środków bezpieczeństwa finansowego polegających na identyfikacji klienta i beneficjenta rzeczywistego oraz weryfikacji ich tożsamości.

2. Korzystanie z usług podmiotu trzeciego nie zwalnia instytucji obowiązanej z odpowiedzialności za zastosowanie środków bezpieczeństwa finansowego.

3. Podmiotem trzecim, o którym mowa w ust. 1, może być:

1) instytucja obowiązana;
2) podmiot z siedzibą w innym państwie lub organizacja członkowska lub federacja zrzeszająca taki podmiot, który na podstawie właściwych przepisów tego państwa z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu jest obowiązany do stosowania środków bezpieczeństwa finansowego i przechowywania dokumentów i informacji oraz podlegający nadzorowi właściwych organów tego państwa w sposób odpowiadający wymogom wynikającym z przepisów Unii Europejskiej z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu.

4. Instytucje obowiązane nie korzystają z usług, o których mowa w ust. 1, jeżeli podmiot trzeci ma siedzibę w państwie trzecim wysokiego ryzyka. Zakaz ten nie dotyczy przypadków korzystania z usług:

1) oddziałów instytucji obowiązanych lub jednostek zależnych z większościowym udziałem instytucji obowiązanych,
2) oddziałów lub jednostek zależnych z większościowym udziałem podmiotów mających siedzibę na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej oraz podlegających obowiązkom wynikającym z przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, wydanych na podstawie dyrektywy 2015/849

– jeżeli stosują procedury grupowe, o których mowa w art. 51 ust. 1.

5. Instytucja obowiązana wchodząca w skład grupy, która stosuje środki bezpieczeństwa finansowego, zasady przechowywania dokumentów i informacji i która wdrożyła wewnętrzną procedurę na poziomie grupy oraz podlega nadzorowi właściwych organów państwa członkowskiego lub państwa trzeciego na zasadach i w sposób odpowiadający wymogom wynikającym z przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu Unii Europejskiej, może uznać, że obowiązek stosowania środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w art. 34 ust. 1 pkt 1–3, został wykonany, jeżeli środki

bezpieczeństwa finansowego zostały zastosowane przez podmiot, wchodzący w skład tej samej grupy. Przepis ust. 1 w zakresie przekazywania informacji i dokumentów oraz przepis ust. 2 w zakresie zasad odpowiedzialności za zastosowanie środków bezpieczeństwa finansowego stosuje się.

Art. 48. 1. Instytucje obowiązane mogą powierzyć stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego oraz prowadzenie i dokumentowanie wyników bieżącej analizy przeprowadzanych transakcji, o której mowa w art. 43 ust. 3, osobie fizycznej, osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej działającej w imieniu i na rzecz instytucji obowiązanej, jeżeli na podstawie pisemnej umowy podmiot, któremu powierzono stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, ma być traktowany jako część instytucji obowiązanej.

2. Powierzenie stosowania środków bezpieczeństwa finansowego na zasadach określonych w ust. 1 nie zwalnia instytucji obowiązanej z odpowiedzialności za zastosowanie środków bezpieczeństwa finansowego.

Art. 49. 1. Instytucje obowiązane przechowują przez okres 5 lat, licząc od pierwszego dnia roku następującego po roku, w którym zakończono stosunki gospodarcze z klientem lub w którym przeprowadzono transakcje okazjonalne:

1) kopie dokumentów i informacje uzyskane w wyniku stosowania środków bezpieczeństwa finansowego;
2) dowody potwierdzające przeprowadzone transakcje i ewidencje transakcji, obejmujące oryginalne dokumenty lub kopie dokumentów, konieczne do identyfikacji transakcji.

2. Instytucje obowiązane przechowują wyniki analiz, o których mowa w art. 34 ust. 3, przez okres 5 lat, licząc od pierwszego dnia roku następującego po roku ich przeprowadzenia.

3. Przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 1 i 2, Generalny Inspektor może zażądać przechowywania dokumentacji, o której mowa w ust. 1 i 2, przez okres nie dłuższy niż 5 lat, licząc od upływu okresu, o którym mowa w ust. 1 i 2, jeżeli jest to konieczne w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu.

4. Przepisu ust. 3 nie stosuje się do instytucji obowiązanych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 13–18 i 21–23.

5. W przypadku likwidacji, połączenia, podziału lub przekształcenia instytucji obowiązanej, do przechowywania dokumentacji stosuje się przepisy art. 76 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.

Art. 50. 1. Instytucje obowiązane wprowadzają wewnętrzną procedurę w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, zwaną dalej „wewnętrzną procedurą instytucji obowiązanej”.

2. Wewnętrzna procedura instytucji obowiązanej określa, z uwzględnieniem charakteru, rodzaju i rozmiaru prowadzonej działalności, zasady postępowania stosowane w instytucji obowiązanej i obejmuje w szczególności określenie:

1) czynności lub działań podejmowanych w celu ograniczenia ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu i właściwego zarządzania zidentyfikowanym ryzykiem prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu;
2) zasad rozpoznawania i oceny ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu związanego z danymi stosunkami gospodarczymi lub transakcją okazjonalną, w tym zasad weryfikacji i aktualizacji uprzednio dokonanej oceny ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu;
3) środków stosowanych w celu właściwego zarządzania rozpoznanym ryzykiem prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu związanym z danymi stosunkami gospodarczymi lub transakcją okazjonalną;
4) zasad stosowania środków bezpieczeństwa finansowego;
5) zasad przechowywania dokumentów oraz informacji;
6) zasad wykonywania obowiązków obejmujących przekazywanie Generalnemu Inspektorowi informacji o transakcjach oraz zawiadomieniach;
7) zasad upowszechniania wśród pracowników instytucji obowiązanej wiedzy z zakresu przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;
8) zasad zgłaszania przez pracowników rzeczywistych lub potencjalnych naruszeń przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;
9) zasad kontroli wewnętrznej lub nadzoru zgodności działalności instytucji obowiązanej z przepisami o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu oraz zasadami postępowania określonymi w wewnętrznej procedurze.

3. Wewnętrzna procedura instytucji obowiązanej, przed jej wprowadzeniem do stosowania, podlega akceptacji przez kadrę kierowniczą wyższego szczebla.

Art. 51. 1. Instytucje obowiązane wchodzące w skład grupy oraz ich oddziały i jednostki zależne z większościowym udziałem tych instytucji mające siedzibę w państwie trzecim wprowadzają grupową procedurę w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, zwaną dalej „procedurą grupową”, w celu wykonania ciążących na

grupie oraz wchodzących w jej skład podmiotach obowiązków określonych w przepisach o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

2. Procedura grupowa określa zasady wymiany i ochrony informacji przekazywanych na potrzeby wykonywania obowiązków z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu pomiędzy poszczególnymi podmiotami wchodzącymi w skład grupy.

3. W przypadku gdy wymogi obowiązujące w państwie trzecim w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu są mniej rygorystyczne niż wynikające z niniejszej ustawy, instytucje obowiązane wymagają stosowania przepisów niniejszej ustawy, również dotyczących ochrony danych osobowych, przez ich oddziały i jednostki zależne z większościowym udziałem tych instytucji mające siedzibę w państwie trzecim w zakresie, w jakim pozwalają na to przepisy tego państwa.

4. W przypadku gdy przepisy państwa trzeciego nie pozwalają na wdrożenie procedury grupowej w oddziałach instytucji obowiązanych i jednostkach zależnych z większościowym udziałem instytucji obowiązanych mających siedzibę w tym państwie, instytucje obowiązane zapewniają stosowanie przez te oddziały i jednostki zależne dodatkowych środków w celu skutecznego przeciwdziałania ryzyku prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu i informują o tym Generalnego Inspektora oraz organy, o których mowa w art. 129 ust. 2, właściwe dla instytucji obowiązanej w zakresie kontroli lub nadzoru. Jeżeli organy, o których mowa w art. 129, stwierdzą, w tym w wyniku kontroli, że zastosowane dodatkowe środki są niewystarczające do skutecznego przeciwdziałania praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu, podejmują odpowiednie działania, w tym zakazują nawiązywania stosunków gospodarczych lub nakazują ich zakończenie, zakazują przeprowadzania transakcji, a w razie potrzeby nakazują zakończenie działalności w państwie trzecim.

5. Generalny Inspektor informuje europejskie organy nadzoru o przypadkach, gdy przepisy państwa trzeciego nie pozwalają na wdrożenie procedury grupowej.

Art. 52. 1. Instytucje obowiązane zapewniają udział osób wykonujących obowiązki związane z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu w programach szkoleniowych dotyczących realizacji tych obowiązków.

2. Programy szkoleniowe, o których mowa w ust. 1, powinny uwzględniać charakter, rodzaj i rozmiar działalności prowadzonej przez instytucję obowiązaną oraz zapewniać aktualną wiedzę w zakresie realizacji obowiązków instytucji obowiązanej, w szczególności obowiązków, o których mowa w art. 74 ust. 1, art. 86 ust. 1 i art. 89 ust. 1.

3. Do instytucji obowiązanych będących osobami fizycznymi prowadzącymi działalność gospodarczą ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 53. 1. Instytucje obowiązane opracowują i wdrażają wewnętrzną procedurę anonimowego zgłaszania przez pracowników lub inne osoby wykonujące czynności na rzecz instytucji obowiązanej rzeczywistych lub potencjalnych naruszeń przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

2. Procedura anonimowego zgłaszania naruszeń, o której mowa w ust. 1, określa w szczególności:

1) osobę odpowiedzialną za odbieranie zgłoszeń;
2) sposób odbierania zgłoszeń;
3) sposób ochrony pracownika dokonującego zgłoszenia, zapewniający co najmniej ochronę przed działaniami o charakterze represyjnym, dyskryminacją lub innymi rodzajami niesprawiedliwego traktowania;
4) sposób ochrony danych osobowych pracownika dokonującego zgłoszenia oraz osoby, której zarzuca się dokonanie naruszenia, zgodnie z przepisami o ochronie danych osobowych;
5) zasady zachowania poufności w przypadku ujawnienia tożsamości lub gdy tożsamość jest możliwa do ustalenia;
6) rodzaj i charakter działań następczych podejmowanych na skutek odebrania zgłoszeń;
7) termin usunięcia przez instytucje obowiązane danych osobowych zawartych w zgłoszeniach.

Art. 54. 1. Instytucje obowiązane, ich pracownicy oraz inne osoby działające w imieniu i na rzecz instytucji obowiązanych zachowują w tajemnicy fakt przekazania Generalnemu Inspektorowi lub innym właściwym organom informacji określonych w rozdziale 7 i 8 oraz informacji o prowadzonych analizach dotyczących prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.

2. Obowiązek zachowania w tajemnicy informacji, o których mowa w ust. 1, nie dotyczy przekazywania informacji pomiędzy:

1) instytucjami obowiązanymi, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1–5, 7–11, 24 i 25, oraz ich oddziałami i jednostkami zależnymi wchodzącymi w skład grupy i stosującymi zasady postępowania określone w procedurze grupowej, w tym oddziałami i jednostkami zależnymi mającymi siedzibę w państwie trzecim;

2) instytucjami obowiązanymi, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 13–15, oraz osobami z państw trzecich, które podlegają wymogom określonym w dyrektywie 2015/849 lub równoważnym i wykonują swoje czynności zawodowe w ramach tej samej osoby prawnej lub w ramach struktury mającej wspólnego właściciela, wspólny zarząd lub wspólną kontrolę zgodności z przepisami z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, w skład której wchodzi osoba prawna, w ramach której ta instytucja obowiązana wykonuje swoje czynności zawodowe;
3) instytucjami obowiązanymi, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 13–15, a ich klientami w zakresie informacji przekazywanych w celu zaprzestania przez klienta prowadzenia działalności sprzecznej z prawem lub powstrzymania klienta od podjęcia takiej działalności;
4) instytucjami obowiązanymi, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1–5, 7–11, 13–15, 24 i 25, oraz pomiędzy tymi instytucjami obowiązanymi i ich odpowiednikami mającymi siedzibę w państwie członkowskim lub w państwie trzecim, które podlegają wymogom określonym w dyrektywie 2015/849 lub równoważnym oraz stosują właściwe przepisy dotyczące tajemnicy zawodowej i ochrony danych osobowych, w przypadkach dotyczących tego samego klienta i tej samej transakcji.

3. Generalny Inspektor w uzasadnionych przypadkach może zażądać od instytucji obowiązanych, o których mowa w ust. 2 pkt 1, zachowania w tajemnicy faktu przekazania Generalnemu Inspektorowi lub innym właściwym organom informacji, na zasadach określonych w rozdziale 9.

Rozdział 6

Centralny Rejestr Beneficjentów Rzeczywistych

Art. 55. Centralny Rejestr Beneficjentów Rzeczywistych, zwany dalej „Rejestrem”, jest systemem teleinformatycznym służącym przetwarzaniu informacji o beneficjentach rzeczywistych spółek wymienionych w art. 58.

Art. 56. Organem właściwym w sprawach Rejestru jest minister właściwy do spraw finansów publicznych.

Art. 57. 1. Organ właściwy w sprawach Rejestru jest administratorem danych zgromadzonych w Rejestrze.

2. Do zadań organu właściwego w sprawach Rejestru należy:

1) prowadzenie Rejestru oraz określanie organizacyjnych warunków i technicznych sposobów jego prowadzenia;
2) przetwarzanie informacji o beneficjentach rzeczywistych;
3) opracowywanie analiz statystycznych dotyczących informacji przetwarzanych w Rejestrze.

Art. 58. Do zgłaszania informacji o beneficjentach rzeczywistych i ich aktualizacji są obowiązane:

1) spółki jawne;
2) spółki komandytowe;
3) spółki komandytowo-akcyjne;
4) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością;
5) spółki akcyjne, z wyjątkiem spółek publicznych w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1639 oraz z 2017 r. poz. 452, 724, 791 i 1089).

Art. 59. Informacje podlegające zgłoszeniu do Rejestru obejmują:

1) dane identyfikacyjne spółek wymienionych w art. 58:
   a) nazwę (firmę),
   b) formę organizacyjną,
   c) siedzibę,
   d) numer w Krajowym Rejestrze Sądowym,
   e) NIP;
2) dane identyfikacyjne beneficjenta rzeczywistego i członka organu lub wspólnika uprawnionego do reprezentowania spółek wymienionych w art. 58:
   a) imię i nazwisko,
   b) obywatelstwo,
   c) państwo zamieszkania,
   d) numer PESEL albo datę urodzenia – w przypadku osób nieposiadających numeru PESEL,
   e) informację o wielkości i charakterze udziału lub uprawnienia przysługujących beneficjentowi rzeczywistemu.

Art. 60. 1. Informacje, o których mowa w art. 59, są zgłaszane do Rejestru nie później niż w terminie 7 dni od dnia wpisu spółek wymienionych w art. 58 w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku zmiany przekazanych informacji – w terminie 7 dni od ich zmiany.

2. Do liczenia terminów, o których mowa w ust. 1, nie wlicza się sobót i dni ustawowo wolnych od pracy.

3. W przypadku awarii lub zakłóceń funkcjonowania systemu teleinformatycznego organ właściwy w sprawach Rejestru informuje o ich wystąpieniu i usunięciu w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych. W takim przypadku do liczenia terminów, o których mowa w ust. 1, nie wlicza się okresu od chwili wystąpienia awarii lub zakłócenia, wskazanych w informacji zamieszczonej w tym Biuletynie, do chwili zamieszczenia informacji o ich usunięciu.

Art. 61. 1. Zgłoszenia do Rejestru dokonuje osoba uprawniona do reprezentacji spółki wymienionej w art. 58.

2. Zgłoszenie następuje nieodpłatnie za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

3. Zgłoszenie składane jest w formie dokumentu elektronicznego, zgodnie ze wzorem określonym przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

4. Zgłoszenie jest opatrzone kwalifikowanym podpisem elektronicznym lub podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP oraz zawiera oświadczenie osoby dokonującej zgłoszenia do Rejestru o prawdziwości informacji zgłaszanych do Rejestru.

5. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 4, składane jest pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli o następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.

Art. 62. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb składania zgłoszenia do Rejestru, o którym mowa w art. 61, mając na uwadze konieczność zapewnienia bezpiecznego, sprawnego i wiarygodnego zgłoszenia.

Art. 63. Informacje, o których mowa w art. 59, są wprowadzane do Rejestru niezwłocznie po ich zgłoszeniu lub aktualizacji.

Art. 64. Zgromadzone w Rejestrze informacje, o których mowa w art. 59, są przechowywane przez okres konieczny do realizacji zadań w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu.

Art. 65. Przetwarzanie informacji o beneficjentach rzeczywistych zgromadzonych w Rejestrze odbywa się bez wiedzy osób, których informacje te dotyczą.

Art. 66. Do przetwarzania danych osobowych zgromadzonych w Rejestrze nie stosuje się przepisów art. 32 ust. 1 pkt 3 i 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922 oraz z 2018 r. poz. 138).

Art. 67. Rejestr jest jawny.

Art. 68. Domniemywa się, że dane wpisane do Rejestru są prawdziwe. Osoba dokonująca zgłoszenia informacji o beneficjentach rzeczywistych i ich aktualizacji ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną zgłoszeniem do Rejestru nieprawdziwych danych, a także niezgłoszeniem w ustawowym terminie danych i zmian danych objętych wpisem do Rejestru, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą osoba dokonująca zgłoszenia informacji o beneficjentach rzeczywistych i ich aktualizacji nie ponosi odpowiedzialności.

Art. 69. Informacje o beneficjentach rzeczywistych zgromadzone w Rejestrze są udostępniane nieodpłatnie.

Art. 70. Informacje o beneficjentach rzeczywistych zgromadzone w Rejestrze są udostępniane za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Art. 71. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

1) sposób sporządzania i składania wniosków o udostępnienie informacji, o których mowa w art. 59, oraz udostępniania tych informacji,
2) tryb składania wniosków o udostępnienie informacji, o których mowa w art. 59, oraz udostępniania tych informacji,
3) terminy udostępniania informacji, o których mowa w art. 59

– mając na uwadze potrzebę zapewnienia szybkiego, wiarygodnego i bezpiecznego dostępu do informacji z Rejestru.

Rozdział 7

Przekazywanie i gromadzenie informacji

Art. 72. 1. Instytucje obowiązane, z wyjątkiem instytucji, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 11, 13–15 i 18, przekazują Generalnemu Inspektorowi informacje o:

1) przyjętej wpłacie lub dokonanej wypłacie środków pieniężnych o równowartości przekraczającej 15 000 euro;
2) wykonanym transferze środków o równowartości przekraczającej 15 000 euro, z wyjątkiem:
   a) transferu środków pieniężnych pomiędzy rachunkiem płatniczym i rachunkiem lokaty terminowej, które należą do tego samego klienta w tej samej instytucji obowiązanej,
   b) krajowego transferu środków pieniężnych z innej instytucji obowiązanej,
   c) transakcji związanej z gospodarką własną instytucji obowiązanej, która została przeprowadzona przez instytucję obowiązaną we własnym imieniu i na własną rzecz, w tym transakcji zawartej na rynku międzybankowym,
   d) transakcji przeprowadzonej w imieniu lub na rzecz jednostek sektora finansów publicznych, o których mowa w art. 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych,
   e) transakcji przeprowadzanej przez bank zrzeszający banki spółdzielcze, jeżeli informacja o transakcji została przekazana przez zrzeszony bank spółdzielczy,
   f) przewłaszczenia na zabezpieczenie wartości majątkowych, wykonanej na czas trwania umowy przewłaszczenia z instytucją obowiązaną.

2. Obowiązek przekazywania informacji, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, dotyczy również transferu środków pieniężnych spoza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na rzecz odbiorcy, którego dostawcą usług płatniczych jest instytucja obowiązana.

3. Instytucje obowiązane, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 11, przekazują Generalnemu Inspektorowi informacje o przeprowadzonej transakcji kupna lub sprzedaży wartości dewizowych, której równowartość przekracza 15 000 euro, albo o pośredniczeniu w przeprowadzeniu takiej transakcji.

4. Instytucje obowiązane, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 13, przekazują Generalnemu Inspektorowi informacje o czynnościach wymienionych w tym przepisie, których równowartość przekracza 15 000 euro.

5. Instytucje obowiązane przekazują informacje w terminie 7 dni od dnia:

1) przyjęcia wpłaty lub dokonania wypłaty środków pieniężnych – w przypadku informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 1;
2) wykonania transakcji płatniczej transferu środków pieniężnych – w przypadku informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 2;
3) udostępnienia środków płatniczych odbiorcy – w przypadku informacji, o których mowa w ust. 2;
4) przeprowadzenia albo pośredniczenia w przeprowadzeniu transakcji kupna lub sprzedaży wartości dewizowych – w przypadku informacji, o których mowa w ust. 3;
5) sporządzenia aktu notarialnego – w przypadku informacji, o których mowa w ust. 4.

6. Informacje, o których mowa w ust. 1–5, zawierają:

1) niepowtarzalny identyfikator transakcji w ewidencji instytucji obowiązanej;
2) datę albo datę i godzinę przeprowadzenia transakcji;
3) dane identyfikacyjne, o których mowa w art. 36 ust. 1, klienta wydającego dyspozycję lub zlecenie przeprowadzenia transakcji;
4) posiadane dane identyfikacyjne, o których mowa w art. 36 ust. 1, pozostałych stron transakcji;
5) kwotę i walutę transakcji albo wagę i próbę złota dewizowego lub platyny dewizowej będącej przedmiotem transakcji;
6) rodzaj transakcji;
7) tytuł transakcji;
8) sposób wydania dyspozycji lub zlecenia przeprowadzenia transakcji;
9) numery rachunków wykorzystanych do przeprowadzenia transakcji oznaczone identyfikatorem Międzynarodowego Numeru Rachunku Bankowego (IBAN) lub identyfikatorem zawierającym kod kraju oraz numer rachunku w przypadku rachunków nieoznaczonych IBAN.

Art. 73. 1. Informacje, o których mowa w art. 72, mogą być przekazywane do Generalnego Inspektora za pośrednictwem:

1) izb gospodarczych zrzeszających instytucje obowiązane;
2) banków zrzeszających banki spółdzielcze;
3) izb rozliczeniowych utworzonych na podstawie art. 67 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe oraz instytucji utworzonych na podstawie art. 105 ust. 4 tej ustawy;
4) innych podmiotów na podstawie podpisanych przez instytucję obowiązaną umów.

2. Korzystanie z pośrednictwa podmiotów, o których mowa w ust. 1, nie zwalnia instytucji obowiązanej z odpowiedzialności za przekazanie informacji do Generalnego Inspektora.

Art. 74. 1. Instytucja obowiązana zawiadamia Generalnego Inspektora o okolicznościach, które mogą wskazywać na podejrzenie popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.

2. Zawiadomienie jest przekazywane niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 2 dni roboczych od dnia potwierdzenia przez instytucję obowiązaną podejrzenia, o którym mowa w ust. 1.

3. W zawiadomieniu podaje się:

1) dane identyfikacyjne, o których mowa w art. 36 ust. 1, klienta instytucji obowiązanej przekazującej zawiadomienie;
2) posiadane dane identyfikacyjne, o których mowa w art. 36 ust. 1, osób fizycznych, osób prawnych i jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej, niebędących klientami instytucji obowiązanej przekazującej zawiadomienie;
3) rodzaj i wielkość wartości majątkowych oraz miejsce ich przechowywania;
4) numer rachunku prowadzonego dla klienta instytucji obowiązanej przekazującej zawiadomienie, oznaczony identyfikatorem IBAN lub identyfikatorem zawierającym kod kraju oraz numer rachunku w przypadku rachunków nieoznaczonych IBAN;
5) posiadane informacje, o których mowa w art. 72 ust. 6, w odniesieniu do transakcji lub prób ich przeprowadzenia;
6) wskazanie państwa Europejskiego Obszaru Gospodarczego, z którym jest powiązana transakcja, jeżeli została przeprowadzona w ramach działalności transgranicznej;
7) posiadane informacje o rozpoznanym ryzyku prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz o czynie zabronionym, z którego mogą pochodzić wartości majątkowe;
8) uzasadnienie przekazania zawiadomienia.

Art. 75. Obowiązek przekazywania informacji i zawiadomień, o których mowa w art. 74 ust. 1, art. 86 ust. 1, art. 89 ust. 1 oraz w art. 90, nie dotyczy instytucji obowiązanych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 14, w zakresie informacji uzyskanych podczas ustalania sytuacji prawnej klienta w związku z postępowaniem sądowym, wykonywaniem obowiązków polegających na obronie, reprezentowaniu lub zastępowaniu klienta w postępowaniu sądowym albo udzielaniu klientowi porady prawnej dotyczącej wszczęcia postępowania sądowego lub uniknięcia takiego postępowania, niezależnie od czasu uzyskania tych informacji.

Art. 76. 1. Na żądanie Generalnego Inspektora instytucja obowiązana niezwłocznie przekazuje lub udostępnia posiadane informacje lub dokumenty, niezbędne do realizacji zadań Generalnego Inspektora określonych w ustawie, w tym dotyczące:

1) klientów;
2) przeprowadzonych transakcji, w zakresie danych określonych w art. 72 ust. 6;
3) rodzaju i wielkości wartości majątkowych oraz miejsca ich przechowywania;
4) stosowania środka bezpieczeństwa finansowego, o którym mowa w art. 34 ust. 1 pkt 4;
5) adresów IP, z których następowało połączenie z systemem teleinformatycznym instytucji obowiązanej oraz czasów połączeń z tym systemem.

2. Instytucja obowiązana, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 13, na żądanie Generalnego Inspektora przekazuje również informacje i dokumenty w zakresie innych czynności notarialnych niż wymienione w tym przepisie.

3. Generalny Inspektor w żądaniu, o którym mowa w ust. 1 i 2, może wskazać:

1) termin oraz formę przekazania lub udostępnienia informacji lub dokumentów;
2) zakres informacji oraz termin do ich pozyskania przez instytucję obowiązaną w związku ze stosowaniem środka bezpieczeństwa finansowego, o którym mowa w art. 34 ust. 1 pkt 4, lub w związku z określonymi transakcjami okazjonalnymi.

4. Informacje i dokumenty, o których mowa w ust. 1 i 2, są przekazywane i udostępniane nieodpłatnie.

Art. 77. 1. W celu realizacji po raz pierwszy obowiązków, o których mowa w art. 72, art. 74, art. 76, art. 86, art. 89 ust. 8 i art. 90, instytucja obowiązana przekazuje do Generalnego Inspektora formularz identyfikujący instytucję obowiązaną.

2. Formularz identyfikujący instytucję obowiązaną zawiera:

1) nazwę (firmę) wraz z określeniem formy organizacyjnej instytucji obowiązanej;
2) NIP instytucji obowiązanej;
3) określenie rodzaju działalności prowadzonej przez instytucję obowiązaną;
4) adres siedziby lub adres prowadzenia działalności;
5) imię, nazwisko, stanowisko, numer telefonu i adres elektronicznej skrzynki pocztowej pracownika, o którym mowa w art. 8;
6) imiona, nazwiska, stanowiska, numery telefonów i adresy elektronicznej skrzynki pocztowej innych pracowników odpowiedzialnych za realizację przepisów ustawy, których instytucja obowiązana chce wskazać do kontaktów z Generalnym Inspektorem;

7) nazwę (firmę) i NIP albo imię, nazwisko i PESEL podmiotu pośredniczącego, o którym mowa w art. 73 ust. 1 – w przypadku korzystania z pośrednictwa tego podmiotu.

3. W przypadku zmiany danych, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 3–7, instytucja obowiązana dokonuje niezwłocznie ich aktualizacji.

Art. 78. 1. Instytucja obowiązana przekazuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej informacje, o których mowa w art. 72, oraz formularz, o którym mowa w art. 77.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych udostępnia, w formie dokumentu elektronicznego, wzory informacji, o których mowa w art. 72, oraz wzór formularza, o którym mowa w art. 77.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób sporządzania i przekazywania informacji, o których mowa w art. 72, oraz formularza, o którym mowa w art. 77, a także tryb ich przekazywania, mając na uwadze konieczność sprawnego, wiarygodnego i bezpiecznego ich przekazywania.

Art. 79. 1. Instytucja obowiązana przekazuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej zawiadomienia, o których mowa w art. 74, oraz informacje i dokumenty, o których mowa w art. 76.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych udostępnia, w formie dokumentu elektronicznego, wzór zawiadomienia, o którym mowa w art. 74, oraz wzór informacji, o których mowa w art. 76.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób sporządzania i przekazywania zawiadomienia, o którym mowa w art. 74, oraz informacji i dokumentów, o których mowa w art. 76, jak również tryb ich przekazywania, mając na uwadze konieczność sprawnego, wiarygodnego i bezpiecznego ich przekazywania.

Art. 80. 1. Generalny Inspektor przyjmuje zgłoszenia rzeczywistych lub potencjalnych naruszeń przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu od pracowników, byłych pracowników instytucji obowiązanych lub innych osób wykonujących lub które wykonywały czynności na rzecz instytucji obowiązanych na innej podstawie niż stosunek pracy. Przekazanie zgłoszenia nie narusza obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej.

2. Generalny Inspektor zapewnia ochronę danych osobowych osób dokonujących zgłoszenia lub osób, którym zarzuca się naruszenie w zakresie przeciwdziałania praniu

pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Dane osobowe są gromadzone w odrębnym zbiorze danych.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób odbierania zgłoszeń, o których mowa w ust. 1, sposób postępowania ze zgłoszeniami i ich przechowywania, a także informowania o działaniach, jakie mogą być podejmowane po przyjęciu zgłoszenia, mając na względzie zapewnienie odpowiedniej ochrony, w tym ochrony danych osobowych, osoby dokonującej zgłoszenia lub osoby, której zarzuca się naruszenie w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

Art. 81. 1. Prokurator informuje Generalnego Inspektora o wydaniu postanowienia o blokadzie rachunku lub wstrzymaniu transakcji, wszczęciu postępowania, przedstawieniu zarzutu i wniesieniu aktu oskarżenia, w sprawach o przestępstwo prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.

2. Przekazanie informacji, o których mowa w ust. 1, następuje niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni od dnia dokonania czynności.

3. Informacje, o których mowa w ust. 1, wskazują w szczególności okoliczności dotyczące popełnienia przestępstwa, wraz ze wskazaniem posiadanych danych identyfikacyjnych, o których mowa w art. 36 ust. 1, osób fizycznych, osób prawnych lub jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej oraz sygnaturę akt.

4. Generalny Inspektor niezwłocznie informuje prokuratora o posiadaniu informacji, pozostających w związku z informacjami przekazanymi na podstawie ust. 1.

Art. 82. 1. Na wniosek Generalnego Inspektora jednostki współpracujące w granicach swoich ustawowych kompetencji przekazują lub udostępniają posiadane informacje lub dokumenty. We wniosku Generalny Inspektor może wskazać termin oraz formę ich przekazania lub udostępnienia.

2. W celu przekazania lub udostępnienia informacji lub dokumentów, o których mowa w ust. 1, Generalny Inspektor może zawrzeć porozumienie z jednostką współpracującą, określające warunki techniczne przekazania lub udostępnienia informacji lub dokumentów.

Art. 83. 1. Jednostki współpracujące niezwłocznie powiadamiają Generalnego Inspektora o podejrzeniu popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz opracowują instrukcje postępowania w tych przypadkach.

2. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać w szczególności:

1) posiadane dane, o których mowa w art. 36 ust. 1, osób fizycznych, osób prawnych lub jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej, pozostających w związku z okolicznościami mogącymi wskazywać na podejrzenie popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu;
2) opis okoliczności, o których mowa w pkt 1;
3) uzasadnienie przekazania powiadomienia.

3. Generalny Inspektor, nie później niż w terminie 30 dni, informuje Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralne Biuro Antykorupcyjne, Policję, Żandarmerię Wojskową i Straż Graniczną o okolicznościach wskazujących na związek pomiędzy informacjami zawartymi w powiadomieniu, o którym mowa w ust. 1, a zawiadomieniami przekazanymi na podstawie art. 74 ust. 1, art. 86 ust. 1, art. 89 ust. 1 i art. 90.

Art. 84. 1. Informacje, o których mowa w art. 81, i powiadomienia, o których mowa w art. 83, są przekazywane w postaci papierowej lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych udostępnia wzory informacji, o których mowa w art. 81, i powiadomień, o których mowa w art. 83, w formie dokumentu elektronicznego.

3. Generalny Inspektor zamieszcza wzory informacji, o których mowa w art. 81, i powiadomień, o których mowa w art. 83, przekazywane w postaci papierowej, w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób sporządzania i przekazywania za pomocą środków komunikacji elektronicznej informacji, o których mowa w art. 81, oraz powiadomień, o których mowa w art. 83, a także tryb ich przekazywania, mając na uwadze potrzebę zapewnienia szybkiego, wiarygodnego i bezpiecznego ich przekazania.

Art. 85. 1. Organy Straży Granicznej oraz naczelnicy urzędów celno-skarbowych przekazują Generalnemu Inspektorowi informacje, o których mowa w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1889/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie kontroli środków pieniężnych wwożonych do Wspólnoty lub wywożonych ze Wspólnoty (Dz. Urz. UE L 309 z 25.11.2005, str. 9), oraz informacje zawarte w zgłoszeniu określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 21 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe.

Informacje te są przekazywane w terminie do 14. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano przywozu środków pieniężnych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub wywozu środków pieniężnych z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, są przekazywane za pomocą środków komunikacji elektronicznej za pośrednictwem:

1) Szefa Krajowej Administracji Skarbowej – w przypadku informacji przekazywanych przez naczelników urzędów celno-skarbowych;
2) Komendanta Głównego Straży Granicznej – w przypadku informacji przekazywanych przez organy Straży Granicznej.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych udostępnia wzór informacji, o których mowa w ust. 1, w formie dokumentu elektronicznego.

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób sporządzania i przekazywania informacji, o których mowa w ust. 1, oraz tryb ich przekazywania, mając na uwadze potrzebę zapewnienia szybkiego, wiarygodnego i bezpiecznego przekazania tych informacji.

Rozdział 8

Wstrzymywanie transakcji i blokowanie rachunków

Art. 86. 1. Instytucja obowiązana niezwłocznie zawiadamia Generalnego Inspektora, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, o przypadku powzięcia uzasadnionego podejrzenia, że określona transakcja lub określone wartości majątkowe mogą mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu.

2. W zawiadomieniu instytucja obowiązana przekazuje, pozostające w jej posiadaniu, informacje związane z powziętym podejrzeniem oraz informację o przewidywanym terminie przeprowadzenia transakcji, o której mowa w ust. 1. Do zawiadomienia przepis art. 74 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

3. Po otrzymaniu zawiadomienia Generalny Inspektor dokonuje niezwłocznie potwierdzenia jego przyjęcia, w postaci urzędowego poświadczenia odbioru, zawierającego w szczególności datę i godzinę przyjęcia zawiadomienia.

4. Do czasu otrzymania żądania, o którym mowa w ust. 5, lub zwolnienia, o którym mowa w ust. 6, nie dłużej jednak niż przez 24 godziny, liczone od momentu potwierdzenia przyjęcia zawiadomienia, o którym mowa w ust. 3, instytucja obowiązana nie przeprowadza transakcji,

o której mowa w ust. 1, lub innych transakcji obciążających rachunek, na którym zgromadzono wartości majątkowe, o których mowa w ust. 1.

5. Generalny Inspektor w przypadku uznania, że transakcja, o której mowa w ust. 1, może mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, przekazuje instytucji obowiązanej żądanie wstrzymania transakcji lub blokady rachunku na okres nie dłuższy niż 96 godzin, liczony od daty i godziny wskazanych w potwierdzeniu, o którym mowa w ust. 3. Niezwłocznie po otrzymaniu tego żądania instytucja obowiązana wstrzymuje transakcję lub blokuje rachunek. W żądaniu Generalny Inspektor określa wartości majątkowe objęte żądaniem.

6. Generalny Inspektor może zwolnić instytucję obowiązaną z obowiązku, o którym mowa w ust. 4, w przypadku gdy posiadane informacje nie dają podstaw do zawiadomienia prokuratora o podejrzeniu popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu albo w przypadku uznania, że wstrzymanie transakcji lub blokada rachunku mogłyby utrudnić wykonywanie zadań organom wymiaru sprawiedliwości oraz służbom lub instytucjom odpowiedzialnym za ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa obywateli lub ściganie sprawców przestępstw lub przestępstw skarbowych.

7. Generalny Inspektor przekazuje instytucji obowiązanej żądanie, o którym mowa w ust. 5, lub zwolnienie, o którym mowa w ust. 6, za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

8. Niezwłocznie po przekazaniu żądania, o którym mowa w ust. 5, Generalny Inspektor zawiadamia właściwego prokuratora o podejrzeniu popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.

9. Po otrzymaniu zawiadomienia, o którym mowa w ust. 8, prokurator może postanowieniem wstrzymać transakcję lub dokonać blokady rachunku na czas oznaczony, nie dłuższy niż 6 miesięcy od otrzymania tego zawiadomienia.

10. Postanowienie w przedmiocie wstrzymania transakcji lub blokady rachunku, o którym mowa w ust. 9, może zostać wydane również pomimo braku zawiadomienia określonego w ust. 8.

11. W postanowieniu, o którym mowa w ust. 9, określa się zakres, sposób i termin wstrzymania transakcji lub blokady rachunku. Na postanowienie przysługuje zażalenie do sądu właściwego do rozpoznania sprawy.

12. Instytucja obowiązana na wniosek klienta wydającego dyspozycje lub zlecenie przeprowadzenia transakcji, o których mowa w ust. 1, lub będącego posiadaczem albo właścicielem wartości majątkowych, o których mowa w ust. 1, może poinformować tego

klienta o przekazaniu przez Generalnego Inspektora żądania, o którym mowa w ust. 5. W tym przypadku przepisu art. 54 nie stosuje się.

13. Wstrzymanie transakcji lub blokada rachunku upada, jeżeli przed upływem 6 miesięcy od otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 8, nie zostanie wydane postanowienie o zabezpieczeniu majątkowym lub postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych.

Art. 87. 1. Generalny Inspektor w przypadku uznania, że określona transakcja lub określone wartości majątkowe mogą mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, przekazuje instytucji obowiązanej, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, żądanie wstrzymania transakcji lub blokady rachunku. W żądaniu blokady rachunku Generalny Inspektor określa wartości majątkowe objęte żądaniem.

2. Instytucja obowiązana wstrzymuje transakcję lub dokonuje blokady rachunku na okres nie dłuższy niż 96 godzin liczony od momentu otrzymania żądania, o którym mowa w ust. 1.

3. Niezwłocznie po przekazaniu żądania, o którym mowa w ust. 1, Generalny Inspektor zawiadamia właściwego prokuratora o podejrzeniu popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.

4. Przepisy art. 86 ust. 9–13 stosuje się odpowiednio.

Art. 88. Generalny Inspektor informuje niezwłocznie, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego o przekazaniu żądania, o którym mowa w art. 86 ust. 5 oraz art. 87 ust. 1.

Art. 89. 1. Instytucja obowiązana, z wyłączeniem instytucji obowiązanych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1, niezwłocznie zawiadamia właściwego prokuratora o przypadku powzięcia uzasadnionego podejrzenia, że określona transakcja lub określone wartości majątkowe mogą mieć związek z przestępstwem skarbowym lub innym przestępstwem niż przestępstwo prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.

2. W zawiadomieniu instytucja obowiązana przekazuje, pozostające w jej posiadaniu, informacje pozostające w związku z powziętym podejrzeniem oraz informację o przewidywanym terminie przeprowadzenia transakcji, o której mowa w ust. 1.

3. Do czasu otrzymania postanowienia, o którym mowa w ust. 4, nie dłużej niż przez 96 godzin, liczonych od momentu przekazania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, instytucja obowiązana nie przeprowadza transakcji, o której mowa w ust. 1, lub innych transakcji obciążających rachunek, na którym zgromadzono wartości majątkowe, o których mowa w ust. 1.

4. W terminie określonym w ust. 3, prokurator wydaje postanowienie o wszczęciu lub odmowie wszczęcia postępowania, o którym niezwłocznie zawiadamia instytucję obowiązaną. W przypadku wszczęcia postępowania prokurator, w drodze postanowienia, dokonuje wstrzymania transakcji lub blokady rachunku, na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy od otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1.

5. Postanowienie w przedmiocie wstrzymania transakcji lub blokady rachunku, o którym mowa w ust. 4, może zostać wydane również pomimo braku zawiadomienia określonego w ust. 1.

6. W postanowieniu, o którym mowa w ust. 4, określa się zakres, sposób i termin wstrzymania transakcji lub blokady rachunku. Na postanowienie przysługuje zażalenie do sądu właściwego do rozpoznania sprawy.

7. Wstrzymanie transakcji lub blokada rachunku upada, jeżeli przed upływem 6 miesięcy od wydania postanowienia, o którym mowa w ust. 4 i 5, nie zostanie wydane postanowienie o zabezpieczeniu majątkowym lub postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych.

8. Niezwłocznie po otrzymaniu postanowień, o których mowa w ust. 4 i 7, instytucja obowiązana przekazuje, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, Generalnemu Inspektorowi informacje o zawiadomieniach, o których mowa w ust. 1, oraz kopie tych postanowień.

Art. 90. 1. Instytucja obowiązana niezwłocznie zawiadamia Generalnego Inspektora, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, o przeprowadzeniu transakcji, o której mowa w art. 86 ust. 1, w przypadku gdy przekazanie zawiadomienia było niemożliwe przed jej przeprowadzeniem. W zawiadomieniu instytucja obowiązana uzasadnia przyczyny wcześniejszego nieprzekazania zawiadomienia oraz przekazuje pozostające w jej posiadaniu informacje potwierdzające powzięcie podejrzenia, o którym mowa w art. 86 ust. 1. Przepis art. 74 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

2. Instytucja obowiązana niezwłocznie zawiadamia właściwego prokuratora o przeprowadzeniu transakcji, o której mowa w art. 89 ust. 1, w przypadku gdy przekazanie zawiadomienia o tej transakcji było niemożliwe przed jej przeprowadzeniem. W zawiadomieniu instytucja obowiązana uzasadnia przyczyny wcześniejszego nieprzekazania zawiadomienia oraz przekazuje pozostające w jej posiadaniu informacje potwierdzające powzięcie podejrzenia, o którym mowa w art. 89 ust. 1. Przepis art. 89 ust. 8 stosuje się odpowiednio.

Art. 91. Do biegu terminów, o których mowa w art. 86 ust. 4 i 5, w art. 87 ust. 2 oraz w art. 89 ust. 3, nie wlicza się sobót i dni ustawowo wolnych od pracy.

Art. 92. Minister właściwy do spraw finansów publicznych udostępnia wzory:

1) zawiadomień, o których mowa w art. 86 ust. 1 i art. 90 ust. 1,
2) żądań, o których mowa w art. 86 ust. 5 i art. 87 ust. 1,
3) zwolnień, o których mowa w art. 86 ust. 6,
4) informacji o zawiadomieniu, o której mowa w art. 89 ust. 8

– w formie dokumentu elektronicznego.

Art. 93. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób sporządzania i przekazywania:

1) zawiadomień, o których mowa w art. 86 ust. 1 i art. 90 ust. 1,
2) potwierdzeń, o których mowa w art. 86 ust. 3,
3) żądań, o których mowa w art. 86 ust. 5 i art. 87 ust. 1,
4) zwolnień, o których mowa w art. 86 ust. 6,
5) informacji o zawiadomieniu, o której mowa w art. 89 ust. 8

– oraz tryb ich przekazywania, mając na uwadze konieczność sprawnego, wiarygodnego i bezpiecznego ich przekazywania.

Art. 94. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale do wstrzymania transakcji lub blokady rachunku przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1904 i 2405 oraz z 2018 r. poz. 5, 106, 138 i 201) stosuje się odpowiednio.

Rozdział 9

Ochrona i udostępnianie informacji

Art. 95. 1. Do ujawnienia Generalnemu Inspektorowi informacji w trybie i zakresie przewidzianym ustawą nie stosuje się przepisów ograniczających udostępnianie informacji lub danych objętych tajemnicą, z wyjątkiem informacji niejawnych w rozumieniu przepisów o ochronie informacji niejawnych.

2. W celu realizacji zadań ustawowych Generalny Inspektor może:

1) zbierać i wykorzystywać niezbędne informacje zawierające dane osobowe oraz przetwarzać je w rozumieniu przepisów o ochronie danych osobowych, także bez wiedzy i zgody osoby, której dane dotyczą;

2) tworzyć zbiory danych osobowych;
3) przetwarzać informacje, o których mowa w art. 76 ust. 1 pkt 5, objęte tajemnicą telekomunikacyjną w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1907 i 2201 oraz z 2018 r. poz. 106 i 138).

3. Dane, o których mowa w art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, mogą być zbierane i wykorzystywane oraz przetwarzane przez Generalnego Inspektora wyłącznie, gdy jest to niezbędne ze względu na zakres wykonywanych zadań lub czynności.

Art. 96. 1. Nadzór nad zgodnością przetwarzania danych osobowych gromadzonych przez Generalnego Inspektora z przepisami ustawy oraz przepisami o ochronie danych osobowych sprawuje, w imieniu ministra właściwego do spraw finansów publicznych, pełnomocnik do spraw kontroli przetwarzania danych osobowych przez Generalnego Inspektora, zwany dalej „pełnomocnikiem”.

2. Pełnomocnikowi przysługują uprawnienia i obowiązki administratora bezpieczeństwa informacji, o którym mowa w art. 36a ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych.

3. Pełnomocnika powołuje minister właściwy do spraw finansów publicznych na wniosek Generalnego Inspektora.

4. W ramach nadzoru pełnomocnik prowadzi rzetelną, obiektywną i niezależną kontrolę prawidłowości przetwarzania przez Generalnego Inspektora danych osobowych, a w szczególności ich przechowywania, weryfikacji i usuwania.

5. Pełnomocnik ma prawo do:
1) wglądu do wszelkich dokumentów związanych z wykonywaną kontrolą;
2) swobodnego wstępu do pomieszczeń komórki organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2;
3) żądania pisemnych wyjaśnień.

6. Kierownik komórki organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2, któremu pełnomocnik wydał pisemne polecenie usunięcia stwierdzonych uchybień, informuje Generalnego Inspektora, w terminie 7 dni od dnia wydania polecenia, o jego wykonaniu albo przyczynie jego niewykonania.

7. W przypadku naruszenia przepisów ustawy lub przepisów o ochronie danych osobowych pełnomocnik podejmuje działania zmierzające do wyjaśnienia okoliczności tego

naruszenia, zawiadamiając o tym niezwłocznie ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz Generalnego Inspektora.

8. Pełnomocnik przedstawia corocznie, w terminie do dnia 31 marca, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych oraz Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych, za pośrednictwem Generalnego Inspektora, sprawozdanie za poprzedni rok kalendarzowy, w którym przedstawia stan ochrony danych osobowych przetwarzanych przez Generalnego Inspektora oraz przypadki naruszenia przepisów w tym zakresie.

Art. 97. 1. Kontrolę nad uzyskiwaniem przez Generalnego Inspektora danych, o których mowa w art. 76 ust. 1 pkt 5, sprawuje Sąd Okręgowy w Warszawie.

2. Generalny Inspektor przekazuje, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych, Sądowi Okręgowemu w Warszawie, w okresach półrocznych, informacje o liczbie przypadków wystąpienia z żądaniem do instytucji obowiązanych o przekazanie lub udostępnienie posiadanych informacji lub dokumentów zawierających dane telekomunikacyjne, o których mowa w art. 76 ust. 1 pkt 5.

3. W ramach kontroli, o której mowa w ust. 1, Sąd Okręgowy w Warszawie może zapoznać się z materiałami uzasadniającymi wystąpienie przez Generalnego Inspektora z żądaniem, o którym mowa w art. 76 ust. 1 pkt 5.

4. Sąd, o którym mowa w ust. 1, informuje Generalnego Inspektora o wyniku kontroli w terminie 30 dni od jej zakończenia.

Art. 98. 1. Informacje gromadzone i udostępniane przez organy informacji finansowej w trybie przewidzianym w ustawie są objęte tajemnicą informacji finansowej.

2. Organy informacji finansowej udostępniają informacje, o których mowa w ust. 1, wyłącznie w trybie przewidzianym w ustawie.

3. Obowiązek zachowania tajemnicy informacji finansowej obejmuje osoby pełniące funkcje organów informacji finansowej, pracowników zatrudnionych w komórce organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2, lub osoby wykonujące czynności na rzecz tej komórki na innej podstawie niż stosunek pracy.

4. Obowiązek zachowania tajemnicy informacji finansowej istnieje również po ustaniu pełnienia funkcji organu informacji finansowej, zatrudnienia w komórce organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2, lub wykonywania na jej rzecz czynności na innej podstawie niż stosunek pracy.

5. Obowiązek zachowania tajemnicy informacji finansowej obejmuje również osoby pełniące funkcje organów uprawnionych do uzyskania informacji w trybie przewidzianym w ustawie, pracowników, funkcjonariuszy lub osoby wykonujące czynności na rzecz tych organów. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio.

6. Osoby, o których mowa w ust. 5, udostępniają informacje objęte tajemnicą informacji finansowej, jeżeli obowiązek taki wynika z odrębnych przepisów.

7. Informacje, o których mowa w ust. 1, objęte tajemnicami prawnie chronionymi określonymi w odrębnych przepisach organy informacji finansowej udostępniają w zakresie i na zasadach wskazanych w tych przepisach.

Art. 99. 1. Generalny Inspektor przetwarza informacje finansowe, w tym dane osobowe, przez okres, w którym są one niezbędne do realizacji jego ustawowych zadań.

2. Generalny Inspektor dokonuje, nie rzadziej niż raz na 5 lat, weryfikacji potrzeby dalszego przetwarzania zgromadzonych informacji.

3. Po dokonaniu weryfikacji informacje, które nie są niezbędne do realizacji ustawowych zadań Generalnego Inspektora, niezwłocznie usuwa powołana przez niego komisja. Z czynności komisji sporządza się protokół zawierający w szczególności wykaz usuniętych informacji oraz sposób ich usunięcia.

Art. 100. 1. Ujawnienie osobom nieuprawnionym przez osoby, o których mowa w art. 98 ust. 3 i 5, faktu przekazania Generalnemu Inspektorowi informacji w trybie przewidzianym w ustawie jest zabronione.

2. Jednostki współpracujące, ich pracownicy i funkcjonariusze mogą wymieniać między sobą informacje o fakcie przekazania lub pozyskania informacji w trybie przewidzianym w ustawie, gdy jest to konieczne dla zapewnienia prawidłowości realizowanych przez nich zadań.

Art. 101. 1. Generalny Inspektor udostępnia dane osobowe:

1) osób fizycznych dokonujących w imieniu instytucji obowiązanej zawiadomień, o których mowa w art. 74 i art. 86 ust. 1,
2) osób zgłaszających podejrzenie prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w ramach struktur wewnętrznych instytucji obowiązanej,
3) osób zgłaszających naruszenia przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, o których mowa w art. 80 ust. 1,

4) pracowników komórki organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2, wykonujących zadania Generalnego Inspektora, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1–5

– wyłącznie na żądanie sądu lub prokuratora, gdy jest to konieczne w toku prowadzonego postępowania.

2. Dane osobowe udostępnione na podstawie ust. 1 nie mogą być udostępniane innym podmiotom lub osobom z wyjątkiem osób, o których mowa w art. 156 § 1 i 5 oraz art. 321 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, którym dane te mogą być udostępnione na zasadach określonych w tych przepisach.

Art. 102. 1. Jeżeli uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu wynika z posiadanych przez Generalnego Inspektora informacji, ich przetworzenia lub analizy, Generalny Inspektor przekazuje właściwemu prokuratorowi zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa wraz z informacjami lub dokumentami uzasadniającymi to podejrzenie.

2. Jeżeli podstawą zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, była:

1) informacja lub zawiadomienie, o których mowa w art. 74 i art. 86 ust. 1,

2) powiadomienie, o którym mowa w art. 83 ust. 1

– Generalny Inspektor, nie później niż w terminie 30 dni od przekazania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, informuje o tym fakcie instytucję obowiązaną lub jednostkę współpracującą, która przekazała informacje będące podstawą tego zawiadomienia.

Art. 103. 1. Generalny Inspektor udostępnia, na pisemny wniosek, informacje lub dokumenty, w tym informacje lub dokumenty objęte tajemnicami prawnie chronionymi, zgromadzone na podstawie przepisów ustawy, sądom i prokuratorom na potrzeby postępowania karnego.

2. W celu weryfikacji danych zawartych w zawiadomieniu o podejrzeniu popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, przekazanym przez Generalnego Inspektora, prokurator może żądać od Generalnego Inspektora udostępnienia informacji lub dokumentów, w tym informacji lub dokumentów objętych tajemnicami prawnie chronionymi.

3. Generalny Inspektor występuje do instytucji obowiązanych, jednostek współpracujących lub zagranicznych jednostek analityki finansowej, w przypadku gdy żądane informacje, o których mowa w ust. 2, nie znajdują się w jego posiadaniu.

Art. 104. 1. Generalny Inspektor udostępnia posiadane informacje na pisemny i uzasadniony wniosek:

1) Komendanta Głównego Policji,
2) Komendanta Centralnego Biura Śledczego Policji,
3) Komendanta Głównego Żandarmerii Wojskowej,
4) Komendanta Głównego Straży Granicznej,
5) Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego,
6) Szefa Agencji Wywiadu,
7) Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego,
8) Szefa Służby Wywiadu Wojskowego,
9) Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego,
10) Inspektora Nadzoru Wewnętrznego,
11) Komendanta Biura Spraw Wewnętrznych Policji,
12) Komendanta Biura Spraw Wewnętrznych Straży Granicznej

– lub osób przez nich upoważnionych, w zakresie ich ustawowych zadań.

2. Generalny Inspektor udostępnia informacje, o których mowa w art. 72:

1) Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, w trybie i na zasadach określonych w art. 22a ust. 5 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1993 i 2405 oraz z 2018 r. poz. 138);
2) Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, na warunkach określonych w art. 34 ust. 2a ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2017 r. poz. 1920 i 2405 oraz z 2018 r. poz. 138).

3. Generalny Inspektor udostępnia posiadane informacje również na pisemny i uzasadniony wniosek:

1) Przewodniczącego KNF – w zakresie nadzoru sprawowanego przez KNF na podstawie ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 196, z późn. zm.[4)]);
2) Prezesa NIK – w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia postępowania kontrolnego określonego w ustawie z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz. U. z 2017 r. poz. 524);

[4)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 724, 791, 819, 1089, 2102 i 2486.

3) krajowego administratora, o którym mowa w art. 3 pkt 22 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiającego rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE i nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającego rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011 (Dz. Urz. UE L 122 z 03.05.2013, str. 1, z późn. zm.[5)]) – w zakresie jego kompetencji;
4) ministra właściwego do spraw zagranicznych – w zakresie jego kompetencji ustawowych w związku ze stosowaniem szczególnych środków ograniczających;
5) ministra właściwego do spraw finansów publicznych – w związku z wnioskiem, o którym mowa w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych.

4. Generalny Inspektor udostępnia posiadane informacje na pisemny i uzasadniony wniosek Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, dyrektora izby administracji skarbowej lub naczelnika urzędu celno-skarbowego, w zakresie ich ustawowych zadań.

5. Do informacji udostępnianych na podstawie ust. 1, 2, ust. 3 pkt 5 i ust. 4 przepisu art. 98 ust. 7 nie stosuje się, z wyjątkiem przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1167 i 1948, z 2017 r. poz. 935 oraz z 2018 r. poz. 106 i 138).

6. Generalny Inspektor w szczególnie uzasadnionych przypadkach może odmówić udostępnienia posiadanych informacji podmiotom, o których mowa w ust. 1–4, jeżeli ich udostępnienie:
1) mogłoby negatywnie wpłynąć na proces analizowania przez Generalnego Inspektora informacji dotyczących wartości majątkowych, co do których powzięto podejrzenie, że mogą mieć związek z przestępstwem prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu;
2) mogłoby narazić na niewspółmierną szkodę osobę fizyczną lub prawną.

Art. 105. 1. W przypadku powzięcia podejrzenia popełnienia przestępstwa skarbowego lub innego przestępstwa niż przestępstwo prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, Generalny Inspektor przekazuje informacje uzasadniające to podejrzenie właściwym organom wskazanym w art. 104 ust. 1 i 4, w celu podjęcia czynności wynikających z ich ustawowych zadań.

[5)] Zmiana wymienionej dyrektywy została ogłoszona w Dz. Urz. UE L 17 z 21.01.2017, str. 52.

2. W przypadku powzięcia uzasadnionego podejrzenia naruszenia przepisów związanych z funkcjonowaniem rynku finansowego Generalny Inspektor przekazuje KNF informacje uzasadniające to podejrzenie.

3. Do informacji udostępnianych na podstawie ust. 1 przepisu art. 98 ust. 7 nie stosuje się, z wyjątkiem przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych.

Art. 106. 1. Po otrzymaniu zawiadomienia, o którym mowa w art. 86 ust. 8, art. 87 ust. 3 lub art. 102 ust. 1, prokurator w terminie 30 dni informuje Generalnego Inspektora o:

1) wydaniu postanowienia w przedmiocie blokady rachunku lub wstrzymania transakcji;
2) zawieszeniu postępowania;
3) podjęciu zawieszonego postępowania;
4) wydaniu postanowienia o przedstawieniu zarzutu popełnienia przestępstwa.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, zawierają sygnaturę akt sprawy oraz znak i datę zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1.

Art. 107. 1. W przypadku otrzymania informacji, o których mowa w art. 105, jednostka współpracująca przekazuje informację zwrotną o sposobie ich wykorzystania, w terminie do 90 dni od dnia jej otrzymania.

2. Informacja zwrotna zawiera sygnaturę akt jednostki współpracującej, znak i datę pisma, którym Generalny Inspektor przekazał te informacje, oraz wskazanie sposobu wykorzystania informacji.

Art. 108. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia:

1) sposób sporządzania i przyjmowania przez Generalnego Inspektora wniosków, o których mowa w art. 103 ust. 1 oraz art. 104 ust. 1, 3 i 4, oraz tryb ich przyjmowania,
2) przekazywania przez Generalnego Inspektora informacji, o których mowa w art. 105 ust. 1 i 2

– mając na uwadze potrzebę zapewnienia szybkiego i bezpiecznego ich przyjmowania i przekazania.

Art. 109. 1. Generalny Inspektor udostępnia, na wniosek lub z urzędu, zagranicznym jednostkom analityki finansowej oraz pozyskuje od tych jednostek informacje związane z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, w tym informacje o czynach zabronionych, z których mogą pochodzić wartości majątkowe.

2. Udostępnienie informacji, o których mowa w ust. 1, następuje w celu ich wykorzystania przy wykonywaniu zadań przez jednostki analityki finansowej określone w dyrektywie 2015/849, w przepisach krajowych wdrażających tę dyrektywę lub w przepisach prawa międzynarodowego regulujących zasady funkcjonowania jednostek analityki finansowej.

Art. 110. 1. Generalny Inspektor udostępnia posiadane informacje i dokumenty jednostkom analityki finansowej państw członkowskich Unii Europejskiej.

2. Generalny Inspektor udostępnia posiadane informacje jednostkom analityki finansowej z państw niebędących państwami członkowskimi Unii Europejskiej, na zasadzie wzajemności.

3. Generalny Inspektor udostępnia posiadane informacje jednostkom państw będących stronami Konwencji Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa oraz o finansowaniu terroryzmu, sporządzonej w Warszawie dnia 16 maja 2005 r., na zasadach określonych w tej Konwencji.

4. Generalny Inspektor w zakresie swoich uprawnień określonych w ustawie może pozyskiwać informacje w celu udostępnienia ich zagranicznej jednostce analityki finansowej.

5. Do informacji udostępnianych zagranicznym jednostkom analityki finansowej przepisu art. 98 ust. 7 nie stosuje się, z wyjątkiem przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych.

6. Udostępnienie informacji na wniosek zagranicznej jednostki analityki finansowej następuje w terminie 30 dni od dnia otrzymania tego wniosku przez Generalnego Inspektora.

7. Udostępnianie i pozyskiwanie informacji i dokumentów od jednostek analityki państw członkowskich Unii Europejskiej następuje przy wykorzystaniu bezpiecznych systemów łączności oraz systemów teleinformatycznych umożliwiających porównanie danych posiadanych przez Generalnego Inspektora z danymi posiadanymi przez jednostki analityki finansowej państw członkowskich Unii Europejskiej w sposób anonimowy, przy zapewnieniu ochrony danych osobowych.

Art. 111. 1. Wniosek zagranicznej jednostki analityki finansowej o udostępnienie informacji kierowany do Generalnego Inspektora oraz wniosek Generalnego Inspektora kierowany do zagranicznej jednostki analityki finansowej w celu pozyskania informacji zawierają dane identyfikacyjne, o których mowa w art. 36 ust. 1, opis okoliczności wskazujących na związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu oraz zamierzony cel wykorzystania informacji.

2. W przypadku gdy wniosek zagranicznej jednostki analityki finansowej nie spełnia wymogów, o których mowa w ust. 1, lub w sposób niewystarczający wskazuje na związek wnioskowanych informacji z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, Generalny Inspektor zwraca się o jego uzupełnienie.

3. W przypadku gdy informacje przekazane Generalnemu Inspektorowi w zawiadomieniu lub informacje, o których mowa w art. 74 ust. 1, art. 86 ust. 1, art. 89 ust. 8 lub art. 90, dotyczą innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Generalny Inspektor niezwłocznie przekazuje te informacje z urzędu do jednostki analityki finansowej właściwego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

Art. 112. 1. Na uzasadniony wniosek zagranicznej jednostki analityki finansowej Generalny Inspektor może zezwolić na przekazanie udostępnionych informacji innym organom lub jednostkom analityki finansowej lub na wykorzystanie tych informacji do celów innych, niż określone w art. 109 ust. 2. Generalny Inspektor wskazuje organy lub jednostki analityki finansowej, którym udostępnione informacje mogą być przekazane, oraz określa cele, do jakich informacje te mogą być wykorzystane.

2. Generalny Inspektor występuje do zagranicznej jednostki analityki finansowej o wyrażenie zgody w celu przekazania pozyskanych od niej informacji sądom, jednostkom współpracującym, innym jednostkom analityki finansowej lub w celu wykorzystania takich informacji do celów innych niż wykonywanie swoich zadań. W przypadku wyrażenia zgody przez zagraniczną jednostkę analityki finansowej Generalny Inspektor przekazuje lub wykorzystuje pozyskane od niej informacje wyłącznie w zakresie i na cele przez nią wskazane.

3. Do informacji przekazywanych na podstawie ust. 1 i 2 przepisu art. 98 ust. 7 nie stosuje się, z wyjątkiem przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych.

4. Na uzasadniony wniosek zagranicznej jednostki analityki finansowej, pozwalający na uprawdopodobnienie podejrzenia popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, Generalny Inspektor może przekazać instytucji obowiązanej żądanie wstrzymania transakcji lub blokady rachunku. Przepisy art. 87 stosuje się.

Art. 113. 1. Generalny Inspektor odmawia udostępnienia informacji zagranicznej jednostce analityki finansowej, jeżeli:

1) wniosek zagranicznej jednostki analityki finansowej o udostępnienie informacji nie dotyczy informacji, o których mowa w art. 109 ust. 1, lub pozyskane informacje mają być

wykorzystane do celów innych niż te, o których mowa w art. 109 ust. 2, chyba że zachodzi przypadek określony w art. 112 ust. 1;

2) informacje podlegają ochronie zgodnie z przepisami o ochronie informacji niejawnych;

3) udostępnienie informacji mogłoby utrudnić wykonywanie zadań organom wymiaru sprawiedliwości oraz służbom lub instytucjom odpowiedzialnym za ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa obywateli lub ściganie sprawców przestępstw lub przestępstw skarbowych;

4) udostępnienie informacji mogłoby zagrozić bezpieczeństwu lub porządkowi konstytucyjnemu Rzeczypospolitej Polskiej;

5) państwo trzecie nie gwarantuje odpowiedniego poziomu ochrony danych osobowych.

2. Odmowa udostępnienia informacji zagranicznej jednostce analityki finansowej wymaga uzasadnienia.

Art. 114. 1. Generalny Inspektor może dokonywać wymiany informacji związanych z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu z Agencją Unii Europejskiej do spraw Współpracy Organów Ścigania (Europol), bezpośrednio lub za pośrednictwem Jednostki Krajowej Europolu.

2. Tryb i warunki techniczne wymiany informacji, o której mowa w ust. 1, mogą zostać określone w porozumieniu zawartym między Generalnym Inspektorem a Szefem Jednostki Krajowej Europolu.

3. Do wymiany informacji, o której mowa w ust. 1 i 2, przepisu art. 98 ust. 7 nie stosuje się, z wyjątkiem przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych.

Art. 115. 1. Generalny Inspektor w ramach współpracy z właściwymi organami innych państw, zagranicznymi instytucjami i międzynarodowymi organizacjami zajmującymi się przeciwdziałaniem praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu oraz europejskimi urzędami nadzoru może udostępniać oraz pozyskiwać informacje. W celu realizacji współpracy Generalny Inspektor może zawierać porozumienia, w których określa się tryb i warunki techniczne, na jakich udostępnia się lub pozyskuje informacje.

2. Do udostępniania i pozyskiwania informacji, o których mowa w ust. 1, przepisu art. 98 ust. 7 nie stosuje się, z wyjątkiem przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych.

Rozdział 10

Szczególne środki ograniczające

Art. 116. 1. W celu przeciwdziałania terroryzmowi oraz finansowaniu terroryzmu, instytucje obowiązane stosują szczególne środki ograniczające wobec osób i podmiotów, o których mowa w art. 117 ust. 1.

2. Szczególne środki ograniczające polegają na:

1) zamrożeniu wartości majątkowych, będących własnością, posiadanych, kontrolowanych pośrednio oraz bezpośrednio przez osoby i podmioty, a także korzyści pochodzących z tych wartości majątkowych, przez co rozumie się zapobieganie ich przenoszeniu, zmianie lub wykorzystaniu, a także przeprowadzeniu z udziałem tych wartości jakiejkolwiek operacji w jakikolwiek sposób, który może spowodować zmianę ich wielkości, wartości, miejsca, własności, posiadania, charakteru, przeznaczenia lub jakąkolwiek inną zmianę, która może umożliwić osiągnięcie z nich korzyści;
2) nieudostępnieniu wartości majątkowych bezpośrednio ani pośrednio osobom i podmiotom, ani na ich rzecz, przez co rozumie się w szczególności nieudzielanie pożyczek, kredytu konsumenckiego lub kredytu hipotecznego, niedokonywanie darowizn, niedokonywanie płatności za towary lub usługi.

Art. 117. 1. Instytucje obowiązane stosują szczególne środki ograniczające wobec osób i podmiotów:

1) wskazanych na listach, ogłaszanych przez Generalnego Inspektora na podstawie rezolucji Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych, wydanych na podstawie rozdziału VII Karty Narodów Zjednoczonych, dotyczących zagrożeń dla międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa spowodowanych aktami terrorystycznymi, w szczególności na listach, o których mowa w pkt 3 Rezolucji 2253 (2015) Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych lub w pkt 1 Rezolucji 1988 (2011) Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych,
2) wskazanych na liście, o której mowa w art. 119 ust. 1

– publikowanych w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

2. Listy, o których mowa w ust. 1, wraz z ich aktualizacjami są publikowane niezwłocznie.

3. Generalny Inspektor może rozpowszechniać przy wykorzystaniu środków masowego przekazu komunikat, w określonej przez Generalnego Inspektora formie i czasie, o stosowaniu szczególnych środków ograniczających wobec osób lub podmiotów.

Art. 118. 1. Instytucje obowiązane bez uprzedniego informowania osób i podmiotów, o których mowa w art. 117 ust. 1, zamrażają wartości majątkowe oraz nie udostępniają ich.

2. Wszystkie posiadane informacje związane z zamrożeniem wartości majątkowych lub ich nieudostępnieniem są przekazywane do Generalnego Inspektora niezwłocznie, nie później niż w terminie 2 dni roboczych od dnia dokonania zamrożenia lub nieudostępnienia wartości majątkowych.

3. W przypadku gdy Generalny Inspektor otrzyma informacje o zastosowaniu środków ograniczających wobec osoby lub podmiotu, które nie są wymienione na listach, o których mowa w art. 117 ust. 1, wydaje decyzję o zwolnieniu z zamrożenia wartości majątkowych lub ich udostępnieniu.

Art. 119. 1. Generalny Inspektor prowadzi listę osób i podmiotów, wobec których stosuje się szczególne środki ograniczające, oraz wydaje decyzje w sprawach wpisu na listę lub wykreślenia z niej.

2. Postępowanie w sprawie wydania decyzji w sprawie wpisu na listę wszczyna się z urzędu.

3. Decyzję w sprawie wpisu na listę lub wykreślenia z niej wydaje się na podstawie rekomendacji Komitetu zawierającej wskazanie osoby lub podmiotu, w stosunku do których ma zostać wydana decyzja, uzasadnienie oraz informacje i dokumenty potwierdzające okoliczności, o których mowa w art. 120.

4. Decyzje, o których mowa w ust. 1, zawierają w szczególności datę wydania, oznaczenie osoby lub podmiotu, wobec którego stosuje się szczególne środki ograniczające lub zaprzestaje się stosowania szczególnych środków ograniczających, powołanie podstawy prawnej, rozstrzygnięcie oraz uzasadnienie.

5. Decyzja w sprawie wpisu na listę zawiera również pouczenie o dopuszczalności wniesienia odwołania, złożenia wniosku, o którym mowa w art. 124 ust. 1 pkt 1, oraz wniosku, o którym mowa w art. 126.

6. Generalny Inspektor może ograniczyć zakres uzasadnienia, ze względu na interes bezpieczeństwa państwa lub porządek publiczny.

7. Decyzje, o których mowa w ust. 1, podlegają natychmiastowemu wykonaniu.

8. Zawiadomienie strony o decyzjach, o których mowa w ust. 1, i innych czynnościach podejmowanych w toku postępowania dotyczącego wydawania tych decyzji następuje na zasadach i w trybie określonych w art. 49 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 oraz z 2018 r. poz. 149).

9. Od decyzji w sprawie wpisu na listę przysługuje prawo wniesienia odwołania do ministra właściwego do spraw finansów publicznych w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji.

Art. 120. Komitet może rekomendować wpisanie na listę, o której mowa w art. 119 ust. 1, osób lub podmiotów:

1) co do których istnieje uzasadnione podejrzenie, że dokonują same lub wspólnie i w porozumieniu z inną osobą przestępstwa określonego w art. 115 § 20, art. 120, art. 121, art. 136, art. 166, art. 167, art. 171, art. 252, art. 255a lub art. 259a, ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny albo wykonanie takiego czynu polecają lub kierują popełnieniem go przez inną osobę albo podżegają do jego popełnienia lub ułatwiają jego popełnienie;
2) które są własnością lub są kontrolowane bezpośrednio lub pośrednio przez osoby, co do których istnieje uzasadnione podejrzenie, o którym mowa w pkt 1;
3) które działają w imieniu lub pod kierunkiem osób, co do których istnieje uzasadnione podejrzenie, o którym mowa w pkt 1, albo osób lub podmiotów, o których mowa w pkt 2.

Art. 121. 1. Komitet może rekomendować wpisanie na listę, o której mowa w art. 119 ust. 1, lub wykreślenie z niej osób lub podmiotów, na uzasadniony wniosek przekazany za pośrednictwem ministra właściwego do spraw zagranicznych przez podmioty, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 9.

2. Do wpisu na listę osób lub podmiotów rekomendowanych w trybie określonym w ust. 1 przepisy art. 119 stosuje się odpowiednio.

Art. 122. Generalny Inspektor, po uzyskaniu rekomendacji Komitetu, może wystąpić, za pośrednictwem ministra właściwego do spraw zagranicznych, do niektórych podmiotów, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 9, z wnioskiem o stosowanie szczególnych środków ograniczających wobec osób lub podmiotów, o których mowa w art. 119.

Art. 123. Komitet dokonuje raz na 6 miesięcy oceny okoliczności uzasadniających dalszą potrzebę stosowania szczególnych środków ograniczających wobec osób lub podmiotów wskazanych na liście, o której mowa w art. 119 ust. 1.

Art. 124. 1. Komitet może potwierdzić brak okoliczności uzasadniających dalszą potrzebę stosowania szczególnych środków ograniczających wobec osób lub podmiotów wskazanych na liście, o której mowa w art. 119 ust. 1, w szczególności:

1) na umotywowany wniosek tej osoby lub podmiotu, złożony do Generalnego Inspektora;
2) w wyniku dokonania okresowej oceny okoliczności uzasadniających dalszą potrzebę stosowania szczególnych środków ograniczających, o której mowa w art. 123.

2. W przypadku potwierdzenia braku okoliczności uzasadniających potrzebę stosowania szczególnych środków ograniczających wobec osób lub podmiotów wskazanych na liście, o której mowa w art. 119 ust. 1, Komitet rekomenduje wykreślenie osoby lub podmiotu z listy.

Art. 125. Do postępowania w pierwszej instancji w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 119 ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 9, art. 11, art. 13, art. 31, art. 61 § 4, art. 73, art. 78 i art. 79 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

Art. 126. 1. O ile nie sprzeciwia się to realizacji celu przeciwdziałania terroryzmowi oraz finansowaniu terroryzmu, Generalny Inspektor, na wniosek osób lub podmiotów, które wykażą uzasadniony interes, wydaje zezwolenie na użycie zamrożonych wartości majątkowych lub ich udostępnienie, w szczególności w celu:

1) zaspokojenia podstawowych potrzeb osoby fizycznej, wobec której stosuje się szczególne środki ograniczające, lub podstawowych potrzeb osób najbliższych w rozumieniu ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny;
2) zapłaty podatków, składek obowiązkowego ubezpieczenia społecznego, opłaty za usługi użyteczności publicznej;
3) pokrycia uzasadnionych kosztów związanych z przechowywaniem lub utrzymywaniem zamrożonych wartości majątkowych;
4) pokrycia uzasadnionych kosztów honorariów oraz zwrotu poniesionych wydatków związanych ze świadczeniem usług prawnych.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, do wniosku załącza się dokumenty potwierdzające informacje o stanie rodzinnym, majątku, dochodach, źródłach utrzymania oraz wydatkach osoby, wobec której stosowane są szczególne środki ograniczające.

3. W pozostałych przypadkach do wniosku załącza się dokumenty poświadczające informacje o uzasadnionych kosztach i wydatkach.

4. Decyzję, o której mowa w ust. 1, Generalny Inspektor wydaje po uzyskaniu rekomendacji Komitetu.

5. Przepisy ust. 1–4 stosuje się odpowiednio do wniosków, dotyczących zezwolenia na użycie zamrożonych wartości majątkowych lub udostępnienie wartości majątkowych, złożonych na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z organizacjami ISIL (Daisz) i Al-Kaida (Dz. Urz. UE L 139 z 29.05.2002, str. 9, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 881/2002”, rozporządzenia Rady (WE) nr 753/2011 z dnia 1 sierpnia 2011 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, grupom, przedsiębiorstwom i podmiotom w związku z sytuacją w Afganistanie (Dz. Urz. UE L 199 z 02.08.2011, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem 753/2001”, rozporządzenia Rady (WE) nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz. Urz. UE L 344 z 28.12.2001, str. 70, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 2580/2001”.

Art. 127. Przepisów art. 116 ust. 2 pkt 2 nie stosuje się do:

1) naliczania należnych odsetek od środków pieniężnych zgromadzonych na rachunkach osób lub podmiotów, wobec których stosuje się szczególne środki ograniczające, pod warunkiem że naliczone odsetki podlegają zamrożeniu;
2) dokonywania płatności na rachunek osoby lub podmiotu, wobec których stosuje się szczególne środki ograniczające z tytułu zobowiązań wobec tych osób lub podmiotów, powstałych przed dniem powstania obowiązku stosowania szczególnych środków ograniczających, pod warunkiem że płatności te dokonywane są na rachunek prowadzony w Unii Europejskiej i podlegają zamrożeniu.

Rozdział 11

Inne środki służące ochronie interesu publicznego

Art. 128. 1. Osoby fizyczne:

1) będące wspólnikami, w tym akcjonariuszami, spółki prowadzącej działalność w zakresie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 16,
2) prowadzące działalność w zakresie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 16,
3) zajmujące stanowiska kierownicze w spółkach, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 16

– są obowiązane spełniać wymóg niekaralności za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe.

2. Na żądanie organu, o którym mowa w art. 129, osoby, o których mowa w ust. 1, są obowiązane przedstawić zaświadczenie, że nie były skazane prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe.

Rozdział 12

Kontrolowanie instytucji obowiązanych

Art. 129. 1. Generalny Inspektor sprawuje kontrolę wykonywania przez instytucje obowiązane obowiązków w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, zwaną dalej „kontrolą”.

2. W ramach sprawowanego nadzoru lub kontroli kontrolę sprawują także:

1) na zasadach określonych w przepisach odrębnych, z zastrzeżeniem art. 130 ust. 1, 2 i 5:
   a) Prezes NBP – zgodnie z ustawą z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe, w odniesieniu do podmiotów prowadzących działalność kantorową w rozumieniu tej ustawy,
   b) KNF – w odniesieniu do instytucji obowiązanych przez nią nadzorowanych,
   c) Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa – w odniesieniu do spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych,
   d) prezesi sądów apelacyjnych – w odniesieniu do notariuszy,
   e) naczelnicy urzędów celno-skarbowych – w odniesieniu do instytucji obowiązanych kontrolowanych przez te organy;
2) na zasadach określonych w niniejszej ustawie wojewodowie lub starostowie – w odniesieniu do stowarzyszeń.

Art. 130. 1. Kontrola jest przeprowadzana na podstawie rocznych planów kontroli zawierających w szczególności wykaz podmiotów podlegających kontroli, zakres kontroli oraz uzasadnienie jej przeprowadzenia.

2. Przy opracowaniu planów kontroli bierze się pod uwagę ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu określone w szczególności w krajowej ocenie ryzyka oraz w sprawozdaniu Komisji Europejskiej, o którym mowa w art. 6 ust. 1–3 dyrektywy 2015/849.

3. Generalny Inspektor oraz podmioty, o których mowa w art. 129 ust. 2, mogą przeprowadzić kontrolę nieprzewidzianą w rocznym planie kontroli (kontrola doraźna).

4. Generalny Inspektor może zwrócić się do podmiotów, o których mowa w art. 129 ust. 2, o przeprowadzenie kontroli doraźnej w instytucjach obowiązanych.

5. Podmioty, o których mowa w art. 129 ust. 2, przekazują Generalnemu Inspektorowi:

1) roczne plany kontroli wraz z uzasadnieniem, nie później jednak niż do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego kontrolę, a także aktualizacje planów, w terminie 14 dni od ich sporządzenia;
2) zawiadomienie o zamiarze przeprowadzenia kontroli doraźnej wraz z uzasadnieniem, nie później niż w dniu rozpoczęcia kontroli, chyba że przeprowadzenie kontroli wynika z zaktualizowanego planu kontroli;
3) informację o wynikach kontroli, w terminie 14 dni od dnia jej zakończenia lub wydania zaleceń pokontrolnych albo podjęcia decyzji o odstąpieniu od ich wydania.

6. Generalny Inspektor może zwrócić się do podmiotów, o których mowa w art. 129 ust. 2, o przekazanie potwierdzonych kopii dokumentacji zgromadzonej w toku kontroli.

Art. 131. 1. Generalny Inspektor koordynuje kontrole sprawowane przez podmioty, o których mowa w art. 129 ust. 2.

2. W ramach koordynacji, o której mowa w ust. 1, Generalny Inspektor, w terminie do dnia 15 listopada każdego roku, opracowuje i udostępnia informacje o obszarach i sektorach szczególnie narażonych na ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.

3. Generalny Inspektor może przekazywać podmiotom, o których mowa w art. 129 ust. 2, wskazówki dotyczące kontroli przestrzegania przepisów ustawy.

Art. 132. 1. Kontrolę przeprowadza co najmniej dwóch imiennie upoważnionych przez Generalnego Inspektora pracowników komórki organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2, zwanych dalej „kontrolerami”.

2. Upoważnienie do przeprowadzenia kontroli jest udzielane w formie pisemnej i zawiera:

1) podstawę prawną do przeprowadzenia kontroli;
2) oznaczenie organu przeprowadzającego kontrolę;
3) datę i miejsce wystawienia upoważnienia;
4) imię i nazwisko kontrolera oraz numer jego legitymacji służbowej;
5) oznaczenie kontrolowanej instytucji obowiązanej;
6) miejsce przeprowadzenia kontroli;
7) przedmiot oraz zakres kontroli;
8) datę rozpoczęcia kontroli oraz przewidywany czas jej trwania;
9) podpis osoby udzielającej upoważnienie;
10) pouczenie o prawach i obowiązkach kontrolowanej instytucji obowiązanej.

Art. 133. 1. Czynności kontrolnych dokonuje kontroler po okazaniu legitymacji służbowej oraz pisemnego upoważnienia, o którym mowa w art. 132 ust. 2.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór legitymacji służbowej kontrolera oraz ustali tryb jej wydawania i wymiany, mając na uwadze potrzebę identyfikacji kontrolera oraz zapewnienia mu właściwej ochrony.

Art. 134. 1. Czynności kontrolnych dokonuje kontroler w miejscu prowadzenia działalności przez kontrolowaną instytucję obowiązaną oraz w każdym innym miejscu związanym z prowadzoną przez nią działalnością, w dniach i godzinach pracy kontrolowanej instytucji obowiązanej.

2. Gdy zachodzi podejrzenie popełnienia przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, czynności kontrolne niecierpiące zwłoki mogą być podejmowane w dniach wolnych od pracy lub poza godzinami pracy kontrolowanej instytucji obowiązanej po uprzednim poinformowaniu osoby upoważnionej do reprezentowania kontrolowanej instytucji obowiązanej.

3. Poszczególne czynności kontrolne mogą być podejmowane również poza miejscem określonym w ust. 1, w szczególności w lokalu komórki organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2, jeżeli jest to uzasadnione charakterem tych czynności oraz może przyczynić się do szybszego i skuteczniejszego przeprowadzenia kontroli.

Art. 135. 1. W zakresie wynikającym z przedmiotu kontroli kontroler jest uprawniony do swobodnego poruszania się po miejscach i pomieszczeniach, bez obowiązku uzyskania przepustki, oraz nie podlega rewizji osobistej.

2. Czynności kontrolnych dokonuje się w obecności osoby upoważnionej przez kontrolowaną instytucję obowiązaną, z wyjątkiem czynności, o których mowa w art. 134 ust. 3.

3. Po zakończeniu czynności kontrolnych, a przed podpisaniem protokołu kontroli, kontroler może zwrócić się do kontrolowanej instytucji obowiązanej o złożenie w wyznaczonym terminie dodatkowych dokumentów oraz pisemnych wyjaśnień w zakresie objętym kontrolą. Do terminu określonego w art. 140 ust. 3 nie wlicza się okresu od dnia wysłania pisma do dnia otrzymania dodatkowych wyjaśnień lub dokumentów.

Art. 136. 1. Kontrolowana instytucja obowiązana ma obowiązek zapewnić kontrolerowi warunki i środki niezbędne do sprawnego przeprowadzania kontroli, w szczególności w wyznaczonym terminie przedstawić żądane dokumenty i materiały, zapewnić terminowe udzielanie informacji, udostępnić w niezbędnym zakresie środki łączności, a także inne

urządzenia techniczne, umożliwić sporządzanie kopii, filmowania, fotografowania, dokonywania nagrań dźwiękowych oraz przedłożyć urzędowe tłumaczenia na język polski dokumentów mających znaczenie dla kontroli, sporządzonych w języku obcym.

2. Koszty realizacji obowiązków określonych w ust. 1 ponosi kontrolowana instytucja obowiązana.

3. W przypadku utrudniania lub uniemożliwiania przeprowadzenia kontroli, kontroler może korzystać z pomocy funkcjonariuszy Policji. Funkcjonariusze Policji wykonują na polecenie kontrolera czynności umożliwiające sprawne i niezakłócone przeprowadzenie kontroli.

4. Kontroler, w związku z wykonywaniem czynności kontrolnych, korzysta z ochrony przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych, o których mowa w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny.

Art. 137. Przed podjęciem pierwszej czynności kontrolnej, takiej jak przyjęcie informacji, wyjaśnień, przesłuchań, kontroler ma obowiązek poinformować osobę upoważnioną przez kontrolowaną instytucję obowiązaną, jej pracowników lub inne osoby wykonujące pracę na jej rzecz na innej podstawie niż stosunek pracy o ich prawach i obowiązkach oraz pouczyć o skutkach prawnych utrudniania lub uniemożliwiania przeprowadzenia czynności kontrolnych, a także o odpowiedzialności za złożenie nieprawdziwych wyjaśnień lub zatajenie prawdy. Składający wyjaśnienia może odmówić odpowiedzi, gdy odpowiedź mogłaby narazić jego lub osoby, o których mowa w art. 83 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, na odpowiedzialność karną lub bezpośrednią szkodę majątkową.

Art. 138. 1. Informacje pisemne, sporządzane przez kontrolowaną instytucję obowiązaną na potrzeby przeprowadzanej kontroli, są podpisywane przez osoby upoważnione do ich sporządzenia. W przypadku odmowy ich podpisania kontroler sporządza stosowną adnotację w protokole przekazania materiałów.

2. Zgodność z oryginałem kopii dokumentów potwierdza osoba upoważniona do reprezentowania kontrolowanej instytucji obowiązanej.

3. Potwierdzenie, o którym mowa w ust. 2, zawiera klauzulę „za zgodność z oryginałem” i podpis osoby dokonującej potwierdzenia. Zgodność z oryginałem kopii danych umieszczonych w systemach informatycznych lub kopii danych utrwalonych na nośnikach informacji innych niż dokumenty potwierdza się na piśmie, ze wskazaniem zawartości nośnika oraz jego rodzaju.

Art. 139. 1. Z odebrania ustnych wyjaśnień sporządza się protokół w dwóch egzemplarzach, z których jeden otrzymuje kontrolowana instytucja obowiązana. Kontroler oraz osoba składająca ustne wyjaśnienia podpisują protokół oraz parafują każdą jego stronę.

2. W przypadku odmowy podpisania protokołu przez osobę składającą ustne wyjaśnienia, wzmiankę o tym umieszcza się w protokole, z podaniem przyczyn odmowy.

3. Wyjaśnienia udzielane ustnie mogą być utrwalane przy wykorzystaniu urządzenia rejestrującego, po uprzednim poinformowaniu osoby składającej wyjaśnienia. W czynnościach ma prawo uczestniczyć osoba upoważniona do reprezentowania kontrolowanej instytucji obowiązanej. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się.

4. Kontroler przekazuje kontrolowanej instytucji obowiązanej na nośniku elektronicznym kopię wyjaśnień ustnych utrwalonych za pomocą urządzenia rejestrującego. Kontrolowana instytucja obowiązana lub osoba przez nią upoważniona poświadcza pisemnie otrzymanie takiej kopii.

Art. 140. 1. Z przeprowadzonej kontroli sporządza się protokół kontroli w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach.

2. Protokół kontroli zawiera:

1) nazwę i adres kontrolowanej jednostki obowiązanej;
2) imiona i nazwiska oraz stanowiska służbowe kontrolerów;
3) datę upoważnienia do przeprowadzenia kontroli oraz wzmianki o jego zmianach;
4) określenie przedmiotowego zakresu kontroli;
5) określenie dnia rozpoczęcia i zakończenia kontroli;
6) imiona i nazwiska oraz stanowiska służbowe osób składających oświadczenia oraz udzielających informacji, wyjaśnień oraz składających zeznania w trakcie przeprowadzania kontroli;
7) opis wykonanych czynności kontrolnych, ustaleń faktycznych oraz opis stwierdzonych nieprawidłowości i ich zakres oraz osoby odpowiedzialne za te nieprawidłowości;
8) opis załączników, z podaniem nazwy każdego załącznika;
9) pouczenie podmiotu kontrolowanego o przysługującym prawie zgłoszenia zastrzeżeń do protokołu;
10) określenie miejsca i dnia sporządzenia protokołu kontroli.

3. Protokół doręcza się kontrolowanej instytucji obowiązanej w terminie 30 dni od dnia zakończenia kontroli bezpośrednio lub za pokwitowaniem przez operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe.

4. Protokół kontroli podpisują kontroler oraz osoba upoważniona do reprezentowania kontrolowanej instytucji obowiązanej.

5. Osoba upoważniona do reprezentowania kontrolowanej instytucji obowiązanej parafuje każdą stronę jednego z otrzymanych egzemplarzy protokołu, a następnie przekazuje ten egzemplarz Generalnemu Inspektorowi, w terminie 14 dni od dnia doręczenia protokołu.

6. Kontroler umieszcza na egzemplarzu protokołu kontroli, który otrzymuje Generalny Inspektor, wzmiankę o odmowie jego podpisania. Odmowa podpisania protokołu kontroli nie zwalnia kontrolowanej instytucji obowiązanej z wykonania zaleceń, o których mowa w art. 141 ust. 3 pkt 3.

7. Kontrolowana instytucja obowiązana ma prawo zgłoszenia umotywowanych zastrzeżeń do protokołu kontroli. Zastrzeżenia zgłasza się na piśmie do Generalnego Inspektora w terminie 14 dni od dnia otrzymania protokołu kontroli.

8. Po rozpatrzeniu zastrzeżeń, nie później niż po upływie 30 dni od dnia ich otrzymania, Generalny Inspektor, uwzględniając zastrzeżenia kontrolowanej instytucji obowiązanej, dokonuje zmiany protokołu w niezbędnym zakresie w formie pisemnego aneksu, który doręcza się tej instytucji w terminie 30 dni od dnia otrzymania zastrzeżeń. W przypadku nieuwzględnienia zastrzeżeń kontrolowanej instytucji obowiązanej doręcza się tej instytucji pisemne stanowisko dotyczące tych zastrzeżeń, w terminie 30 dni od dnia ich otrzymania.

9. Oczywiste omyłki pisarskie lub rachunkowe prostuje kontroler, parafując sprostowania. Generalny Inspektor o sprostowaniu oczywistych omyłek informuje pisemnie kontrolowaną instytucję obowiązaną.

Art. 141. 1. Kontroler sporządza wystąpienie pokontrolne Generalnego Inspektora, zwane dalej „wystąpieniem pokontrolnym”, w terminie 30 dni od dnia:

1) doręczenia protokołu kontroli kontrolowanej instytucji obowiązanej, w przypadku braku zastrzeżeń, o których mowa w art. 140 ust. 7;
2) doręczenia kontrolowanej instytucji obowiązanej stanowiska, o którym mowa w art. 140 ust. 8.

2. Wystąpienie pokontrolne, o którym mowa w ust. 1, doręcza się kontrolowanej instytucji obowiązanej.

3. Wystąpienie pokontrolne zawiera:

1) ocenę działalności instytucji obowiązanej w zakresie objętym kontrolą;
2) zwięzły opis ustaleń kontroli, a w przypadku ustalenia nieprawidłowości – wskazanie przepisów prawa, które zostały naruszone;

3) zalecenia pokontrolne ze wskazaniem sposobu i terminu usunięcia ustalonych nieprawidłowości.

4. W terminie 30 dni od dnia otrzymania wystąpienia pokontrolnego kontrolowana instytucja obowiązana przesyła Generalnemu Inspektorowi informacje o sposobie realizacji zaleceń pokontrolnych lub o stanie ich realizacji, wraz ze wskazaniem ostatecznego terminu ich wykonania.

5. Zmiana terminu wykonania zalecenia pokontrolnego może nastąpić za zgodą Generalnego Inspektora na wniosek kontrolowanej instytucji obowiązanej złożony nie później niż przed upływem terminu do wykonania zalecenia.

Art. 142. Generalny Inspektor może w każdym czasie odstąpić od dalszego przeprowadzania czynności kontrolnych, informując na piśmie kontrolowaną instytucję obowiązaną. W takim przypadku nie sporządza się protokołu, o którym mowa w art. 140 ust. 1.

Art. 143. Generalny Inspektor przekazuje pisemną informację o wynikach kontroli wykonanej przez Generalnego Inspektora oraz o odstąpieniu, o którym mowa w art. 142, organom sprawującym nadzór nad skontrolowanymi instytucjami obowiązanymi, w terminie odpowiednio 14 dni od dnia sporządzenia wystąpienia pokontrolnego albo od dnia odstąpienia.

Art. 144. 1. Generalny Inspektor może przeprowadzać kontrolę przestrzegania przepisów ustawy przez jednostki organizacyjne podmiotów mających siedzibę na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej działające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz podlegające obowiązkom wynikającym z przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu wydanych na podstawie dyrektywy 2015/849.

2. W celu zapewnienia przestrzegania przez jednostki organizacyjne, o których mowa w ust. 1, przepisów ustawy Generalny Inspektor może wymieniać informacje z organami państw członkowskich Unii Europejskiej sprawującymi nadzór nad przestrzeganiem przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu wydanych na podstawie dyrektywy 2015/849.

Art. 145. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale do kontroli stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.

Rozdział 13

Kary administracyjne

Art. 146. Instytucja obowiązana, która nie dopełnia obowiązku:

1) sporządzania oceny ryzyka oraz jej aktualizacji, o którym mowa w art. 27 ust. 3,
2) przekazania na żądanie Generalnego Inspektora oceny ryzyka oraz innych informacji mogących mieć wpływ na krajową ocenę ryzyka, o którym mowa w art. 28,
3) stosowania środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w:
   a) art. 33,
   b) art. 43, w przypadkach wyższego ryzyka prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz w przypadkach, o których mowa w art. 44–46,
4) dokumentowania zastosowanych środków bezpieczeństwa finansowego oraz wyników bieżącej analizy przeprowadzanych transakcji oraz wykazania na żądanie organów, o których mowa w art. 129, zastosowania odpowiednich środków bezpieczeństwa, o których mowa w art. 34 ust. 3,
5) przechowywania dokumentacji, o którym mowa w art. 49 ust. 1 i 2,
6) wprowadzenia wewnętrznej procedury instytucji obowiązanej, o którym mowa w art. 50,
7) wprowadzenia procedury grupowej, o którym mowa w art. 51,
8) zapewnienia udziału osób wykonujących obowiązki związane z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu w programach szkoleniowych, o którym mowa w art. 52,
9) wdrożenia wewnętrznej procedury anonimowego zgłaszania naruszeń przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, o którym mowa w art. 53,
10) zachowania w tajemnicy przekazania Generalnemu Inspektorowi lub innym właściwym organom informacji, o którym mowa w art. 54 ust. 1,
11) wyznaczenia osoby odpowiedzialnej za wykonanie obowiązków określonych w ustawie, o którym mowa w art. 8,
12) przekazania lub udostępnienia informacji, o którym mowa w art. 72 lub art. 76,
13) przekazania zawiadomień, o którym mowa w art. 74, art. 86 ust. 1 lub art. 90

– podlega karze administracyjnej.

Art. 147. Instytucja obowiązana, która nie dopełnia obowiązku:

1) zapewnienia, aby transferowi środków pieniężnych towarzyszyły informacje o płatniku lub odbiorcy, o którym mowa w art. 4–6 rozporządzenia 2015/847,
2) wdrożenia skutecznych procedur, pozwalających na wykrywanie brakujących informacji o płatniku lub odbiorcy, o których mowa w art. 7, art. 8, art. 11 i art. 12 rozporządzenia 2015/847,
3) informowania Generalnego Inspektora o nieprzekazywaniu wymaganych informacji o płatniku lub odbiorcy lub o podjętych działaniach, o którym mowa w art. 8 rozporządzenia 2015/847,
4) zachowania wszystkich otrzymanych informacji o płatniku i odbiorcy, które towarzyszą transferowi, o którym mowa w art. 10 rozporządzenia 2015/847,
5) udzielania Generalnemu Inspektorowi informacji, o którym mowa w art. 14 rozporządzenia 2015/847,
6) przechowywania dokumentacji, o którym mowa w art. 16 rozporządzenia 2015/847

– podlega karze administracyjnej.

Art. 148. Instytucja obowiązana, która nie dopełnia:

1) obowiązku stosowania szczególnych środków ograniczających, o których mowa w art. 116 ust. 1, lub przekazywania Generalnemu Inspektorowi informacji posiadanych danych związanych z ich stosowaniem,
2) obowiązku zamrażania funduszy lub zasobów gospodarczych albo zakazu udostępnienia funduszy lub zasobów gospodarczych, określonego w art. 2 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia 881/2002, art. 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia 753/2011 oraz art. 2 ust. 1 rozporządzenia 2580/2001,
3) zakazu świadomego i celowego udziału w działaniach, których przedmiotem lub celem jest, bezpośrednio lub pośrednio, próba obejścia nakazu zamrożenia lub zakazu udostępnienia funduszy lub zasobów gospodarczych lub obowiązku informowania o obejściu tych nakazów i zakazów, określonego w art. 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia 881/2002, art. 3 ust. 3 rozporządzenia 753/2011 oraz art. 3 rozporządzenia 2580/2001,
4) obowiązku niezwłocznego przekazania informacji, które ułatwiłyby zapewnienie zgodności z rozporządzeniem 881/2002, rozporządzeniem 753/2001 oraz rozporządzeniem 2580/2001 lub obowiązku współpracy z Generalnym Inspektorem w zakresie weryfikacji tych informacji, określonego w art. 5 ust. 1 rozporządzenia

881/2002, art. 8 ust. 1 rozporządzenia 753/2011 oraz art. 4 ust. 1 rozporządzenia 2580/2001,

5) zakazu świadczenia usług finansowych określonego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia 2580/2001

– podlega karze administracyjnej.

Art. 149. 1. Karami administracyjnymi są:

1) publikacja informacji o instytucji obowiązanej oraz zakresie naruszenia przepisów ustawy przez tę instytucję w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych;
2) nakaz zaprzestania podejmowania przez instytucję obowiązaną określonych czynności;
3) cofnięcie koncesji lub zezwolenia albo wykreślenie z rejestru działalności regulowanej;
4) zakaz pełnienia obowiązków na stanowisku kierowniczym osoby odpowiedzialnej za naruszenie przez instytucję obowiązaną przepisów ustawy, przez okres nie dłuższy niż rok;
5) kara pieniężna.

2. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1 pkt 5, nakłada się do wysokości dwukrotności kwoty osiągniętej korzyści lub unikniętej straty albo w przypadku, gdy nie jest możliwe ustalenie kwoty korzyści osiągniętej lub straty unikniętej przez instytucję obowiązaną w wyniku naruszenia – do wysokości równowartości kwoty 1 000 000 euro.

3. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1 pkt 5, nakłada się na instytucje obowiązane, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1, 2–5, 7–11, 24 i 25:

1) w przypadku osoby fizycznej – do wysokości 20 868 500 zł;
2) w przypadku osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej – do wysokości równowartości kwoty 5 000 000 euro lub do wysokości 10% obrotu wykazanego w ostatnim zatwierdzonym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy lub w ostatnim skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, w przypadku instytucji objętych skonsolidowanym sprawozdaniem finansowym grupy kapitałowej.

4. Ustalając rodzaj kary administracyjnej oraz wysokość kary, uwzględnia się:

1) wagę naruszenia i czas jego trwania;
2) zakres odpowiedzialności instytucji obowiązanej;
3) możliwości finansowe instytucji obowiązanej;

4) skalę korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez instytucję obowiązaną, jeżeli można te korzyści lub straty ustalić;
5) straty poniesione przez osoby trzecie w związku z naruszeniem, jeżeli można je ustalić;
6) stopień współpracy instytucji obowiązanej z organami właściwymi w sprawach przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;
7) uprzednie naruszenia przepisów ustawy przez instytucję obowiązaną.

5. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, gdy:

1) waga naruszenia przepisów ustawy jest znikoma, a instytucja obowiązana zaprzestała naruszenia przepisów ustawy lub
2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na instytucję obowiązaną została uprzednio nałożona kara administracyjna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub instytucja obowiązana została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałaby być nałożona kara administracyjna

– organy, o których mowa w art. 150 ust. 1, mogą w drodze decyzji odstąpić od nałożenia kary administracyjnej.

Art. 150. 1. W drodze decyzji:

1) Generalny Inspektor – w zakresie naruszeń stwierdzonych w wyniku kontroli, o której mowa w art. 129 ust. 1, nakłada kary administracyjne, o których mowa w art. 149 ust. 1 pkt 1, 2 i 5;
2) Prezes NBP – w zakresie naruszeń stwierdzanych w wyniku kontroli, o której mowa w art. 129 ust. 2 pkt 1 lit. a, nakłada kary administracyjne, o których mowa w art. 149 ust. 1 pkt 1–3 i 5;
3) KNF – w zakresie naruszeń stwierdzonych w wyniku kontroli, o której mowa w art. 129 ust. 2 pkt 1 lit. b, nakłada kary administracyjne, o których mowa w art. 149 ust. 1.

2. Karę administracyjną, o której mowa w art. 149 ust. 1 pkt 3, na:

1) instytucje obowiązane, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 11, prowadzące działalność kantorową w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe, nakłada Prezes NBP;
2) instytucje obowiązane, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 20, nakłada minister właściwy do spraw finansów publicznych;
3) instytucje obowiązane objęte nadzorem, zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, nakłada KNF.

3. Karę administracyjną, o której mowa w art. 149 ust. 1 pkt 4, w zakresie sprawowanego nadzoru bankowego nakłada KNF.

4. Organy, o których mowa w ust. 1, mogą odstąpić od wszczęcia postępowania w sprawie nałożenia kar administracyjnych, gdy naruszenie obowiązków, o których mowa w art. 146 lub art. 147, nie ma charakteru poważnego, a instytucja obowiązana wykonała zalecenia pokontrolne.

Art. 151. 1. Generalny Inspektor publikuje w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych informacje o:

1) wydaniu ostatecznej decyzji w sprawie nałożenia kary administracyjnej,
2) wniesieniu skargi na decyzję, o której mowa w pkt 1,
3) orzeczeniach zapadłych w wyniku rozpatrzenia skargi, o której mowa w pkt 2

– w tym dane identyfikacyjne instytucji obowiązanej, na którą nałożono karę administracyjną, rodzaj i charakter naruszenia przepisów ustawy oraz rodzaj lub wysokość nałożonej kary administracyjnej.

2. Dane identyfikacyjne instytucji obowiązanej, o których mowa w ust. 1, obejmują w przypadku:

1) osoby fizycznej – dane, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 1 lit. a–c i f;
2) osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej – dane, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 2 lit. a–d.

3. W przypadku uznania publikacji informacji, o których mowa w ust. 1, za nieproporcjonalną do naruszenia, zagrażającą stabilności rynków finansowych lub zagrażającą prowadzonemu postępowaniu:

1) odracza się publikację informacji do momentu, kiedy przyczyny odroczenia publikacji ustaną;
2) ogranicza się zakres publikowanej informacji.

4. Generalny Inspektor nie publikuje informacji, o których mowa w ust. 1, w przypadku gdy odraczanie publikacji informacji lub ograniczenie zakresu publikacji informacji jest nieproporcjonalne do naruszenia lub niewystarczające do uniknięcia zagrożenia stabilności rynków finansowych.

5. Informacje, o których mowa w ust. 1, usuwa się z Biuletynu Informacji Publicznej po upływie 5 lat od dnia ich opublikowania, z tym że informacje, o których mowa w ust. 2 pkt 1, usuwa się po upływie roku.

6. Informacja o nałożonej karze administracyjnej jest przekazywana organowi sprawującemu nadzór nad działalnością instytucji obowiązanej.

7. Informacja o nałożonej karze administracyjnej na instytucje obowiązane, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1–5, 7–11 oraz pkt 24 i 25, w zakresie wskazanym w ust. 1 pkt 1–3, jest przekazywana europejskim urzędom nadzoru.

8. Przepisy niniejszego artykułu stosuje się odpowiednio do kar administracyjnych nakładanych przez organy, o których mowa w art. 150 ust. 1 pkt 2 i 3.

Art. 152. 1. Spółki wymienione w art. 58, które nie dopełniły obowiązku zgłoszenia informacji, o których mowa w art. 59, w terminie wskazanym w ustawie, podlegają karze pieniężnej do wysokości 1 000 000 zł.

2. Osoba fizyczna, o której mowa w art. 128 ust. 1, która nie dopełnia obowiązku przedstawienia zaświadczenia, że nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe, podlega karze pieniężnej do wysokości 100 000 zł.

Art. 153. 1. W przypadku stwierdzenia naruszenia przez instytucję obowiązaną obowiązków, o których mowa w art. 146–147, organy, o których mowa w art. 150 ust. 1, mogą nałożyć na osobę, o której mowa w art. 7, odpowiedzialną za wykonanie obowiązków określonych w ustawie, w czasie, w którym naruszono te przepisy, karę pieniężną do wysokości 1 000 000 zł.

2. Do nakładania kary, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio art. 149 ust. 4 i 5 i art. 151.

Art. 154. Kary pieniężne stanowią dochód budżetu państwa.

Rozdział 14

Przepisy karne

Art. 155. 1. Kto, działając w imieniu lub na rzecz instytucji obowiązanej:

1) nie dopełnia obowiązku przekazania Generalnemu Inspektorowi zawiadomienia o okolicznościach, które mogą wskazywać na podejrzenie popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu lub obowiązku przekazania Generalnemu Inspektorowi zawiadomienia o powzięciu uzasadnionego podejrzenia, że określona transakcja lub wartości majątkowe będące przedmiotem tej transakcji mogą mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu,

2) przekazuje Generalnemu Inspektorowi nieprawdziwe lub zataja prawdziwe dane dotyczące transakcji, rachunków lub osób,

podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

2. Tej samej karze podlega, kto wbrew przepisom ustawy ujawnia osobom nieuprawnionym, posiadaczom rachunku lub osobom, których transakcja dotyczy, informacje zgromadzone zgodnie z ustawą lub wykorzystuje te informacje w sposób niezgodny z przepisami ustawy.

3. Jeżeli sprawca czynu określonego w ust. 1 pkt 1 lub ust. 2 działa nieumyślnie, podlega grzywnie.

Art. 156. Kto udaremnia lub utrudnia przeprowadzenie czynności kontrolnych, o których mowa w rozdziale 12, podlega grzywnie.

Rozdział 15

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 157. W ustawie z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2017 r. poz. 2368 i 2400) w art. 6 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej nie dotyczy informacji udostępnianych na podstawie przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu – w zakresie określonym tymi przepisami.”.

Art. 158. W ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 i 2400) w art. 3 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej nie dotyczy informacji udostępnianych na podstawie przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu – w zakresie określonym tymi przepisami.”.

Art. 159. W ustawie z dnia 6 kwietnia 1984 r. o fundacjach (Dz. U. z 2016 r. poz. 40 oraz z 2017 r. poz. 1909) po art. 14 dodaje się art. 14a w brzmieniu:

„Art. 14a. 1. Organ, o którym mowa w art. 13, sprawuje kontrolę nad działalnością fundacji będącej instytucją obowiązaną w rozumieniu przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu w zakresie zgodności jej działania z przepisami tej ustawy.

2. Do kontroli, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 12 ustawy z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. ...).”.

Art. 160. W ustawie z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. z 2017 r. poz. 210) po art. 25 dodaje się art. 25a w brzmieniu:

„Art. 25a. 1. Organ, o którym mowa w art. 8 ust. 5, sprawuje kontrolę nad działalnością stowarzyszenia, będącego instytucją obowiązaną w rozumieniu przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu w zakresie zgodności jej działania z przepisami tej ustawy.

2. Do kontroli, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 12 ustawy z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. …).”.

Art. 161. W ustawie z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (Dz. U. z 2017 r. poz. 2291) w art. 18 § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Obowiązek zachowania tajemnicy nie dotyczy informacji udostępnianych na podstawie przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu – w zakresie określonym tymi przepisami.”.

Art. 162. W ustawie z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 794 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 1089) w art. 37 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy informacji udostępnianych na podstawie przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu – w zakresie określonym tymi przepisami.”.

Art. 163. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922 oraz z 2018 r. poz. 138) w art. 43 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W odniesieniu do zbiorów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2a i 3, oraz zbiorów, o których mowa w ust. 1 pkt 1a, przetwarzanych przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencję Wywiadu, Służbę Kontrwywiadu Wojskowego, Służbę Wywiadu Wojskowego, Centralne Biuro Antykorupcyjne i Generalnego Inspektora Informacji Finansowej, z wyjątkiem zbioru danych, o których mowa w art. 80 ust. 2 ustawy z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. ...), Generalnemu Inspektorowi nie przysługują uprawnienia określone w art. 12 pkt 2, art. 14 pkt 1 i 3–5 oraz art. 15–18.”.

Art. 164. W ustawie z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1314 i 2201) w art. 14 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej nie dotyczy informacji udostępnianych na podstawie przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu – w zakresie określonym tymi przepisami.”.

Art. 165. W ustawie z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2017 r. poz. 1920 i 2405 oraz z 2018 r. poz. 138) w art. 34a w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) instytucji obowiązanych w rozumieniu przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;”.

Art. 166. W ustawie z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2016 r. poz. 1817 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 60, 573 i 1909) w art. 33a w ust. 2 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) niewypełniania obowiązków wynikających z przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;”.

Art. 167. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1768, 2486 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 106 i 138) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 uchyla się pkt 25a;
2) w art. 150 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) Generalnemu Inspektorowi Informacji Finansowej – w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;”.

Art. 168. W ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2065, 2486 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 62, 106 i 138) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 67 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) badaniu przestrzegania obowiązków wynikających z przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;”;

2) w art. 68 w ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) badaniu przestrzegania obowiązków wynikających z przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;”;

3) w art. 71 w ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) usunięcie w wyznaczonym terminie nieprawidłowości w zakresie przestrzegania obowiązków wynikających z przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;”.

Art. 169. W ustawie z dnia 9 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 165) w art. 11 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może wystąpić z wnioskiem do Generalnego Inspektora Informacji Finansowej, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego lub Komendanta Głównego Policji o przekazanie informacji, czy w odniesieniu do podmiotów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, istnieją uzasadnione zastrzeżenia z punktu widzenia bezpieczeństwa państwa, porządku publicznego, bezpieczeństwa interesów ekonomicznych państwa, a także zagrożeń związanych z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu.”.

Art. 170. W ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1015, z późn. zm.[6)]) w art. 25 w ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) Generalny Inspektor Informacji Finansowej – w zakresie niezbędnym do wykonywania zadań określonych w przepisach o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;”.

Art. 171. W ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2017 r. poz. 2126) w art. 49a ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje niezwłocznie Komisji Nadzoru Finansowego, Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Szefowi Agencji Wywiadu wnioski o przeprowadzenie postępowania kwalifikacyjnego, w celu przedstawienia opinii w zakresie, o którym mowa w ust. 2 pkt 1.”.

Art. 172. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2003 oraz z 2018 r. poz. 62) w art. 59ic ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. W przypadkach, o których mowa w ust. 6 i 7, dostawca niezwłocznie informuje konsumenta, nieodpłatnie, o przyczynach odmowy zawarcia umowy, chyba że

---

[6)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2014 r. poz. 1188, z 2015 r. poz. 396, z 2016 r. poz. 1948, z 2017 r. poz. 819 i 933 oraz z 2018 r. poz. 138.

przekazanie takiej informacji zagrażałoby bezpieczeństwu narodowemu lub porządkowi publicznemu lub byłoby sprzeczne z przepisami prawa, w tym z przepisami ustawy z dnia ... o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. ...), zwanej dalej „ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy”.”.

Art. 173. W ustawie z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1170, z późn. zm.[7)]) w art. 35 w ust. 2 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) Generalnego Inspektora Informacji Finansowej, w zakresie wykonywania przez niego zadań określonych w przepisach o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;”.

Art. 174. W ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1937 i 2491) w art. 54 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku gdy środki zdeponowane na rachunku zostały zablokowane na podstawie przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu lub została dokonana blokada rachunku podmiotu kwalifikowanego w rozumieniu art. 119zg pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201, z późn. zm.[8)]), wypłatę środków gwarantowanych zawiesza się na czas trwania blokady.”.

Art. 175. W ustawie z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 2261) w art. 39 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Obowiązek zachowania tajemnicy nie dotyczy informacji udostępnianych na podstawie przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu – w zakresie określonym tymi przepisami.”.

---

7) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 1089, 1926, 2102 i 2486 oraz z 2018 r. poz. 8 i 106.

8) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 648, 768, 935, 1428, 1537, 2169 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 106 i 138.

Art. 176. W ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. poz. 1947, z późn. zm.[9)]) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 w ust. 1:
   a) uchyla się pkt 11,
   b) pkt 15 otrzymuje brzmienie:
      „15) rozpoznawanie, wykrywanie i zwalczanie przestępstw określonych w art. 258, art. 270, art. 270a, art. 271, art. 271a, art. 273, art. 277a, w art. 286 § 1 oraz w art. 299 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2017 r. poz. 2204 oraz z 2018 r. poz. 20), zwanej dalej „Kodeksem karnym”, w związku z którymi nastąpiło uszczuplenie lub narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnej, zapobieganie tym przestępstwom oraz ściganie ich sprawców, jeżeli zostały ujawnione przez KAS;”;
2) w art. 14 w ust. 1:
   a) uchyla się pkt 8,
   b) pkt 9 otrzymuje brzmienie:
      „9) koordynowanie kontroli celno-skarbowych wykonywanych przez naczelników urzędów celno-skarbowych, z wyjątkiem kontroli celno-skarbowych, o których mowa w art. 54 ust. 1 pkt 5;”;
3) w art. 54 w ust. 1 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:
   „5) o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.”;
4) w art. 148:
   a) w ust. 1 w pkt 1 uchyla się lit. c,
   b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

      „2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, stawki dodatku kontrolerskiego, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, warunki i tryb przyznawania, wypłaty, zmiany wysokości oraz utraty dodatku kontrolerskiego, uwzględniając potrzebę zwiększenia skuteczności kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej, audytu lub czynności, o których mowa w art. 113–117, art. 118 ust. 1–17, art. 119 ust. 1–10, art. 120 ust. 1–6, art. 122–126, art. 127 ust. 1–5, art. 127a ust. 1, 2 i 6–12, art. 128 ust. 1, art. 131 ust. 1, 2 i 5 i art. 133, przez zapewnienie motywacji do ich sprawnego wykonywania.”.

---

9) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 2255, z 2017 r. poz. 88, 244, 379, 708, 768, 1086, 1321, 2409 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 106 i 138.

Art. 177. W ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. poz. 648) wprowadza się następujące zmiany:

1) w odnośniku nr 1 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) dyrektywę Rady (UE) 2016/2258 z dnia 6 grudnia 2016 r. zmieniającą dyrektywę 2011/16/UE w odniesieniu do dostępu organów podatkowych do informacji dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy (Dz. Urz. UE L 342 z 16.12.2016, str. 1).”;

2) w art. 2 po pkt 7 dodaje się pkt 7a w brzmieniu:

„7a) ustawie o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu – rozumie się przez to ustawę z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. …);”;

3) w art. 4:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W celu realizacji zadań związanych z wymianą informacji podatkowych instytucje obowiązane wymienione w art. 2 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, na pisemne żądanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych, Szefa Krajowej Administracji Skarbowej lub jego upoważnionego przedstawiciela, są obowiązane do udzielenia informacji gromadzonych na potrzeby realizacji obowiązków związanych ze stosowaniem środków bezpieczeństwa finansowego wynikających z tej ustawy.”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Żądania, o których mowa w ust. 1 i 1a, oznacza się klauzulą „Tajemnica skarbowa”, a jego przekazanie następuje w trybie przewidzianym dla dokumentów zawierających informacje niejawne o klauzuli „zastrzeżone” w rozumieniu przepisów o ochronie informacji niejawnych.”;

4) w art. 24 w ust. 1 pkt 20 otrzymuje brzmienie:

„20) osobie kontrolującej – rozumie się przez to beneficjenta rzeczywistego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 1 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;”.

Rozdział 16

Przepisy przejściowe i dostosowujące

Art. 178. 1. Zawiadomienia, o których mowa w art. 74, art. 86 ust. 1 i art. 90 ust. 1, potwierdzenie, o którym mowa w art. 86 ust. 3, żądania, o których mowa w art. 86 ust. 5 i art. 87 ust. 1, zwolnienia, o których mowa w art. 86 ust. 6, informacje i dokumenty, o których mowa w art. 76, a także informacje o zawiadomieniu, o których mowa w art. 89 ust. 8, są przekazywane w formie pisemnej do dnia wejścia w życie rozporządzeń, o których mowa w art. 79 ust. 3 i art. 93.

2. Przekazanie, o którym mowa w ust. 1, może następować za pomocą środków komunikacji elektronicznej, jeżeli instytucja obowiązana uzgodniła z Generalnym Inspektorem taki sposób przekazywania.

Art. 179. Formularz identyfikacyjny przekazany elektronicznie do Generalnego Inspektora przez instytucję obowiązaną przed dniem wejścia w życie ustawy uznaje się za formularz identyfikujący instytucję obowiązaną w rozumieniu art. 77 ust. 1.

Art. 180. W okresie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy instytucje obowiązane, o których mowa w ustawie uchylanej w art. 194, przekazują informacje, o których mowa w art. 72, oraz formularze, o których mowa w art. 77 ust. 1, zgodnie z przepisami dotychczasowymi, a po upływie tego okresu, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy – zgodnie z przepisami dotychczasowymi albo przepisami niniejszej ustawy.

Art. 181. 1. W okresie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy do instytucji obowiązanych niebędących instytucjami obowiązanymi, o których mowa w ustawie uchylanej w art. 194, przepisów art. 72 nie stosuje się.

2. W okresie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy instytucje obowiązane niebędące instytucjami obowiązanymi, o których mowa w ustawie uchylanej w art. 194, realizując obowiązki, o których mowa w art. 74, art. 76, art. 86, art. 89 ust. 8 i art. 90, nie przekazują do Generalnego Inspektora formularza identyfikującego, o którym mowa w art. 77.

3. Po upływie okresu, o którym mowa w ust. 2, w celu realizacji po raz pierwszy obowiązków, o których mowa w art. 74, art. 76, art. 86, art. 89 ust. 8 i art. 90, instytucje obowiązane niebędące instytucjami obowiązanymi, o których mowa w ustawie uchylanej w art. 194, przekazują do Generalnego Inspektora formularz, o którym mowa w art. 77.

Art. 182. Do postępowań w sprawie wstrzymania transakcji lub blokady rachunku, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 183. Do zwolnienia wartości majątkowych, zamrożonych przed dniem wejścia w życie ustawy na podstawie art. 20d ustawy uchylanej w art. 194, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 184. Rejestry transakcji, o których mowa w art. 8 ust. 1 i 3 ustawy uchylanej w art. 194, są przechowywane do czasu upływu okresu przewidzianego do ich przechowywania na podstawie przepisów dotychczasowych.

Art. 185. 1. Do kontroli wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Czynności podjęte w toku kontroli przed dniem wejścia w życie ustawy pozostają w mocy.

3. Upoważnienia Generalnego Inspektora, wydane na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy uchylanej w art. 194, pozostają w mocy.

4. Dotychczasowe legitymacje służbowe, o których mowa w art. 21 ust. 2 ustawy uchylanej w art. 194, zachowują ważność do czasu wydania nowych, nie dłużej niż przez okres 3 lat od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 186. Do postępowań w sprawie nałożenia kar pieniężnych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, chyba że przepisy niniejszej ustawy są względniejsze dla podmiotu.

Art. 187. Dotychczasowe przepisy wykonawcze, wydane na podstawie art. 15a ust. 6 ustawy uchylanej w art. 194, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 85 ust. 4 ustawy, jednak nie dłużej niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 188. 1. Znosi się Międzyresortowy Komitet Bezpieczeństwa Finansowego.

2. Tworzy się Komitet Bezpieczeństwa Finansowego.

3. Komitet Bezpieczeństwa Finansowego przedkłada do zatwierdzenia przez Generalnego Inspektora regulamin Komitetu, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 189. Pierwszą krajową ocenę ryzyka, o której mowa w art. 25 ust. 1, Generalny Inspektor opracowuje w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 190. Pierwszą ocenę ryzyka, o której mowa w art. 27, instytucje obowiązane sporządzają w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 191. Tworzy się Centralny Rejestr Beneficjentów Rzeczywistych.

Art. 192. Spółki, o których mowa w art. 58, wpisane do Krajowego Rejestru Sądowego przed dniem wejścia w życie rozdziału 6, zgłaszają do Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych informacje o beneficjentach rzeczywistych w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie tego rozdziału.

Art. 193. 1. Pracownicy, funkcjonariusze i żołnierze delegowani do pracy w jednostce, o której mowa w art. 3 ust. 4 ustawy uchylanej w art. 194, na podstawie art. 5 ust. 1 tej ustawy, stają się pracownikami i funkcjonariuszami delegowanymi do pracy w komórce organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2, na podstawie art. 16 ust. 1.

2. Żołnierze zawodowi wyznaczeni do pełnienia służby w jednostce, o której mowa w art. 3 ust. 4 ustawy uchylanej w art. 194, na podstawie art. 5 ust. 3 tej ustawy, stają się żołnierzami zawodowymi wyznaczonymi do pełnienia służby wojskowej w komórce organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2, na podstawie art. 16 ust. 3.

Rozdział 17

Przepisy końcowe

Art. 194. Traci moc ustawa z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2017 r. poz. 1049).

Art. 195. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem rozdziału 6, art. 191 i art. 192, które wchodzą w życie po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

W dniu 5 czerwca 2015 r. w Dzienniku Urzędowym UE została opublikowana dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. *w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE* (zwana dalej „dyrektywą 2015/849").

Celem przyjętych przepisów jest m.in. dostosowanie europejskich regulacji z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu do wymogów wynikających ze znowelizowanych zaleceń Financial Action Task Force (zwanych dalej „FATF"), a także usprawnienie współpracy oraz wymiany informacji pomiędzy jednostkami analityki finansowej państw członkowskich (zwanymi dalej „JAF"), jak również wypracowanie spójnej, unijnej polityki wobec państw trzecich, których systemy przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu wykazują znaczące braki.

Projekt nowej ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu ma na celu dostosowanie polskich przepisów do przepisów dyrektywy 2015/849 oraz znowelizowanych zaleceń FATF, a także zwiększenie efektywności krajowego systemu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. W tym celu projekt uwzględnia również doświadczenia związane ze stosowaniem przepisów ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. *o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1049) (zwanej dalej „ustawą o p.p.p.f.t.").

W toku prac nad projektem uwzględniono również zalecenia kierowane pod adresem krajowego systemu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu przez Komitet Ekspertów ds. Oceny Środków Zapobiegania Praniu Pieniędzy i Finansowaniu Terroryzmu – MONEYVAL, zawarte w raporcie z przeprowadzonej w 2013 r. ewaluacji polskiego systemu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

Ponadto w związku z faktem przedłożenia w dniu 5 lipca 2016 r. przez Komisję Europejską wniosku w sprawie *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę (UE) 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu i zmieniającej dyrektywę*

2009/101/WE (COM(2016) 450 final) (dalej „V AMLD”) w projekcie ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu projektodawca starał się uwzględnić te postanowienia obecnej wersji V AMLD (finalizowany obecnie proces legislacyjny V AMLD znajduje się na etapie negocjacji pomiędzy Radą Europejską a Parlamentem Europejskim w ramach tzw. „trilogów”), które zostały uzgodnione w procesie negocjacji prowadzonych pomiędzy Radą Europejską a Parlamentem Europejskim i w stosunku do których z wysoką dozą prawdopodobieństwa można przyjąć, że zostaną przyjęte w V AMLD. W ocenie projektodawcy tego rodzaju uwzględnienie jest wskazane ze względu na projektowany krótki termin implementacji zmian wprowadzanych przez V AMLD do dyrektywy 2015/849.

W art. 1 ogólnie scharakteryzowano zakres przedmiotowy projektu ustawy, która oprócz przepisów normujących środki bezpośrednio służące przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, w celu ochrony interesu publicznego, reguluje również pewne obowiązki instytucji obowiązanych, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 16.

W art. 2 ust. 1 określono katalog instytucji obowiązanych. Zakres podmiotowy art. 2 ust. 1 uwzględnia regulację art. 2 ust. 1 dyrektywy 2015/849, w którym wskazano kategorie podmiotów zobowiązanych do stosowania przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Katalog instytucji obowiązanych przedstawiony w projekcie w znaczącym stopniu pokrywa się z katalogiem instytucji obowiązanych określonym w obecnie obwiązujących przepisach. Podstawowe zmiany w odniesieniu do przepisów ustawy o p.p.p.f.t. to nadanie statusu instytucji obowiązanej:

1) przedsiębiorcom w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, niebędący innymi instytucjami obowiązanymi, świadczący usługi polegające na:
   a) tworzeniu osób prawnych lub jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej, w tym spółek,
   b) pełnieniu funkcji lub umożliwianiu innej osobie pełnienia funkcji, członka zarządu spółki lub podobnej funkcji w stosunku do innych osób prawnych lub jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej,
   c) zapewnianiu siedziby, adresu prowadzenia działalności lub adresu korespondencyjnego i innych pokrewnych usług dla osób prawnych lub jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej, w tym spółek,

d) działaniu lub umożliwieniu innej osobie działania, jako powiernik trustu, który powstał w drodze czynności prawnej, lub podobnego porozumienia prawnego,
e) działaniu lub umożliwieniu innej osobie działania jako osobie wykonującej prawa z akcji lub udziałów na rzecz podmiotu innego niż spółka notowana na rynku regulowanym podlegającej wymogom dotyczącym ujawniania informacji zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub podlegająca równoważnym standardom międzynarodowym – art. 2 ust. 1 pkt 16;

2) podmiotom prowadzącym działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług w zakresie:
   a) wymiany pomiędzy walutami wirtualnymi i środkami płatniczymi,
   b) wymiany pomiędzy walutami wirtualnymi,
   c) pośrednictwa w wymianie, o której mowa w lit. a lub b, lub
   d) prowadzenia rachunków, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 17 lit. e – art. 2 ust. 1 pkt 12;
3) przedsiębiorcom w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej prowadzącym działalność polegającą na udostępnianiu skrytek sejfowych – art. 2 ust. 1 pkt 24;
4) instytucjom pożyczkowym w rozumieniu ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2016 r. poz. 1528, z późn. zm.) – art. 2 ust. 1 pkt 25.

Objęcie statusem instytucji obowiązanej przedsiębiorców świadczących usługi na rzecz spółek i trustów (art. 2 ust. 1 pkt 16) wynika z art. 3 ust. 1 lit. c w zw. z art. 2 pkt 7 dyrektywy 2015/849. Natomiast ujęcie w katalogu instytucji obowiązanych podmiotów świadczących usługi w zakresie wymiany pomiędzy walutami wirtualnymi a prawnymi środkami płatniczymi (art. 2 ust. 1 pkt 12) znajduje swoje źródło w V AMLD. Zgodnie z zapisami V AMLD, państwa członkowskie Unii Europejskiej będą miały obowiązek nałożenia na podmioty świadczące usługi w zakresie wymiany pomiędzy walutami wirtualnymi a prawnymi środkami płatniczymi oraz prowadzące na rzecz swoich klientów portfeli walut wirtualnych obowiązków z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. W związku z faktem, że procedura legislacyjna projektu V AMLD jest bliska finalizacji oraz ze względu na dotychczasowe doświadczenia Generalnego Inspektora związane z analizą transakcji podejrzanych, doświadczenia zagranicznych jednostek analityki finansowej dotyczące wykorzystywania walut wirtualnych do prania pieniędzy, a także wytyczne FATF

określone w „Guidance for a risk-based approach – Virtual Currencies" z czerwca 2015 r., zdecydowano wprowadzić nową kategorię instytucji obowiązanych, która została określona w art. 2 ust. 1 pkt 12. Nadanie statusu instytucji obowiązanej przedsiębiorcom w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej prowadzącym działalność polegającą na udostępnianiu skrytek sejfowych (art. 2 ust. 1 pkt 24) wynika z przyjętej na potrzeby dyrektywy 2015/849 definicji instytucji finansowej. Zgodnie z art. 3 pkt 2 lit. a dyrektywy 2015/849 instytucja finansowa to przedsiębiorstwo inne niż instytucja kredytowa, które prowadzi co najmniej jeden z rodzajów działalności wymienionych w pkt 2–12 oraz w pkt 14 i 15 załącznika I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 338). W pkt 14 załącznika I wskazano działalność obejmującą „przechowywanie w sejfach". Zalecenie objęcia obowiązkami instytucji obowiązanych instytucji pożyczkowych w rozumieniu ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (art. 2 ust. 1 pkt 25) wynikało z analiz przeprowadzonych po głośnej medialnie sprawie upadku jednego z podmiotów działających na rynku finansowym.

Ponadto doprecyzowano zakres, w jakim obowiązki instytucji obowiązanych spoczywają na stowarzyszeniach posiadających osobowość prawną oraz fundacjach (art. 2 ust. 1 pkt 21 i 22), wskazując, że dotyczy on wyłącznie przypadków przyjęcia lub dokonania płatności w gotówce o wartości równej lub przekraczającej równowartość 10 000 euro. Próg 10 000 euro został skorelowany z progiem 10 000 euro wskazanym w art. 2 ust. 1 lit. e dyrektywy 2015/849 i odpowiadającym mu art. 2 ust. 1 pkt 23 dla płatności gotówkowych dokonywanych lub otrzymywanych przez przedsiębiorców w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej w zakresie, w jakim przyjmują lub dokonują płatności za towary w gotówce. Status instytucji obowiązanych został nadany fundacjom oraz stowarzyszeniom posiadającym osobowość prawną oraz przyjmującym płatności w gotówce o określonej wartości, na mocy przepisów ustawy z dnia 25 czerwca 2009 r. *o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu oraz o zmianie niektórych*

innych ustaw. Celem uwzględnienia fundacji oraz stowarzyszeń w katalogu instytucji obwiązanych była realizacja wymogów wynikających z zaleceń FATF (obecna rekomendacja FATF nr 8). Zasadność wprowadzonych zmian potwierdzały również zaobserwowane w ramach postępowań analitycznych prowadzonych przez Generalnego Inspektora przypadki wykorzystywania fundacji oraz stowarzyszeń do prób legalizacji środków pochodzących z działalności o charakterze przestępczym jako podmiotów co do zasady mniej kosztownych w założeniu, korzystających z korzystniejszych zasad opodatkowania i oferujących tańszy dostęp do osobowości prawnej niż klasyczne spółki prawa handlowego. Dookreślono zakres definicji podmiotów prowadzących działalność w zakresie wymiany walut, wskazując, że definicja ta obejmuje zarówno podmioty prowadzące działalność kantorową, jak i podmioty świadczące usługi za pośrednictwem platform internetowych w zakresie wymiany walut będących prawnymi środkami płatniczymi, a także zbierania i kojarzenia zleceń zamiany wartości dewizowych od różnych klientów i organizujące/umożliwiające wymianę walut pomiędzy różnymi klientami. Pozbawiono statusu instytucji obowiązanych przedsiębiorców prowadzących: domy aukcyjne, antykwariaty, działalność w zakresie obrotu metalami lub kamieniami szlachetnymi i półszlachetnymi, sprzedaży komisowej. Uznano, że ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu związane z działalnością tego rodzaju podmiotów dotyczy przede wszystkim transakcji gotówkowych, a co za tym idzie w tym zakresie obowiązek ww. przedsiębiorcy będą mieścić się w kategorii instytucji obowiązanych wskazanych w art. 2 ust. 1 pkt 23. Z listy instytucji obowiązanych wykreślono również Narodowy Bank Polski (NBP). Na gruncie obecnie obowiązujących przepisów NBP ma specyficzny, dualistyczny status, zarówno instytucji obowiązanej, jak i jednostki współpracującej. W toku konsultacji przeprowadzonych z przedstawicielami NBP stwierdzono, że dla prawidłowej realizacji przez NBP zadań związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy oraz finansowaniem terroryzmu nie jest konieczne utrzymywanie przez NBP statusu instytucji obowiązanej.

Ponadto ograniczono zakres, w jakim adwokaci, radcy prawni, prawnicy zagraniczni oraz doradcy podatkowi będą podlegać obowiązkom związanym z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. W art. 2 ust. 1 pkt 14 projektu status instytucji obowiązanej nadano adwokatom, radcom prawnym, prawnikom zagranicznym oraz doradcom podatkowym. Projekt w porównaniu z przepisami ustawy o p.p.p.f.t. w sposób znaczący ogranicza zakres, w jakim na osoby fizyczne wykonujące zawody prawnicze są

nałożone obowiązki instytucji obowiązanych. Nadanie statusu instytucji obowiązanej osobom fizycznym uprawnionym do wykonywania zawodów prawniczych znajduje swoje źródło w art. 2 ust. 3 lit. b dyrektywy 2015/849. Zgodnie z motywem 9 preambuły dyrektywy 2015/849 profesjonaliści świadczący pomoc prawną lub czynności doradztwa podatkowego powinni być objęci przepisami krajowymi wydanymi na podstawie dyrektywy 2015/849 w przypadku, w którym pomoc prawna lub czynności doradztwa podatkowego są wykonywane w odniesieniu do transakcji związanych z wysokim ryzykiem wykorzystania ich do celów prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. Transakcje te zostały wyszczególnione w art. 2 ust. 3 lit. b pkt i–v dyrektywy 2015/849. Katalog ten znajduje swoje odzwierciedlenie w art. 2 ust. 1 pkt 14 lit. a–e. Ponadto projektodawca, kierując się definicją „prawników oraz innych profesjonalistów świadczących pomoc prawną" wypracowaną przez FATF (ang. *Lawyers, notaries, other independent legal professionals and accountants – this refers to sole practitioners, partners or employed professionals within professional firms. It is not meant to refer to 'internal' professionals that are employees of other types of businesses, nor to professionals working for government agencies, who may already be subject to AML/CFT measures*), zdecydował się na nienadawanie statusu instytucji obowiązanej radcom prawnym, prawnikom zagranicznym oraz doradcom podatkowym wykonującym zawód w ramach stosunku pracy w podmiotach innych niż spółki wskazane w ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. *o radcach prawnych* oraz w ustawie z dnia 5 lipca 1996 r. *o doradztwie podatkowym*.

Ze względu na specyfikę zawodu notariusza zakres czynności notarialnych determinujących status notariuszy, jako instytucji obowiązanych, został określony w art. 2 ust. 1 pkt 13, w sposób nieznacznie wykraczający poza ramy wyznaczone przez art. 2 ust. 3 lit. b pkt i–v dyrektywy 2015/849. Rozszerzenie katalogu transakcji, w związku z którymi na notariuszach będą spoczywać obowiązki instytucji obowiązanych wynika z praktycznych doświadczeń Generalnego Inspektora w prowadzeniu postępowań analitycznych w sprawach dotyczących przestępstwa prania pieniędzy oraz przestępstwa finansowania terroryzmu i obejmuje transakcje, które najczęściej były wykorzystywane przy próbach legalizacji środków pochodzących z działalności o charakterze przestępczym. Katalog ten został opracowany w konsultacji z Krajową Radą Notarialną. Należy jednak zauważyć, że w porównaniu z aktualnie obowiązującymi przepisami zakres transakcji, w stosunku do których na notariuszach

spoczywają obowiązki instytucji obowiązanych, został ograniczony. Ustawa o p.p.p.f.t. posługuje się bowiem szerokim, niesprecyzowanym sformułowaniem „w zakresie czynności notarialnych dotyczących obrotu wartościami majątkowymi”. Proponowana redakcja przepisu w sposób czytelny określa status notariuszy jako instytucji obowiązanych.

Art. 2 ust. 2 pkt 15 dostosowuje przepisy projektu do wymogów wynikających z art. 2 ust. 1 pkt 3 dyrektywy 2015/849, który wymaga objęcia statusem instytucji obowiązanych biegłych rewidentów oraz doradców podatkowych. Jak wskazano powyżej, czynności doradztwa podatkowego świadczone w odniesieniu do określonych rodzajów transakcji, związanych z wysokim ryzykiem wykorzystania ich do celów prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu powinny być traktowane tak, jak czynności pomocy prawnej udzielanej w stosunku do tego rodzaju transakcji przez adwokatów, radców prawnych lub prawników zagranicznych. W związku z tym doradcy podatkowi wykonujący czynności doradztwa podatkowego w odniesieniu do tego rodzaju transakcji zostali wskazani jako instytucje obowiązane w art. 2 ust. 1 pkt 14 i w tym zakresie będą podlegać przepisom projektu ustawy dedykowanym osobom wykonującym zawody prawnicze, odmiennie regulującym np. niektóre obowiązki związane ze stosowaniem środków bezpieczeństwa finansowego lub raportowaniem transakcji. Dyrektywa 2015/849 nie pozwala jednak na ograniczenie statusu doradców podatkowych jako instytucji obowiązanych wyłącznie do ww. czynności doradztwa podatkowego, skutkiem czego jest dualistyczny status doradców podatkowych, zdefiniowanych jako instytucje obowiązane zarówno na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 14, jak i wraz z biegłymi rewidentami na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 15. W zakresie wskazanym w art. 2 ust. 1 pkt 15 obowiązki instytucji obowiązanej będą ciążyć na doradcach podatkowych w zakresie, w jakim będą oni wykonywać inne czynności doradztwa podatkowego niż te wskazane w art. 2 ust. 1 pkt 15.

W art. 2 ust. 2 zamieszczono objaśnienia określeń użytych w ustawie. Część z definicji zawartych w słowniczku ustawowym została recypowana z przepisów ustawy o p.p.p.f.t.

Fundamentalne dla projektu pojęcia „prania pieniędzy” (art. 2 ust. 2 pkt 14) oraz „finansowania terroryzmu” (art. 2 ust. 2 pkt 6) zostały zdefiniowane poprzez odwołanie się do czynów karalnych stypizowanych odpowiednio w art. 299 oraz art. 165a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – *Kodeks karny*. Tym samym, w odniesieniu do prania pieniędzy

zrezygnowano z przysparzającej szeregu wątpliwości o charakterze interpretacyjnym definicji legalnej tego pojęcia skonstruowanej wyłącznie na potrzeby przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (art. 2 pkt 9 ustawy o p.p.p.f.t.).

Definicja blokady rachunku została w swojej zasadniczej części przyjęta w kształcie wskazanym w art. 2 pkt 2 ustawy o p.p.p.f.t. Na podstawie doświadczeń Generalnego Inspektora oraz instytucji obowiązanych, wynikających z praktyki stosowania mechanizmu blokady rachunku, dopuszczono wyraźnie możliwość dokonania blokady rachunku jedynie w odniesieniu do części wartości majątkowych zgromadzonych na rachunku. Obecnie ustawa o p.p.p.f.t. taką możliwość przewiduje wyłącznie w odniesieniu do wartości majątkowych znajdujących się na rachunku zbiorczym.

Definicja przeprowadzenia transakcji (art. 2 ust. 2 pkt 15) została oparta na przepisach ustawy o p.p.p.f.t. Jej wprowadzenie do ustawy o p.p.p.f.t. oraz utrzymanie w projekcie ma na celu wyeliminowanie rozbieżności interpretacyjnych oraz doprecyzowanie obowiązków nakładanych na instytucje obowiązane.

Aktualnie obowiązująca definicja osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne (PEP) jest zawarta w art. 2 pkt 1f ustawy o p.p.p.f.t. Dyrektywa 2015/849, w przeciwieństwie do uprzednio obowiązujących przepisów prawa europejskiego nie uzależnia kwalifikacji osoby sprawującej jedną z funkcji lub piastującej jedno ze stanowisk wskazanych w art. 3 pkt 9 dyrektywy 2015/849 jako osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne niezależnie od jej miejsca zamieszkania, obywatelstwa, narodowości, państwa lub organizacji międzynarodowej, w której sprawuje funkcje lub piastuje stanowisko, a więc nie dywersyfikuje osób zajmujących eksponowane stanowisko polityczne na PEP krajowych i zagranicznych. Definicja osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne zawarta w art. 2 ust. 2 pkt 11 zgodnie z zapisem dyrektywy 2015/849 nie precyzuje pojęć „znaczącego stanowiska" oraz „znaczącej funkcji", a jedynie zawiera przykładowe wyliczenie stanowisk i funkcji kwalifikowanych jako PEP oraz wskazanie, że definicja osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne nie obejmuje urzędników średniego i niższego szczebla. Wyliczenie znaczących stanowisk oraz funkcji wynikające z zapisów dyrektywy 2015/849 zostało na gruncie projektu doprecyzowane w zakresie stanowisk i funkcji

określonych w polskim porządku prawnym, poprzez wskazanie wprost m.in. posłów na Sejm RP, Prezesa Rady Ministrów, Prezesa NBP itp.

Projekt definiuje także członków rodzin osób zajmujących eksponowane stanowiska polityczne (art. 2 ust. 2 pkt 3) oraz osoby znane, jako bliscy współpracownicy osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne (art. 2 ust. 2 pkt 11). Wydaje się, że w tym pierwszym przypadku zakres podmiotowy pojęcia jest określony w sposób wyraźny i jako taki nie wymaga wyjaśnień. W odniesieniu do osób znanych jako bliscy współpracownicy PEP projektodawca nie zdecydował się na podjęcie próby dookreślenia pojęcia „bliskich stosunków związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą" uznając, że wyczerpujące wyliczenie relacji pomiędzy osobą zajmującą eksponowane stanowisko polityczne a potencjalnym bliskim współpracownikiem PEP nie jest możliwe, a co za tym idzie podjęcia takiej próby może skutkować pozostawieniem poza zakresem tej definicji, relacji które obiektywnie należałoby w okolicznościach danego przypadku uznać za bliskie stosunki związane z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Jak wynika z raportu przygotowanego na zlecenie Komisji Europejskiej przed przystąpieniem do prac nad dyrektywą 2015/849 instytucja beneficjenta rzeczywistego oraz związane z nią obowiązki instytucji zobowiązanych do stosowania przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu jest powszechnie identyfikowana w państwach członkowskich UE jako jedno z najbardziej skomplikowanych i dyskusyjnych zagadnień związanych ze stosowaniem przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Za jedną z przyczyn takiej sytuacji należy uznać trudności związane z adekwatnym zdefiniowaniem pojęcia „beneficjenta rzeczywistego", wynikające jak się wydaje w dużym stopniu z braku właściwego określenia, stanowiącego istotę relacji klient-beneficjent rzeczywisty pojęcia „kontroli". Prawodawca europejski w art. 3 pkt 6 dyrektywy 2015/849 przyjmuje w praktycznie niezmienionej formie definicję beneficjenta rzeczywistego wypracowaną przez FATF. Definicja beneficjenta rzeczywistego jest zawarta w art. 2 ust. 2 pkt 1. W ocenie projektodawcy istota pojęcia beneficjenta rzeczywistego sprowadza się do sprawowania kontroli rozumianej jako możliwość decydowania o czynnościach lub działaniach podejmowanych przez klienta. Sprawowanie kontroli nad klientem może mieć charakter prawny, mający swoje źródło np. w prawie własności lub prawach o charakterze udziałowym lub charakter faktyczny sprowadzający się do nieformalnego uzależnienia klienta od innej osoby. W ocenie projektodawcy właściwa redakcja definicji

terminu beneficjenta rzeczywistego powinna uwzględniać obydwa wymienione sposoby sprawowania kontroli nad klientem. W związku z powyższym w definicji zaakcentowano aspekt posiadania uprawnień, które przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności, zarówno natury prawnej jak i faktycznej pozwalają na przyjęcie, że dane osoba fizyczna dysponuje możliwością decydowania o czynnościach lub działaniach podejmowanych przez klienta. W ocenie projektodawcy przedłożona redakcja sprawowania kontroli obejmuje również kontrolę nad klientem, która jest domniemywana z tytułu przysługującego danej osobie fizycznej prawa własności. W związku z tym, w celu uniknięcia dodatkowych wątpliwości natury interpretacyjnej, zrezygnowano z odwołania się w definicji do pojęcia „ostatecznego właściciela", którym posługuje się dyrektywa 2015/849.

W art. 2 ust. 2 pkt 1 lit. a implementowano zapis art. 3 ust. 6 lit. a dyrektywy 2015/849 precyzującego definicję beneficjenta rzeczywistego, określanego z tytułu przysługującego mu prawa własności lub praw o charakterze udziałowym w stosunku do podmiotów o charakterze korporacyjnym oraz kwestie związane z wykonywaniem tych praw nie bezpośrednio, ale poprzez inne osoby prawne. Ponadto dyrektywa 2015/849 w odniesieniu do podmiotów o charakterze korporacyjnym wskazuje, że kontrola nad tego rodzaju podmiotami może być sprawowana również w inny sposób, niedomniemywany z przysługującego danej osobie fizycznej prawa własności lub praw o charakterze udziałowym. Wskazuje przy tym, że do kwalifikacji kontroli sprawowanej w inny sposób wykorzystane być mogą m.in. kryteria wskazane w art. 22 ust. 1–5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylającej dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz. Urz. UE L 182 z 29.06.2013, str. 19). Kryteria te zostały wprowadzone do krajowego porządku prawnego w art. 3 ust. 1 pkt 37 lit. a–e ustawy z dnia 29 września 1994 r. *o rachunkowości*. W art. 2 ust. 2 pkt 1 lit. a tiret 4 wprowadzono do projektu wymogi wynikające z art. 3 ust. 6 lit. a pkt (ii) dyrektywy 2015/849 dopuszczono możliwość uznania za beneficjenta rzeczywistego podmiotu o charakterze korporacyjnym osoby lub osób fizycznych zajmującej wyższe stanowisko kierownicze. Możliwość taka pozostaje dopuszczalna w przypadku niestwierdzenia podejrzeń prania pieniędzy lub finasowania terroryzmu oraz udokumentowanego braku możliwości

identyfikacji innych osób fizycznych. Zawarty w ostatnim zdaniu art. 3 ust. 6 lit. a pkt (ii) dyrektywy 2015/849 wymóg udokumentowania czynności podejmowanych przez instytucje obowiązane w celu identyfikacji beneficjenta rzeczywistego jest wprowadzony do projektu poprzez zawarcie w art. 30 ust. 3 ogólnego obowiązku dokumentowania zastosowanych środków bezpieczeństwa finansowego. W art. 2 ust. 2 pkt 1 lit. b wskazano osoby fizyczne, które powinny być kwalifikowane jako beneficjenci rzeczywiści trustów. W ocenie projektodawcy, ze względu na przyjętą w projekcie szeroką definicję trustu, obejmującą różnego rodzaju konstrukcje zarządu powierniczego, ta jednostka redakcyjna wprowadza do projektu wymogi wynikające zarówno z art. 3 ust. 6 lit. b, jak i art. 3 ust. 6 lit. c dyrektywy 2015/849. Definicję beneficjenta rzeczywistego, w części wskazującej na osobę fizyczną lub osoby fizyczne, w imieniu których stosunki gospodarcze są nawiązywane lub jest przeprowadzana transakcja okazjonalna, uzupełnia zapis art. 2 ust. 2 pkt 1 lit. c zawierający domniemanie, że klient będący osobą fizyczną lub osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą w przypadku braku stwierdzenia przesłanek lub okoliczności mogących wskazywać na fakt sprawowania kontroli nad klientem przez inną osobę fizyczną jest jednocześnie beneficjentem rzeczywistym.

W art. 2 ust. 2 pkt 9 zawarto definicję kadry kierowniczej wyższego szczebla. Przepis stanowi implementację art. 3 pkt 12 dyrektywy 2015/849 i wskazuje na członka zarządu, dyrektora lub innego pracownika instytucji obowiązanej, posiadającego wystarczającą wiedzę na temat ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu dotyczącego działalności instytucji obowiązanej, a także posiadającego uprawnienia do dokonywania w imieniu instytucji obowiązanej czynności związanych z ekspozycją instytucji obowiązanej na to ryzyko. Dyrektywa 2015/849 zastrzega niektóre z obowiązków nałożonych na instytucje obowiązane, np. wyrażenia zgody na nawiązanie stosunków gospodarczych z osobą zajmującą eksponowane stanowisko polityczne lub wdrożenia procedury wewnętrznej do kompetencji kadry kierowniczej wyższego szczebla.

Definicja „grupy" zawarta w art. 3 pkt 15 dyrektywy 2015/849 wykorzystuje terminologię przepisów o rachunkowości, ponownie odwołując się do kryteriów określonych w art. 22 ust. 1–5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylającej dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG (Dz. Urz.

UE L 182 z 29.06.2013, str. 19). Jednocześnie zakres pojęcia wydaje się być szerszy niż zakres definicji grupy kapitałowej wynikający z art. 3 ust. 1 pkt 44 ustawy z dnia 29 września 1994 r. *o rachunkowości*, która obejmuje wyłącznie jednostkę dominującą wraz z jednostkami zależnymi. W związku z powyższym definicja grupy przyjęta na potrzeby projektu obejmuje jednostkę dominującą wraz z jej jednostkami podporządkowanymi (art. 2 ust. 2 pkt 7).

W art. 2 ust. 2 pkt 25 wprowadzono na potrzeby projektu definicję umowy ubezpieczenia, przez którą rozumie się umowę, o której mowa w dziale I załącznika do ustawy z dnia 11 września 2015 r. *o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1170, z późn. zm.). Definicja została wprowadzona w celu doprecyzowania określonych w projekcie obowiązków zakładów ubezpieczeń jako instytucji obowiązanych. Zgodnie z art. 3 pkt 2 lit. b dyrektywy 2015/849 państwa członkowskie są zobowiązane do objęcia obowiązkami z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu m.in. zakładów ubezpieczeń, zgodnie z definicją w art. 13 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE, w zakresie, w jakim prowadzą one działalność dotyczącą ubezpieczeń na życie objętą przepisami tej dyrektywy. Wymóg wynikający z dyrektywy 2015/849 został wdrożony w art. 2 ust. 1 pkt 8 poprzez nadanie statusu instytucji obowiązanych zakładom ubezpieczeń wykonującym działalność, o której mowa w dziale I załącznika do ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, w tym krajowym zakładom ubezpieczeń, głównym oddziałom zagranicznych zakładów ubezpieczeń z siedzibą w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej oraz oddziałom zagranicznych zakładów ubezpieczeń mających siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej.

W art. 2 ust. 2 pkt 26 zdefiniowano pojęcie waluty wirtualnej. Intencją projektodawcy było objęcie zakresem tej definicji zarówno tzw. kryptowalut, jak i scentralizowanych walut wirtualnych. Użyte pojęcie jest dosłownym tłumaczeniem pojęcia „*virtual currencies*” stosowanego przez FATF dla określenia walut niebędących prawnymi środkami płatniczymi i obejmującego zarówno kryptowaluty (takie jak np. Bitcoin, Monero, Litecoin itp.), jak również dla określenia scentralizowanych walut wirtualnych (takie jak np. WebMoney czy PerfectMoney). Scentralizowana waluta wirtualna posiada jednego centralnego administratora, który zarządza ich wydawaniem i dystrybucją, a także prowadzi centralny rejestr płatności i posiada uprawnienie do wykupu jednostek danej waluty wirtualnej. Zgodnie z klasyfikacją FATF „*virtual currencies*” wraz z e-

money należą do tzw. „*digital currencies*”. Pojęciem „*virtual currencies*” posługuje się również projekt V AMLD.

W art. 2 ust. 2 pkt 24 zdefiniowano pojęcie trustu. Dyrektywa 2015/849 w wielu przepisach posługuje się tym pojęciem, w związku z czym przyjęto, że prawidłowa transpozycja przepisów dyrektywy 2015/849 będzie wymagać posłużenia się tym terminem również w przepisach projektu. W związku z faktem, że polskie prawo nie definiuje instytucji trustu, a rolą przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu nie jest wdrażanie do polskiego prawa tego rodzaju konstrukcji, w definicji nawiązano do przepisów prawa obcego. Jednocześnie zdefiniowano istotne elementy umowy (stosunku prawnego), których wystąpienie będzie wiązać się z kwalifikacją danej umowy (stosunku prawnego), jako trustu w rozumieniu ustawy, mając na celu objęcie definicją możliwe szerokiego zakresu umów (stosunków prawnych) rozpoznawanych przez prawo innych państw, których istota obejmuje sprawowanie zarządu powierniczego nad wartościami majątkowymi. W ocenie projektodawcy przyjęta szeroka definicja trustu sprawia, że brak jest potrzeby odrębnego implementowania przepisów dyrektywy 2015/849 nakazujących stosować wymagania dotyczące trustów w stosunku do innych porozumień prawnych, tj. fundacji o charakterze prywatnym.

Art. 4 będący odpowiednikiem art. 10c ustawy o p.p.p.f.t. realizuje opcję narodową przewidzianą w art. 2 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/847 z dnia 20 maja 2015 r. *w sprawie informacji towarzyszących transferom środków pieniężnych i uchylenia rozporządzenia* (WE) nr 1781/2006 (Dz. Urz. UE L 141 z 05.06.2016, str. 1), (zwanego dalej „rozporządzeniem 2015/847”) pozwalającą na wyłączenie w przepisach prawa krajowego stosowania przepisów rozporządzenia 2015/847 w odniesieniu do transferów środków pieniężnych spełniających przesłanki określone w tym przepisie.

W art. 6 zawarto obowiązek wyznaczenia w instytucji obowiązanej osoby pełniącej funkcję kadry kierowniczej wyższego szczebla. Przepisy dyrektywy 2015/849 uzależniają prawidłowość realizacji niektórych obowiązków instytucji obowiązanych od czynności podejmowanych przez kadrę kierowniczą wyższego szczebla. Przepis wprost nakłada obowiązek wyznaczenia takich osób.

W art. 8 określono obowiązek wyznaczenia przez instytucje obowiązane pracownika odpowiedzialnego za nadzór nad zgodnością działalności instytucji obowiązanej

z przepisami o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (tzw. „*compliance officer-a*”). Obowiązek wyznaczenia takiego pracownika znajduje swoje źródło w art. 8 ust. 4 dyrektywy 2015/849. Osoba ta zgodnie z zapisem art. 33 ust. 2 dyrektywy 2015/849 będzie odpowiedzialna m.in. za przekazywanie w imieniu instytucji obowiązanej informacji o powziętych podejrzeniach popełnienia przestępstwa prania pieniędzy, finansowania terroryzmu albo innych przestępstw lub przestępstwa skarbowych.

W rozdziale 2 określono: organy administracji rządowej właściwe w sprawach przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, zadania Generalnego Inspektora, zasady współpracy z Generalnym Inspektorem, procedurę sporządzania rocznego sprawozdania przedstawianego przez Generalnego Inspektora Prezesowi Rady Ministrów, zasady wyłączenia Generalnego Inspektora od wykonywania zadań, kwestie delegacji osób zatrudnionych w innych organach i jednostkach administracji publicznej do pracy w jednostce organizacyjnej wspomagającej Generalnego Inspektora w realizowaniu jego zadań.

Zgodnie z art. 10 organami administracji rządowej właściwymi w sprawach przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, zwanymi dalej „organami informacji finansowej”, są minister właściwy do spraw finansów publicznych, jako naczelny organ informacji finansowej, oraz Generalny Inspektor Informacji Finansowej. Na podstawie przyjętego założenia Generalny Inspektor jest powoływany i odwoływany przez Prezesa Rady Ministrów na wniosek ministra właściwego do spraw finansów publicznych (po zasięgnięciu opinii ministra – członka Rady Ministrów właściwego do spraw koordynowania działalności służb specjalnych). Generalny Inspektor jest sekretarzem lub podsekretarzem stanu w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

W art. 11 wymieniono warunki, jakie powinna spełniać osoba, która będzie pełniła funkcję Generalnego Inspektora.

Art. 12 ust. 1 wskazuje podstawowe zadania Generalnego Inspektora, tj. przetwarzanie informacji w trybie określonym w ustawie oraz podejmowanie innych działań w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (przy czym wymieniono najważniejsze czynności wykonywane przez Generalnego Inspektora, nie zamykając jednak ich katalogu). Generalny Inspektor jest ponadto administratorem

systemu teleinformatycznego, służącego gromadzeniu, przetwarzaniu i analizie informacji zgodnie z przepisami ustawy (art. 12 ust. 4).

Swoje zadania Generalny Inspektor wykonuje przy pomocy jednostki organizacyjnej wyodrębnionej w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych (art. 12 ust. 2).

Mając na względzie fakt, że czasami ewentualne informacje uzasadniające podejrzenie prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu mogą być również w posiadaniu innych podmiotów niż instytucje obowiązane czy jednostki współpracujące, przyznano Generalnemu Inspektorowi uprawnienie do przetwarzania – w celu przeciwdziałania ww. przestępstwom – informacji przekazanych przez takie podmioty (art. 13).

Art. 14 określa obowiązek przedstawiania przez Generalnego Inspektora sprawozdania Prezesowi Rady Ministrów, za pośrednictwem ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Roczne sprawozdanie ze swojej działalności Generalny Inspektor przedkłada w ciągu 3 miesięcy od zakończenia roku, za który jest składane sprawozdanie. W przepisie wymieniono enumeratywnie kategorie danych, które powinny być w nim zawarte w celu oceny efektywności krajowego systemu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Część z nich będzie przekazywana do Generalnego Inspektora przez Ministra Sprawiedliwości oraz podmioty wskazane w art. 101 i 126 ust. 2.

Zakres ww. danych uwzględnia wymogi wynikające z art. 44 dyrektywy 2015/849, który zobowiązuje państwa członkowskie do prowadzenia i przekazywania Komisji Europejskiej statystyk, mających na celu przegląd skuteczności systemów zwalczania prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w państwach członkowskich. Podkreślić należy, że wskazanie konkretnych kategorii danych nie ogranicza rozszerzenia sprawozdania o inne informacje – katalog kategorii danych nie jest zamknięty. Nie jest możliwe i uzasadnione enumeratywne podanie wszystkich kategorii informacji, które mogą zostać zamieszczone w rocznym sprawozdaniu.

W art. 15 opisano zasady wyłączenia Generalnego Inspektora oraz pracowników jednostki, o której mowa w art. 12 ust. 2 ustawy, od wykonywania większości zadań (wskazanych w przepisie) w przypadku wystąpienia okoliczności mogących wzbudzić wątpliwości co do ich bezstronności, np. związanych ze sprawami dotyczącymi ich praw lub obowiązków albo praw lub obowiązków ich małżonków lub osób pozostających z

nimi faktycznie we wspólnym pożyciu, krewnych i powinowatych do drugiego stopnia albo osób związanych z nimi z tytułu przysposobienia, opieki lub kurateli.

Zgodnie z art. 16 na wniosek Generalnego Inspektora do pracy w jednostce, o której mowa w art. 12 ust. 2, mogą zostać oddelegowani pracownicy lub funkcjonariusze jednostek i organów podlegających ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych i administracji oraz Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego czy Szefowi Centralnego Biura Antykorupcyjnego (ust. 1). Przepis przewiduje także, że Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych może skierować żołnierzy zawodowych do pełnienia służby w ww. jednostce (ust. 3).

Art. 17 tworzy mechanizm do pozyskiwania oraz przetwarzania przez Generalnego Inspektora informacji istotnych dla realizacji jego zadań. W praktyce organów odpowiedzialnych za przeciwdziałanie praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu dochodzi do sytuacji, w których podmioty inne niż instytucje obowiązane, w tym podmioty umiejscowione poza granicami RP, dysponują informacjami użytecznymi z punktu widzenia realizacji zadań polskiej jednostki analityki finansowej, jak również wykazują wolę, a często wręcz występują z inicjatywą przekazania tego rodzaju informacji. W związku z powyższym koniecznym stało się stworzenie podstawy prawnej dla Generalnego Inspektora do gromadzenia oraz przetwarzania informacji pochodzących z takich źródeł.

Art. 18 określa zasady udostępniania informacji posiadanych przez Generalnego Inspektora kontrolerom Najwyższej Izby Kontroli. Jego zakres nie odbiega od treści art. 7 obecnie obowiązującej ustawy o p.p.p.f.t.

W rozdziale 3 określono zasady funkcjonowania Komitetu Bezpieczeństwa Finansowego, jako ciała o charakterze opiniodawczo-doradczym działającego przy Generalnym Inspektorze Informacji Finansowej. W art. 19 ust. 2 projektodawca określił zakres zadań Komitetu, do którego należy zaliczyć w szczególności:

1) opiniowanie krajowej oceny ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu;
2) wydawanie opinii w zakresie zasadności zastosowania zaleceń Komisji Europejskiej, o których mowa w art. 6 ust. 4 dyrektywy 2015/849;
3) opiniowanie strategii, o której mowa w art. 31 ust. 1, a także dokonywanie przeglądu postępów w jej realizacji;

4) wydawanie rekomendacji dotyczących zastosowania wobec danej osoby lub podmiotu szczególnych środków ograniczających;
5) opiniowanie wniosków o uznaniu za bezprzedmiotowe stosowania wobec osoby lub podmiotu szczególnych środków ograniczających;
6) dokonywanie analiz i ocen rozwiązań prawnych z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;
7) przedstawianie opinii o potrzebie dokonania zmian przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

Celem funkcjonowania Komitetu jest zapewnienie rzeczywistego wsparcia dla Generalnego Inspektora poprzez ustanowienie platformy wymiany wiedzy i doświadczeń w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu.

Projekt zakłada, że przewodniczącym Komitetu będzie Generalny Inspektor, zaś wiceprzewodniczącym kierujący jednostką organizacyjną wyodrębnioną w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych, w celu świadczenia pomocy Generalnemu Inspektorowi przy wykonywaniu jego zadań. W skład Komitetu zostaną powołani przedstawiciele ministra właściwego do spraw wewnętrznych, Ministra Sprawiedliwości, ministra właściwego do spraw zagranicznych, Ministra Obrony Narodowej, ministra właściwego do spraw gospodarki, ministra właściwego do spraw finansów publicznych, ministra właściwego do spraw informatyzacji, ministra – członka Rady Ministrów właściwego do spraw koordynowania działalności służb specjalnych, Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego, Prezesa Narodowego Banku Polskiego, Komendanta Głównego Policji, Komendanta Głównego Żandarmerii Wojskowej, Komendanta Głównego Straży Granicznej, Prokuratora Krajowego, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Szefa Agencji Wywiadu, Szefa Służby Wywiadu Wojskowego, Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, Szefa Biura Bezpieczeństwa Narodowego. Z uwagi na zakres przewidzianych zadań członkowie Komitetu poza wiedzą z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu muszą dodatkowo spełniać wymagania określone w przepisach o ochronie informacji niejawnych w zakresie dostępu do informacji niejawnych o klauzuli nie niższej niż „tajne”. Ponadto projekt zakłada, że bieżącą obsługę prac Komitetu zapewni Sekretarz Komitetu powołany przez Przewodniczącego Komitetu. Ze względu na zakres zadań Komitetu, których realizacja może wymagać przetwarzania informacji niejawnych

objętych klauzulą tajności „ściśle tajne”, odpowiedzialny za obsługę prac Komitetu Sekretarz musi spełniać wymagania określone w przepisach o ochronie informacji niejawnych w zakresie dostępu do informacji niejawnych o najwyższej klauzuli tajności.

Przyjęto ponadto założenie, że posiedzenia Komitetu będą odbywać się co najmniej trzy razy w roku, uznając to jako minimalny czas spotkań. Jednocześnie pozostawiono inicjatywę zwoływania posiedzeń w zależności od aktualnych potrzeb przez Przewodniczącego Komitetu. Stosownie do art. 23 posiedzenia Komitetu odbywać się mają w obecności co najmniej połowy składu Komitetu, zaś rozstrzygnięcia zapadać mają w drodze głosowania zwykłą większością głosów, przy czym głos Przewodniczącego, a pod jego nieobecność głos wiceprzewodniczącego – ma moc rozstrzygającą. Szczegółowy sposób i tryb działania Komitetu określać ma przyjęty przez Komitet i zatwierdzony przez Generalnego Inspektora regulamin.

Przepisy rozdziału 4 wprowadzają do projektu ustawy wymogi wynikające z sekcji 2 rozdziału I dyrektywy 2015/849, która zobowiązuje państwa członkowskie do działań opartych o analizę ryzyka. Przepisy dyrektywy 2015/849 w tej materii stanowią odzwierciedlenie stosownych rekomendacji FATF, w tym przede wszystkim rekomendacji FATF nr 1 dot. oceny ryzyka i stosowania podejścia opartego na ryzyku (ang. *Assessing risks and applying a risk-based approach*).

U podstaw podejścia opartego na analizie ryzyka znajduje się konieczność identyfikacji, zrozumienia i ograniczenia przez państwa członkowskie Unii Europejskiej dotyczącego ryzyka w zakresie prania pieniędzy i finansowania terroryzmu. Wyniki oceny ryzyka należy w stosownych przypadkach udostępniać w sposób terminowy instytucjom obowiązanym w celu umożliwienia im identyfikacji, zrozumienia i zarządzania własnymi czynnikami ryzyka oraz ograniczenia ich. Jednocześnie ocena ryzyka ma być regularnie aktualizowana. Oprócz tego, w celu jeszcze lepszego identyfikowania, zrozumienia i zarządzania czynnikami ryzyka na szczeblu UE oraz ograniczania ich państwa członkowskie powinny udostępniać wyniki swoich ocen ryzyka: sobie wzajemnie, Komisji Europejskiej oraz Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego, Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych i Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych (zwanymi dalej „europejskimi urzędami nadzoru”).

Mając na uwadze powyższe, w przepisach niniejszego rozdziału znalazły się podstawowe zasady przygotowania krajowej oceny ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (zwanej dalej „krajową oceną ryzyka") wraz z odniesieniem do terminów jej aktualizacji.

Projektowany art. 25 ustawy nakłada na Generalnego Inspektora obowiązek przygotowania krajowej oceny ryzyka. Powinna ona uwzględniać wnioski ze sprawozdania z ponadnarodowej oceny ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu wskazane w art. 6 ust. 1–3 dyrektywy 2015/849. Termin przygotowania pierwszej krajowej oceny ryzyka wskazany w art. 189 określono na 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Generalny Inspektor będzie aktualizował krajową ocenę ryzyka w zależności od potrzeb, jednak nie rzadziej niż raz na 2 lata, czyli w cyklach takich jak w przypadku aktualizowania sprawozdania z ponadnarodowej oceny ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu, przygotowywanej przez Komisję Europejską zgodnie z przepisami dyrektywy 2015/849.

Z uwagi na to, że krajowy system przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu opiera się na działaniach wielu różnych organów i jednostek administracji publicznej, zobowiązano je do przekazywania Generalnemu Inspektorowi informacji lub dokumentów mogących mieć wpływ na krajową ocenę ryzyka (art. 26 ust. 1). Obowiązek nałożony na jednostki współpracujące został uzupełniony o uprawnienie Generalnego Inspektora do żądania tego rodzaju informacji lub dokumentów (art. 26 ust. 2).

Implementując art. 8 dyrektywy 2015/849, zobowiązano instytucje obowiązane do podjęcia odpowiednich działań w celu zidentyfikowania i ocenienia ich ryzyka związanego z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu (art. 27 ust. 1). Przy sporządzaniu tej oceny instytucje obowiązane mogą posiłkować się krajową oceną ryzyka, jak również sprawozdaniem Komisji Europejskiej z ponadnarodowej oceny ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (art. 27 ust. 2).

Termin przygotowania pierwszej oceny ryzyka przez każdą instytucję obowiązaną został wskazany w art. 190. Zgodnie z nim instytucja obowiązana sporządza ją niepóźnej niż w ciągu 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Przygotowuje ją w formie papierowej lub elektronicznej (art. 27 ust. 3). Instytucja obowiązana aktualizuje swoją ocenę ryzyka nie rzadziej niż co 2 lata, czyli w cyklach tej samej długości, co w przypadku aktualizacji krajowej oceny ryzyka lub w razie potrzeby, zwłaszcza w związku ze zmianami

czynników ryzyka dotyczących klientów, państw lub obszarów geograficznych, produktów, usług, transakcji lub kanałów ich dostaw albo dokumentów. Swoje oceny ryzyka instytucje obowiązane mogą udostępniać organom samorządów zawodowych lub stowarzyszeń, skupiających te instytucje (art. 27 ust. 4), co odpowiada zasadom współpracy pomiędzy instytucjami obowiązanymi a ich samorządami zawodowymi, określonym w art. 8 ust. 2 w związku z art. 13 ust. 4 dyrektywy 2015/849.

W celu przygotowania lub aktualizacji krajowej oceny ryzyka Generalny Inspektor został wyposażony w uprawnienie żądania od instytucji obowiązanych przekazania przygotowanych przez nie ocen ryzyka oraz innych informacji mogących mieć wpływ na krajową ocenę ryzyka (art. 28 ust. 1). Instytucje obowiązane mogą wywiązać się z tego obowiązku, przekazując te dokumenty i informacje za pośrednictwem ww. organów samorządów zawodowych i stowarzyszeń (art. 28 ust. 2).

Podstawowe elementy składowe krajowej oceny ryzyka zostały określone w art. 29 ust. 1. Jednocześnie w art. 29 ust. 2 wskazano, że w krajowej ocenie ryzyka mogą być opisane ryzyka typowe dla poszczególnych rodzajów instytucji obowiązanych. W takim przypadku instytucje obowiązane nie będą miały obowiązku ich ponownego dokumentowania w swoich ocenach ryzyka.

Kolejne przepisy określają procedurę przygotowania krajowej oceny ryzyka oraz strategii przygotowanej na jej podstawie.

Zgodnie z art. 29 ust. 3 Generalny Inspektor przedstawia krajową ocenę ryzyka do zaopiniowania przez Komitet Bezpieczeństwa Finansowego. Po zaopiniowaniu jej przez Komitet, krajowa ocena ryzyka jest przekazywana do akceptacji ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych (art. 30 ust. 1). Po uzyskaniu tej akceptacji krajowa ocena ryzyka podlega publikacji w Biuletynie Informacji Publicznej. Publikacją nie będzie objęta część oceny ryzyka zawierająca informacje niejawne.

Zgodnie z zamysłem projektodawcy, wnioski sformułowane podczas przygotowania oceny ryzyka prania pieniędzy i finansowania terroryzmu zostaną uwzględnione w strategii przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (art. 31 ust. 1). Jest to implementacja wymogu wynikającego z art. 7 ust. 4 lit. a dyrektywy 2015/849, zgodnie z którym każde państwo członkowskie Unii Europejskiej wykorzystuje przygotowane krajowe oceny ryzyka do poprawy swojego systemu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

Podobnie jak w przypadku krajowej oceny ryzyka, strategia będzie przekazywana do zaopiniowania przez Komitet Bezpieczeństwa Finansowego, a następnie do akceptacji przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Z uwagi na to, że będzie ona zawierała plan działań do realizacji, którego podjęcie przez różne organy i jednostki administracji publicznej będzie konieczne, strategia będzie przedstawiana Radzie Ministrów w celu jej przyjęcia (art. 32 ust. 1 i 2). Strategia będzie przyjmowana przez Radę Ministrów w drodze uchwały. Generalny Inspektor, jako organ koordynujący realizację strategii, będzie gromadził informacje o sposobie wykorzystania zaleceń zawartych w strategii oraz o działaniach podjętych na podstawie tych zaleceń. W zależności od tego, czy adresatem zawartych w strategii zaleceń będą organy administracji rządowej, czy jednostki współpracujące inne niż organy administracji rządowej, rozróżniono odmienne sposoby ich wykorzystania. Informacje będą przekazywane Generalnemu Inspektorowi nie rzadziej niż raz na 6 miesięcy, licząc od dnia ogłoszenia strategii w Monitorze Polskim (art. 32 ust. 3).

Strategia będzie aktualizowana każdorazowo w przypadku zmiany krajowej oceny ryzyka lub w związku z wdrożeniem zaleceń Komisji Europejskiej, o których mowa w art. 6 ust. 4 dyrektywy 2015/849 (art. 31 ust. 2).

W rozdziale 5 określono zasady stosowania przez instytucje obowiązane środków bezpieczeństwa finansowego. Art. 33 ust. 1 statuuje obowiązek instytucji obowiązanych do zastosowania środków bezpieczeństwa finansowego. Konkretyzacja poszczególnych wymagań związanych z prawidłową realizacją tego obowiązku jest uregulowana w kolejnych artykułach rozdziału 5 projektu. Obecnie obowiązek ten jest określony w art. 8b ust. 1 o p.p.p.f.t. Projekt ustawy pozostaje przy ugruntowanej na tle obecnych przepisów terminologii i konsekwentnie na określenie „środków należytej staranności wobec klienta” posługuje się terminem „środki bezpieczeństwa finansowego”.

Zgodnie z art. 13 ust. 2 dyrektywy 2015/849, korespondującym treścią z rekomendacji FATF nr 10, na instytucjach obowiązanych ciąży obowiązek zastosowania każdego ze środków bezpieczeństwa finansowego. Art. 33 ust. 4 transponuje do krajowego porządku prawnego, wynikającą również z art. 13 ust. 2 dyrektywy 2015/849 zasadę, że zakres środków bezpieczeństwa finansowego zastosowanych w danym przypadku jest uzależniony od stopnia rozpoznanego ryzyka prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu związanego z danymi stosunkami gospodarczymi lub transakcją okazjonalną.

W celu określenia właściwego dla danych stosunków gospodarczych lub transakcji okazjonalnej zakresu środków bezpieczeństwa finansowego, instytucja obowiązana powinna najpierw rozpoznać związane z nimi ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, a następnie dokonać oceny rozpoznanego ryzyka (art. 33 ust. 2).

W art. 33 ust. 3 zawarto otwarty katalog elementów stosunków gospodarczych lub transakcji okazjonalnych, które powinny być wzięte pod uwagę w procesie rozpoznania oraz oceny ryzyka prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu związanych z danymi stosunkami gospodarczymi lub transakcją okazjonalną.

Art. 34 ust. 1 zawiera katalog środków bezpieczeństwa finansowego. Zakres przedmiotowy katalogu co do zasady pokrywa się z tym zawartym w art. 8b ust. 3 ustawy o p.p.p.f.t. Została zmieniona redakcja przepisu określającego obowiązki instytucji obowiązane związane z identyfikacją beneficjenta rzeczywistego. W sposób jednoznaczny wskazano, że na instytucji obowiązanej ciąży obowiązek identyfikacji beneficjenta rzeczywistego, a nie jedynie podjęcia działań w celu jego identyfikacji.

W art. 34 ust. 2 zawarto wynikający z art. 13 ust. 1 zdanie ostatnie dyrektywy 2015/849 obowiązek podjęcia przez instytucje obowiązane działań obejmujących identyfikację i weryfikację tożsamości osoby upoważnionej do działania w imieniu klienta oraz jej umocowania do działania w imieniu klienta.

Art. 34 ust. 3 implementuje do przepisów ustawy wymóg wynikający z art. 13 ust. 4 dyrektywy 2015/849 i wprowadza obowiązek wykazania na żądanie właściwych organów zastosowania środków bezpieczeństwa finansowego. W celu umożliwienia właściwym organom realizacji ww. żądań wprost statuowano obowiązek instytucji obowiązanych do dokumentowania zastosowanych środków bezpieczeństwa finansowego.

W art. 35 ust. 1 określono zasady dotyczące momentu, w którym środki bezpieczeństwa finansowego powinny być zastosowane. Art. 35 ust. 1 pkt 2 lit. b jest adresowany do instytucji obowiązanych przeprowadzających w formie transakcji okazjonalnych transakcje transferów środków pieniężnych. W ustawie o p.p.p.f.t. momentu stosowania środków bezpieczeństwa finansowego dotyczy art. 8b ust. 4. Art. 35 transponuje do przepisów projektowanej ustawy zapisy art. 11 dyrektywy 2015/849. W art. 35 ust. 2 wprowadzono do projektu ustawy zapisy art. 14 ust. 5 dyrektywy 2015/849, nakładające na instytucje obowiązane stosowanie środków również w odniesieniu do obecnych

klientów. Obowiązek ten realizowany powinien być w sposób periodyczny z uwzględnieniem stopnia rozpoznanego ryzyka prania pieniędzy i finansowania terroryzmu. Przesłankę do zastosowania środków bezpieczeństwa w stosunku do klientów, z którymi nawiązano już stosunki bezpieczeństwa finansowego, powinna stanowić w szczególności informacja o zmianie uprzednio uzyskanych danych dotyczących klienta. Art. 35 ust. 1 pkt 3 zawiera regulację adresowaną do instytucji obowiązanych określonych w art. 2 ust. 1 pkt 23 projektu, tj. przedsiębiorców przyjmujących i dokonujących płatności za towary w gotówce. Przeprowadzenie przez te instytucje obowiązane transakcji gotówkowej o równowartości 10 000 euro skutkuje koniecznością zastosowania środków bezpieczeństwa finansowego. Art. 35 ust. 1 pkt 4 zawiera specyficzną regulację adresowaną do instytucji obowiązanych z sektora gier hazardowych.

Art. 39 ust. 1 wprowadza do projektu ustawy wyrażoną w art. 14 ust. 1 dyrektywy 2015/849 zasadę, zgodnie z którą środki bezpieczeństwa finansowego, związane z identyfikacją i weryfikacją tożsamości klienta oraz beneficjenta rzeczywistego, powinny zostać zastosowane przed nawiązaniem stosunków gospodarczych lub przeprowadzeniem transakcji okazjonalnej. W kolejnych ustępach art. 39 określono wyjątki od zasady wyrażonej w ust. 1, zgodnie z którymi w określonych przypadkach jest możliwe zastosowanie niektórych środków bezpieczeństwa finansowego w czasie lub już po nawiązaniu stosunków gospodarczych lub przeprowadzeniu transakcji okazjonalnej, przy jednoczesnym ograniczeniu ryzyka prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.

Zgodnie z art. 39 ust. 3, wdrażającym zapisy art. 14 ust. 3 dyrektywy 2015/849 instytucje finansowe i kredytowe mogą zawrzeć umowę o prowadzenie rachunku bankowego, rachunku papierów wartościowych lub rachunku zbiorczego pod warunkiem, że środki bezpieczeństwa finansowego, związane z identyfikacją oraz weryfikacją tożsamości klienta i beneficjenta rzeczywistego zostaną zastosowane przed przeprowadzeniem transakcji z wykorzystaniem tych rachunków. Przepis ten znajdzie zastosowanie wyłącznie do tych instytucji obowiązanych, które w zakresie swojej działalności zawierają z klientami umowy o oprowadzenie tego rodzaju rachunków.

W art. 36 zawarto minimalne wymogi w zakresie stosowania środka bezpieczeństwa finansowego polegającego na identyfikacji klienta oraz beneficjenta rzeczywistego. Wskazano minimalny zakres danych, który instytucja obowiązana winna ustalić w celu

zapewnienia, że w sposób dostateczny zidentyfikowała klienta. Zakres danych beneficjentów rzeczywistych gromadzonych obowiązkowo został ograniczony ze względu na fakt, że w znaczącej liczbie przypadków instytucje obowiązane nie mają bezpośredniego kontaktu z beneficjentem rzeczywistym klienta i nie są w stanie uzyskać takich samych dokumentów dotyczących tożsamości beneficjenta rzeczywistego, jakie mogą uzyskać w odniesieniu do tożsamości klienta. Ze względu na fakt, że w znacznej liczbie przypadków stosowania środka bezpieczeństwa finansowego obejmującego identyfikację beneficjenta rzeczywistego instytucje obowiązane nie będą miały bezpośredniego kontaktu z tymi osobami, dopuszczono wyraźnie, aby przetwarzanie informacji o beneficjentach rzeczywistych odbywało się bez wiedzy tych osób. Ze względu na fakt, że nowe dokumenty dowodów osobistych nie będą zawierać informacji o adresie zameldowania, a także ze względu na fakt, że informacje o adresie zamieszkania nie stanowią danych jednoznacznie identyfikujących osobę fizyczną, informacje dotyczące adresu zamieszkania klienta nie będą obligatoryjnie objęte obowiązkiem ustalenia przez instytucje obowiązaną, niemniej art. 36 ust. 1 pkt 1 lit. e stwarza dla instytucji obowiązanych podstawę prawną do przetwarzania tego rodzaju informacji. Wskazany w art. 36 ust. 1 pkt 2 lit. e zakres danych identyfikacyjnych osób reprezentujących klienta będącego osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej odpowiada danym tych osób ujawnianym w Krajowym Rejestrze Sądowym.

W art. 37 określono dokumenty cechujące się odpowiednim walorem wiarygodności, w oparciu o które powinna nastąpić weryfikacja danych identyfikacyjnych klienta. W stosunku do osób fizycznych weryfikacja powinna zostać przeprowadzona w oparciu o dokument stwierdzający na podstawie odrębnych przepisów tożsamość osoby fizycznej. W stosunku do osób prawnych lub jednostek organizacyjnych bez osobowości prawnej weryfikacja powinna zostać przeprowadzona w oparciu o dokument zawierający aktualne dane z wyciągu z rejestru sądowego lub w oparciu o inne dokumenty, dane lub informacje pochodzące z wiarygodnego i niezależnego źródła. Obecnie wymagania dotyczące weryfikacji tożsamości klienta są zawarte w art. 9a ustawy o p.p.p.f.t.

Art. 40 implementuje do projektu ustawy zapisy art. 13 ust. 5 i 6 dyrektywy 2015/849 i wprowadza wyjątek od ogólnej zasady, że środki bezpieczeństwa finansowego są stosowane wobec klienta. Wyjątek ten znajduje zastosowanie w działalności instytucji obowiązanych zawierających umowy ubezpieczenia. Ze względu na specyfikę ww.

umów ubezpieczenia, możliwość zawierania tego typu umów na rzecz osób trzecich oraz przenoszenia prawa z tytułu tych umów wprowadza się wymóg zastosowania środków bezpieczeństwa finansowego polegających na identyfikacji i weryfikacji tożsamości uprawnionych z tytułu tych umów. Ponadto w przypadku powzięcia informacji o przeniesieniu praw z tytułu umowy ubezpieczenia, instytucja obowiązana zawierająca tego typu umowy powinna zidentyfikować beneficjenta rzeczywistego podmiotu, na rzecz którego zostały przeniesione te prawa.

W art. 41 wprowadzono do projektu ustawy uregulowania zawarte w art. 14 ust. 4 dyrektywy 2015/849. Przepis stanowi odpowiednik art. 8b ust. 5 ustawy o p.p.p.f.t. Zgodnie z art. 41 ust. 1 instytucja obowiązana, która nie jest w stanie zastosować określonych środków bezpieczeństwa finansowego, nie nawiązuje stosunków gospodarczych, nie przeprowadza transakcji okazjonalnej, nie przeprowadza transakcji za pośrednictwem rachunku bankowego lub rozwiązuje stosunki gospodarcze. Jednocześnie w takiej sytuacji instytucja obowiązana powinna ocenić, czy okoliczności sytuacji, w której brak jest możliwości zastosowania środków bezpieczeństwa finansowego, dostarcza wystarczających przesłanek do uznania, że doszło do wykorzystania lub próby wykorzystania działalności instytucji obowiązanej dla celów mających związek z popełnieniem przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, a co za tym idzie zmaterializował się po jej stronie obowiązek przekazania stosownego zawiadomienia Generalnemu Inspektorowi. W art. 41 ust. 3 wprowadzono do projektu wynikające z drugiego paragrafu art. 14 ust. 4 dyrektywy 2015/849 wyłączenie od stosowania obowiązków przewidzianych w dwóch pierwszych ustępach art. 41 w odniesieniu do instytucji obowiązanych, określonych w art. 2 ust. 1 pkt 14, a więc w odniesieniu do profesjonalistów świadczących pomoc prawną.

Art. 42 implementuje do projektu ustawy przepisy art. 15 i 16 dyrektywy 2015/849 dotyczące uproszczonych środków bezpieczeństwa finansowego. Zgodnie z art. 15 ust. 1 dyrektywy 2015/849 państwa członkowskie mogą zezwolić na stosowanie uproszczonych środków bezpieczeństwa finansowego w określonych sytuacjach, które co do zasady wiążą się z niższym ryzykiem prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. Otwarty katalog przypadków, w których można uznać, że stosunki gospodarcze lub transakcja okazjonalna niosą ze sobą niskie ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zawarto w art. 42 ust. 2. Jednakże inne zmienne elementy ryzyka współwystępujące w związku z danymi stosunkami gospodarczymi lub transakcją

okazjonalną mogą powodować, że pomimo faktu, iż dany przypadek będzie zawarty w katalogu, o którym mowa w art. 42 ust. 2, ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu nie będzie mogło być uznane za niskie. Z tego względu instytucje obowiązane powinny przed zastosowaniem uproszczonych środków bezpieczeństwa finansowego upewnić się, że dane stosunki gospodarcze lub transakcja okazjonalna rzeczywiście charakteryzują się niskim ryzykiem prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.

Art. 43 jest pierwszym z przepisów implementujących do projektu ustawy zapisy sekcji 3 rozdziału II dyrektywy 2015/849 regulujących stosowanie wzmożonych środków bezpieczeństwa finansowego. Obowiązek zastosowania wzmożonych środków bezpieczeństwa finansowego materializuje się w przypadku stosunków gospodarczych lub transakcji okazjonalnych wiążących się z podwyższonym ryzykiem prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. Przykładowy katalog przypadków potencjalnie związanych z wyższym ryzykiem prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu sformułowano w art. 43 ust. 2. Katalog ten uwzględnia przede wszystkim przypadki oraz czynniki ryzyka określone w Załączniku III do dyrektywy 2015/849. Jako jeden z takich przypadków wskazano nawiązanie stosunków gospodarczych w nietypowych okolicznościach. W ocenie projektodawcy jest niewskazanym dookreślanie przesłanki nietypowości nie tylko ze względu na fakt szerokiego zakresu podmiotowego pojęcia instytucji obowiązanej. Oczywiste jest bowiem, że inne okoliczności zostaną uznane za typowe/nietypowe w przypadku nawiązywania stosunków gospodarczych np. z podmiotem prowadzącym działalność w zakresie usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych, a inne w przypadku nawiązywania stosunków gospodarczych np. z bankiem. Art. 43 ust. 2 pkt 6 projektu określa „korzystanie z usług lub produktów sprzyjających anonimowości lub utrudniających identyfikację klienta…”, jako kolejny z przypadków, który może świadczyć o potencjalnie wyższym ryzyku prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. W ocenie projektodawcy sformułowanie art. 43 ust. 2 pkt 6 dotyczy wyłącznie produktów lub usług, które mogłyby utrudniać lub uniemożliwiać instytucji obowiązanej identyfikację klienta (np. niektórych rodzajów tzw. „kart przedpłaconych”) i jest całkowicie „neutralne technologicznie”, tzn. nie odnosi się do rodzaju technologii przy wykorzystaniu, której nastąpi połączenie pomiędzy klientem, a instytucją obowiązaną. Art. 43 ust. 2 pkt 7 wdrażający do projektu zapisy pkt 2 lit. c załącznika III (w zw. z art. 18 ust. 3 dyrektywy 2015/849) dotyczy stosunków gospodarczych nawiązywanych lub utrzymywanych bez fizycznej obecności klienta. Przepis ten nie

określa dopuszczalnych sposobów ograniczenia ryzyka związanego z fizyczną nieobecnością klienta. Przykładowe sposoby ograniczenia tego ryzyka dotyczą tylko wskazanych w pkt 2 lit. c załącznika III sposobów związanych z użyciem podpisu elektronicznego. Intencją projektodawcy nie jest „ustawowe legitymizowanie" jakichkolwiek innych sposobów ograniczania ww. ryzyka, poza tymi, które wprost wynikają z załącznika III związanymi ze stosowaniem podpisu elektronicznego (dotyczy to w szczególności tzw. „przelewów weryfikacyjnych").

Art. 43 ust. 3 nakłada na instytucje obowiązane obowiązek bieżącej analizy przeprowadzanych transakcji w celu wykrycia transakcji podejrzanych, tj. takich, których okoliczności mogą wskazywać na ich związek z przestępstwem prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz transakcji nietypowych. Obowiązek prowadzenia tego typu analiz ma swoje źródło w art. 15 ust. 3 i art. 18 ust. 2 dyrektywy 2015/849.

Według art. 44 wprowadzającego do projektu ustawy regulację art. 18 ust. 1 i 2 dyrektywy 2015/849, zgodnie z którą wzmożone środki bezpieczeństwa finansowego powinny znaleźć zastosowanie w przypadku odnoszącym się do podmiotów mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w państwie trzecim wysokiego ryzyka. Jednocześnie, zgodnie z art. 44 ust. 2, zasada określona w ust. 1 tego artykułu doznaje ograniczeń w stosunku do oddziałów instytucji obowiązanych lub jednostek zależnych z większościowym udziałem instytucji obowiązanych oraz oddziałów lub jednostek zależnych z większościowym udziałem podmiotów mających siedzibę na terytorium państwa członkowskiego UE oraz podlegających obowiązkom wynikającym z przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, wydanym na podstawie dyrektywy 2015/849 i stosującym procedury z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu. W stosunku do tych instytucji zakres stosowanych środków bezpieczeństwa finansowego powinien uwzględniać rozpoznany poziom ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu.

Art. 45 implementuje do projektu ustawy uregulowania zawarte w art. 19 dyrektywy 2015/849. Zgodnie z tym przepisem instytucje obowiązane w przypadku nawiązania transgranicznych relacji korespondenckich z instytucją respondentem z państwa trzeciego oprócz środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w art. 34 ust. 1, są zobowiązane do podjęcia określonych w tym przepisie dodatkowych działań mających na celu odpowiednie ograniczenie ryzyka prania pieniędzy i finansowania terroryzmu.

Art. 45 ust. 2 implementuje do projektu ustawy art. 24 dyrektywy 2015/849. Jego odpowiednikiem jest art. 9f ustawy o p.p.p.f.t. Przepis ten statuuje adresowany do instytucji obowiązanych będących instytucjami finansowymi lub kredytowymi zakaz nawiązywania i utrzymywania relacji korespondenckich z bankami fikcyjnym oraz z instytucjami finansowymi lub kredytowymi, o których wiadomo, że zawierają umowy o prowadzenia rachunków z bankami fikcyjnymi, określając jednocześnie w art. 41 ust. 2 pkt 1, co należy rozumieć pod pojęciem banku fikcyjnego.

Art. 46 wprowadza do projektu ustawy przepisy art. 20–23 dyrektywy 2015/849 dotyczące stosunków gospodarczych lub transakcji okazjonalnych związanych z osobami zajmującymi eksponowane stanowiska polityczne. W ust. 1 tego artykułu określa się kluczowy w kontekście kolejnych wymogów obowiązek instytucji obowiązanych do wdrożenia właściwych procedur umożliwiających identyfikację klientów lub ich beneficjentów rzeczywistych jako osób zajmujących eksponowane stanowiska polityczne. W celu realizacji tego obowiązku stworzono podstawę prawną umożliwiającą instytucjom obowiązanym uzyskanie od klientów oświadczeń, składanych pod rygorem odpowiedzialności karnej. Przepis ust. 2 precyzuje działania, jakie instytucja obowiązana powinna podjąć w związku z nawiązywaniem stosunków gospodarczych z osobą zajmującą eksponowane stanowisko polityczne. Przepis ust. 3 jest adresowany do instytucji obowiązanych zawierających umowy ubezpieczeń i nakłada na nie obwiązek podjęcia określonych działań w przypadku identyfikacji uprawnionego z tytułu tych umów jako osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne. Zgodnie z ust. 5 wzmożone środki bezpieczeństwa finansowego oraz inne działania właściwe do stosowania w relacjach z osobami zajmującymi eksponowane stanowiska polityczne powinny być podejmowane również po zakończeniu piastowania przez daną osobę eksponowanego stanowiska politycznego w okresie, w którym z osobami takimi nadal wiązać się może wyższe ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. Okres ten nie powinien być krótszy niż 12 miesięcy. Zgodnie z ust. 6 wzmożone środki bezpieczeństwa finansowego oraz inne działania właściwe do stosowania w relacjach z osobami zajmującymi eksponowane stanowiska polityczne powinny być podejmowane również w relacjach z członkami rodziny lub osobami znanymi jako bliscy współpracownicy osób zajmujących eksponowane stanowiska polityczne.

Art. 47 wprowadza do projektu ustawy przepisy sekcji 4 rozdziału II dyrektywy 2015/849 dotyczące stosowania środków bezpieczeństwa finansowego przez podmioty trzecie.

Obecnie przepisy odnoszące się do korzystania z usług innych podmiotów w zakresie realizacji obowiązków instytucji obowiązanych są zawarte w art. 9h ustawy o p.p.p.f.t. Zgodnie z ust. 1 instytucje obowiązane mogą skorzystać z usług innego podmiotu przy stosowaniu środków bezpieczeństwa finansowego. W ust. 1 określono także warunki konieczne do spełniania celu skorzystania z usług innego podmiotu przy stosowaniu środków bezpieczeństwa finansowego. Zgodnie z ust. 2 odpowiedzialność za właściwe zastosowanie środków bezpieczeństwa finansowego ciąży na instytucji obowiązanej korzystającej przy stosowaniu tych środków z usług podmiotu trzeciego. W ust. 3 wprowadzono definicję „innego podmiotu", z którego usług instytucja obowiązana może skorzystać przy stosowaniu środków bezpieczeństwa finansowego. Definicja ta obejmuje instytucje obowiązane lub ich zagraniczne odpowiedniki z państw, w których podmioty te są zobowiązane do stosowania środków bezpieczeństwa finansowego oraz podlegają właściwemu nadzorowi w sposób analogiczny do określonego w przepisach dyrektywy 2015/849. W ust. 4 wprowadzono zakaz korzystania z usług innych podmiotów mających siedzibę w państwie trzecim wysokiego ryzyka. Zakaz ten nie dotyczy podmiotów zależnych instytucji obowiązanych oraz podmiotów zależnych odpowiedników instytucji obowiązanych z innych państw członkowskich mających siedzibę w państwie trzecim wysokiego ryzyka wchodzących w skład grupy oraz w pełni stosujących procedury grupowe. W ust. 5 określono zasady bazowania przez instytucje obowiązane wchodzące w skład grupy na środkach bezpieczeństwa finansowego zastosowanych przez inne podmioty wchodzące w skład tej grupy.

W związku z treścią art. 48, na mocy którego instytucje obowiązane mogą powierzyć m.in. stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego na podstawie umowy, np. agencyjnej lub umowy outsourcingu, zasady określone w art. 47 nie znajdą zastosowania w sytuacji, w której środki bezpieczeństwa finansowego będą stosowane przez podmiot, który jest traktowany jako część instytucji obowiązanej. W ust. 2 wprost wskazano, że odpowiedzialność za właściwe zastosowanie środków bezpieczeństwa finansowego w każdym przypadku ciąży na instytucji obowiązanej.

W art. 49 implementowano do projektu ustawy przepis art. 40 dyrektywy 2015/849 i określono zasady dotyczące przechowywania kopii dokumentów i informacji uzyskanych w wyniku stosowania środków bezpieczeństwa finansowego oraz dowodów przeprowadzenia i ewidencji transakcji. Wskazano pięcioletni okres przechowywania ww. dokumentów i informacji, którego upływ rozpoczyna się wraz z początkiem roku

kalendarzowego następującego po roku kalendarzowym, w którym zakończono stosunki gospodarcze lub przeprowadzono transakcję okazjonalną. Zgodnie z art. 49 ust. 3 okres przechowywania dokumentacji lub informacji może być wydłużony o kolejne pięć lat na skierowane przed upływem podstawowego okresu przechowywania żądanie Generalnego Inspektora, o ile jest to konieczne w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Przewidziane w ust. 3 wydłużenie okresu przechowywania dokumentacji nie znajdzie zastosowania do wskazanych w ust. 4 „niefinansowych" instytucji obowiązanych, w tym m.in. osób wykonujących wolne zawody prawnicze, stowarzyszeń, fundacji. Ograniczenie wprowadzono w celu nienakładania na instytucje obowiązane, prowadzące działalność gospodarczą, jako osoby fizyczne lub niedysponujące odpowiednimi zasobami, jak stowarzyszenia lub fundacje, zbyt dolegliwych obowiązków. W ust. 5 zawarto odwołanie do przepisów ustawy z dnia 29 września 1994 r. *o rachunkowości* regulujących zasady przechowywania dokumentacji w przypadku przekształceń instytucji obowiązanych.

W art. 50 ust. 1 wprowadzono do projektu ustawy przepisy art. 8 ust. 3 i 4 dyrektywy 2015/849, zgodnie z którymi prawo krajowe powinno wymagać wprowadzenia na poziomie instytucji obowiązanych odpowiednich strategii, środków kontroli oraz procedur służących skutecznemu ograniczaniu ryzyka związanego z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu. Wymogi dotyczące wewnętrznej procedury w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu są zawarte obecnie w art. 10a ustawy o p.p.p.f.t. Wewnętrzna procedura stanowić ma akt wewnętrzny instytucji obowiązanej, w którym sprecyzowane zostaną zasady postępowania stosowane w instytucji obowiązanej w celu właściwego wywiązania się z nałożonych na tę instytucję obowiązków z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu. Określenie tych zasad powinno uwzględniać nie tylko cel, w jakim są wprowadzane, a więc właściwe ograniczanie i zarządzanie rozpoznanym ryzykiem prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, ale również charakter, rodzaj i rozmiar prowadzonej przez instytucję obowiązaną działalności. Zakres przedmiotowy wewnętrznej procedury instytucji obowiązanej określono w ust. 2. Zgodnie z ust. 3 wewnętrzna procedura instytucji obowiązanej, przed jej wdrożeniem, powinna uzyskać akceptację kadry kierowniczej wyższego szczebla.

Art. 51 uzupełnia zapis art. 50 i nakłada na instytucje obowiązane wchodzące w skład grupy wymóg uzupełnienia wewnętrznych regulacji obowiązujących na poziomie

poszczególnych instytucji obowiązanych o wewnętrzną regulację obowiązującą na poziomie grupy. Art. 51 implementuje do projektu ustawy art. 45 ust. 1 dyrektywy 2015/849. Ust. 2 określa zakres przedmiotowy procedury z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu obwiązującej na poziomie grupy.

Art. 52 stanowi odpowiednik art. 10a ust. 4 ustawy o p.p.p.f.t. Przepis wprowadza do projektu ustawy wymogi wynikające z art. 46 ust. 1 dyrektywy 2015/849 i nakłada na instytucje obowiązane obowiązek zapewnienia udziału pracowników w programach szkoleniowych z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu. Zakres programów szkoleniowych wdrażanych w poszczególnych instytucjach obowiązanych, zgodnie z art. 52 ust. 2, powinien uwzględniać specyfikę instytucji, w których jest wdrażany oraz zapewniać instytucji obowiązanej oraz jej pracownikom wiedzę i informacje pozwalające instytucji obowiązanej na prawidłową realizację jej obowiązków związanych z raportowaniem podejrzeń popełnienia przestępstwa prania pieniędzy, finansowania terroryzmu lub innych przestępstw lub przestępstw skarbowych.

W art. 53 nałożono obowiązek wprowadzenia na poziomie instytucji obowiązanych procedury zgłaszania rzeczywistych lub potencjalnych naruszeń przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Przepis wprowadza do projektu ustawy wymogi dotyczące tzw. „*whistleblowing-u*” wynikające z art. 61 ust. 3 dyrektywy 2015/849. Minimalne wymogi, które powinna spełniać procedura anonimowego zgłaszania naruszeń, przewidziano w art. 53 ust. 2.

Art. 54 wprowadza do projektu ustawy przepis art. 39 dyrektywy 2015/849 regulujący zasady wymiany informacji pomiędzy instytucjami obowiązanymi. Art. 54 ust. 1 ustanawia generalny zakaz informowania przez instytucje obowiązane lub osoby działające w ich imieniu o przekazaniu właściwym organom informacji na temat wartości majątkowych, w stosunku do których instytucja obowiązana powzięła podejrzenia, że wartości te pochodzą lub mogą pochodzić z działalności o charakterze przestępczym lub mieć związek z finansowaniem terroryzmu. Jest zakazane również przekazywanie informacji o prowadzonych analizach dotyczących prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. Zakaz przekazywania informacji obejmuje zarówno klienta, którego dotyczy informacja o podejrzanych wartościach majątkowych, jak i jakichkolwiek osób trzecich. W art. 54 ust. 2 sformułowano wyjątki od zasady zakazu udostępniania informacji. Dopuszczono przekazywanie informacji o zastosowanych środkach bezpieczeństwa

finansowego oraz o przekazanych właściwym organom zawiadomieniach o podejrzanych wartościach majątkowych, które mogą być wymieniane pomiędzy podmiotami wchodzącymi w skład grupy oraz wymianę informacji pomiędzy instytucjami obowiązanymi należącymi, jak to określa dyrektywa 2015/849, do tej samej „kategorii zawodowej" w sytuacji, gdy informacje przekazane dotyczą tego samego klienta i tej samej transakcji.

Przepisy rozdziału 6 transponują do projektu ustawy wymogi związane z zapewnieniem ujawniania oraz dostępu do informacji o beneficjentach rzeczywistych podmiotów o charakterze korporacyjnym i innych podmiotów prawnych wynikające z rozdziału III dyrektywy 2015/849, w tym przede wszystkim z art. 30.

Art. 30 ust. 1 dyrektywy 2015/849 nakłada na państwa członkowskie obowiązek nałożenia na podmioty o charakterze korporacyjnym i inne podmioty prawne obowiązek wymogu dysponowania odpowiednimi, dokładnymi i aktualnymi informacjami o ich beneficjentach rzeczywistych, łącznie ze szczegółowymi informacjami o stosunkach łączących je z beneficjentami rzeczywistymi. Natomiast art. 30 ust. 3 dyrektywy 2015/849 nakłada na państwa członkowskie obowiązek zapewnienia przechowywania informacji o beneficjentach rzeczywistych podmiotów o charakterze korporacyjnym i innych podmiotów prawnych w centralnym rejestrze. Wyjaśnienie przyczyn, jakimi kierował się prawodawca europejski, ustanawiając oba ww. obowiązki, jest zawarte w motywie 14 preambuły dyrektywy 2015/849.

Prawidłowa transpozycja przepisów dotyczących informacji o beneficjentach rzeczywistych wymaga określenia zakresu podmiotowego i zdefiniowania na gruncie prawa krajowego pojęcia „podmioty o charakterze korporacyjnym i inne podmioty prawne".

W prawie polskim brak jest przepisów pozwalających jednoznacznie określić, czy podmiot prawa ma charakter korporacyjny. Powszechnie przyjmuje się podział podmiotów prawa na oparte na substracie osobowym podmioty typu korporacyjnego oraz na oparte na substracie majątkowym podmioty typu zakładowego. Wyróżnia się także podmioty o charakterze mieszanym (korporacyjno-zakładowym lub zakładowo-korporacyjnym) charakteryzujące się specyficznym połączeniem elementów zakładowych i korporacyjnych. Powszechnie przyjmuje się, iż podmioty prawa typu korporacyjnego są zbiorowościami osób związanych z tym podmiotem stosunkiem

członkostwa, realizującymi wspólne cele oraz decydującymi o celach i aktywności korporacji.

W celu prawidłowego określenia zakresu podmiotowego pojęcie „podmioty o charakterze korporacyjnym i inne podmioty prawne" powinno być poddane zabiegom interpretacyjnym nie tylko przy zastosowaniu wykładni językowej, ale także przez pryzmat fundamentalnej zasady standardu FATF, tj. podejścia opartego o analizę ryzyka. Zgodnie z tą zasadą państwa powinny zidentyfikować, ocenić oraz zrozumieć ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu występujące w danym kraju, oraz powinny podjąć działania mające na celu ocenę ryzyka i stosowanie środków nakierowanych na efektywne jego ograniczenie.

W związku z powyższym, zasadne wydaje się, aby katalog „podmiotów o charakterze korporacyjnym i innych podmiotów prawnym" obowiązanych do otrzymywania i posiadania informacji o beneficjantach rzeczywistych obejmował tylko te podmioty, których konstrukcja pozwala na ukrycie tożsamości osób fizycznych faktycznie wywierających decydujący wpływ na działania podejmowane przez takie podmioty i w stosunku do których zidentyfikowano ryzyko wykorzystania tych podmiotów w celu ukrycia tożsamości przestępców uczestniczących w procederze prania pieniędzy.

Ograniczenie zakresu podmiotowego pojęcia „podmioty o charakterze korporacyjnym i inne podmioty prawne" w stosunku do jego szerokiej, językowej wykładni koresponduje również z fundamentalną dla prawa europejskiego zasadą proporcjonalności.

Reasumując, wydaje się, iż niezależnie od zakresu i wzajemnej relacji elementów o charakterze korporacyjnym i osobowym w poszczególnych typach spółek, zarówno spółki osobowe, jak i spółki kapitałowe mieszczą się w zakresie pojęcia „podmiotów o charakterze korporacyjnym". Ponadto z praktyki Generalnego Inspektora wynika, że spółki stanowią również podmioty powszechnie wykorzystywane przez przestępców do legalizacji środków pochodzących z działalności o charakterze przestępczym. Jednakże nie każdy typ spółki znany prawu polskiemu w tym samym stopniu jest narażony na wykorzystanie w przestępczym procederze. W związku z powyższym proponuje się wyłączenie spod obowiązku otrzymywania i posiadania odpowiednich, dokładnych i aktualnych informacji o beneficjentach rzeczywistych spółek partnerskich oraz spółek akcyjnych w rozumieniu przepisów *ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu*

obrotu oraz o spółkach publicznych. W odniesieniu do spółek partnerskich ich wyłączenie spod dysponowania informacjami o beneficjentach rzeczywistych jest motywowane specyficznym przeznaczeniem spółki partnerskiej jako podmiotu utworzonego przez wspólników w celu wykonywania wolnego zawodu, zasad uzyskania uprawnień pozwalających na wykonywanie tych zawodów oraz zasad odpowiedzialności za zobowiązania związane z wykonywaniem wolnego zawodu przez poszczególnych partnerów. Wyłączenie spod obowiązku otrzymywania i posiadania odpowiednich informacji o beneficjantach rzeczywistych w przypadku spółek akcyjnych w rozumieniu przepisów o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych jest uzasadnione odrębnie określonymi obowiązkami o charakterze informacyjnym, jak i znaczną fluktuacją akcjonariatu spółek publicznych.

Realizacja wymogów wynikających z art. 30 ust. 3 dyrektywy 2015/849 nastąpi poprzez ustanowienie systemu teleinformatycznego Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych (zwanego dalej „Rejestrem"). Organem właściwym w sprawach Rejestru będzie minister właściwy do spraw finansów publicznych. Tym samym zdecydowano się nie korzystać z przykładu zawartego w art. 30 ust. 3 dyrektywy 2015/849, wskazującego rejestry handlowe lub rejestry spółek państw członkowskich jako lokalizację rejestru informacji o beneficjentach rzeczywistych.

Art. 59 oraz art. 60 określają odpowiednio zakres danych objętych zgłoszeniem do rejestru oraz termin do ich zgłoszenia. Art. 61 wskazuje osoby odpowiedzialne za dokonanie oraz określa tryb dokonania zgłoszenia. W celu zapewnienia, aby dane gromadzone w Rejestrze były odpowiednie, dokładne i aktualne, zgłoszenie danych do Rejestru następuje pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań – art. 61 ust. 5.

Art. 62 oraz art. 71 zawierają upoważnienia ustawowe dla ministra właściwego do spraw finansów publicznych do określenia w formie rozporządzeń odpowiednio sposobu i trybu składania zgłoszeń do Rejestru oraz sposobu i trybu składania wniosków o udostępnienie informacji z Rejestru. Zarówno zgłaszanie informacji do Rejestru, jak i uzyskiwanie informacji z Rejestru, następować ma za pomocą środków komunikacji elektronicznej w formie dokumentów elektronicznych. Wzory tych dokumentów określone zostaną przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych i umieszczone w centralnym

repozytorium wzorów dokumentów elektronicznych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 570).

Należy podkreślić, że zasadą ma być nieodpłatne udostępnianie zainteresowanym informacji zgromadzonych w Rejestrze.

Art. 63 przewiduje niezwłoczne wprowadzanie do Rejestru informacji dotyczących beneficjentów rzeczywistych przekazywanych przez spółki, o których mowa w art. 58, a także niezwłoczne zasilanie Rejestru zaktualizowanymi informacjami o beneficjentach rzeczywistych. Zgodnie z art. 67 Rejestr jest jawny. W kontekście objęcia danych gromadzonych w Rejestrze zasadą pełnej jawności projektodawca wziął pod uwagę również uzasadnienie przedłożenia wniosku w sprawie V AMLD, które oprócz zwiększenia efektywności środków podejmowanych w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finasowaniu terroryzmu, wskazuje również na zapewnienie większej przejrzystości transakcji finansowych oraz podmiotów o charakterze korporacyjnym, czemu służyć ma przede wszystkim zagwarantowanie odpowiedniego poziomu dostępu do informacji dotyczących beneficjentów rzeczywistych podmiotów prawnych. Pokazuje to zmianę postrzegania systemów gromadzenia i upubliczniania informacji o beneficjentach podmiotów prawnych, jaka zaszła w prawie unijnym. Systemy takie nie są traktowane już jako wyłącznie instrumenty w walce z praniem pieniędzy oraz finansowaniem terroryzmu, a służyć mają szerzej pojętym celom, tj. przeciwdziałaniu unikaniu opodatkowania, ochronie bezpieczeństwa uczestników obrotu gospodarczego, poprzez zapewnienie im dostępu do informacji o potencjalnych kontrahentach, zapewnieniu właściwego poziomu ładu korporacyjnego, zwiększeniu kontroli informacji przez społeczeństwo obywatelskie, w tym przez media i organizacje społeczeństwa obywatelskiego oraz przyczynianiu się do utrzymania zaufania w kwestii uczciwości transakcji finansowych oraz systemu finansowego.

Stanowią więc narzędzia służące ochronie szczególnie ważnego interesu publicznego, czyli zapewnieniu bezpieczeństwa i porządku publicznego poprzez umożliwienie pozyskiwania informacji przez organy państwa, ale także przez podmioty spoza „dominium państwowego", zaangażowane w system przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu informacji na potrzeby przeciwdziałania popełnianiu poważnych przestępstw godzących w konstytucyjne podstawy państwa. Należy

zauważyć, że dobrem naruszanym przez przestępstwo prania pieniędzy jest prawidłowość obrotu gospodarczego, a dopuszczanie do popełniania tego przestępstwa na szeroką skalę grozi naruszeniem zasad społecznej gospodarki rynkowej stanowiącej podstawę konstytucyjnie chronionego ustroju gospodarczego Rzeczypospolitej Polskiej. Udostępnianie informacji o beneficjentach rzeczywistych uczestnikom obrotu gospodarczego, szczególnie w kontekście powszechnych przypadków angażowania nieświadomych tego faktu przedsiębiorców w struktury mające na celu przestępcze wyłudzenia podatku od towarów i usług również należy ocenić pozytywnie w kontekście chronionych konstytucyjnie zasad wolności działalności gospodarczej oraz prawa własności. Ponadto objęcie informacji o beneficjentach rzeczywistych zasadą jawności sprzyja również realizacji gwarantowanej konstytucyjnie wolności pozyskiwania informacji.

W ocenie projektodawcy objęcie danych beneficjentów rzeczywistych zgromadzonych w Rejestrze zasadą pełnej jawności jest środkiem koniecznym do realizacji celów regulacji i pozostaje w ścisłym związku z wskazanymi powyżej wartościami konstytucyjnymi. Jednocześnie wydaje się, że proponowane rozwiązania nie naruszają w sposób nadmierny chronionego konstytucyjnie prawa do prywatności i autonomii informacyjnej. Należy bowiem zauważyć, że w zdecydowanej większości przypadków dane beneficjentów rzeczywistych, w tym dane o numerach PESEL, które ujawnione zostaną w Rejestrze, są już publicznie dostępne w Krajowym Rejestrze Sądowym. W związku z powyższym, w ocenie projektodawcy regulację art. 67, zakładającą jawność Rejestru należy uznać za proporcjonalną.

Przepisy rozdziału 7 projektu ustawy określają zasady gromadzenia informacji przez Generalnego Inspektora. W art. 72 wskazano transakcje, w odniesieniu do których na instytucji obowiązanej ciąży obowiązek informacyjny wobec Generalnego Inspektora. Są to tzw. „transakcje ponadprogowe", czyli transakcje raportowane wyłącznie ze względu na ich wartość, bez konieczności stwierdzenia „elementu podejrzaności". Obowiązek gromadzenia informacji o „transakcjach ponadprogowych" nie wynika z przepisów dyrektywy 2015/849, niemniej tego typu informacje w różnym zakresie są gromadzone przez jednostki analityki finansowej szeregu państw członkowskich, a sama dyrektywa 2015/849 w motywie 37 preambuły wyraźnie dopuszcza tego typu możliwość. Proponowany zakres przedmiotowy uwzględnia również doświadczenia Generalnego Inspektora w przetwarzaniu informacji o „transakcjach ponadprogowych" gromadzonych

na podstawie obecnej ustawy, z których wynika, że nie wszystkie z tych informacji odznaczają się równym stopniem użyteczności.

W związku z powyższym zdecydowano się na ograniczenie zakresu informacji o „transakcjach ponadprogowych" pozyskiwanych przez Generalnego Inspektora. Celem proponowanych rozwiązań jest pozostawienie Generalnemu Inspektorowi możliwości śledzenia przepływów środków pieniężnych, zgodnie z podstawową zasadą prowadzenia finansowych postępowań analitycznych (ang. *follow the money*), bez konieczności każdorazowego zwracania się o informacje do instytucji obowiązanych. Jak wynika bowiem z praktyki Generalnego Inspektora informacje o „transakcjach ponadprogowych" są podstawowym źródłem informacji wykorzystywanym nie tylko w poszczególnych postępowaniach analitycznych, ale również na potrzeby prowadzenia analiz o charakterze strategicznym.

W art. 72 w ust. 1 w pkt 1 wskazano podlegające raportowaniu transakcje wpłat oraz wypłat gotówkowych. Informacje te pozwalają na pozyskanie wiedzy o środkach wpływających oraz wycofywanych z systemu finansowego. Art. 72 ust. 1 pkt 2 określa transakcje bezgotówkowe, głównie transferów środków pieniężnych, które pozwolą na identyfikację przepływów wartości majątkowych wewnątrz systemu finansowego. Przedmiotowe ograniczenie podlegających raportowaniu „transakcji ponadprogowych" przyczyni się do ograniczenia obowiązków informacyjnych tych instytucji obowiązanych, które bezpośrednio nie wykonują wskazanych w przepisach „transakcji ponadprogowych". Rozwiązanie to koresponduje z sygnałami pochodzącymi od organizacji zrzeszających instytucje obowiązane, które wielokrotnie wskazywały, że na gruncie obecnie obowiązujących przepisów jedno zdarzenie gospodarcze może być źródłem obowiązku rejestracji transakcji dla kilku instytucji obowiązanych.

Art. 72 ust. 4 jest adresowany do notariuszy i odwołuje się do transakcji, w zakresie których na notariuszach ciążą obowiązki instytucji obowiązanych. W art. 72 ust. 6 określono, jakie informacje o „transakcjach ponadprogowych" powinny zostać przekazane Generalnemu Inspektorowi. W wyniku uwagi zgłoszonej przez Narodowy Bank Polski w art. 72 ust. 6 pkt 5 uzupełniono zakres informacji przekazywanych do Generalnego Inspektora Informacji Finansowej o informacje dotyczące wagi i próby złota dewizowego lub platyny dewizowej będącej przedmiotem transakcji.

Zgodnie z art. 73 instytucje obowiązane mogą korzystać z pośrednictwa podmiotów wskazanych w tym przepisie w realizacji obowiązku przekazania Generalnemu Inspektorowi informacji o „transakcjach ponadprogowych". Ewentualne korzystanie z przewidzianego w ust. 1 pośrednictwa wskazanego podmiotu nie może stanowić podstawy do zwolnienie instytucji obowiązanej z odpowiedzialności za prawidłową realizację przedmiotowego obowiązku (art. 73 ust. 2).

Art. 74 ust. 1 statuuje obowiązek przekazania Generalnemu Inspektorowi informacji o okolicznościach, które mogą wskazywać na podejrzenie popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu Przepis przewiduje odejście od konieczności wystąpienia transakcji, której okoliczności wskazują, że może ona mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, tzw. „transakcji podejrzanej", jako przesłanki koniecznej do materializacji obowiązku raportowania (ang. *suspicious transaction report*). Zgłoszeniu podlegają informacje o zidentyfikowanych okolicznościach, które niekoniecznie muszą mieć związek z konkretną transakcją (ang. *suspicious activity report*). Przyjęte rozwiązanie wydaje się sankcjonować obecnie stosowaną praktykę instytucji obowiązanych w zakresie przekazywania tzw. „zawiadomień opisowych", a także uwzględniać zalecenia formułowane pod adresem polskiego systemu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowania terroryzmu w toku jego ewaluacji prowadzonych przez Komitet Moneyval.

W art. 75 uregulowano wyłączenia od obowiązku przekazywania informacji o powziętych o podejrzeniach popełnienia przestępstwa prania pieniędzy, finansowania terroryzmu albo innych przestępstw lub przestępstw skarbowych mające zastosowanie do instytucji obowiązanych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 14. Regulacja znajduje swoje źródło w przepisie art. 34 ust. 2 dyrektywy 2015/849 i ma na celu ochronę szczególnego stosunku zaufania pomiędzy klientem a świadczącym pomoc prawną profesjonalnym pełnomocnikiem.

Art. 76 tworzy podstawę prawną dla Generalnego Inspektora do kierowania do instytucji obwiązanych żądań przekazania informacji niezbędnych do realizacji jego zadań. Przepis transponuje do projektu zapis art. 33 ust. 1 lit. b dyrektywy 2015/849 oraz stanowi odpowiednik art. 13a ustawy o p.p.p.f.t. W art. 76 ust. 1 pkt 5 wskazano, że przedmiotem żądania wystosowanego przez Generalnego Inspektora objęte mogą być również adresy

IP, z których następowało połączenie z systemem teleinformatycznym instytucji obowiązanej oraz czasów połączeń z tym systemem.

Wynikające z art. 76 ust. 2 uprawnienie Generalnego Inspektora do żądania od notariuszy również informacji i dokumentów w zakresie innych czynności notarialnych niż te, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 13 wynika, z faktu przedmiotowego ograniczenia statusu notariuszy, jako instytucji obowiązanych. Jak wskazano powyżej obowiązki instytucji obowiązanych, w tym te związane ze stosowaniem środków bezpieczeństwa finansowego ciążą na notariuszach wyłącznie w odniesieniu do katalogu transakcji przeprowadzanych w formie czynności notarialnych określonego w art. 2 ust. 1 pkt 13. Katalog ten zawiera transakcje związane z wyższym prawdopodobieństwem wykorzystania ich do działań mających na celu pranie pieniędzy lub finansowanie terroryzmu. Postępowania analityczne prowadzone przez Generalnego Inspektora mogą implikować konieczność analizy informacji lub dokumentów związanych z czynnościami notarialnymi innymi, niż te w odniesieniu, do których na notariuszach ciążą obowiązki instytucji obowiązanych. Brak określonej w art. 76 ust. 2 podstawy prawnej dla Generalnego Inspektora do żądania od notariuszy informacji i dokumentów dotyczących również innych czynności notarialnych skutkowałby sytuacją, w której Generalny Inspektor mimo powzięcia podejrzeń, że określone transakcje zawarte w formie czynności notarialnych zostały wykorzystane do procederu legalizacji środków pochodzących z działalności o charakterze przestępczym lub finansowania działalności o charakterze przestępczym nie byłby uprawniony do pozyskania i wykorzystania w celu realizacji swoich zadań dokumentacji dotyczącej tych transakcji.

W art. 76 ust. 3 zawarto uprawnienie dla Generalnego Inspektora do żądania prowadzenia przez instytucję obowiązaną monitoringu wskazanych stosunków gospodarczych lub transakcji okazjonalnych. Przepis upoważnia Generalnego Inspektora do określenia rodzaju informacji oraz terminu do ich pozyskania przez instytucję obowiązaną. Przyznanie Generalnemu Inspektorowi tego rodzaju uprawnienia koresponduje z zaleceniami organizacji międzynarodowych, a także pozwoli na zwiększenie efektywności prowadzonych postępowań analitycznych.

Art. 77 nakłada na instytucje obowiązane wymóg przekazania formularza identyfikującego przez instytucję obowiązaną. Zakres informacji koniecznych do identyfikacji instytucji obowiązanej został wskazany w ust. 2. Obowiązek wynikający

z regulacji art. 77 ma na celu usprawnienie sposobu przetwarzania informacji w systemie teleinformatycznym Generalnego Inspektora.

Art. 80 wprowadza do projektu ustawy wymogi wynikające z art. 61 dyrektywy 2015/849 w zakresie tzw. „*whistleblowing-u*”. Zgodnie z art. 80 ust. 2 w celu zapewnienia właściwego poziomu ochrony danych osobowych osób dokonujących zgłoszenia oraz osób, którym zarzuca się naruszenie w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu dane te będą gromadzone przez Generalnego Inspektora w wydzielonym zbiorze danych. Zasady postępowania ze zgłoszeniami dotyczącymi rzeczywistych lub potencjalnych naruszeń przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu zostaną doprecyzowane w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 80 ust. 3.

Art. 81 stanowi odpowiednik art. 14 ust. 2 ustawy o p.p.p.f.t. i nakłada na prokuratorów obowiązek poinformowania Generalnego Inspektora o wydaniu określonych postanowień lub dokonaniu czynności w sprawach o przestępstwo prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. Uzyskanie tego typu informacji pozwoli Generalnemu Inspektorowi na dokonanie przeglądu posiadanych danych i przekazanie prokuratorowi informacji mogących mieć znaczenie dla prowadzonego postępowania. Zgodnie z art. 81 ust. 4 Generalny Inspektor po dokonaniu analizy posiadanych materiałów informuje prokuratora o fakcie dysponowania informacjami, które mogą być wykorzystywane na potrzeby prowadzonego postępowania karnego. Przyjęcie tego rodzaju rozwiązania wynika z doświadczeń wynikających z praktyki współpracy między Generalnym Inspektorem a prokuratorami i pozwoli na wyeliminowanie przekazywania materiałów, które np. ze względu na przyjęty zakres czasowy prowadzonego postępowania nie będą wykorzystywane na jego potrzeby.

Art. 82 ust. 1 ustanawia podstawę prawną dla Generalnego Inspektora do pozyskiwania od jednostek współpracujących informacji koniecznych do realizacji jego zadań. W art. 82 ust. 2 przewidziano możliwość zawarcia przez Generalnego Inspektora porozumienia z daną jednostką współpracującą, porozumienia określającego warunki techniczne przekazania lub udostępnienia informacji lub dokumentów. Celem regulacji zwartej w ust. 2 jest zwiększenie efektywności wymiany informacji między Generalnym Inspektorem a konkretnymi jednostkami współpracującymi.

Art. 83 nakłada na jednostki współpracujące obowiązek przekazywania Generalnemu Inspektorowi powiadomień, w przypadku powzięcia podejrzeń popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz obowiązek opracowania procedury postępowania obowiązującej w jednostce współpracującej w tego rodzaju przypadkach. Przepis stanowi odpowiednik art. 15a ustawy o p.p.p.f.t. Przykładowe wyliczenie informacji, które powinny zostać zwarte w powiadomieniu, określono w art. 83 ust. 2. W ust. 3 nałożono na Generalnego Inspektora obowiązek przekazania informacji zwrotnej dotyczącej związku informacji przekazanych w powiadomieniu z informacjami o podejrzeniach popełnienia przestępstwa prania pieniędzy, finansowania terroryzmu albo innych przestępstw lub przestępstw skarbowych uzyskanymi z innych źródeł.

Przepisy rozdziału 8 projektu ustawy określają ramy prawne procedury wstrzymania transakcji oraz blokady rachunku. Przepisy projektu w przeważającej mierze są oparte na obecnie obowiązujących przepisach regulujących te zagadnienia, zawartych w rozdziale 5 ustawy o p.p.p.f.t., z uwzględnieniem niemal piętnastoletniego doświadczenia Generalnego Inspektora w praktycznym stosowaniu procedury wstrzymania transakcji oraz blokady rachunku. Instytucje prawne wstrzymania transakcji oraz blokady rachunku zostały określone w art. 2 ust. 2 pkt 28 oraz w art. 2 ust. 2 pkt 2 projektu, jako środki polegające na czasowym ograniczeniu dysponowania i korzystania z określonych wartości majątkowych.

W zależności od charakteru przestępstwa, z podejrzeniem popełnienia, którego są związane określone wartości majątkowe lub określona transakcja oraz w zależności od podmiotu inicjującego postępowanie, zastosowanie może znaleźć jeden z czterech wariantów procedury wstrzymania transakcji lub blokady rachunku. W związku z faktem, że Generalny Inspektor pełni funkcję jednostki analityki finansowej, a co za tym idzie jest organem wyspecjalizowanym w przeciwdziałaniu przede wszystkim dwóm określonym typom przestępstw, tj. przestępstwu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu – procedura wstrzymania transakcji lub blokady rachunku, w przypadku powzięcia przez instytucję obowiązaną (art. 86 projektu) lub Generalnego Inspektora (art. 87 projektu) uzasadnionego podejrzenia jednego z tych dwóch przestępstw, jest przeprowadzana przy aktywnym udziale Generalnego Inspektora. Natomiast w przypadku powzięcia przez instytucję obowiązaną uzasadnionego podejrzenia innego typu przestępstwa lub przestępstwa skarbowego (art. 89 projektu) organem uprawnionym

do podjęcia czynności związanych z wstrzymaniem transakcji lub blokada rachunku jest właściwy miejscowo oraz rzeczowo prokurator.

Art. 86 projektu szczegółowo reguluje procedurę wstrzymania transakcji oraz blokady rachunku dokonywanego w wyniku przekazania przez instytucję obowiązaną zawiadomienia o powzięciu uzasadnionego podejrzenia, że określona transakcja lub określone wartości majątkowe mogą mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu. Przepis stanowiący odpowiednik postępowania uregulowanego w art. 16 i następnych ustawy o p.p.p.f.t. transponuje do projektu ustawy wymogi wynikające z art. 35 ust. 1 dyrektywy 2015/849.

W tym wariancie procedury wstrzymania transakcji oraz blokady rachunku podmiotem inicjującym wszczęcie postępowania jest instytucja obowiązana, na którą w przypadku powzięcia wskazanego w art. 86 ust. 1 uzasadnionego podejrzenia został nałożony obowiązek przekazania stosownego zawiadomienia. W związku z faktem, że podejrzenie to dotyczyć ma możliwego związku transakcji lub wartości majątkowych z popełnieniem jednego z dwóch przestępstw w przeciwdziałaniu, w którym jest wyspecjalizowany pełniący funkcję jednostki analityki finansowej Generalny Inspektor, to właśnie ten organ jest właściwy do przyjęcia zawiadomienia instytucji obowiązanej. W celu sprostania uwarunkowaniom współczesnego rynku przede wszystkim usług finansowych, umożliwiającym błyskawiczny transfer wartości majątkowych, wprowadzono wymóg przekazania zawiadomienia, o którym mowa w art. 86 ust. 1 projektu, za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

W art. 86 ust. 2 określono informacje, które instytucja obowiązana powinna zawrzeć w zawiadomieniu. W celu standaryzacji informacji zawierających „element podejrzaności" przekazywanych przez instytucje obowiązane, zakres informacji został wskazany przez odwołanie się do art. 74 ust. 3 projektu. Art. 86 ust. 3 projektu nakłada na Generalnego Inspektora obowiązek niezwłocznego potwierdzenia przyjęcia zawiadomienia instytucji obowiązanej wraz ze wskazaniem daty oraz godziny przyjęcia zawiadomienia. Precyzyjne określenia momentu potwierdzenia przyjęcia zawiadomienia przez Generalnego Inspektora jest niezwykle istotne, ze względu na fakt, że jest to punkt, od którego jest liczony bieg terminów na podjęcie określonych czynności przewidzianych w procedurze wstrzymania transakcji oraz blokady rachunku.

Zgodnie z art. 86 ust. 4 projektu instytucja obowiązana w okresie 24 godzin od chwili potwierdzenia przyjęcia zawiadomienia nie przeprowadza transakcji będącej przedmiotem zawiadomienia, o którym mowa w art. 86 ust. 1, jak również transakcji obciążających rachunek będący przedmiotem tego zawiadomienia. Celem regulacji jest zapewnienie Generalnemu Inspektorowi czasu niezbędnego do podjęcia i przeprowadzenia czynności analitycznych pozwalających na uprawdopodobnienie albo odrzucenie podejrzeń powziętych przez instytucję obowiązaną.

W przypadku uprawdopodobnienia podejrzeń powziętych przez instytucję obowiązaną Generalny Inspektor przekazuje jej żądanie wstrzymania transakcji lub blokady rachunku na okres nie dłuższy niż 96 godzin od momentu potwierdzenia przyjęcia zawiadomienia (art. 86 ust. 5 projektu). Wydłużenie okresu wstrzymania transakcji oraz blokady rachunku w stosunku do obowiązującego na podstawie aktualnych przepisów okresu 72 godzin jest podyktowane liczbą oraz skomplikowanym charakterem czynności, koniecznych do podjęcia w tym czasie przez prokuratora, do którego Generalny Inspektor skieruje zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, jak i przez samego Generalnego Inspektora. Bezpośrednio po przekazaniu instytucji obowiązanej żądania wstrzymania transakcji lub blokady rachunku Generalny Inspektor przystępuje do formułowania zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, które zawiera zagregowane informacje na temat podmiotów i osób zaangażowanych w ujawniony przypadek prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, w tym dane osobowe, dane rejestracyjne przedsiębiorców, informacje o wywiązywaniu się z zobowiązań podatkowych i posiadanym majątku, znaną Generalnemu Inspektorowi przeszłość kryminalną stron transakcji lub posiadaczy rachunków, występowanie wspomnianych osób lub podmiotów w innych śledztwach wszczętych na podstawie zawiadomień o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przekazanych przez Generalnego Inspektora, szczegółowy opis przepływów finansowych między rachunkami bankowymi, przy użyciu których są podejmowane próby prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, typologię prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu stwierdzoną w konkretnym przypadku oraz ewentualnie wskazanie przestępstwa bazowego, które generowało środki poddane procederowi prania. Integralną część zawiadomienia stanowią uzyskane oraz poddane analizie historie rachunków bankowych obrazujące konkretne transakcje dotychczas wykonywane na blokowanych rachunkach służących praniu pieniędzy. Uwzględniając aktualne trendy w

tzw. „przestępczości bazowej”, która ma w dużej mierze charakter podatkowy i jest domeną wieloosobowych zorganizowanych grup przestępczych funkcjonujących nierzadko nie tylko na terytorium RP, ale i innych państw członkowskich UE lub krajów trzecich, przygotowanie zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa w takiej formie wymaga znacznego nakładu wysoko kwalifikowanej pracy analityków Generalnego Inspektora, która musi zostać wykonana w krótkim czasie. Ponadto, jak wspomniano powyżej, przedmiotowy okres 96 godzin, dotyczy w równiej mierze czynności Generalnego Inspektora, jak i prokuratora, który w tym samym czasie musi podjąć czynności, o których mowa art. 86 ust. 9 projektu ustawy. Prawidłowo podjęte czynności prokuratora polegają w tym wypadku na zapoznaniu się z całością, nierzadko bardzo obszernej, dokumentacji nadesłanej przez Generalnego Inspektora w formie papierowej i elektronicznej oraz oceną przesłanek stosowania wstrzymania transakcji lub blokady rachunku. Przepisy projektowanej, jak i obowiązującej obecnie ustawy zakładają bowiem, że prokurator nie podtrzymuje blokady rachunku lub wstrzymania transakcji zastosowanych przez Generalnego Inspektora, lecz podejmuje w tym zakresie całkowicie autonomiczną decyzję podlegającą kontroli sądowej na podstawie art. 86 ust. 11 projektu ustawy. Reasumując, biorąc pod uwagę aktualne realia zwalczania zorganizowanej przestępczości ekonomicznej, zastosowanie wstrzymania transakcji lub blokady rachunku, z którym wiąże się przygotowanie przez Generalnego Inspektora zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa i ponowną oceną przesłanek zastosowania wymienionych środków przez prokuratora, 96 godzin na podjęcie wszystkich z wymienionych czynności wydaje się okresem adekwatnym do nakładu pracy, jaki Generalny Inspektor i prokuratur muszą wykonać w ramach procedury wstrzymania transakcji lub blokady rachunku.

Regulacja art. 86 ust. 6 projektu jest wynikiem doświadczeń Generalnego Inspektora związanych ze stosowaniem aktualnie obowiązujących przepisów o wstrzymaniu transakcji lub blokadzie rachunku. Celem przepisu jest oddanie do dyspozycji Generalnego Inspektora narzędzia pozwalającego zarówno na możliwie szybkie, niewarunkowane upływem okresu 24 godzin zwrócenie zainteresowanemu klientowi możliwości dysponowania i korzystania z jego wartości majątkowych, w przypadku zawiadomień, które należy uznać za oczywiście bezzasadne lub przekazane omyłkowo, jak i zapewnienie prawidłowości oraz skuteczności działań podejmowanych przez organy ścigania oraz organy wymiaru sprawiedliwości. Jak wynika z praktyki Generalnego

Inspektora, fakt braku możliwości przeprowadzenia określonych transakcji wynikający z uwarunkowań procedury wstrzymania transakcji oraz blokady rachunku, może stanowić dla zorganizowanych grup zajmujących się legalizacją środków pochodzących z działalności o charakterze przestępczym sygnał ostrzegawczy o fakcie prowadzenia wobec nich stosownych czynności przez organy ścigania oraz organy wymiaru sprawiedliwości.

Stosownie do art. 86 ust. 7 projektu żądanie wstrzymania transakcji oraz blokady rachunku albo zwolnienie z obowiązku nieprzeprowadzania określonych transakcji jest przekazywane instytucji obowiązanej za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Zgodnie z art. 86 ust. 8 projektu przekazanie instytucji obowiązanej żądania wstrzymania transakcji lub blokady rachunku implikuje obowiązek Generalnego Inspektora do niezwłocznego przekazania właściwemu prokuratorowi zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. Chodzi w tym wypadku zarówno o właściwość miejscową, jak i rzeczową określoną zgodnie z przepisami regulującymi działanie jednostek organizacyjnych prokuratury.

Prokurator, w przypadku uznania zasadności zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przekazanego przez Generalnego Inspektora wydaje postanowienie o wstrzymaniu transakcji lub blokadzie rachunku na okres oznaczony na czas oznaczony, nie dłuższy niż 6 miesięcy od otrzymania tego zawiadomienia. Postępowania karne prowadzone w sprawach o przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu charakteryzują się wysokim stopniem skomplikowania oraz koniecznością podjęcia przez prokuratora licznych czynności procesowych. Uzasadnione stało się wydłużenie terminu dla prokuratora do wydania postanowienia o zabezpieczeniu majątkowym lub postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych do 6 miesięcy (art. 86 ust. 8 oraz ust. 13 projektu). Ze względu na konieczność zapewnienia właściwego poziomu ochrony, określonego w Konstytucji prawa własności wydanie przez prokuratora postanowienia o wstrzymaniu transakcji lub blokadzie rachunku podlega kontroli sądowej (art. 86 ust. 11 projektu). Przekazanie przez Generalnego Inspektora zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu nie jest warunkiem koniecznym do wydania przez prokuratora postanowienia o wstrzymaniu transakcji lub blokadzie rachunku, który na podstawie art. 86 ust. 9 projektu jest uprawniony do wydania takiego postanowienia również w sytuacji nieotrzymania

zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa ze strony Generalnego Inspektora.

Przepis art. 86 ust. 12 projektu jest odpowiednikiem art. 20c ustawy o p.p.p.f.t., przepisem o charakterze gwarancyjnym, pozwalającym instytucji obowiązanej na poinformowanie zainteresowanego klienta o żądaniu wstrzymania transakcji lub blokady rachunku przekazanym przez Generalnego Inspektora. Udzielenie informacji odbywa się na wniosek zainteresowanego klienta. W przypadku złożenia takiego wniosku na instytucji obowiązanej ciąży obowiązek udzielenia stosownej informacji.

W art. 87 projektu zawarto regulację wariantu procedury wstrzymania transakcji lub blokady rachunku inicjowaną przez Generalnego Inspektora, bez uprzedniego przekazania przez instytucję obowiązaną zawiadomienia o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. Z praktyki Generalnego Inspektora wynika, że procedury wstrzymania transakcji lub blokady przeprowadzane z własnej inicjatywy charakteryzują się znacznie wyższą efektywnością w porównaniu do procedur wstrzymania transakcji lub blokady rachunku inicjowanych wskutek przekazania zawiadomienia przez instytucję obowiązaną. Potwierdzają to m.in. dane ze sprawozdania Generalnego Inspektora przykładowo za rok 2015, z którego wynika, że z łącznej liczby 339 zablokowanych rachunków bankowych, na których zgromadzono 161,8 mln zł, 307, na których zgromadzono 153,8 mln zł, zostało zablokowane w wyniku procedury podjętej przez Generalnego Inspektora z własnej inicjatywy. W 2016 r. zablokowano 325 rachunków, na łączną kwotę 171,3 mln zł, w tym z własnej inicjatywy GIIF 295, na których zgromadzono 166,1 mln zł. Zastosowanie tego wariantu procedury wstrzymania transakcji lub blokady rachunku jest poprzedzone stosownymi działaniami o charakterze analitycznym i pozwala Generalnemu Inspektorowi na wybranie optymalnego momentu na przekazanie instytucji obowiązanej stosownego żądania. W wielu przypadkach zastosowanie procedury wstrzymania transakcji lub blokady rachunku inicjowanej przez Generalnego Inspektora, bez uprzedniego udziału instytucji obowiązanej, jest koordynowane w czasie z działaniami podejmowanymi przez organy ścigania w celu zatrzymania sprawców lub zabezpieczenia dowodów popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. Co do zasady, to procedura wstrzymania transakcji lub blokady rachunku inicjowanej przez Generalnego Inspektora, bez uprzedniego przekazania przez instytucję obowiązaną zastosowanie znajdzie procedura uregulowana w art. 86 projektu. Zgodnie z art. 87 ust. 4

art. 86 ust. 9–13 znajdą odpowiednie zastosowanie. W związku z faktem odmiennego zainicjowania tego wariantu procedury wstrzymania transakcji lub blokady rachunku w art. 87 ust. 2 projektu uregulowano sposób określenia momentu, od którego jest liczony okres 96 godzin.

Art. 88 projektu stanowi *novum* w stosunku do aktualnie obowiązujących przepisów. Zgodnie z regulacją tego artykułu informacja o przekazaniu przez Generalnego Inspektora żądania wstrzymania transakcji lub blokady rachunku w związku z uznaniem, że określona transakcja lub określone wartości majątkowe mogą mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu powinna być przekazana Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Nałożenie tego rodzaju obowiązku na Generalnego Inspektora jest podyktowane złożonością, dynamiką oraz charakterem powiązań finansowych między podmiotami zaangażowanymi w pranie pieniędzy lub działalność finansowania terroryzmu oraz zakresem zadań realizowanych przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

W art. 89 projektu unormowano wariant procedury wstrzymania transakcji lub blokady rachunku stosowany w przypadku powzięcia przez instytucję obowiązaną, że określona transakcja lub wartości majątkowe mogą mieć związek z przestępstwem skarbowym lub innym przestępstwem niż przestępstwo prania pieniędzy lub przestępstwo finansowania terroryzmu. Konstrukcja przepisu jest wzorowana na art. 106a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – *Prawo bankowe* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1876, z późn. zm.). W związku z tym, w celu uniknięcia duplikacji procedur możliwych do zastosowania przez banki, z zakresu regulacji art. 88 projektu wyłączono instytucje obowiązane, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1 projektu, jako podlegające przepisom ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – *Prawo bankowe*.

W przypadku zastosowania wariantu procedury wstrzymania transakcji lub blokady rachunku przewidzianej w art. 89 projektu przeciwdziałanie praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu następuje już na etapie tzw. „przestępstwa bazowego" dla przestępstwa prania pieniędzy. Konieczność wprowadzenia do projektu ustawy tego rodzaju wariantu procedury wstrzymania transakcji lub blokady rachunku wynika z wymogów przewidzianych w art. 35 ust. 1 dyrektywy 20158/849, zgodnie z którym prawo krajowe państw członkowskich musi przewidywać możliwość „zaniechania przeprowadzenia transakcji" w przypadku, w którym instytucja obowiązana wie lub

podejrzewa, że transakcja ta ma związek z dochodami z działalności przestępczej lub z finansowaniem terroryzmu.

Generalny Inspektor w ramach tej procedury nie podejmuje aktywnie działań, a jedynie otrzymuje informacje, o których mowa w art. 89 ust. 8 projektu, które może wykorzystać w celu analizy zgłoszonych podejrzeń popełnienia przestępstw lub przestępstw skarbowych, jako potencjalnych „przestępstw bazowych" dla przestępstwa prania pieniędzy. Przyjęte rozwiązanie stanowi konsekwencję wspomnianej powyżej specjalizacji Generalnego Inspektora w przeciwdziałaniu określonym typom przestępstw, tj. przestępstwu prania pieniędzy oraz przestępstwu finansowania terroryzmu. W celu zapewnienia efektu synergii i stworzenia możliwości wykorzystania informacji będących w dyspozycji Generalnego Inspektora również na potrzeby postępowań innych niż prowadzonych w sprawach o przestępstwa prania pieniędzy, finansowania terroryzmu na instytucje obowiązane nałożono obowiązek przekazania Generalnemu Inspektorowi kopii zawiadomienia oraz kopii postanowień wydanych przez prokuratora. Analiza tych materiałów pozwoli na przegląd informacji posiadanych przez Generalnego Inspektora, które mogą mieć znaczenie dla postępowania prowadzonego w sprawie i poinformowanie o nich lub przekazanie ich prokuratorowi prowadzącemu postępowanie.

Co do zasady regulacja omawianego wariantu procedury wstrzymania transakcji lub blokady rachunku przewidzianej nie odbiega w sposób znaczący od procedury stosowanej w przypadkach podejrzeń związanych z przestępstwem prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. Ze względu na fakt, że ten wariant procedury wstrzymania transakcji lub blokady rachunku jest przeprowadzany bez aktywnego udziału Generalnego Inspektora przepis art. 89 projektu nie zakłada, że wymiana informacji między instytucjami obowiązanymi a jednostkami organizacyjnymi procedury będzie przeprowadzana wyłącznie za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

Art. 90 projektu stanowi odpowiednik art. 17 aktualnie obowiązujących przepisów. Przepis ten normuje sytuacje, w której mimo powzięcia przez instytucję obowiązaną uzasadnionego podejrzenia związku transakcji z popełnieniem przestępstwa prania pieniędzy lub przestępstwa finansowania terroryzmu (ust. 1) lub z popełnieniem innego przestępstwa lub przestępstwa skarbowego (ust. 2) przekazanie stosownego zawiadomienia, czy to Generalnemu Inspektorowi, czy też właściwemu prokuratorowi było niemożliwe przed jej przeprowadzeniem. Przepis odnosi się wyłącznie do

„transakcji podejrzanych”, o których mowa w art. 86 ust. 1 projektu oraz 88 ust. 1 projektu ze względu na ich „dynamiczny charakter”. Przepis może znaleźć zastosowanie np. w przypadku zleceń transakcji składanych przez Internet w czasie rzeczywistym, transakcji giełdowych, transakcji realizowanych automatycznie przez system teleinformatyczny instytucji obowiązanej lub w sytuacjach losowych związanych z awariami, zakłóceniami pracy systemów teleinformatycznych itp. W przypadkach przewidzianych w art. 89 projektu na instytucji obowiązanej ciąży obowiązek niezwłocznego poinformowania Generalnego Inspektora lub właściwego prokuratora niezwłocznie po przeprowadzeniu transakcji wraz ze wskazaniem oraz uzasadnieniem przyczyn braku wcześniejszego nieprzekazania zawiadomienia.

Ze względu na krótkie, oznaczone w godzinach terminy przewidziane do podjęcia określonych czynności w ramach procedury wstrzymania transakcji lub blokady rachunku, zgodnie z art. 91 projektu do liczenia biegu tych terminów nie wlicza się sobót i dni ustawowo wolnych od pracy. Celem przepisu jest zagwarantowanie czasu koniecznego do zachowania wymogów procedery wstrzymania transakcji lub blokady rachunku.

Terminowe przekazywanie informacji przez instytucje obowiązane i ich efektywne przetwarzanie przez jednostkę analityki finansowej ma fundamentalne znaczenie dla funkcjonowania systemu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, w tym w szczególności dla skuteczności stosowania odznaczającej się ściśle określonymi ramami czasowymi procedury wstrzymania transakcji lub blokady rachunku. W celu usprawnienia przekazywania oraz przetwarzania informacji na potrzeby stosowania tej procedury określonym dokumentom wydawanym w jej ramach, na podstawie art. 92 projektu nadana zostanie forma dokumentu elektronicznego. Ponadto, zgodnie z art. 93 projektu, minister właściwy do spraw finansów publicznych, mając na uwadze konieczność sprawnego, wiarygodnego i bezpiecznego przekazywania tych informacji, określi w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie tego przepisu sposób i tryb ich przekazywania.

Przepisy rozdziału 9 regulują zasady ochrony danych oraz zasady na jakich dane, którymi dysponuje Generalny Inspektor mogą być udostępniane innym organom. Przepisy aktualnie normujące te kwestie są zawarte w rozdziale 7 ustawy o p.p.p.f.t.

Przepis art. 95 ust. 1 uzupełnia regulacje ustaw, określających zasady funkcjonowania poszczególnych rodzajów instytucji obowiązanych lub jednostek współpracujących, statuujących podstawy prawne do przekazywania informacji Generalnemu Inspektorowi. Na potrzeby wykonywania swoich zadań Generalny Inspektor jest uprawniony m.in. do przetwarzania informacji zawierających dane osobowe bez określonego w przepisach o ochronie danych osobowych obowiązku, informowania o tym fakcie osoby, której przetwarzane dane dotyczą. Rozwiązanie to jest podyktowane koniecznością zapewnienia skuteczności zwalczania procederu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu, a ponadto pozostaje w zgodzie z zapisami motywy 46 preambuły dyrektywy 2015/849.

Na podstawie art. 95 ust. 2 pkt 3 Generalny Inspektor, w celu realizacji swoich ustawowo określonych zadań jest uprawniony do przetwarzania informacji objętych tajemnicą telekomunikacyjną. Uprawnienie to zostało przedmiotowo ograniczone do informacji wskazanych w art. 76 ust. 1 pkt 5, a więc dotyczy wyłącznie danych dotyczących adresów IP oraz czasów logowań do systemów teleinformatycznych instytucji obowiązanych. Nadanie tego rodzaju uprawnień Generalnemu Inspektorowi jest uzasadnione faktem powszechnego dostępu do szeroko pojętego rynku usług finansowych oferowanego przy pomocy różnego rodzaju urządzeń telekomunikacyjnych. Ponadto, jak wynika z wniosków o udzielenie informacji, kierowanych do Generalnego Inspektora przez prokuratorów tego rodzaju informacje stanowią wartościowy materiał dowodowy, powszechnie wykorzystywany w postępowaniach karnych. W celu zapewnienia prawidłowości przetwarzania tego rodzaju danych przez Generalnego Inspektora, kontrola nad ich uzyskiwaniem będzie, zgodnie z art. 97 ust. 1, sprawowana przez Sąd Okręgowy w Warszawie. Przepis wprowadza kontrolę następczą, która jest dopuszczalnym rozwiązaniem z punktu widzenia zgodności z normami Konstytucji. W orzeczeniu z dnia 30 lipca 2014 r. (K 23/11) Trybunał Konstytucyjny wskazał, że ogólny standard konstytucyjny nie przesądza, jak dokładnie ma wyglądać procedura dostępu do danych telekomunikacyjnych, a w szczególności czy konieczne ma być w odniesieniu do każdego rodzaju zatrzymywanych danych, o których mowa w art. 180c i art.180d ustawy z dnia 16 lipca 2004 r – *Prawo telekomunikacyjne* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1907, z późn. zm.) uzyskanie zgody na ich udostępnienie. Nie wszystkie dane tego rodzaju powodują taką samą intensywność ingerencji w wolności i prawa człowieka. Wydaje się, że wąski zakres danych objętych tajemnicą telekomunikacyjną przetwarzanych przez Generalnego

Inspektora sprawia, że ingerencja w wolności i prawa człowieka w tym przypadku nie będzie nadmiernie intensywna, a co za tym idzie przewidziany w art. 97 model kontroli następczej sprawowanej przez Sąd Okręgowy w Warszawie wydaje się być adekwatny. W ramach sprawowanej kontroli Sąd Okręgowy w Warszawie będzie uprawniony do zapoznania się z informacjami lub dokumentami, na podstawie, których Generalny Inspektor uznał, że jest konieczne pozyskanie informacji objętych tajemnicą telekomunikacyjną.

Art. 96 przewiduje powołanie pełnomocnika odpowiedzialnego za nadzór nad zgodnością przetwarzania przez Generalnego Inspektora informacji zawierających dane osobowe. Wprowadzenie tego rodzaju rozwiązania, zapewniającego właściwą ochronę danych osobowych, jest podyktowane charakterem zadań realizowanych przez Generalnego Inspektora oraz rodzajem informacji przez niego przetwarzanych.

Ze względu na konieczność zapewnienia wysokiego poziomu ochrony informacji, zgodnie z art. 98 ust. 1, wszystkie informacje gromadzone i udostępnianie przez Generalnego Inspektora objęte zostają tajemnicą informacji finansowej, a ich udostępnienie przez Generalnego Inspektora może nastąpić wyłącznie w trybie określonym w ustawie. Zakres podmiotowy organów i osób, na których ciążący obowiązek zachowania tajemnicy informacji finansowej określają przepisy art. 98 ust. 3–5. Dalsze udostępnienie informacji objętych tajemnicą informacji finansowej, przez organy i podmioty, które weszły w jej posiadanie jest dopuszczalne wyłącznie, jeżeli obowiązek taki wynika z odrębnych przepisów regulujących zasady funkcjonowania tych organów lub podmiotów. Objęcie gromadzonych i udostępnianych przez Generalnego Inspektora informacji tajemnicy finansowej nie wyłącza, poza wyjątkami przewidzianymi w ustawie zasad ochrony tych informacji określonych w odrębnych przepisach.

Art. 100 uzupełnia regulację art. 95 oraz wprowadza to projektu ustawy zakaz ujawniania informacji, mający swoje źródło w art. 39 ust. 1 dyrektywy 2015/849. Celem wprowadzenia do projektu, przewidzianego w art. 100 ust. 2 wyjątku jest umożliwienie organom uprawnionym do uzyskania informacji od Generalnego Inspektora koordynacji swoich działań przez dopuszczenie wymiany między tymi organami, nie samych informacji uzyskanych od Generalnego Inspektora, ale wyłącznie informacji o fakcie takiego uzyskania.

Art. 101 ogranicza zakres podmiotów uprawnionych do uzyskania danych osobowych pracowników instytucji obowiązanych oraz organów informacji finansowych bezpośrednio wykonujących określone obowiązki i czynności związane z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy oraz finansowaniem terroryzmu. Dane osobowe tych osób Generalny Inspektor będzie udostępniać wyłącznie na żądanie sądu lub prokuratora. Ograniczenie takie wynika m.in. z zapisów art. 61 dyrektywy 2015/849. Ponadto, jak wynika z dotychczasowych doświadczeń zarówno instytucji obowiązanych, jak i organów informacji finansowej, osoby takie spotkały się z groźbami karalnymi lub działaniami mogącymi wywoływać uzasadnione obawy co do ich bezpieczeństwa. Zgodnie z art. 101 ust. 2 dane osobowe udostępnione zgodnie z ustępem pierwszym tego artykułu nie będą mogły zostać udostępnione innym podmiotom lub osobom, z wyjątkiem sytuacji przewidzianych w art. 156 § 1 i 5 oraz art. 321 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – *Kodeks postępowania karnego* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1904, z późn. zm.). Ww. wyjątki zostały przewidziane w celu uniknięcia niezgodności projektowanego przepisu z przewidzianymi w przywołanych przepisach kodeksu postępowania karnego instytucjach regulujących zasady dostępu stron, ich obrońców oraz pełnomocników do akt sprawy sądowej oraz zasady końcowego zaznajomienia podejrzanego lub jego obrońcy z materiałami postępowania.

Art. 102 stanowi podstawę prawną dla Generalnego Inspektora do realizacji jego podstawowego zadania, tj. przekazywania prokuratorom zawiadomień o powzięciu uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa, do przeciwdziałania, któremu jest właściwy Generalny Inspektor, czyli przestępstwa prania pieniędzy, finansowania terroryzmu lub przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej dużej wartości. Art. 102 ust. 2 reguluje zasady udzielenia przez Generalnego Inspektora tzw. „informacji zwrotnej" instytucjom obowiązanym oraz jednostkom współpracującym.

Przepisy art. 103 oraz art. 104 określają zasady udostępniania przez Generalnego Inspektora informacji uprawnionym organom lub podmiotom. Na podstawie art. 103 ust. 1 wszystkie informacje będące w dyspozycji Generalnego Inspektora są przekazywane sądom i prokuratorom na potrzeby postępowania karnego, niezależnie od charakteru czynu zabronionego jakiego dotyczy prowadzone postępowanie. W celu zapewnienia efektywnego wsparcia prokuratorów prowadzących postępowania w sprawie prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu wszczęte na podstawie zawiadomień o

podejrzeniu popełnienia przestępstwa przekazanych przez Generalnego Inspektora, Generalny Inspektor przekazuje na ich wniosek również informacje lub dokumenty, które nie znajdują się w jego dyspozycji i dopiero muszą być pozyskane. Wprawdzie takie informacje lub dokumenty mogą być pozyskane bezpośrednio przez prokuratora, bez pośrednictwa Generalnego Inspektora, jednakże proponowane rozwiązania mają na celu maksymalne odciążenie prokuratora prowadzącego takie postępowanie i stanowią swojego rodzaju wyraz „wzięcia przez Generalnego Inspektora odpowiedzialności" za zasadność przekazanego zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.

W art. 104 ust. 1, stanowiącym odpowiednik art. 33 ustawy o p.p.p.f.t., wskazano organy, które w zakresie wyznaczonym ich ustawowymi zadaniami są uprawnione do uzyskania informacji od Generalnego Inspektora. Art. 104 ust. 2 tworzy podstawę prawną do pozyskiwania przez Centralne Biuro Antykorupcyjne oraz Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego informacji o „transakcjach ponadprogowych" w trybie i na zasadach lub na warunkach określonych w przepisach regulujących funkcjonowanie tych służb. W art. 104 ust. 4 określono organy Krajowej Administracji Skarbowej, którym Generalny Inspektor udostępnia posiadane informacje. Art. 104 ust. 6 wdraża do przepisów projektu wymogi wynikające z art. 32 ust. 5 dyrektywy 2015/849 i określa przesłanki po spełnieniu, których Generalny Inspektor może odmówić udostępnienia posiadanych informacji organom, wskazanym w art. 104 ust. 1–4, co do zasady uprawnionym do ich uzyskania.

Zgodnie z art. 105 ust. 1 Generalny Inspektor w przypadku powzięcia podejrzenia popełniania przestępstwa, innego niż przestępstwo prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu przekazuje jednemu z organów wskazanych w art. 104 ust. 1 lub 3 powiadomienie w celu podjęcia czynności wynikających z ich ustawowych zadań. Przepis ten stanowi konsekwencję ograniczenia właściwości Generalnego Inspektora do przeciwdziałania dwóm określonym typom przestępstw, czyli przestępstwu prania pieniędzy oraz przestępstwu finansowania terroryzmu.

Art. 106 określa zakres informacji zwrotnej, którą Generalny Inspektor powinien otrzymać od prokuratorów, którym przekazał zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. Uzyskanie przez Generalnego Inspektora informacji zwrotnej stanowi ważny czynnik pozwalający na zapewnienie odpowiedniej efektywności postępowań

analitycznych prowadzonych przez Generalnego Inspektora. Zakres informacji zwrotnej przekazywanej przez prokuratorów został sformułowany w ten sposób, aby nie dublować obowiązków informacyjnych prokuratorów wynikających bądź to z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, bądź z przepisów wewnętrznych regulujących funkcjonowanie jednostek organizacyjnych prokuratury.

Przepisy art. 109 i kolejne wprowadzają do projektu ustawy wymogi dotyczące współpracy między jednostkami analityki finansowej określone w podsekcji III sekcji 3 rozdziału VI dyrektywy 2015/849.

Art. 109 ust. 1 ustanawia ogólną podstawę prawną dla Generalnego Inspektora do dokonywania wymiany informacji ze swoimi zagranicznymi odpowiednikami. Zgodnie z art. 109 ust. 2 informacje udostępniane przez Generalnego Inspektora zagranicznym jednostkom analityki finansowej mogą być wykorzystywane, z przewidzianymi w dalszych przepisach wyjątkami wyłącznie do celów realizacji zadań analitycznych realizowanych przez jednostki analityki finansowej. Zasada ta ma swoje źródło w art. 54 dyrektywy 2015/849. Udostępnienie informacji przez Generalnego Inspektora następuje na wniosek zagranicznej jednostki analityki finansowej lub z jego własnej inicjatywy. Tryb udostępnienia informacji z własnej inicjatywy znajdzie zastosowanie szczególnie w przypadku otrzymania przez Generalnego Inspektora informacji wskazującej na podejrzenie popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu dotyczącego innego państwa członkowskiego UE.

Zgodnie z art. 53 ust. 2 dyrektywy 2015/849 Generalny Inspektor powinien być uprawniony do wykorzystania całej gamy swoich ustawowych kompetencji w celu udostępnienia informacji na wniosek jednostki analityki finansowej państwa członkowskiego UE. Wymóg ten znalazł odzwierciedlenie w art. 110 ust. 1, 3 i 4. Zgodnie z tymi przepisami jednostkom analityki finansowej państw członkowskich Generalny Inspektor udostępnia wszystkie posiadane informacje, pozyskuje informacje w celu ich udostępnienia. Zgodnie z art. 110 ust. 5 udostępnianie informacji na wniosek tych jednostek analityki finansowej nie zostanie zablokowane ze względu na przepisy ustanawiające zasady dostępu informacji ustawowo chronionych z wyjątkiem przepisów o ochronie informacji niejawnych. Podobne zasady udostępniania informacji, pod warunkiem zachowania zasady wzajemności, zostały przewidziane do realizacji

wniosków skierowanych przez jednostki analityki finansowej państw niebędących państwami członkowskimi Unii Europejskiej.

Art. 111 określa wymogi, jakie powinien spełniać wniosek o udostępnienie informacji kierowany do Generalnego Inspektora.

W art. 112 wskazano warunki, pod którymi jest możliwe wykorzystanie informacji udostępnianych lub pozyskiwanych przez Generalnego Inspektora do celów innych niż zadania analityczne jednostek analityki finansowej lub przekazanie tych informacji innym organom oraz przewidziano podstawę prawną do wystosowania przez Generalnego Inspektora żądania blokady rachunku lub wstrzymania transakcji na wniosek zagranicznej jednostki analityki finansowej. Zgodnie z ust. 3 w celu zapewnienie pełnej efektywności przepisów dotyczących przekazywania przez Generalnego Inspektora informacji uprawnionym organom zastosowania nie znajdą przepisy mogące ograniczyć zakres przekazywanych informacji w związku z objęciem ich odrębnymi przepisami o tajemnicach prawnie chronionych. Przepis ust. 4 koresponduje z treścią art. 53 ust. 2 dyrektywy 2015/849 wymagającego od państwa członkowskiego wykorzystania przez jednostki analityki finansowej pełnej gamy uprawnień dostępnych im na gruncie krajowym. W tym celu wskazano wprost, że Generalny Inspektor na wniosek zagranicznej jednostki analityki finansowej może zainicjować procedurę blokady rachunku lub wstrzymania transakcji. Zarzut braku tego regulacji był stawiany polskiemu systemowi przeciwdziałania praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu na forum międzynarodowym.

Art. 113 definiuje przesłanki, konieczne do spełnienia dla wydania przez Generalnego Inspektora decyzji o odmowie udostępniania informacji oraz wprowadza wymóg uzasadnienia takiej decyzji. Przesłanki uprawniające Generalnego Inspektora do odmowy udzielenia informacji zagranicznej jednostce analityki finansowej zostały określone przy pomocy klauzul generalnych w celu zapewnienia odpowiedniego stopnia uznaniowości przy podejmowaniu decyzji o udostępnieniu lub odmowie udostępnienia informacji.

W art. 114 określono zasady współpracy Generalnego Inspektora z Agencją Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), która może odbywać się zarówno bezpośrednio, jak i za pośrednictwem jednostki krajowej Europolu. Art. 115 zawiera podstawę prawną do dokonywania przez Generalnego Inspektora wymiany w ramach tzw. „współpracy diagonalnej”, z organami państw trzecich, które nie są

jednostkami analityki finansowej oraz organizacjami międzynarodowymi zajmującymi się przeciwdziałaniem praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu.

Rozdział 10 zawiera regulację dotyczącą szczególnych środków ograniczających, polegających na zamrożeniu wartości majątkowych lub ich nieudostępnianiu, stosowanych w celu przeciwdziałania finansowaniu terroryzmu, zwanych dalej „szczególnymi środkami".

Szczególne środki mają charakter administracyjny i prewencyjny. Oznacza to, że do ich zastosowania nie jest konieczne wszczęcie postępowania karnego przeciwko danej osobie. Celem stosowania szczególnych środków jest efektywne, zapobieganie terroryzmowi i finansowaniu terroryzmu, przez zapobieganie wykorzystywaniu wartości majątkowych przez osoby, spełniające określone w ustawie przesłanki, wyznaczone przez uprawniony organ.

Celem podjętych prac legislacyjnych jest uregulowanie przedmiotowego zagadnienia w sposób, który umożliwi efektywne stosowanie szczególnych środków, zwłaszcza przez realizację zobowiązań wynikających z zawartych przez Polskę umów międzynarodowych oraz międzynarodowych standardów w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu. Polska, jako państwo członkowskie Organizacji Narodów Zjednoczonych i Unii Europejskiej, jest zobowiązana do stosowania szczególnych środków, dla których podstawą są rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ (podjęte na podstawie rozdziału VII Karty Narodów Zjednoczonych) oraz decyzje Rady UE (wydane na podstawie art. 29 Traktatu o Unii Europejskiej, w ślad za którymi są przyjmowane stosowane bezpośrednio w państwach członkowskich rozporządzenia Rady UE, zgodnie z art. 215 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej). Ponadto Polska powinna dążyć do pełnego wdrożenia międzynarodowych standardów w tej dziedzinie, w szczególności 6 rekomendacji FATF.

Zakres regulacji dotyczy szczególnych środków, o charakterze finansowym, które polegają na zamrażaniu wartości majątkowych oraz ich nieudostępnianiu, stosowanych w celu przeciwdziałania finansowaniu terroryzmu.

W tym zakresie Rzeczpospolita Polska jest zobowiązana do wdrożenia przepisów, dotyczących stosowania szczególnych środków przeciwko osobom i podmiotom określonym przez Radę Bezpieczeństwa ONZ w:

1) Rezolucji 1267(1999) (i następujących po niej rezolucjach), na podstawie której Komitet ds. Sankcji wobec ISIL (Daisz) i Al-Kaidy prowadzi listę osób i podmiotów mających związek z ISIL (Daisz) i Al Kaidą – ISIL (Daisz & Al-Qaida Sanctions List);
2) Rezolucji 1988(2011) (i następujących po niej rezolucjach), na podstawie której Komitet ds. Sankcji wobec Talibów (tzw. Komitet 1988) prowadzi listę osób, grup, przedsięwzięć i podmiotów mających związek z Talibami (1988 Sanctions List);
3) Rezolucji 1373(2001) (i następujących po niej rezolucjach), określającej strategię walki z terroryzmem, w szczególności z jego finansowaniem, pozostawiającą państwom identyfikację osób i podmiotów, mogących mieć związek z działalnością terrorystyczną, do których zastosowane powinny być środki ograniczające.

Przywołane powyżej skonsolidowane listy są publikowane na stronach internetowych Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych.

Powyższy reżim szczególnych środków ustanowionych przez ONZ jest implementowany na poziomie Unii Europejskiej. W obecnie obowiązującym stanie prawnym, w państwach członkowskich Unii Europejskiej szczególne środki stosuje się na podstawie:
1) rozporządzenia 881/2002 wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z ISIL (Daisz) i z organizacjami Al-Kaidy, zawierającego listę osób wskazywanych przez Komitet 1267, implementującego rezolucję Rady Bezpieczeństwa 1267(1999);
2) rozporządzenia 753/2011 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, grupom, przedsiębiorstwom i podmiotom w związku z sytuacją w Afganistanie, zawierającego listę podmiotów powiązanych z Talibami, implementującego Rady Bezpieczeństwa 1988(2011);
3) rozporządzenia 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu (poprzedzone Wspólnym Stanowiskiem 931/2001), implementującego rezolucję Rady Bezpieczeństwa 1373(2001).

Ponieważ rozporządzenia UE obowiązują w państwach członkowskich bezpośrednio, to obowiązek ich stosowania nie został przywołany w przepisach ustawy.

Rozporządzenia UE implementują reżim szczególnych środków ustanowiony przez ONZ wobec osób i podmiotów mogących mieć związek z działalnością terrorystyczną w

ograniczonym zakresie, co powoduje potrzebę uregulowania w przepisach ustawy dwóch kwestii. Po pierwsze, rezolucje ONZ zobowiązują do stosowania szczególnych środków bez zbędnej zwłoki, podczas gdy ich implementacja na szczeblu Unii Europejskiej następuje ze znacznym opóźnieniem. W związku z tym wprowadzono obowiązek stosowania szczególnych środków na zasadach przewidzianych w ustawie wobec osób i podmiotów, umieszczonych na listach, o których mowa w rezolucjach ONZ, jeszcze zanim pojawią się w załącznikach do rozporządzeń unijnych. Jednocześnie w momencie pojawienia się osoby lub podmiotu na liście stanowiącej załącznik do rozporządzenia unijnego, bezpośrednie zastosowanie znajdą przepisy rozporządzenia. Po drugie, podstawa prawna dotychczasowych regulacji unijnych dotyczy wymiaru zewnętrznych działań Unii Europejskiej i przepisy te nie pozwalają na zastosowanie środków w postaci zamrożenia i nieudostępniania wartości majątkowych podmiotom z UE. Traktat z Lizbony wprowadził przepis art. 75 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym Parlament i Rada określają w drodze rozporządzenia ramy środków administracyjnych odnoszących się do przepływu kapitału i płatności, takich jak zamrożenie funduszy należących do osób fizycznych lub prawnych i podmiotów innych niż państwa. Przepis ten jest zawarty w rozdziale dotyczącym obszaru wolności, sprawiedliwości i bezpieczeństwa, a tym samym jego zakres nie odnosi się do stosunków zewnętrznych i może stanowić podstawę do przyjęcia rozwiązań, które pozwolą na stosowanie tego środka do podmiotów podejrzanych o związki z terroryzmem, działających na terytorium Unii (the EU Internals). Dotychczas taki akt prawny nie został jednak przyjęty. W tym zakresie obowiązujący międzynarodowy reżim szczególnych środków wdrażają przepisy ustawy, przez umożliwienie wskazania osób lub podmiotów, przeciwko którym mają być stosowane szczególne środki na liście prowadzonej przez Generalnego Inspektora.

Wszystkie listy osób i podmiotów, przeciwko którym należy stosować szczególne środki na podstawie przepisów ustawy, będą publikowane w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Niezależnie od tego, w celu zapewnienia jak najpowszechniejszego dostępu do informacji o obowiązku stosowania szczególnych środków, przewidziano możliwość wydania przez Generalnego Inspektora stosownego komunikatu w środkach masowego przekazu.

W ustawie wprowadzono definicję zamrożenia wartości majątkowych odpowiadającej w swojej treści brzmieniu przewidzianym w rezolucjach ONZ oraz rozporządzeniach UE.

W stosunku do obecnego stanu prawnego, w ustawie wprowadzono – zgodnie z przepisami rezolucji ONZ – zakaz udostępniania wartości majątkowych. Definicja nieudostępniania wartości majątkowych została przyjęta w rozporządzeniu 881/2002 i na jej brzmieniu opiera się definicja zaproponowana w niniejszej ustawie. Podkreślić należy, że celem zamrożenia i nieudostępniania wartości majątkowych jest zapobieganie, aby wartości majątkowe zostały wykorzystane jako środek płatniczy lub do osiągnięcia korzyści finansowych lub gospodarczych (np. fundusze, towary, usługi). Zapobieganie konsumpcyjnemu, osobistemu wykorzystaniu wartości majątkowych nie jest pożądane ani zamierzone.

Przepisy rezolucji 1373(2001), dotyczącej stosowania szczególnych środków przeciwko osobom wskazanym na szczeblu krajowym, obligują państwa do identyfikacji osób i podmiotów, mogących mieć związek z działalnością terrorystyczną, do których zastosowane powinny być środki ograniczające.

Procedura i forma prawna wskazywania na szczeblu krajowym osób i podmiotów, przeciwko którym stosuje się szczególne środki ograniczające ulega zmianie w stosunku do obecnie obowiązujących przepisów. Wskazać należy, że obowiązujący w aktualnym stanie prawnym sposób określenia listy osób i podmiotów – rozporządzenie ministra finansów wydawane w porozumieniu z ministrem spraw zagranicznych – nie został dotychczas w praktyce zastosowany. Proponowany nowy tryb tworzenia listy zakłada, że wobec osób i podmiotów spełniających określone w ustawie kryteria oraz na podstawie rekomendacji Komitetu, Generalny Inspektor wydaje decyzję o umieszczeniu ich na liście osób i podmiotów, przeciwko którym stosuje się szczególne środki ograniczające. Zastosowanie tej formy prawnej ma na celu m.in. realizację międzynarodowych standardów, dotyczących zapewnienia procedury weryfikacji na wniosek, przez sąd lub inny niezależny organ, rozstrzygnięcia o umieszczeniu osoby lub podmiotu na liście.

Od decyzji Generalnego Inspektora przysługuje zatem odwołanie do ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz skarga do sądu administracyjnego. Do postępowania odwoławczego stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu postępowania administracyjnego. Dla zapewnienia skuteczności zastosowania środków ograniczających, niezależnie od wniesienia odwołania, decyzja z mocy ustawy podlega natychmiastowemu wykonaniu.

Zmianie trybu tworzenia listy towarzyszy dookreślenie przesłanek, warunkujących wpisanie osoby lub podmiotu na listę. Aktualne przepisy zakładają jedynie ogólnie określone przesłanki fakultatywnego wydania rozporządzenia, jakimi są uwzględnienie konieczności wykonania zobowiązań międzynarodowych oraz wzgląd na konieczność zwalczania terroryzmu i przeciwdziałania finansowaniu terroryzmu. W projekcie sprecyzowano natomiast kryteria, które spełniać muszą osoby i podmioty, przeciwko którym stosuje się szczególne środki ograniczające. Kryteria te są implementacją odpowiednich przepisów rezolucji 1373(2001).

Ponadto wydanie decyzji o umieszczeniu osoby lub podmiotu na liście jest dodatkowo poprzedzone oceną międzyinstytucjonalną. Zostały wzmocnione kompetencje Komitetu Bezpieczeństwa Finansowego w tym zakresie. W skład Komitetu wchodzą przedstawiciele instytucji, organów i służb, które zajmują się zwalczaniem terroryzmu i zwalczaniem jego finansowania, mogących posiadać informacje na temat osób i podmiotów, które mogą spełniać kryteria określone w art. 120.

Komitetowi zostały więc przyznane kompetencje wydawania rekomendacji w zakresie stosowania szczególnych środków wobec osób i podmiotów. Rekomendacja będzie wydawana również wobec osób i podmiotów, co do których zagraniczne jednostki wystąpią z wnioskiem o stosowanie szczególnych środków, jak również wobec osób i podmiotów, co do których wystosowany zostanie wniosek do zagranicznych jednostek o stosowanie szczególnych środków. Przy wymianie ww. wniosków z właściwymi organami innych państw przewidziano udział ministra właściwego do spraw zagranicznych, jako organu odpowiedzialnego za kształtowanie polityki zagranicznej państwa oraz koordynującego zagadnienia związane ze stosowaniem sankcji międzynarodowych.

W zakresie podmiotowym obowiązkiem stosowania szczególnych środków objęto instytucje obowiązane. W zakresie przedmiotowym obowiązkiem zostały objęte wartości majątkowe, bez dotychczasowego wyłączenia rzeczy ruchomych i nieruchomości. Zaznaczyć należy, że celem stosowania szczególnych środków jest przeciwdziałanie terroryzmowi i finansowaniu terroryzmu, a zatem poza zakresem uregulowania znajdują się te rzeczy ruchome i nieruchomości, które służą wyłącznie na osobiste potrzeby osób lub podmiotów i nie mogą być użyte w celu uzyskania przez nich funduszy, towarów lub usług. Ponadto, zgodnie z postanowieniami rezolucji 1373(2001), zamraża się wartości

majątkowe nie tylko będące własnością, ale również posiadane, kontrolowane pośrednio oraz bezpośrednio przez osoby i podmioty, o których mowa w art. 117 ust. 1, a także korzyści pochodzące z tych wartości majątkowych oraz wartości majątkowych nie udostępnia się tym osobom i podmiotom bezpośrednio, pośrednio, ani na ich rzecz.

Zgodnie ze standardami międzynarodowymi, szczególne środki stosuje się bez uprzedniego informowania osób i podmiotów, a wszelkie dane związane z zamrożeniem wartości majątkowych lub ich nieudostępnieniem są przekazywane niezwłocznie do Generalnego Inspektora.

Zgodnie ze standardami międzynarodowymi stosowanie szczególnych środków nie jest ograniczone czasowo. Podmiot umieszczony na liście może się na niej znajdować do momentu, do którego będzie spełniał określone przesłanki.

W ustawie przewidziano możliwość usunięcia podmiotu, który został wskazany na liście oraz procedurę obligatoryjnego i fakultatywnego zwolnienia z zamrożenia wartości majątkowych.

W art. 125 wskazano przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – *Kodeks postępowania administracyjnego*, które nie znajdą zastosowania do postępowania w I instancji w sprawie wydania decyzji o wpisaniu na listę osób i podmiotów, wobec których stosuje się szczególne środki ograniczające. Wyłączeniu ulegną przede wszystkim przepisy dotyczące czynnego udziału strony w postępowaniu oraz udzielania stronie informacji przez organ prowadzący postępowanie. Jest to uzasadnione charakterem decyzji, której celem jest „odcięcie" podmiotów podejrzewanych o działalność terrorystyczną lub finansowanie tego rodzaju działalności od środków materialnych, które mogłyby zostać na te cele przeznaczone. Zapewnienie stronom aktywnego udziału w tego rodzaju postępowaniu dawałoby im możliwość zbycia, transferu lub przeniesienia środków materialnych, a co za tym idzie, możliwość odebrania skuteczności ewentualnej decyzji o zastosowaniu wobec nich środków ograniczających.

Wymienione w art. 126 ust. 1 przesłanki determinujące możliwość wnioskowania o użycie zamrożonych wartości majątkowych są implementacją postanowień rezolucji 1452(2002).

Ponieważ przepisy implementujące postanowienia ww. rezolucji na poziomie unijnym nie określają procedury udzielenia lub odmowy udzielenia zgody na użycie zamrożonych wartości majątkowych, przewiduje się, że regulacje art. 126, dotyczące tej formy i

procedury stosuje się również do wniosków o udzielenie zgody na użycie zamrożonych wartości majątkowych, złożonych na podstawie przepisów unijnych.

Kary przewidziane za niestosowanie przepisów ustawy, dotyczących szczególnych środków ograniczających art. 148 zostały dostosowane do przepisów regulujących reżim przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu przewidzianych w dyrektywie 2015/849. Ponieważ zgodnie z przepisami rozporządzeń UE (art. 10 rozporządzenia 881/2002, art. 12 rozporządzenia 753/2011, art. 9 rozporządzenia 2580/2001) państwa członkowskie zostały zobowiązane do ustalenia kar nakładanych w przypadku naruszenia przepisów tych rozporządzeń, stosowanie tych samych kar przewidziano w przypadku uchybienia obowiązkom wynikającym z tych rozporządzeń.

W rozdziale 11 wyodrębniono pod wspólną nazwą innych środków służących ochronie interesu publicznego wyodrębnione instytucje prawne, których bezpośrednim celem nie jest przeciwdziałanie praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, a właśnie ochrona szerzej pojętego interesu publicznego.

Przepis art. 128 transponuje do przepisów projektu wymogi wynikające z art. 47 dyrektywy 2015/849 dotyczące spełnienia przez osoby fizyczne pełniące określone funkcje w instytucjach obowiązanych, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 16 wymogów dotyczących kompetencji i reputacji. W tym celu na osoby te nałożono obowiązek spełnienia wymogu niekaralności. Zgodnie z art. 128 ust. 2 osoby te na żądanie organów uprawnionych do przeprowadzania kontroli przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu będą zobowiązane do przedstawienia stosownego zaświadczenia. Właściwa realizacja tego obowiązku została obwarowana, przewidzianą w art. 152 ust. 2, karą pieniężną w wysokości do 100 000 zł.

Przepisy rozdziału 12 regulują zasady kontroli przestrzegania przez instytucje obowiązane przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Obowiązek zapewnienia przez państwa członkowskie mechanizmów niezbędnych do skutecznego monitorowania i podejmowania środków niezbędnych do przestrzegania przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu wynika z art. 48 ust. 1 dyrektywy 2015/849.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 Generalnemu Inspektorowi przysługuje prawo do kontroli wypełniania obowiązków z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu w stosunku do wszystkich kategorii instytucji obowiązanych. W art. 129 ust.

2 wskazano Prezesa NBP, Komisję Nadzoru Finansowego, Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową, prezesów sądów apelacyjnych, wojewodów oraz starostów, naczelników urzędów celno-skarbowych, jako podmioty uprawnione do sprawowania kontroli przestrzegania przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu w stosunku do określonych kategorii instytucji obowiązanych, podlegających ich nadzorowi lub kontroli na podstawie odrębnych przepisów.

Zgodnie z art. 131 ust. 1 Generalnemu Inspektorowi przyznano uprawnienie do koordynacji kontroli przestrzegania przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu przeprowadzanej przez inne podmioty. Celem przyznania tego uprawnienia Generalnemu Inspektorowi jest zwiększenie efektywności systemu kontroli przestrzegania przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, a także wyeliminowanie niepożądanych sytuacji wielokrotnego kontrolowania przestrzegania przepisów przez te same instytucje obowiązane. W art. 131 ust. 2 wskazano niektóre z koordynacyjnych uprawnień Generalnego Inspektora, w tym uprawnienie do wskazywania obszarów i sektorów podlegających kontroli z uwagi na podwyższone ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu, czy ustalania terminów przeprowadzania kontroli.

Zgodnie z art. 130 ust. 1, co do zasady kontrole przestrzegania przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu są przeprowadzane na podstawie rocznych planów kontroli, opracowywanych przy uwzględnieniu podejścia opartego na analizie ryzyka (art. 130 ust. 2). Wymóg stosowania do kontroli przestrzegania przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu podejścia opartego na analizie ryzyka wynika z art. 48 ust. 6 dyrektywy 2015/849. Na podstawie art. 130 ust. 3 i 4 Generalny Inspektor jest uprawniony do przeprowadzenia kontroli doraźnej lub zwrócenia się o przeprowadzenia takiej kontroli do podmiotów uprawnionych, o których mowa w art. 129 ust. 2.

Art. 132 konkretyzuje osoby uprawnione do wykonywania czynności kontrolnych oraz określa zakres przedmiotowy upoważnienia do przeprowadzenie kontroli.

W art. 134 określono miejsca, w których mogą być przeprowadzane czynności kontrolne, dopuszczając przeprowadzenie tych czynności również w komórce organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2 (art. 134 ust. 3).

W art. 135 ust. 1 określono uprawnienia kontrolerów konieczne do skutecznej realizacji kontroli przestrzegania przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, w tym m.in. uprawnienie do żądania od kontrolowanej instytucji obowiązanej przekazania w wyznaczonym terminie wszelkich dokumentów i materiałów niezbędnych do przeprowadzenia kontroli, uprawnienie do wstępu do obiektów i pomieszczeń kontrolowanej instytucji obowiązanej, w obecności kontrolowanego, uprawnienie do żądania umożliwienia sporządzania kopii, szkiców, filmowania i fotografowania oraz dokonywania nagrań dźwiękowych. Obowiązkiem instytucji obowiązanych jest zapewnienie kontrolerowi warunków i środków niezbędnych do sprawnego przeprowadzenia kontroli.

W art. 140 określono zasady sporządzania protokołu kontroli. Zgodnie z ust. 1 z przeprowadzonej kontroli sporządza się protokół kontroli, którego zakres przedmiotowy został określony w ust. 2. Kontrolowana instytucja obowiązana jest uprawniona, zgodnie z art. 140 ust. 7, do zgłoszenia umotywowanych zastrzeżeń do ustaleń zawartych w protokole.

Na podstawie art. 141 ust. 1 po przeprowadzonej kontroli kontroler sporządza wystąpienie pokontrolne, które jest przekazywane instytucji obowiązanej. Zakres przedmiotowy wystąpienia pokontrolnego zawarto w art. 141 ust. 3. Instytucja obowiązana, zgodnie z art. 141 ust. 4, informuje Generalnego Inspektora o sposobie realizacji zaleceń pokontrolnych, może także, na podstawie art. 141 ust. 5 zwrócić się do Generalnego Inspektora o zmianę terminu do ich wykonania.

Zgodnie z art. 142 Generalny Inspektor może w każdym czasie odstąpić od dalszego przeprowadzania czynności kontrolnych, informując na piśmie kontrolowaną instytucję obowiązaną.

Art. 144 wdraża do porządku prawnego art. 48 ust. 4 dyrektywy 2015/849. Przepis ten dotyczy możliwości przeprowadzania przez Generalnego Inspektora kontroli przestrzegania przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu wydanych na podstawie dyrektywy 2015/849 przez jednostki organizacyjne podmiotów mających siedzibę na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej działających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (np. przez zakłady, przedstawicielstwa) oraz wymiany informacji z organami państw członkowskich Unii Europejskiej sprawującymi nad nimi nadzór.

Zgodnie z art. 145, w zakresie nieuregulowanym w przepisach rozdziału 12 do kontroli przestrzegania przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. W celu usunięcia ewentualnych luk w regulacji postępowania kontrolnego przewidziano, że w zakresie nieuregulowanym zastosowanie znajdą właściwe przepisy ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, zawierające kompleksową regulację kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorców.

Przepisy rozdziału 13 wprowadzają do projektu ustawy przepisy dyrektywy 2015/849 dotyczące kar lub innych środków nakładanych na instytucje obowiązane za naruszenie przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. W stosunku do obecnie obowiązujących przepisów zmiany podstawowe to: rozszerzenie katalogu kar administracyjnych, rozszerzenie katalogu rodzajów naruszeń przepisów o przeciwdziałaniu praniu oraz finansowaniu terroryzmu, za które może nałożona zostać kara administracyjna, uszczegółowienie przesłanek mających wpływ na rodzaj oraz wysokość sankcji, wprowadzenie możliwości odstąpienia od nałożenia kary administracyjnej w określonych przypadkach, wprowadzenie możliwości nałożenia kary pieniężnej na osoby sprawujące funkcje zarządcze w instytucjach obowiązanych, określenie zasad upowszechniania informacji o nałożonych sankcjach, przyznanie kompetencji do wydawania decyzji o nałożeniu kar administracyjnych w I instancji organom uprawnionym do prowadzenie kontroli przestrzegania przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

Zgodnie z zaleceniem wynikającym z art. 58 ust. 1 dyrektywy 2015/849 kary lub inne środki stosowane wobec instytucji obowiązanych za naruszenie przepisów o przeciwdziałaniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. W ocenie projektodawcy, w celu spełnienia ww. wymogów dyrektywy 2015/849, jest konieczne ukształtowanie odpowiedzialności instytucji obowiązanych na zasadach odpowiedzialności administracyjnej, która w przeciwieństwie do zindywidualizowanej odpowiedzialności karnej pozwoli na skierowanie odpowiedzialności na instytucję obowiązaną, a nie na jej poszczególnych pracowników lub inne osoby fizyczne, którym można przypisać odpowiedzialność za działania lub czynności podejmowane przez instytucję obowiązaną. Wydaje się, że tego rodzaju ukształtowanie odpowiedzialności oprócz korzyści związanych z szybkością stosowania sankcji administracyjnych i uproszczonym trybem ich nakładania pozwoli na

nadanie przepisom o odpowiedzialności instytucji obowiązanych, wymaganego przez dyrektywę 2015/849 waloru skuteczności oraz w znacznie wyższym stopniu zniechęci instytucje obowiązane od dopuszczania się naruszeń przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, niż kształtowanie odpowiedzialności za tego rodzaju naruszenia na zasadach odpowiedzialności karnej.

Zdefiniowanie naruszeń przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, jako deliktów administracyjnych i ukształtowanie odpowiedzialności za ich popełnienie na zasadzie mającej obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej, w ocenie projektodawcy uniemożliwia wprowadzenie w art. 146 oraz art. 147 określających, podlegające sankcjonowaniu naruszenia przepisów odpowiednio dyrektywy 2015/849 oraz rozporządzenia 2015/847, przesłanek wskazanych w art. 59 ust. 1 dyrektywy 2015/849, kwalifikujących naruszenia przepisów, jako „poważne", „powtarzające się" lub „systematyczne". Tego rodzaju odejście od treści art. 59 ust. 1 dyrektywy 2015/849 zakładającego wstępną kwalifikację naruszeń przepisów krajowych transponujących dyrektywę 2015/849 przez pryzmat ww. przesłanek jest dopuszczalne w świetle art. 5 pozwalającego państwom członkowskim na przyjęcie bardziej rygorystycznych przepisów w zakresie regulowanym dyrektywą 2015/849.

Określony w art. 149 ust. 1 katalog kar administracyjnych, dostosowany do wymogów wynikających z art. 59 dyrektywy 2015/849, obejmuje: publikację w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych informacji o instytucji obowiązanej oraz zakresie naruszenia przepisów ustawy przez tę instytucję, nakaz zaprzestania podejmowania przez instytucję obowiązaną określonych czynności, cofnięcie koncesji lub zezwolenia albo wykreślenie z rejestru działalności regulowanej, zakaz pełnienia obowiązków na stanowisku kierowniczym osoby odpowiedzialnej za naruszenie przez instytucję obowiązaną przepisów ustawy, przez okres nie dłuższy niż rok, oraz karę pieniężną. Przepis art. 149 jest uzupełniony regulacją art. 150 ust. 1 i 2, w którym wskazano zakres kar administracyjnych nakładanych przez poszczególne organy. Ze względu na specyficzną konstrukcję poszczególnych kar, a także ze względu na zróżnicowane uprawnienie o charakterze nadzorczym przysługujące organom, o którym mowa w art. 150, w stosunku do poszczególnych instytucji obowiązanych, wynikające z przepisów odrębnych, zakres kar możliwych do nałożenia będzie zróżnicowany w zależności od

rodzaju instytucji obowiązanej, na którą będzie nakładana kara, oraz w zależności od organu nakładającego karę.

Naruszenia przepisów ustawy, za które nałożona może zostać kara administracyjna określono w art. 146. Sformułowany w tym przepisie zakres naruszeń przepisów ustawy podlegających sankcjonowaniu odwołuje się do przepisów transponujących do projektu ustawy wymogi wynikające z przepisów wskazanych w art. 59 ust. 1 lit. a–b dyrektywy 2015/849.

W związku z wynikającym z art. 17 ust. 1 rozporządzenia 2015/847 wymogiem zapewnienia, aby naruszenia przepisów tego rozporządzenia podlegały karom i środkom o charakterze skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym oraz spójnym z karami określonymi w rozdziale VI sekcji 4 dyrektywy 2015/849 w art. 147 określono podlegające sankcjonowaniu naruszenia przepisów rozporządzenia 2015/847.

W art. 149 ust. 2 i 3 określono wysokość kar pieniężnych, które mogą być zastosowane. Wysokość kar wskazana w tych przepisach wynika z wymogów określonych w art. 59 ust. 2 lit. e oraz art. 59 ust. 3 dyrektywy 2015/849.

W art. 149 ust. 4 zawarto przesłanki, którymi powinien kierować się organ nakładający sankcję, przy ustalaniu rodzaju oraz wysokość kary.

Przewidziano również, w art. 149 ust. 5, możliwość odstąpienia od nałożenia kary administracyjnej w szczególnie uzasadnionych przypadkach.

W art. 150 ust. 1 określono organy uprawnione do nakładania kar administracyjnych wraz ze wskazaniem rodzajów kar dostępnych poszczególnym organom. Z praktyki stosowania obecnie obowiązujących przepisów o karach pieniężnych, do nakładania których jest uprawniony wyłącznie Generalny Inspektor, wynika, że przyznanie tego rodzaju uprawnień wyłącznie Generalnemu Inspektorowi jest nieefektywne, a ponadto negatywnie wpływa na możliwości Generalnego Inspektora w zakresie prowadzenia postępowań kontrolnych.

Art. 150 ust. 2 zawiera regulację dotyczącą nakładania kary, o której mowa w art. 149 ust. 1 pkt 3. Uprawnienie do nakładania tego rodzaju kary w związku z jej specyficzną konstrukcją zakładającą uprzednie dopuszczenie instytucji obowiązanej do prowadzenia określonego rodzaju działalności w formie zezwolenia, koncesji, wpisu zostało przyznane organom nadzorczym, tj. Prezesowi NBP w stosunku do przedsiębiorców prowadzących

działalność kantorową, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych w stosunku do instytucji obowiązanych z branży hazardowej oraz KNF w stosunku do instytucji obowiązanych, objętych jej nadzorem. W art. 150 ust. 4 przewidziano możliwość odstąpienia od wszczęcia postępowania w sprawie nałożenia kar administracyjnych, w przypadku naruszeń obowiązków określonych w przepisach ustawy lub rozporządzenia 2015/847, niemających charakteru poważnego i pod warunkiem zrealizowania przez instytucje obowiązaną zaleceń pokontrolnych.

W art. 151 przewidziano, wynikającą z art. 60 ust. 1–3 dyrektywy 2015/8489 procedurę upubliczniania informacji o nałożonych sankcjach. Na podstawie art. 60 ust. 3 zdanie ostatnie dyrektywy 2015/849 przyjęto okres roku, jako czas, w jakim dane osobowe zawarte w publikacji o nałożonej karze administracyjnej będą upubliczniane na stronie internetowej Generalnego Inspektora. W art. 151 ust. 3 określono przesłanki, przy spełnieniu których jest dopuszczalne ograniczenie obowiązków publikacji informacji o nałożonej karze administracyjnej.

Art. 153 implementuje do projektu ustawy wymogi wynikające z art. 58 ust. 3 dyrektywy 2015/849 i dopuszcza możliwość nałożenia w stosownych przypadkach kary pieniężnej na osoby pełniące funkcje zarządcze w instytucjach obowiązanych. Art. 152 ust. 1 sankcjonuje naruszenie obowiązku przekazania informacji do Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych przez podmioty do tego zobowiązane. W art. 152 ust. 2 przewidziano możliwość nałożenia kary pieniężnej na osoby fizyczne, o których mowa w art. 128 ust. 1, czyli osoby fizyczne pełniące określone funkcje w instytucjach obowiązanych, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 16. Przepis ma charakter gwarancyjny, tzn. służyć ma przede wszystkim zapewnieniu, że osoby te spełniają określone wymogi dotyczące „kompetencji i reputacji", jak wynika to z art. 47 ust. 2 dyrektywy 2015/849.

Rozdział 14 zawiera przepisy karne. Podobnie jak przepisy rozdziału o karach administracyjnych mają one na celu zapewnienie skutecznego wykonywania przez instytucje obowiązane obowiązków z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Ze względu na fakt rozszerzenia katalogu kar administracyjnych oraz znaczącego zwiększenia stopnia ich dolegliwości, zdecydowano się na ograniczenie przepisów karnych ustawy przede wszystkim do penalizacji czynów, które mogą być kwalifikowane, jako związane z ukrywaniem przestępnego pochodzenia środków lub zmierzające do finansowania terroryzmu, a więc do czynów odznaczających

się szczególną szkodliwością. Za czyny takie art. 155 ust. 1 uznaje niedopełnienie obowiązków związanych z przekazaniem Generalnemu Inspektorowi zawiadomienia o okolicznościach, które mogą wskazywać na podejrzenie popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu lub zawiadomienia o powzięciu uzasadnionego podejrzenia, że określona transakcja lub wartości majątkowe będące przedmiotem tej transakcji mogą mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu.

Zgodnie z art. 155 ust. 2 sankcji karnej będzie podlegać również zachowanie polegające na ujawnieniu osobom nieuprawnionym, posiadaczom rachunku lub osobom, których transakcja dotyczy, informacji zgromadzonych zgodnie z upoważnieniem ustawy lub wykorzystaniu tej informacje w sposób niezgodny z przepisami ustawy. W ocenie projektodawcy zachowania takie, jako potencjalnie mogące skutkować uniemożliwieniem wykonania zadań przez Generalnego Inspektora lub organy ścigania, również odznaczają się znaczącym stopniem szkodliwości, uzasadniającym ich objęcie sankcjonowaniem na gruncie karnym.

W art. 156 określony czyn polegający na udaremnianiu lub utrudnianiu przeprowadzenia czynności kontrolnych. Celem regulacji jest zapewnienie prawidłowości postępowań kontrolnych prowadzonych wobec instytucji obowiązanych.

Wobec znaczącego rozszerzenia zakresu oraz wysokości sankcji administracyjnych, w tym w szczególności kar pieniężnych oraz znikomej liczby skazań na podstawie przepisów karnych ustawy o p.p.p.f.t. (liczba prawomocnych skazań w latach 2010–2016 wahała się pomiędzy 0 a 10 przypadkami rocznie), w ocenie projektodawcy jest zasadną depenalizacja niektórych z zachowań sankcjonowanych przepisami karnymi aktualnie obowiązującej ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

W rozdziale 15 określono zmiany w przepisach innych ustaw. Proponowane przepisy stanowią konsekwencję rozwiązań zawartych w projekcie ustawy.

Zdecydowana większość zmian przepisów innych ustaw, przewidzianych w rozdziale 15 ma charakter dostosowujący. Przepisy licznych aktów prawnych, m.in. ustaw regulujących działalność instytucji obowiązanych lub jednostek współpracujących zawierają odwołania do ustawy o p.p.p.f.t. Występujące w przepisach tych ustaw odwołania do ustawy o p.p.p.f.t. zostaną zastąpione odwołaniem do przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Projektodawca

uznał, że sformułowanie odwołania do przepisów projektu w ten sposób pozwoli zarówno na jednoznaczną identyfikację przepisów, do których następuje odwołanie, a jednocześnie nie będzie wiązać się z koniecznością nowelizacji wielu aktów prawnych w przypadku ewentualnej zmiany nowej ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Wskazany powyżej charakter mają zmiany wprowadzone do ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – *Prawo o adwokaturze* (art. 157), ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. *o radcach prawnych* (art. 158), ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. – *Prawo o notariacie* (art. 161), ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. *o doradztwie podatkowym* (art. 162), ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 r. *o rzecznikach patentowych* (art. 164), ustawy z dnia 24 maja 2002 r. *o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu* (art. 165), ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. *o działalności pożytku publicznego i wolontariacie* (art. 166), ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. *o obrocie instrumentami finansowymi* (art. 167), ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. *o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych* (art. 168), ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. *o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych* (art. 170), ustawy z dnia 11 września 2015 r. *o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej* (art. 173), ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. *o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji* (art. 174), ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. *o Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej* (art. 175).

Zmiany do ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. *o fundacjach* (art. 159) oraz ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. – *Prawo o stowarzyszeniach* (art. 160) zostały wprowadzone m.in. w celu realizacji zaleceń pokontrolnych Najwyższej Izby Kontroli, która wskazała, że brak jest właściwych narzędzi kontroli przestrzegania przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu w stosunku do tych kategorii instytucji obowiązanych.

Zmiany wprowadzone do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. *o ochronie danych osobowych* wynikają z charakteru informacji przetwarzanych przez Generalnego Inspektora oraz rodzaju organów, z którymi Generalny Inspektor dokonuje wymiany informacji. Wszystkie organy wskazane w art. 43 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. *o ochronie danych osobowych,* w stosunku do których przedmiotowy przepis ogranicza uprawnienia Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych są organami, z którymi Generalny Inspektor prowadzi wymianę informacji, często informacji wrażliwych, informacji niejawnych, informacji uzyskanych w wyniku działań operacyjno-rozpoznawczych.

Nieuwzględnienie zbiorów danych administrowanych przez Generalnego Inspektora w przepisie art. 43 ust. 2 mogłoby skutkować niemożnością zapewnienia właściwej ochrony informacji przez inne organy wskazane w tym przepisie albo ograniczeniem informacji przekazywanych między tymi organami a Generalnym Inspektorem. W celu zapewnienia właściwego poziomu ochrony danych osobowych osób dokonujących Generalnemu Inspektorowi zgłoszenia rzeczywistych lub potencjalnych naruszeń przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, dane osobowe tych osób będą, zgodnie z art. 80 ust. 2, przetwarzane w odrębnym zbiorze, w odniesieniu do którego uprawnienia kontrolne Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych nie zostaną ograniczone.

Zmiany wprowadzone w przepisach ustawy z dnia 9 listopada 2009 r. *o grach hazardowych* umożliwiają Generalnemu Inspektorowi przekazanie informacji ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych w związku z postępowaniem o udzielenie koncesji lub zezwolenia na prowadzenie określonych gier hazardowych. Powszechnie przyjmuje się, że z działalnością podmiotów świadczących usługi hazardowe jest związane wysokie ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, w związku z czym jest zasadne, aby organ reglamentujący działalność w tym zakresie dysponował możliwością analizy informacji związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu na etapie podejmowania decyzji w sprawie udzielenia koncesji lub zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie gier hazardowych.

Zgodnie z obecnym brzmieniem przepisu art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 9 listopada 2009 r. *o grach hazardowych* minister właściwy do spraw finansów publicznych może zwrócić się do Generalnego Inspektora o informacje, czy istnieją uzasadnione zastrzeżenia z punktu widzenia przestrzegania przepisów regulujących przeciwdziałanie praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, co powoduje, że uzyskanie tego rodzaju informacji jest niemożliwe lub utrudnione w przypadku podmiotów dopiero występujących o koncesje lub zezwolenia na prowadzenie, określonych gier hazardowych. Przestrzeganie przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, co do zasady jest obowiązkiem instytucji obowiązanych w tym podmiotów z branży hazardowej. W przypadku osób, które dotychczas tego rodzaju działalności nie prowadziły, a więc nie podlegały reżimowi ustawy o p.p.p.f.t. informacje takie nie mogły być udzielone, co nie znaczy, że określone informacje, które mogły mieć

wpływ na treść decyzji w sprawie udzielenia lub koncesji nie pozostawały w dyspozycji Generalnego Inspektora.

Zmiany wprowadzone do ustawy dnia 9 czerwca 2011 r. – *Prawo geologiczne i górnicze* wynikają z faktu, że Generalny Inspektor nie dysponuje możliwościami prawnymi, ani faktycznymi pozwalającymi na ocenę, czy podmiot znajduje się pod kontrolą korporacyjną państwa trzeciego, podmiotu lub obywatela państwa trzeciego, a w przypadku znajdowania się pod taką kontrolą, czy kontrola ta może zagrażać bezpieczeństwu państwa. W związku z powyższym pozbawiono Generalnego Inspektora kompetencji do wydawania postanowienia w postępowaniu kwalifikacyjnym, o którym mowa w art. 49a ust. 10 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – *Prawo geologiczne i górnicze*.

Zmiany wprowadzone do ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. *o Krajowej Administracji Skarbowej* obejmujące rozszerzenie zakresu przestępstw, których rozpoznawanie, wykrywanie i zwalczanie należy do zadań organów Krajowej Administracji Skarbowej mają na celu zwiększenie ekonomiki działania organów Krajowej Administracji Skarbowej przez umożliwienie objęcia tym samym postępowaniem zarówno tzw. „czynu bazowego" oraz przestępstwa prania pieniędzy oraz wyeliminowanie konieczności wyłączania czynu, określonego w art. 299 *Kodeksu karnego* do odrębnego postępowania. Proponowane zmiany podyktowane są tym, że czyny zabronione związane z wyłudzeniem bądź niezapłaceniem należności publicznoprawnych niejednokrotnie są związane z przestępstwem prania brudnych pieniędzy. Pominięcie tego artykułu w katalogu przestępstw, których zwalczanie pozostaje we właściwości Krajowej Administracji Skarbowej może spowodować sytuację, w której te same osoby, w związku z wyłudzeniami bądź niezapłaceniem należności podatkowych, będą ścigane przez organy Krajowej Administracji Skarbowej, natomiast w odniesieniu do przestępstwa określonego w art. 299 *Kodeksu karnego* już przez inne organy. Dodatkowym argumentem uzasadniającym powyższe jest fakt, że zgodnie z art. 118 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. *o Krajowej Administracji Skarbowej*, Szef KAS może wnioskować o zarządzenie kontroli operacyjnej w odniesieniu do przestępstw przeciwko obrotowi gospodarczemu, czyli określonych w rozdziale XXXVI *Kodeksu karnego*, do których zalicza się także przestępstwo z art. 299 *Kodeksu karnego*.

Uchylenie art. 2 ust. 1 pkt 11 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. *o Krajowej Administracji Skarbowej* jest konsekwencją zmiany ulokowania Generalnego Inspektora w strukturze organów administracji rządowej.

Ponadto, w związku z faktem nadania naczelnikom urzędów celno-skarbowych uprawnienia do kontroli przestrzegania przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu wskazano wprost, że tego rodzaju kontrola będzie wchodzić w zakres kontroli celno-skarbowej. Jednocześnie ze względu na koordynacyjną rolę Generalnego Inspektora w zakresie kontroli przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, wyłączono uprawnienia koordynacyjne Szefa KAS w odniesieniu do tego zakresu kontroli celno-skarbowej.

Zmiany wprowadzane do ustawy z dnia 9 marca 2017 r. *o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami* (Dz. U. poz. 648) są związane z implementacją do krajowego porządku prawnego wymogu wynikającego z przepisów dyrektywy Rady (UE) 2016/2258 z dnia 6 grudnia 2016 r. *zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w odniesieniu do dostępu organów podatkowych do informacji dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy*. Celem regulacji jest zapewnienie Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej, jako organowi właściwemu w sprawach wymiany informacji podatkowych z innymi państwami bezpośredniego dostępu do informacji zgromadzonych przez instytucje obowiązane w związku ze stosowaniem przez nie środków bezpieczeństwa finansowego.

W rozdziale 16 przewidziano przepisy przejściowe regulujące zasady stosowania przepisów ustawy o p.p.p.f.t m.in. do wstrzymania transakcji lub blokady rachunku, do zwolnienia wartości majątkowych, zamrożonych przed dniem wejścia w życie ustawy na podstawie art. 20d ustawy uchylanej w art. 194, do kontroli wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy, do postępowań w sprawie nałożenia kar pieniężnych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy, chyba że przepisy projektowanej ustawy będą względniejsze dla podmiotu (*vide* art. 186).

W art. 178 wprowadzono zasadę, że zawiadomienia, o których mowa w art. 74, art. 86 ust. 1 i w art. 90 ust. 1, potwierdzenie, o którym mowa w art. 86 ust. 3, żądania, o których mowa w art. 86 ust. 5 i art. 87 ust. 1, zwolnienia, o których mowa w art. 86 ust. 6, informacje i dokumenty, o których mowa w art. 76, a także informacje o zawiadomieniu,

o których mowa w art. 89 ust. 8, przekazywane będą przez instytucje obowiązane do Generalnego Inspektora do czasu wejścia w życie rozporządzeń wydanych na podstawie art. 79 ust. 3 i art. 93 ustawy w formie pisemnej, o ile instytucje obowiązane nie uzgodnią z Generalnym Inspektorem przekazywania tych informacji za pomocą środków komunikacji elektronicznej.

W art. 179 wprowadzono rozwiązanie dzięki, któremu przekazany przed dniem wejścia w życie ustawy przez instytucję obowiązaną formularz identyfikacyjny do Generalnego Inspektora będzie uznany za formularz identyfikujący instytucję obowiązaną w rozumieniu art. 77 ust. 1. Niemniej warunkiem uznania go przez Generalnego Inspektora będzie uprzednie przekazanie go elektronicznie. Proponowane rozwiązanie ma na celu zredukowanie obciążeń nakładanych na instytucje obowiązane w przypadku wywiązania się przez nią przed dniem wejścia w życie ustawy, z obowiązku wobec Generalnego Inspektora.

W art. 180 wprowadzono regulację przejściową, stosownie do której w terminie trzech miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy instytucje obowiązane, o których mowa w ustawie uchylanej w art. 194, tzw. „stare" instytucje obowiązane, będą przekazywały informacje o transakcjach ponadprogowych, o których mowa w art. art. 72, oraz formularze, o których mowa w art. 77 ust. 1, na podstawie przepisów dotychczasowych. Po upływie tego czasu nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy o dnia wejścia w życie ustawy będą mogły wybrać sposób przekazywania ww. informacji oraz formularzy identyfikujących, tj. albo zgodnie z przepisami dotychczasowymi, albo zgodnie z przepisami projektowanej ustawy. Proponowane rozwiązania są związane z koniecznością wdrożenia przez instytucje obowiązane właściwych rozwiązań informatycznych, w tym dostosowaniem do rozwiązań przewidzianych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 78 ustawy.

W art. 181 wyłączono stosowanie w okresie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy art. 72 dotyczącego przekazywania informacji „ponadprogowych" przez instytucje obowiązane niebędące instytucjami obowiązanymi, o których mowa w ustawie uchylanej w art. 194. W okresie tym „nowe" instytucje obowiązane będą realizowały obowiązki, o których mowa w art. 74, w art. 76, w art. 86, w art. 89 ust. 8 oraz w art. 90, bez obowiązku przekazania formularza identyfikującego, o którym mowa w art. 77. Projektowany przepis ma na celu umożliwienie wywiązywania się przez „nowe" instytucje obowiązane

z ww. obowiązku bez konieczności równoczesnego przekazywania przez nie formularzy identyfikacyjnych.

W art. 187 przyjęto założenie, że do czasu wejścia w życie rozporządzenia na podstawie art. 85 ust. 4 dotyczącego przekazywania informacji do Generalnego Inspektora przez organy Straży Granicznej i naczelników urzędów celno-skarbowych zachowają moc przepisy wykonawcze, wydane na podstawie art. 15a ust. 6 ustawy o p.p.p.f.t. Rozwiązanie takie jest podyktowane koniecznością wdrożenia właściwych rozwiązań informatycznych.

Przewidziano, że ustawa, poza przepisami dotyczącymi gromadzenia informacji o beneficjentach rzeczywistych wejdzie w życie w terminie 3 miesięcy do dnia ogłoszenia.

Projekt będzie miał wpływ na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców, gdyż dodaje też nowe kategorie instytucji obowiązanych (wskazanych w art. 2 ust. 1 pkt 12, 16, 24 i 25) oraz rozszerza jedną z obecnie istniejących kategorii instytucji obowiązanych (wskazaną w projekcie w art. 2 ust. 1 pkt 23), co prawdopodobnie będzie miało wpływ na zwiększenie wiarygodności ich działalności, a jednocześnie nałoży na te podmioty obowiązki wymagane przez nową ustawę.

Przedmiot projektowanego aktu prawnego nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.) projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronach internetowych Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt nie podlega notyfikacji zgodnie z procedurą określoną w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt ustawy nie wymaga zaopiniowania, dokonania konsultacji albo uzgodnienia z właściwymi instytucjami organami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Nazwa projektu Ustawa o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu **Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące** Ministerstwo Finansów **Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu** Leszek Skiba Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów **Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu** Maciej Aleksander Kędzierski Dyrektor Departamentu Informacji Finansowej sekretariat.IF@mf.gov.pl Łukasz Pawłowski Radca Prawny Departament Informacji Finansowej lukasz.pawlowski@mf.gov.pl	**Data sporządzenia** 15.01.2018 r. **Źródło:** implementacja dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE, która weszła w życie w dniu 25 czerwca 2015 r. **Nr w wykazie prac:** UC52

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt nowej *ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu* definiuje na nowo zasady oraz tryb przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, przede wszystkim w celu ich dostosowania do:

- przepisów *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE* (Dz. Urz. UE L 141 z 05.06.2015, str. 73), zwanej dalej „dyrektywą 2015/849";
- rekomendacji międzynarodowych *Financial Action Task Force* (FATF), zmienionych w 2012 r.;
- zaleceń ewaluatorów z Komitetu Ekspertów ds. Oceny Środków Zapobiegania Praniu Pieniędzy i Finansowaniu Terroryzmu – MONEYVAL (funkcjonującym przy Radzie Europy), wskazanych w raporcie wydanym w 2013 r. po ewaluacji polskiego systemu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu przeprowadzonej w ramach IV Rundy Ewaluacji Państw Członkowskich;
    - efektywniejszego przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowania terroryzmu w oparciu o dotychczasowe doświadczenia praktyczne w stosowaniu przepisów obecnie obowiązującej *ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu* (Dz. U. z 2017 r. poz. 1049).

Ponadto w zakresie swojej regulacji uzupełnia wdrożenie *dyrektywy Rady (UE) 2016/2258 z dnia 6 grudnia 2016 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w odniesieniu do dostępu organów podatkowych do informacji dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy* (Dz. Urz. UE L 342 z 16.12.2016, str. 1).

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W związku z dużą liczbą zmian, które powinny być wprowadzone do obecnie obowiązujących przepisów *ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu*, zdecydowano się na opracowanie projektu nowej ustawy. Tym samym nowe przepisy powinny być czytelniejsze, a zmienione obowiązki i uprawnienia instytucji obowiązanych, jednostek współpracujących i Generalnego Inspektora Informacji Finansowej (GIIF), wynikające z tych przepisów łatwiejsze do identyfikacji.

W nowej ustawie zostaną m. in. wskazane:

- nowe kategorie instytucji obowiązanych;
- zadania Komitetu Bezpieczeństwa Finansowego;
- mechanizmy dot. przygotowania krajowej oceny ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu;
- zmienione obowiązki instytucji obowiązanych, w tym w zakresie stosowania środków bezpieczeństwa finansowego;
- przepisy dot. utworzenia i funkcjonowania Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych;
- poprawione zasady dot. gromadzenia przez GIIF informacji potrzebnych do wypełniania przez niego zadań ustawowych, ich ochrony oraz udostępniania tych informacji innym podmiotom;
- zmienione przepisy dot. wstrzymywania transakcji i blokowania rachunków;
- precyzyjniejsze zasady współpracy GIIF z zagranicznymi jednostkami analityki finansowej i Europolem;
- poprawione przepisy dot. szczególnych środków ograniczających przeciwko osobom, grupom i podmiotom;
- zmienione przepisy dot. kontroli instytucji obowiązanych, a także sankcji administracyjnych nakładanych na instytucje obowiązane nieprzestrzegające obowiązków nałożonych na nie tą ustawą.

Nowa ustawa powinna przyczynić się do efektywniejszego funkcjonowania systemu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu i lepszego dostosowania do rekomendacji międzynarodowych.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Kraje członkowskie UE miały czas na dostosowanie się do przepisów dyrektywy 2015/849 do 26 czerwca 2017 r. Zgodnie z informacjami Komisji Europejskiej z dnia 6 czerwca 2017 r. dotychczas ww. przepisy zostały zaimplementowane w całości lub częściowo co najmniej przez 5 państw członkowskich UE (Austrię, Czechy, Danię, Francję i Hiszpanię). Część państw członkowskich UE (Belgia, Bułgaria, Cypr) wskazywała możliwe opóźnienia w implementacji dyrektywy 2015/849 (w szczególności w zakresie dotyczącym krajowych rejestrów beneficjentów rzeczywistych).

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
banki krajowe (w tym banki spółdzielcze), oddziały instytucji kredytowych, oddziały banków zagranicznych	624	www.knf.gov.pl (31.01.2017 r.)	Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (w tym przekazywanie informacji do GIIF z urzędu i na wniosek, stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, analizowanie transakcji, posiadanie procedury wewnętrznej, przygotowanie i aktualizacja oceny ryzyka), podleganie kontroli z zakresu wypełniania tych obowiązków.
spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe	41	www.knf.gov.pl (31.01.2017 r.)	Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (w tym przekazywanie informacji do GIIF z urzędu i na wniosek, stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, analizowanie transakcji, posiadanie procedury wewnętrznej, przygotowanie i aktualizacja oceny ryzyka), podleganie kontroli z zakresu wypełniania tych obowiązków.
instytucje finansowe mające siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz oddziały instytucji finansowych niemających siedziby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe	202	wg danych GIIF dot. instytucji obowiązanych przekazujących informacje (01.02.2017 r.)	Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (w tym przekazywanie informacji do GIIF z urzędu i na wniosek, stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, analizowanie transakcji, posiadanie procedury wewnętrznej, przygotowanie i aktualizacja oceny ryzyka), podleganie kontroli z zakresu wypełniania tych obowiązków.
firmy inwestycyjne, zagraniczne osoby prawne prowadzące na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność maklerską oraz towarowe domy maklerskie	65	www.knf.gov.pl (31.01.2017 r.)	Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (w tym przekazywanie informacji do GIIF z urzędu i na wniosek, stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, analizowanie transakcji, posiadanie procedury wewnętrznej, przygotowanie i aktualizacja oceny ryzyka),

			podleganie kontroli z zakresu wypełniania tych obowiązków.
spółki prowadzące rynek regulowany – w zakresie, w jakim prowadzą platformę aukcyjną, o której mowa w art. 3 pkt 10a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1768, z późn. zm.).	2		Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (w tym przekazywanie informacji do GIIF z urzędu i na wniosek, stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, analizowanie transakcji, posiadanie procedury wewnętrznej, przygotowanie i aktualizacja oceny ryzyka), podleganie kontroli z zakresu wypełniania tych obowiązków.
zakłady ubezpieczeń w zakresie ubezpieczeń na życie, w tym ubezpieczycieli krajowych, główne oddziały ubezpieczycieli z państwa niebędącego członkiem Unii Europejskiej, oddziały ubezpieczycieli z państwa członkowskiego Unii Europejskiej; pośrednicy ubezpieczeniowi w zakresie ubezpieczeń na życie	33	www.knf.gov.pl (31.01.2017 r.)	Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (w tym przekazywanie informacji do GIIF z urzędu i na wniosek, stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, analizowanie transakcji, posiadanie procedury wewnętrznej, przygotowanie i aktualizacja oceny ryzyka), podleganie kontroli z zakresu wypełniania tych obowiązków.
podmioty prowadzące działalność w zakresie: wymiany walut, kupnie i sprzedaży innych wartości dewizowych, a także pośrednictwie w kupnie i sprzedaży innych wartości dewizowych	ok. 5 tys.	na podstawie danych NBP (31.12.2016 r.)	Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (w tym przekazywanie informacji do GIIF z urzędu i na wniosek, stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, analizowanie transakcji, posiadanie procedury wewnętrznej, przygotowanie i aktualizacja oceny ryzyka), podleganie kontroli z zakresu wypełniania tych obowiązków.
towarzystwa funduszy inwestycyjnych, alternatywne spółki inwestycyjne i zarządzający ASI	63	www.knf.gov.pl (31.01.2017 r.)	Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (w tym przekazywanie informacji do GIIF z urzędu i na wniosek, stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, analizowanie transakcji, posiadanie procedury wewnętrznej, przygotowanie i aktualizacja oceny ryzyka), podleganie kontroli z zakresu wypełniania tych obowiązków.
krajowe instytucje płatnicze, krajowe instytucje pieniądza elektronicznego, oddziały unijnych instytucji płatniczych, oddziały unijnych i zagranicznych instytucji pieniądza	1398	www.knf.gov.pl (31.01.2017 r.)	Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (w tym przekazywanie informacji do GIIF z urzędu i na wniosek, stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, analizowanie transakcji, posiadanie procedury

elektronicznego, biura usług płatniczych oraz agentów rozliczeniowych w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych			wewnętrznej, przygotowanie i aktualizacja oceny ryzyka), podleganie kontroli z zakresu wypełniania tych obowiązków.
Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. (KDPW) oraz spółka, której KDPW przekazał wykonywanie czynności z zakresu, o którym mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi	2		Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (w tym przekazywanie informacji do GIIF z urzędu i na wniosek, stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, analizowanie transakcji, posiadanie procedury wewnętrznej, przygotowanie i aktualizacja oceny ryzyka), podleganie kontroli z zakresu wypełniania tych obowiązków.
Narodowy Bank Polski	1		Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (w tym przekazywanie informacji do GIIF z urzędu i na wniosek, stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, analizowanie transakcji, posiadanie procedury wewnętrznej, przygotowanie i aktualizacja oceny ryzyka).
podmioty prowadzące działalność gospodarczą przez świadczenie usług w zakresie: wymiany pomiędzy walutami wirtualnymi i środkami płatniczymi, wymiany między poszczególnymi walutami wirtualnymi, przechowywania na rachunkach w rozumieniu ustawy danych identyfikacyjnych, zapewniających klientom dostęp do jednostek walut wirtualnych oraz korzystanie z nich zgodnie z zasadami przewidzianymi dla danego rodzaju waluty wirtualnej	co najmniej kilkanaście	na podstawie analizy informacji zawartych w Internecie dot. tzw. giełd kryptowalut, zarządzanych przez przedsiębiorców mających siedzibę w Polsce + przedsiębiorcy mający siedzibę w Polsce, oferujący usługi w zakresie scentralizowanych walut wirtualnych wykorzystanych do transferów wartości (np. jak PerfectMoney, WebMoney), np. ich wymiany na waluty fiducjarne.	Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (w tym przekazywanie informacji do GIIF z urzędu i na wniosek, stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, analizowanie transakcji, posiadanie procedury wewnętrznej, przygotowanie i aktualizacja oceny ryzyka), podleganie kontroli z zakresu wypełniania tych obowiązków.
notariusze	3281 notariuszy i 449 zastępców notarialnych	http://prawo.gazetaprawna.pl/artykuly/916133,prezes-krn-o-trzecim-roku-deregulacji.html (dane na 30.11.2015 r.)	Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (w tym przekazywanie informacji do GIIF z urzędu i na wniosek, stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, analizowanie transakcji, posiadanie procedury wewnętrznej, przygotowanie i aktualizacja oceny ryzyka), podleganie kontroli z zakresu wypełniania tych obowiązków.

adwokaci wykonujący zawód, radcowie prawni wykonujący zawód poza stosunkiem pracy w urzędach obsługujących organy administracji rządowej i jednostkach samorządu terytorialnego, prawnicy zagraniczni świadczący pomoc prawną poza stosunkiem pracy	ok. 39 tys.	http://www.rp.pl/artykul/1205808-Adwokaci-i-radcy-prawni--do-2020-r--bedzie-ich-w-Polsce-ponad-100-tys-.html (szacunki na 06.06.2015 r.)	Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (w tym przekazywanie informacji do GIIF z urzędu i na wniosek, stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, analizowanie transakcji, posiadanie procedury wewnętrznej, przygotowanie i aktualizacja oceny ryzyka), podleganie kontroli z zakresu wypełniania tych obowiązków.
biegli rewidenci	7086	http://www.biuletyn.bdo.pl/biuletyn/podatki-i-rachunkowosc/bdo-podatki-i-rachunkowosc/Audyt/biegli-rewidenci-i-firmy-audytorskie-w-statystyce9315.html (dane na 31.12.2015 r.)	Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (w tym przekazywanie informacji do GIIF z urzędu i na wniosek, stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, analizowanie transakcji, posiadanie procedury wewnętrznej, przygotowanie i aktualizacja oceny ryzyka), podleganie kontroli z zakresu wypełniania tych obowiązków.
doradcy podatkowi	8878	https://krdp.pl/doradcy.php (dane na 31.01.2017 r.)	Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (w tym przekazywanie informacji do GIIF z urzędu i na wniosek, stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, analizowanie transakcji, posiadanie procedury wewnętrznej, przygotowanie i aktualizacja oceny ryzyka), podleganie kontroli z zakresu wypełniania tych obowiązków.
przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2168, z późn. zm.), niebędący innymi instytucjami obowiązanymi, świadczący usługi polegające na: a) tworzeniu spółek lub innych osób prawnych, b) działaniu w charakterze dyrektora lub sekretarza spółki, wspólnika spółki osobowej lub na podobnym stanowisku w stosunku do innych osób prawnych lub organizowanie dla innej osoby możliwości działania w charakterze tych osób,	-	brak danych	Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (w tym przekazywanie informacji do GIIF z urzędu i na wniosek, wstrzymywanie transakcji, stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, analizowanie transakcji, posiadanie procedury wewnętrznej, przygotowanie i aktualizacja oceny ryzyka), podleganie kontroli z zakresu wypełniania tych obowiązków.

c) zapewnianiu siedziby statutowej, adresu działalności, adresu korespondencyjnego lub administracyjnego i innych pokrewnych usług dla przedsiębiorstwa, spółki osobowej lub dowolnej innej osoby prawnej lub porozumienia prawnego, d) działaniu w charakterze powiernika trustu, który powstał w drodze czynności prawnej, lub podobnego porozumienia prawnego lub organizowanie dla innej osoby możliwości działania w takim charakterze, e) działaniu w charakterze osoby wykonującej prawa z akcji lub udziałów na rzecz innej osoby, innej niż spółka notowana na rynku regulowanym podlegającej wymogom dotyczącym ujawniania informacji zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub podlegająca równoważnym standardom międzynarodowym, lub organizowaniu dla innej osoby możliwości działania w takim charakterze			
podmioty prowadzące działalność w zakresie usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych	ponad 40 tys.	http://ksiegowynastart.pl/2016/rynek-uslug-ksiegowych-w-polsce/ (01.02.2017 r.)	Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (w tym przekazywanie informacji do GIIF z urzędu i na wniosek, stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, analizowanie transakcji, posiadanie procedury wewnętrznej, przygotowanie i aktualizacja oceny ryzyka), podleganie kontroli z zakresu wypełniania tych obowiązków.
pośrednicy w obrocie nieruchomościami	64781	dane z CEIDG na temat przedsiębiorców z wpisanym kodem PKD 68.31Z wskazującym główny lub pozostały rodzaj prowadzonej	Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (w tym przekazywanie informacji do GIIF z urzędu i na wniosek, stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego,

		działalności, posiadających status aktywny (19.05.2017 r.)	analizowanie transakcji, posiadanie procedury wewnętrznej, przygotowanie i aktualizacja oceny ryzyka), podleganie kontroli z zakresu wypełniania tych obowiązków.
operatorzy pocztowi w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1481, z późn. zm.)	285	http://www.uke.gov.pl/marta/index.php (dane na 31.01.2017 r.)	Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (w tym przekazywanie informacji do GIIF z urzędu i na wniosek, wstrzymywanie transakcji, stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, analizowanie transakcji, posiadanie procedury wewnętrznej, przygotowanie i aktualizacja oceny ryzyka), podleganie kontroli z zakresu wypełniania tych obowiązków.
podmioty prowadzące działalność w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach w rozumieniu ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 165)	94	wg informacji z Departamentu Podatków Sektorowych, Lokalnych oraz Podatku od Gier MF (z dnia 30.03.2017 r.)	Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (w tym przekazywanie informacji do GIIF z urzędu i na wniosek, wstrzymywanie transakcji, stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, analizowanie transakcji, posiadanie procedury wewnętrznej, przygotowanie i aktualizacja oceny ryzyka), podleganie kontroli z zakresu wypełniania tych obowiązków.
fundacje	ok.10,7 tys.	wg Rocznika statystycznego Rzeczypospolitej Polskiej 2016 (dane na 31.12.2014 r.)	Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (w tym przekazywanie informacji do GIIF z urzędu i na wniosek, stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, analizowanie transakcji, posiadanie procedury wewnętrznej, przygotowanie i aktualizacja oceny ryzyka), podleganie kontroli z zakresu wypełniania tych obowiązków.
stowarzyszenia posiadające osobowość prawną	ok. 72 tys.	wg Rocznika statystycznego Rzeczypospolitej Polskiej 2016 (dane na 31.12.2014 r.)	Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (w tym przekazywanie informacji do GIIF z urzędu i na wniosek, stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, analizowanie transakcji, posiadanie procedury wewnętrznej, przygotowanie i aktualizacja oceny ryzyka), podleganie kontroli z zakresu wypełniania tych obowiązków.
przedsiębiorcy prowadzący działalność polegającą na udostępnianiu skrytek sejfowych oraz oddziały	-	brak danych	Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (w tym przekazywanie informacji do GIIF z urzędu i na wniosek,

przedsiębiorców zagranicznych prowadzące taką działalność na terytorium RP			stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, analizowanie transakcji, posiadanie procedury wewnętrznej, przygotowanie i aktualizacja oceny ryzyka), podleganie kontroli z zakresu wypełniania tych obowiązków.
instytucje pożyczkowe w rozumieniu ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2016 r. poz. 1528, z późn. zm.).	-	brak danych	Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (w tym przekazywanie informacji do GIIF z urzędu i na wniosek, stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, analizowanie transakcji, posiadanie procedury wewnętrznej, przygotowanie i aktualizacja oceny ryzyka), podleganie kontroli z zakresu wypełniania tych obowiązków.
przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, w zakresie, w jakim, przyjmują lub dokonują płatności za towary w gotówce o wartości równej lub przekraczającej równowartość 10 000 euro	-	brak danych	Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (w tym przekazywanie informacji do GIIF z urzędu i na wniosek, stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, analizowanie transakcji, posiadanie procedury wewnętrznej, przygotowanie i aktualizacja oceny ryzyka), podleganie kontroli z zakresu wypełniania tych obowiązków.
Sądy	373	sądy apelacyjne, okręgowe i rejonowe – wg Rocznika statystycznego Rzeczypospolitej Polskiej 2016 r.	Możliwość uzyskiwania na wniosek informacji od GIIF.
Jednostki organizacyjne prokuratury	412	Prokuratury regionalne, okręgowe, rejonowe; wg rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 lutego 2016 r. w sprawie utworzenia Wydziałów Zamiejscowych Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej, prokuratur regionalnych, okręgowych i rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości (Dz. U. poz. 270, z późn. zm.)	Wypełnianie obowiązków i korzystanie z uprawnień wskazanych w ustawie (tj. przekazywanie do GIIF z urzędu i na wniosek posiadanych informacji, otrzymywanie na wniosek informacji od GIIF, otrzymywanie zawiadomień o podejrzeniu popełnienia przestępstwa od GIIF i instytucji obowiązanych, uprawnienia do blokowania rachunków i wstrzymywania transakcji), udział w pracach Komitetu Bezpieczeństwa Finansowego przedstawiciela Prokuratora Krajowego.
Policja	1		Wypełnianie obowiązków i korzystanie z uprawnień wskazanych w ustawie (tj. przekazywanie do GIIF z urzędu i na wniosek

			posiadanych informacji, otrzymywanie z urzędu i na wniosek informacji od GIIF), udział w pracach Komitetu Bezpieczeństwa Finansowego przedstawiciela Komendanta Głównego Policji.
Straż Graniczna	1		Wypełnianie obowiązków i korzystanie z uprawnień wskazanych w ustawie (tj. przekazywanie do GIIF z urzędu i na wniosek posiadanych informacji, otrzymywanie z urzędu i na wniosek informacji od GIIF), udział w pracach Komitetu Bezpieczeństwa Finansowego przedstawiciela Komendanta Straży Granicznej.
Centralne Biuro Antykorupcyjne	1		Wypełnianie obowiązków i korzystanie z uprawnień wskazanych w ustawie (tj. przekazywanie do GIIF z urzędu i na wniosek posiadanych informacji, otrzymywanie z urzędu i na wniosek informacji od GIIF), udział w pracach Komitetu Bezpieczeństwa Finansowego przedstawiciela Szefa CBA.
Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego	1		Wypełnianie obowiązków i korzystanie z uprawnień wskazanych w ustawie (tj. przekazywanie do GIIF z urzędu i na wniosek posiadanych informacji, otrzymywanie z urzędu i na wniosek informacji od GIIF), udział w pracach Komitetu Bezpieczeństwa Finansowego przedstawiciela Szefa ABW.
Służba Kontrwywiadu Wojskowego	1		Wypełnianie obowiązków i korzystanie z uprawnień wskazanych w ustawie (tj. przekazywanie do GIIF z urzędu i na wniosek posiadanych informacji, otrzymywanie z urzędu i na wniosek informacji od GIIF), udział w pracach Komitetu Bezpieczeństwa Finansowego przedstawiciela Szefa SKW.
Agencja Wywiadu	1		Wypełnianie obowiązków i korzystanie z uprawnień wskazanych w ustawie (tj. przekazywanie do GIIF z urzędu i na wniosek posiadanych informacji, otrzymywanie z urzędu i na wniosek informacji od GIIF),

			udział w pracach Komitetu Bezpieczeństwa Finansowego przedstawiciela Szefa AW.
Służba Wywiadu Wojskowego	1		Wypełnianie obowiązków i korzystanie z uprawnień wskazanych w ustawie (tj. przekazywanie do GIIF z urzędu i na wniosek posiadanych informacji, otrzymywanie z urzędu i na wniosek informacji od GIIF), udział w pracach Komitetu Bezpieczeństwa Finansowego przedstawiciela Szefa SWW.
Żandarmeria Wojskowa	1		Wypełnianie obowiązków w ustawie (tj. przekazywanie do GIIF z urzędu i na wniosek posiadanych informacji), udział w pracach Komitetu Bezpieczeństwa Finansowego przedstawiciela Komendanta Głównego ŻW.
Organy Krajowej Administracji Skarbowej	432	wg danych ze strony http://www.mf.gov.pl/ministerstwo-finansow/kas/struktura-kas	Wypełnianie obowiązków i korzystanie z uprawnień wskazanych w ustawie (tj. przekazywanie do GIIF z urzędu i na wniosek posiadanych informacji, otrzymywanie z urzędu i na wniosek informacji od GIIF).
Generalny Inspektor Informacji Finansowej	1		Wykonywanie zadań wskazanych w ustawie, w szczególności przetwarzanie informacji w trybie określonym w ustawie oraz podejmowanie innych działań w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.
Komisja Nadzoru Finansowego	1		Wypełnianie obowiązków i korzystanie z uprawnień wskazanych w ustawie (tj. przekazywanie do GIIF z urzędu i na wniosek posiadanych informacji, otrzymywanie na wniosek informacji od GIIF), udział w pracach Komitetu Bezpieczeństwa Finansowego przedstawiciela Przewodniczącego KNF.
krajowy administrator, o którym mowa w art. 3 pkt 22 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r.	1		Wypełnianie obowiązków i korzystanie z uprawnień wskazanych w ustawie (tj. przekazywanie do GIIF z urzędu i na wniosek posiadanych informacji; otrzymywanie na wniosek informacji od GIIF).

Najwyższa Izby Kontroli	1		Korzystanie z uprawnień wskazanych w ustawie (tj. przekazywanie do GIIF z urzędu i na wniosek posiadanych informacji; otrzymywanie na wniosek informacji od GIIF).
Minister Spraw Zagranicznych	1		Wypełnianie obowiązków i korzystanie z uprawnień wskazanych w ustawie (tj. przekazywanie do GIIF z urzędu i na wniosek posiadanych informacji; otrzymywanie na wniosek informacji od GIIF w zakresie szczególnych środków ograniczających), udział w pracach Komitetu Bezpieczeństwa Finansowego przedstawiciela Ministra Spraw Zagranicznych.
minister właściwy do spraw wewnętrznych	1		Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (tj. przekazywanie do GIIF z urzędu i na wniosek posiadanych informacji), udział w pracach Komitetu Bezpieczeństwa Finansowego przedstawiciela ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Możliwość delegowania pracowników/funkcjonariuszy jednostek mu podległych do pracy w jednostce, o której mowa w art. 8 ust. 2 projektu ustawy.
Minister Sprawiedliwości	1		Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (tj. przekazywanie do GIIF z urzędu i na wniosek posiadanych informacji), udział w pracach Komitetu Bezpieczeństwa Finansowego przedstawiciela Ministra Sprawiedliwości.
Minister Obrony Narodowej	1		Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (tj. przekazywanie do GIIF z urzędu i na wniosek posiadanych informacji), udział w pracach Komitetu Bezpieczeństwa Finansowego przedstawiciela Ministra Obrony Narodowej. Możliwość delegowania pracowników/funkcjonariuszy jednostek mu podległych do pracy w jednostce, o której

			mowa w art. 8 ust. 2 projektu ustawy.
minister właściwy do spraw gospodarki	1		Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (tj. przekazywanie do GIIF z urzędu i na wniosek posiadanych informacji), udział w pracach Komitetu Bezpieczeństwa Finansowego przedstawiciela ministra właściwego ds. gospodarki.
minister właściwy do spraw finansów publicznych	1		Wypełnianie obowiązków i korzystanie z uprawnień wskazanych w ustawie (w tym powoływanie i odwoływanie GIIF, rozstrzyganie o wyłączeniu GIIF z wykonywania zadań, przekazywanie do GIIF z urzędu i na wniosek posiadanych informacji, otrzymywanie na wniosek informacji od GIIF, wykonywanie zadań organu właściwego do spraw Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych), udział w pracach Komitetu Bezpieczeństwa Finansowego przedstawiciela ministra właściwego ds. finansów publicznych i powoływanie członków tego Komitetu.
minister właściwy do spraw informatyzacji	1		Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (tj. przekazywanie do GIIF z urzędu i na wniosek posiadanych informacji), udział w pracach Komitetu Bezpieczeństwa Finansowego przedstawiciela ministra właściwego ds. informatyzacji.
jednostki samorządu terytorialnego	2808	suma liczby gmin, powiatów i województw (wg danych GUS za 2016 r.)	Wypełnianie obowiązków wskazanych w ustawie (tj. przekazywanie do GIIF z urzędu i na wniosek posiadanych informacji).
Szef Biura Bezpieczeństwa Narodowego	1		Uprawnienie do skierowania do prac Komitetu Bezpieczeństwa Finansowego, na prawach Członka Komitetu, przedstawiciela Szefa Biura Bezpieczeństwa Narodowego.
podmioty zobowiązane do przekazywania informacji do Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych (tj. spółki	ok. 456,9 tys.	wg Rocznika statystycznego Rzeczypospolitej Polskiej – 2016 r.	Przekazywanie danych o beneficjentach rzeczywistych do Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych.

jawne, spółki komandytowe, spółki komandytowo-akcyjne, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, spółki akcyjne z wyjątkiem spółek publicznych)			

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt nowej *ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu* został umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w dniu 5 maja 2017 r. Wyznaczono krótki termin na zgłaszanie uwag ze względu na fakt, że celem nowej ustawy jest implementacja przepisów dyrektywy 2015/849. Zgodnie z art. 67 ust. 1 tej dyrektywy państwa członkowskie Unii Europejskiej są zobowiązane wprowadzić w życie krajowe przepisy niezbędne do wykonania tej dyrektywy do dnia 26 czerwca 2017 r.

Oprócz organów administracji rządowej, projekt ustawy został skierowany do opinii do Rzecznika Praw Obywatelskich, Prezesa Narodowego Banku Polskiego, Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego, Prezesa Związku Banków Polskich, Prezesa Zarządu Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, Prezesa Zarządu Giełdy Papierów Wartościowych w Warszawie S.A., Prezesa Zarządu Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych S.A., Prezesa Zarządu Izby Domów Maklerskich, Prezesa Zarządu Izby Zarządzających Funduszami i Aktywami, Polskiej Izby Ubezpieczeń, Izby Gospodarczej Towarzystw Emerytalnych, Naczelnej Rady Adwokackiej, Krajowej Rady Radców Prawnych, Krajowej Rady Notarialnej, Krajowej Izby Doradców Podatkowych, Konfederacji Lewiatan.

Stanowiska organów administracji publicznej, jak i organizacji przedstawicielskich z sektorów objętych zakresem planowanej regulacji oraz innych podmiotów spoza administracji publicznej, zainteresowanych niniejszą problematyką wpływały do Ministerstwa Finansów (MF) do końca maja 2017 r. Opinia Rady Legislacyjnej do projektu nowej ustawy została przekazana do MF w dniu 17 lipca 2017 r.

Z projektem zapoznane zostały organy samorządowe oraz Komisja Wspólna Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Otrzymano uwagi od podmiotów, do których skierowano projekt ustawy do konsultacji, jak również innych podmiotów zainteresowanych tematyką tego aktu prawnego, m.in. od Związku Banków Polskich, Kasy Krajowej SKOK, Krajowej Rady Notarialnej, Naczelnej Rady Adwokackiej, Stowarzyszenia Compliance Polska, Fundacji Rozwoju Obrotu Bezgotówkowego, Polskiej Organizacji Niebankowych Instytucji Płatności, Konfederacji Lewiatan, Polskiej Izby Ubezpieczeń. Swoje stanowisko zaprezentował także Strumień „Blockchain i kryptowaluty", działający przy Ministerstwie Cyfryzacji w ramach programu „Od papierowej do cyfrowej Polski".

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2017 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)
Dochody ogółem	0,0	0,1	1,0	1,0	1,0	1,0	1,0	1,1	1,1	1,1	1,1	9,5
budżet państwa	0,0	0,0	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,9
JST (udział w PIT)	0,0	0,0	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,9
pozostałe jednostki (składki na ubezpieczenie społeczne – ZUS)	0,0	0,1	0,5	0,5	0,5	0,5	0,5	0,6	0,6	0,6	0,6	5,0
pozostałe jednostki (składki zdrowotne – NFZ)	0,0	0,0	0,2	0,2	0,2	0,2	0,2	0,2	0,2	0,2	0,2	1,8
pozostałe jednostki (składki na FP – państwowy fundusz celowy)	0,0	0,0	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,9
Wydatki ogółem	0,0	2,9	4,9	4,0	4,1	4,2	4,3	4,5	4,6	4,7	4,9	43,1
budżet państwa	0,0	2,9	4,9	4,0	4,1	4,2	4,3	4,5	4,6	4,7	4,9	43,1
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem	0,0	-2,8	-3,9	-3,0	-3,1	-3,2	-3,3	-3,4	-3,5	-3,6	-3,8	-33,6
budżet państwa	0,0	-2,9	-4,8	-3,9	-4,0	-4,1	-4,2	-4,4	-4,5	-4,6	-4,8	-42,2
JST	0,0	0,0	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,9

pozostałe jednostki (składki na ubezpieczenie społeczne – ZUS)	0,0	0,1	0,5	0,5	0,5	0,5	0,5	0,6	0,6	0,6	0,6	5,0
pozostałe jednostki (składki zdrowotne – NFZ)	0,0	0,0	0,2	0,2	0,2	0,2	0,2	0,2	0,2	0,2	0,2	1,8
pozostałe jednostki (składki na FP – państwowy fundusz celowy)	0,0	0,0	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,1	0,9

Źródła finansowania	Projektowane rozwiązania będą miały wpływ na wydatki sektora finansów publicznych, które będą pochodzić z części 19 budżetu MF (Budżet, finanse publiczne i instytucje finansowe). Projektowane zmiany będą finansowane poza istniejącym limitem wydatków.
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	**Dochody** Jako dochody uwzględniono szacunki dotyczące podatków i składek na ubezpieczenie zdrowotne, FUS, Fundusz Pracy, które będą pobierane od wynagrodzeń nowych pracowników, szczegółowo opisanych poniżej. **Wydatki** W związku ze zmianą przepisów, w szczególności dot. obowiązków w zakresie przekazywania przez instytucje obowiązane i jednostki współpracujące informacji do GIIF, a także zasad współpracy GIIF z jednostkami współpracującymi i zagranicznymi jednostkami analityki finansowej należy wskazać na potrzebę rozszerzenia zatrudnienia w Ministerstwie Finansów co najmniej o 33 etaty. W odniesieniu do podstawowych obowiązków jednostki organizacyjnej, wspomagającej GIIF w realizacji jego zadań, zatrudnienie powinno wzrosnąć o 24 dodatkowych etatów (7 – dla realizacji zadań związanych z analizą informacji o podejrzeniach prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz wymianą informacji z zagranicznymi jednostkami analityki finansowej; 4 – dla kontroli instytucji obowiązanych, w tym kontroli typu off-site i pracy przy postępowaniach administracyjnych w zakresie nakładania kar pieniężnych; 2 – dla wykonywania zadań związanych z wymianą informacji z jednostkami współpracującymi; 3 – dla analizy i raportowania zgłoszeń dot. podejrzanej działalności transgranicznej; 1 – dla realizacji obowiązków związanych z ogólną wymianą informacji z zagranicznymi instytucjami i organizacjami oraz stosowaniem szczególnych środków ograniczających przeciwko osobom, grupom i podmiotom; 6 – dla wykonywania obowiązków związanych z administrowaniem systemem informatycznym GIIF, modelowaniem danych; 1 – jeden z-ca dyrektora departamentu, w związku ze zwiększeniem zakresu realizowanych zadań). Ponadto należy przypuszczać, że do realizacji zadania związanego z funkcjonowaniem Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych będzie potrzebnych co najmniej 9 osób, których zadaniem będzie realizacja zadań związanych z administracją systemem teleinformatycznym, na bazie którego powstanie rejestr, jak również wspomaganiem jego użytkowników. Założono, że 29 osób rozpocznie pracę od początku IV kwartału 2018 r., a pozostałe 4 osoby od 2019 r. Koszty wzrostu zatrudnienia oszacowano na podstawie średniej pensji pracowników w ww. jednostce (za okres XII 2016 r. – II 2017 r.) – nie wliczając osób zajmujących wyższe stanowiska w służbie cywilnej (uwzględniając natomiast koszty pracodawcy). Przyjęto, że 2017 r. jest rokiem 0, a koszty zatrudnienia będą wykazywane od roku 1 (tj. 2018 r., kiedy wejdzie w życie część przepisów). W sumie w ciągu 10 lat wyniosą one szacunkowo ok. 37,93 mln zł (w 1 roku, tj. w 2018 r., wyniosą one ok. 0,72 mln zł, a w kolejnych od ok. 3,5 mln zł do ok. 4,5 mln zł rocznie[1)]). Ponadto należy wziąć pod uwagę koszty związane z: • budową Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych, • zmianami w systemie informatycznym GIIF w zakresie przyjmowania tzw. transakcji ponadprogowych, zawiadomień o podejrzeniu prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu od instytucji obowiązanych i jednostek współpracujących, wniosków o informacje od jednostek współpracujących oraz innych informacji od instytucji obowiązanych i jednostek współpracujących,

[1)] Przy uwzględnieniu wskaźnika – Przeciętne wynagrodzenie brutto w gospodarce narodowej, dynamika realna (Wytyczne dotyczące stosowania jednolitych wskaźników makroekonomicznych będących podstawą oszacowania skutków finansowych projektowanych ustaw Aktualizacja – październik 2016 r., wydane przez Ministra Rozwoju i Finansów).

	• przekazywaniem żądań blokady rachunku lub wstrzymania transakcji, • wysyłaniem żądań udostępnienia dodatkowych informacji od instytucji obowiązanych, • udzielaniem informacji jednostkom współpracującym. W ramach ww. punktów oszacowano następujące koszty: 1) W zakresie budowy i utrzymania Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych • budowa rejestru beneficjentów rzeczywistych (tj. sprzęt, oprogramowanie, analizy, wsparcie na kolejne 3 lata) – ok. 1,31 mln zł (rozłożone na 2 lata), • utrzymanie rejestru – od ok. 0,13 mln zł do ok. 0,26 mln zł rocznie. 2) W zakresie zmian w systemie informatycznym GIIF: • prace programistyczne, analizy, testy, dokumentacja, szkolenia i wdrożenie, tj. 650 roboczodni. Przyjmując koszt roboczodnia na poziomie 1 400 PLN, ich koszt wyniesie ok. 0,91 mln PLN, • zakup sprzętu i oprogramowania wraz z 3 letnim serwisem (5 serwerów i licencji na JBoos, VM, OS) – ok. 0,62 mln PLN. W sumie szacunek łącznych kosztów wyniesie ok. 4,46 mln zł (w 1 roku, tj. w 2018 r. – ok. 1,97 mln zł, w kolejnych latach – od ok. 0,14 mln zł do ok. 1,23 mln zł rocznie[2)]). Ponadto GIIF będzie zobowiązany – w ramach obowiązku szkolenia instytucji obowiązanych z zakresu zasad przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, w związku z nowymi przepisami w tym obszarze – do przygotowania nowego kursu e-learningowego. Wg danych dot. kosztów do tej pory prowadzonego kursu e-learningowego wydatek na cel zamknie się łączną kwotą ok. 0,66 mln zł w ciągu 10 lat (w 1 roku, tj. w 2018 r. – ok. 0,13 mln zł na przygotowanie kursu oraz ok. 0,03 mln zł na jego administrowanie do końca tego roku + od ok. 0,05 mln zł do ok. 0,06 mln zł rocznie na jego administrowanie w następnych latach[3)]). Dodatkowo przewiduje się publikację poradnika dla instytucji obowiązanych i jednostek współpracujących nt. przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu (najprawdopodobniej w 2018 r.), którego koszt wyniesie ok. 45 tys. zł. Łącznie ww. koszty wyniosą ok. 43,1 mln zł w ciągu 10 lat[4)]. Oprócz ww. kosztów należy rozważyć ewentualne koszty związane z unowocześnieniem oprogramowania analitycznego, których szacunek na obecnym etapie nie został jeszcze wyliczony. Projekt ustawy, przez nowelizację ustawy o stowarzyszeniach, rozszerza także uprawnienia starostów w zakresie kontroli stowarzyszeń. W przypadku niektórych starostw powiatowych, posiadających na swoim terenie wiele takich podmiotów, może pojawić się konieczność zwiększenia zatrudnienia w celu zapewnienia efektywnej realizacji tego uprawnienia. Projekt nowej *ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu* określa – zgodnie z przepisami dyrektywy 2015/849 – zasady nakładania kar pieniężnych na instytucje obowiązane za brak wypełniania obowiązków nałożonych ustawą, a w szczególności ich wysokość. Do tej pory *ustawa z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu* wskazywała, że ich wysokość nie mogła przekroczyć limitu 750 000 zł (a w przypadku niezapewnienia pracownikom odpowiedniego szkolenia – w wysokości nie większej niż 100 000 zł). Przepisy nowej ustawy określają nowe maksymalne wysokości kar pieniężnych. W przypadku niektórych instytucji obowiązanych, posiadających osobowość prawną i należących do określonych w przepisach kategorii instytucji obowiązanych, maksymalna kara pieniężna może osiągnąć nawet wysokość odpowiadającą równowartości 5 000 000 euro lub 10% przychodu wykazanego w ostatnim zatwierdzonym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy lub w ostatnim skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, w przypadku instytucji objętych skonsolidowanym sprawozdaniem finansowym grupy kapitałowej. Trudno jednak przewidzieć, ile instytucji będzie obowiązanych rokrocznie naruszać obowiązki wynikające z ww. ustawy i jaki zakres będą miały te naruszenia. Tym samym trudno jest oszacować ewentualne dochody Skarbu Państwa z tytułu tych kar (zwłaszcza jeśli weźmie się

[2)] Przy uwzględnieniu wskaźnika – CPI (Wytyczne dotyczące stosowania jednolitych wskaźników makroekonomicznych będących podstawą oszacowania skutków finansowych projektowanych ustaw Aktualizacja – październik 2016 r., wydane przez Ministra Rozwoju i Finansów).

[3)] jw.

[4)] Po zaokrągleniu do 1 miejsca po przecinku.

	pod uwagę zmiany w katalogu instytucji obowiązanych oraz fakt, że w przypadku osób prawnych ich maksymalna wysokość kary pieniężnej będzie odnosić się do wysokości ich obrotu). Ponadto nowa ustawa daje prawo do nakładania na instytucje obowiązane kar administracyjnych, innych niż kary pieniężne.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0–10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2017 r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0,0	0,4	2,0	2,0	2,2	2,5	20,5
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Projekt nowej *ustawy* uszczegóławia obowiązki tzw. instytucji obowiązanych. Przede wszystkim określa zakres i okoliczności stosowania środków bezpieczeństwa finansowego, a także rodzaje informacji udostępnianych GIIF (przy czym – w porównaniu do przepisów *ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu* – ogranicza kategorie tzw. transakcji ponadprogowych). Ponadto precyzuje zasady realizowania szczególnych środków ograniczających przeciwko osobom, grupom i podmiotom.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Jw. Dodatkowo projekt nowej ustawy dodaje też nowe kategorie instytucji obowiązanych (wskazanych w art. 2 ust. 1 pkt 12, 16, 24 i 25) oraz rozszerza jedną z obecnie istniejących kategorii instytucji obowiązanych (wskazaną w projekcie w art. 2 ust 1 pkt 23), co prawdopodobnie będzie miało wpływ na zwiększenie wiarygodności ich działalności.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
Niemierzalne								

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	**Dot. wskazanych skutków na rodzinę, obywateli oraz gospodarstwa domowe** Powyżej wskazano szacunki dot. dochodów netto z wynagrodzeń, które byłyby wypłacane nowym pracownikom jednostki nadzorowanej przez GIIF, o których mowa w pkt 6. **Dodatkowe informacje** Przepisy nowej ustawy będą miały wpływ na funkcjonowanie instytucji obowiązanych, które będą musiały przystosować swoje systemy informatyczne do generowania i przekazywania informacji do GIIF wg nowych zasad. Z uwagi na szeroki katalog tych instytucji, reprezentujący zarówno sektor finansowy i niefinansowy, jak również różnorodność ich systemów informatycznych oraz sposób administrowania nimi (bezpośrednio lub pośrednio – w formie outsourcingu), trudno jest ocenić łączne koszty ich dostosowania do zmienionych obowiązków. Biorąc pod uwagę, że część instytucji obowiązanych, zwłaszcza należących do nowych kategorii instytucji obowiązanych wprowadzonych przepisami projektu nowej ustawy lub też do sektora mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw, może mieć pewne trudności w wypełnianiem obowiązków z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, planuje się przygotowanie nowego kursu e-learningowego, który pomoże w zrozumieniu przepisów nowej ustawy oraz w ich stosowaniu w praktyce. Podobnie jak do tej pory przewiduje się również wydawanie komunikatów i wyjaśnień z zakresu objętego ustawą, publikowanych na stronie internetowej Ministerstwa Finansów, w zakładce poświęconej działalności GIIF. Jakkolwiek projekt nowej ustawy przewiduje kary za brak realizacji przez instytucje obowiązane obowiązków z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, to jednak ich katalog został poszerzony o kary mniej restrykcyjne niż do tej pory (tj. o publikację w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra

	właściwego do spraw finansów publicznych informacji o instytucji obowiązanej oraz zakresie naruszenia przepisów ustawy czy też nakaz zaprzestania podejmowania przez instytucję obowiązaną określonych czynności). Planuje się też wydanie nowego podręcznika dla instytucji obowiązanych i jednostek współpracujących, mającego za zadanie szersze przedstawienie zagadnień z obszaru przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Ponadto choć limit kar pieniężnych został zwiększony zgodnie z przepisami dyrektywy 2015/849, to jednak wprowadzono również przepis umożliwiający odstąpienie od nałożenia kary administracyjnej, w szczególnie uzasadnionych przypadkach.

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy

Komentarz:
Projekt ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu z jednej strony zmniejsza liczbę obowiązków spoczywających na instytucjach obowiązanych (zwłaszcza w zakresie posiadania przez instytucje obowiązane wydzielonego rejestru transakcji) i usprawnia powinności dotyczące raportowania transakcji do GIIF (w szczególności tzw. transakcji podejrzanych). Dodatkowo precyzuje obowiązki instytucji obowiązanych, które obecnie są już wykonywane na podstawie przepisów *ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu*, tj. dotyczące:

- raportowania transakcji tzw. ponadprogowych (jakkolwiek na innych niż do tej pory zasadach, m.in. ograniczono rodzaje tych transakcji),
- wstrzymań transakcji i blokad rachunków w związku z uzasadnionym podejrzeniem prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.

Z drugiej strony projekt ww. ustawy przewiduje – w związku z implementacją przepisów dyrektywy 2015/849 – nowe obowiązki dla instytucji obowiązanych w zakresie sporządzania i aktualizowania przez instytucje obowiązane oceny ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu, a także obowiązki dla spółek prawa handlowego w zakresie przekazywania informacji do Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych.
Dodatkowo – zgodnie z zasadami międzynarodowymi i przepisami dyrektywy 2015/849 – nakłada się na GIIF obowiązek przygotowania i aktualizowania we współpracy z Komitetem Bezpieczeństwa Finansowego krajowej oceny ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu. Na jej podstawie będzie następnie opracowywana strategia zawierająca plan działań mających na celu ulepszanie krajowego systemu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.
Projekt nowej ustawy przewiduje również zmiany w zakresie stosowania szczególnych środków ograniczających, które także mają na celu lepsze ich dopasowanie do rekomendacji międzynarodowych.

9. Wpływ na rynek pracy

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☒ informatyzacja ☐ zdrowie

Omówienie wpływu	Planuje się, że przeważająca większość informacji, o których mowa w projektowanej ustawie, będzie dystrybuowana elektronicznie między nadawcą a odbiorcą.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Przewiduje się, że większość przepisów ustawy wejdzie w życie po upływie 3 miesięcy od opublikowania ustawy. Przepisy dot. Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych wejdą w życie po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia.
Ponadto przewidziano 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy na przygotowanie pierwszej krajowej oceny ryzyka prania pieniędzy i finansowania terroryzmu. Równocześnie instytucje obowiązane będą miały 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy na przygotowanie swoich ocen ryzyka w tym obszarze.
Przyjęto założenie, że do czasu wejścia w życie rozporządzeń, o których mowa w art. 79 ust. 3 i art. 93 projektu ustawy, zawiadomienia i informacje oraz dokumenty instytucje obowiązane będą przekazywać do GIIF na piśmie lub za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej, po uprzednim uzgodnieniu z GIIF warunków organizacyjno-technicznych. Podobnie będzie w przypadku przekazywania potwierdzeń, o których mowa w art. 86 ust. 3 projektu ustawy, żądań, o których mowa w art. 86 ust. 5 i w art. 87 ust. 1, a także zwolnień, o których mowa w art. 86 ust. 6.
Dotychczasowe przepisy wykonawcze dot. przekazywania informacji o środkach pieniężnych wywożonych z UE i wwożonych do UE, wydane na podstawie art. 15a ust. 6 *ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finasowaniu terroryzmu*, zachowają moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 85 ust. 4 projektu ustawy (nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy).
Legitymacje służbowe, o których mowa w art. 21 *ustawy z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finasowaniu terroryzmu*, zachowują ważność do czasu wydania nowych (nie dłużej jednak niż przez 3 lata od dnia wejścia w życie ustawy).
Zakłada się także, że do:

- postępowań w sprawie wstrzymania transakcji lub blokady rachunku,
- zwolnienia wartości majątkowych, zamrożonych przed dniem wejścia w życie ustawy,
- kontroli instytucji obowiązanych,
- postępowań w sprawie nałożenia kar pieniężnych,

wszczętych (i niezakończonych) przed dniem wejścia w życie ustawy będą stosowane przepisy dotychczas obowiązujące.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Projekt nowej *ustawy* zmienia zasady funkcjonowania krajowego systemu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.
Efekty tych zmian będą brane pod uwagę przy dokonywaniu oceny ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu, o którym mowa w przepisach rozdziału 4. Zgodnie z projektem nowej ustawy – pierwsza taka ocena zostanie przeprowadzona w ciągu 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Raport z konsultacji publicznych i opiniowania ustawy *o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (UC52)*

Projekt *ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu,* pismem z dnia 4 maja 2017 r. został skierowany do konsultacji publicznych i opiniowania. Projekt został również udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

Uwagi do projektu zgłosiły następujące podmioty:

1) Electronic Money Association (uwagi przesłane w wersji angielskiej; zostały uwzględnione w projekcie ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, natomiast nie dokonano ich tłumaczenia i nie ujęto ich w tabeli),
2) Endered Polska sp. z o. o.,
3) Fundacja Rozwoju Obrotu Bezgotówkowego,
4) Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych,
5) Giełdę Papierów Wartościowych,
6) Izba Domów Maklerskich,
7) Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami,
8) Komisję Nadzoru Finansowego,
9) Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego,
10) Krajowa Radę Komorniczą,
11) Krajową Radę Notarialną,
12) Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową,
13) Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych,
14) Krajowy Związek Banków Spółdzielczych,
15) Krzysztof Rożko i Wspólnicy Kancelaria Prawna sp. k.,
16) Lewiatan,
17) Mastercard Europe, Branch Office Poland,
18) Naczelną Radę Adwokacką,
19) Narodowy Bank Polski,
20) Ogólnopolska Federacja Organizacji Pozarządowych,
21) Polską Izbę Ubezpieczeń,

22) Polską Organizację Niebankowych Instytucji Płatności,
23) Stowarzyszenie Compliance Polska,
24) Strumień Blockchain i Kryptowaluty (Beata Marek),
25) Związek Banków Polskich.

W dniu 15 maja 2017 r. zostało zgłoszone zainteresowanie pracami nad projektem ustawy w trybie przepisów ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa.

Zgłoszone zastrzeżenia dotyczyły przede wszystkim następujących kwestii:

1) zakresu katalogu instytucji obowiązanych,
2) definicji,
3) określenia zakresu współpracy przy sporządzaniu krajowej oceny ryzyka,
4) zakresu stosowanych przez instytucje obowiązane środków bezpieczeństwa finansowego,
5) zakresu danych wymaganych przy identyfikacji i weryfikacji klienta, beneficjenta rzeczywistego,
6) zakresu stosowania uproszczonych i wzmożonych środków bezpieczeństwa finansowego,
7) katalogu podmiotów obowiązanych, formy i terminu do zgłaszania informacji o beneficjencie rzeczywistym do Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych,
8) terminu i zakresu informacji o transakcjach przekazywanych przez instytucje obowiązane do GIIF,
9) doprecyzowania przesłanek do stosowania blokady rachunków i wstrzymania transakcji,
10) doprecyzowania zakresu kontroli, terminu jej wszczęcia oraz uprawnień przysługujących kontrolerowi,
11) określenia katalogu czynów zabronionych podlegających karze administracyjnej i jej wysokości kar,
12) terminu wejścia w życie ustawy.

Zgłoszone uwagi zostały poddane szczegółowej analizie i w zasadniej mierze uwzględnione zostały przy konstruowaniu nowej wersji projektu.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych i opiniowania wraz ze stanowiskiem Ministra Rozwoju i Finansów zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji (https://legislacja.rcl.gov.pl/docs//2/12298001/12431412/12431413/dokument298705.pdf)

TABELA ZGODNOŚCI						
TYTUŁ PROJEKTU	Ustawa o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu					
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.Urz.UE L 141 z 05.06.2015, str. 73).					
WYJAŚNIENIE TERMINU WEJŚCIA W ŻYCIE PROJEKTU	Termin wejścia w życie uwzględnia konieczność podjęcia niezbędnych działań zarówno przez organy informacji finansowej, jak i instytucje obowiązane w celu wdrożenia procedur koniecznych do prawidłowej realizacji obowiązków przewidzianych w projekcie.					
l.p.	**jednostka redakcyjna**	**treść przepisu UE**	**konieczność wdrożenia [T/N]**	**jednostka redakcyjna**	**treść przepisu/przepisów projektu ustawy**	**uzasadnienie**
1	art. 1	1. Celem niniejszej dyrektywy jest zapobieganie wykorzystywaniu unijnego systemu finansowego do prania pieniędzy i finansowania terroryzmu. 2. Państwa członkowskie zapewniają obowiązywanie zakazu prania pieniędzy i finansowania terroryzmu. 3. Na użytek niniejszej dyrektywy za pranie pieniędzy uznaje się następujące czyny popełnione umyślnie: a) konwersję lub przekazywanie mienia, ze świadomością, że pochodzi ono z działalności przestępczej lub z udziału w takiej działalności, w celu ukrywania lub zatajania nielegalnego pochodzenia tego mienia lub udzielenia pomocy dowolnej osobie, która bierze udział w takiej działalności, dla umożliwienia tej osobie uniknięcia konsekwencji prawnych takiego działania; b) ukrycie lub zatajenie prawdziwego charakteru	N		Art. 299. § 1. Kto środki płatnicze, instrumenty finansowe, papiery wartościowe, wartości dewizowe, prawa majątkowe lub inne mienie ruchome lub nieruchomości, pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego, przyjmuje, posiada, używa, przekazuje lub wywozi za granicę, ukrywa, dokonuje ich transferu lub konwersji, pomaga do przenoszenia ich własności lub posiadania albo podejmuje inne czynności, które mogą udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępnego pochodzenia lub miejsca umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przepadku, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.	Przestępstwo prania pieniędzy oraz przestępstwo finansowania terroryzmu są stypizowane odpowiednio w art. 299 oraz art.165a Kodeksu karnego.

		mienia, jego źródła, miejsca położenia, rozporządzania nim, przemieszczania, praw odnoszących się do mienia lub własności mienia, ze świadomością, że mienie to pochodzi z działalności przestępczej lub z udziału w takiej działalności; c) nabycie, posiadanie lub użytkowanie mienia, ze świadomością w momencie jego otrzymania, że mienie to pochodzi z działalności przestępczej lub z udziału w takiej działalności; d) udział lub współdziałanie w popełnieniu, usiłowanie popełnienia oraz pomocnictwo, podżeganie, ułatwianie oraz doradzanie przy popełnieniu któregokolwiek z czynów, o których mowa w lit. a), b) i c). 4. Pranie pieniędzy zachodzi również w przypadku, gdy działania, w ramach których uzyskano mienie mające stać się przedmiotem prania, miały miejsce na terytorium innego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego. 5. Na użytek niniejszej dyrektywy "finansowanie terroryzmu" oznacza bezpośrednie lub pośrednie dostarczanie lub gromadzenie środków finansowych wszelkimi sposobami z zamiarem ich użycia lub ze świadomością, że mają zostać użyte, w całości lub w części, w celu popełnienia któregokolwiek z przestępstw określonych w art. 1-4 decyzji ramowej Rady 2002/475/WSiSW. 6. Świadomość, zamiar lub cel stanowiące znamiona działań, o których mowa w ust. 3 i 5 mogą zostać ustalone na podstawie obiektywnych okoliczności faktycznych.			§ 2. Karze określonej w § 1 podlega, kto będąc pracownikiem lub działając w imieniu lub na rzecz banku, instytucji finansowej lub kredytowej lub innego podmiotu, na którym na podstawie przepisów prawa ciąży obowiązek rejestracji transakcji i osób dokonujących transakcji, przyjmuje, wbrew przepisom, środki płatnicze, instrumenty finansowe, papiery wartościowe, wartości dewizowe, dokonuje ich transferu lub konwersji, lub przyjmuje je w innych okolicznościach wzbudzających uzasadnione podejrzenie, że stanowią one przedmiot czynu określonego w § 1, lub świadczy inne usługi mające ukryć ich przestępne pochodzenie lub usługi w zabezpieczeniu przed zajęciem. § 3. (uchylony). § 4. (uchylony). § 5. Jeżeli sprawca dopuszcza się czynu określonego w § 1 lub 2, działając w porozumieniu z innymi osobami, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10. § 6. Karze określonej w § 5 podlega sprawca, jeżeli dopuszczając się czynu określonego w § 1 lub 2, osiąga znaczną korzyść majątkową. § 6a. Kto czyni przygotowania do przestępstwa określonego w § 1 lub 2, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. § 7. W razie skazania za przestępstwo określone w § 1 lub 2, sąd orzeka przepadek przedmiotów pochodzących bezpośrednio albo pośrednio z przestępstwa, a także korzyści z tego przestępstwa lub ich równowartość, chociażby nie stanowiły one własności sprawcy. Przepadku	

					nie orzeka się w całości lub w części, jeżeli przedmiot, korzyść lub jej równowartość podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi. § 8. Nie podlega karze za przestępstwo określone w § 1 lub 2, kto dobrowolnie ujawnił wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz okoliczności jego popełnienia, jeżeli zapobiegło to popełnieniu innego przestępstwa; jeżeli sprawca czynił starania zmierzające do ujawnienia tych informacji i okoliczności, sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary. Art. 165a. § 1. Kto gromadzi, przekazuje lub oferuje środki płatnicze, instrumenty finansowe, papiery wartościowe, wartości dewizowe, prawa majątkowe lub inne mienie ruchome lub nieruchomości w zamiarze sfinansowania przestępstwa o charakterze terrorystycznym lub przestępstwa, o którym mowa w art. 120, art. 121, art. 136, art. 166, art. 167, art. 171, art. 252, art. 255a lub art. 259a, podlega karze pozbawienia wolności od lat 2 do 12. § 2. Tej samej karze podlega, kto udostępnia mienie określone w § 1 zorganizowanej grupie lub związkowi mającym na celu popełnienie przestępstwa, o którym mowa w tym przepisie, osobie biorącej udział w takiej grupie lub związku lub osobie, która ma zamiar popełnienia takiego przestępstwa. § 3. Kto, nie będąc do tego obowiązany na mocy ustawy, pokrywa koszty związane z	

					zaspokojeniem potrzeb lub wykonaniem zobowiązań finansowych grupy, związku lub osoby, o których mowa w § 2, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. § 4. Tej samej karze podlega sprawca czynu określonego w § 1 lub 2, który działa nieumyślnie.	
2	art. 2 ust. 1	1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do następujących podmiotów zobowiązanych: 1) instytucji kredytowych; 2) instytucji finansowych; 3) następujących osób fizycznych lub prawnych podczas wykonywania ich działalności zawodowej: a) biegłych rewidentów, zewnętrznych księgowych i doradców podatkowych; b) notariuszy oraz innych przedstawicieli wolnych zawodów prawniczych, gdy uczestniczą, działając w imieniu i na rzecz swojego klienta, w dowolnych transakcjach finansowych lub transakcjach dotyczących nieruchomości lub gdy udzielają klientowi pomocy w planowaniu lub przeprowadzaniu transakcji dotyczących: (i) kupna i sprzedaży nieruchomości lub podmiotów gospodarczych; (ii) zarządzania pieniędzmi, papierami wartościowymi lub innymi aktywami klienta; (iii) otwierania rachunków bankowych, rachunków oszczędnościowych lub rachunków papierów wartościowych i zarządzania tymi rachunkami; (iv) organizacji wkładu niezbędnego do tworzenia spółek, prowadzenia przez nie działalności lub zarządzania nimi; (v) tworzenia trustów, spółek, fundacji lub podobnych struktur, prowadzenia przez nie działalności lub zarządzania nimi;	T	art. 2 ust. 1 pkt 1-11, 13-20, 23-25	**Art. 2.** 1. Instytucjami obowiązanymi są: 1) banki krajowe, oddziały banków zagranicznych, oddziały instytucji kredytowych, instytucje finansowe mające siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz oddziały instytucji finansowych niemających siedziby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1876, 2361 i 2491); 2) spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe oraz Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa, w rozumieniu ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2065, 2486 i 2491); 3) krajowe instytucje płatnicze, krajowe instytucje pieniądza elektronicznego, oddziały unijnych instytucji płatniczych, oddziały unijnych i zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego, biura usług płatniczych oraz agenci rozliczeniowi, w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2003); 4) firmy inwestycyjne, banki powiernicze w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z	

		c) podmiotów świadczących usługi na rzecz trustów lub spółek, nieobjętych lit. a) lub b); d) pośredników w obrocie nieruchomościami; e) innych osób prowadzących handel towarami w zakresie, w jakim płatności są dokonywane lub otrzymywane w gotówce w kwocie 10 000 EUR lub wyższej, bez względu na to, czy transakcja jest przeprowadzana jako pojedyncza operacja czy kilka operacji, które wydają się być ze sobą powiązane; f) podmiotów świadczących usługi w zakresie gier hazardowych			2017 r. poz. 1768, 2486 i 2491) oraz oddziały zagranicznych firm inwestycyjnych w rozumieniu tej ustawy, prowadzące działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; 5) zagraniczne osoby prawne prowadzące na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność maklerską, w tym prowadzące taką działalność w formie oddziału, oraz towarowe domy maklerskie w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1127, 1089 i 2491), a także spółki handlowe, o których mowa w art. 50a tej ustawy; 6) spółki prowadzące rynek regulowany – w zakresie, w jakim prowadzą platformę aukcyjną, o której mowa w art. 3 pkt 10a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi; 7) fundusze inwestycyjne, alternatywne spółki inwestycyjne, towarzystwa funduszy inwestycyjnych, zarządzający ASI, oddziały spółek zarządzających oraz oddziały zarządzających z UE znajdujące się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w rozumieniu ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 56); 8) zakłady ubezpieczeń wykonujące działalność, o której mowa w dziale I załącznika do ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1170, 1089, 1926, 2102 i 2486 oraz z 2018 r. poz. 8), w tym krajowe zakłady ubezpieczeń, główne oddziały	

					zagranicznych zakładów ubezpieczeń z siedzibą w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej oraz oddziały zagranicznych zakładów ubezpieczeń mających siedzibę w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej; 9) pośrednicy ubezpieczeniowi wykonujący czynności pośrednictwa ubezpieczeniowego w zakresie ubezpieczeń wymienionych w dziale I załącznika do ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej oraz oddziały zagranicznych pośredników wykonujących takie czynności mające siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z wyłączeniem agenta ubezpieczeniowego, który jest agentem ubezpieczeniowym wykonującym czynności pośrednictwa ubezpieczeniowego na rzecz jednego zakładu ubezpieczeń w zakresie tego samego działu zgodnie z załącznikiem do ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej oraz nie pobiera od klienta składki ubezpieczeniowej, ani od zakładu ubezpieczeń kwot należnych klientowi; 10) Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. oraz spółka, której Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. przekazał wykonywanie czynności z zakresu, o którym mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, w zakresie w jakim prowadzą rachunki papierów wartościowych lub rachunki zbiorcze;	

					11) przedsiębiorcy prowadzący działalność kantorową w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 679), inni przedsiębiorcy świadczący usługę wymiany walut lub usługę pośrednictwa w wymianie walut, niebędący innymi instytucjami obowiązanymi, oraz oddziały przedsiębiorców zagranicznych prowadzących taką działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; 13) notariusze w zakresie czynności dokonywanych w formie aktu notarialnego, obejmujących: a) przeniesienie własności wartości majątkowej, w tym sprzedaż, zamianę lub darowiznę ruchomości lub nieruchomości, b) zawarcie umowy działu spadku, zniesienia współwłasności, dożywocia, renty w zamian za przeniesienie własności nieruchomości oraz o podział majątku wspólnego, c) przeniesienie spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu, prawa użytkowania wieczystego oraz ekspektatywy odrębnej własności lokalu, d) wniesienie wkładu niepieniężnego po założeniu spółki, e) zawarcie umowy dokumentującej wniesienie lub podwyższenie wkładów do spółki albo wniesienie lub podwyższenie kapitału zakładowego, f) przekształcenie lub połączenie spółek, g) zbycie przedsiębiorstwa, h) zbycie udziałów w spółce; 14) adwokaci, radcowie prawni, prawnicy zagraniczni, doradcy podatkowi w zakresie, w	

					jakim świadczą na rzecz klienta pomoc prawną lub czynności doradztwa podatkowego dotyczące: a) kupna lub sprzedaży nieruchomości, przedsiębiorstwa lub zorganizowanej części przedsiębiorstwa, b) zarządzania środkami pieniężnymi, instrumentami finansowymi lub innymi aktywami klienta, c) zawierania umowy o prowadzenie rachunku bankowego, rachunku papierów wartościowych lub wykonywania czynności związanych z prowadzeniem tych rachunków, d) wnoszenia wkładu do spółki kapitałowej lub podwyższenia kapitału zakładowego spółki kapitałowej, e) tworzenia, prowadzenia działalności lub zarządzania spółkami kapitałowymi lub trustami - z wyjątkiem radców prawnych oraz prawników zagranicznych wykonujących zawód w ramach stosunku pracy lub służby w urzędach obsługujących organy administracji publicznej, innych państwowych lub samorządowych jednostkach organizacyjnych oraz w podmiotach innych niż spółki, o których mowa w art. 8 ust. 1 pkt 1–3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 i 2400), oraz doradców podatkowych wykonujących zawód w ramach stosunku pracy w podmiotach innych niż te, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 794 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 1089); 15) doradcy podatkowi, w zakresie innych czynności doradztwa podatkowego niż	

					wymienione w pkt 14, oraz biegli rewidenci; 16) przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2168, 2290 i 2486), niebędący innymi instytucjami obowiązanymi, świadczący usługi polegające na: a) tworzeniu osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, b) pełnieniu funkcji członka zarządu lub umożliwianiu innej osobie pełnienia tej funkcji lub podobnej funkcji w osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, c) zapewnianiu siedziby, adresu prowadzenia działalności lub adresu korespondencyjnego oraz innych pokrewnych usług dla osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, d) działaniu lub umożliwieniu innej osobie działania, jako powiernik trustu, który powstał w drodze czynności prawnej, e) działaniu lub umożliwieniu innej osobie działania, jako osoba wykonująca prawa z akcji lub udziałów na rzecz podmiotu innego niż spółka notowana na rynku regulowanym podlegającym wymogom dotyczącym ujawniania informacji zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub podlegająca równoważnym standardom międzynarodowym; 17) podmioty prowadzące działalność w zakresie usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych;	

					18) pośrednicy w obrocie nieruchomościami; 19) operatorzy pocztowi w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1481); 20) podmioty prowadzące działalność w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych, gier w karty i gier na automatach, w rozumieniu ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 165). 23) przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej w zakresie, w jakim przyjmują lub dokonują płatności za towary w gotówce o wartości równej lub przekraczającej równowartość 10 000 euro, bez względu na to, czy transakcja jest przeprowadzana jako pojedyncza operacja, czy kilka operacji, które wydają się być ze sobą powiązane; 24) przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej w zakresie, w jakim prowadzą działalność polegającą na udostępnianiu skrytek sejfowych oraz oddziały przedsiębiorców zagranicznych prowadzące taką działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; 25) instytucje pożyczkowe w rozumieniu ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2016 r. poz. 1528 oraz z 2017 r. poz. 819).	
3	art. 2 ust. 2-9	2. Z wyjątkiem kasyn i po przeprowadzeniu stosownej oceny ryzyka, państwa członkowskie mogą zdecydować o wyłączeniu w całości lub w części podmioty świadczące określone usługi w zakresie gier hazardowych z krajowych przepisów transponujących	N			

		niniejszą dyrektywę na podstawie wykazanego niskiego ryzyka, z jakim wiąże się charakter i, w stosownych przypadkach, skala funkcjonowania takich usług. Pośród czynników uwzględnianych w dokonywanych przez nie ocenach ryzyka państwa członkowskie oceniają stopień podatności mających zastosowanie transakcji, w tym w odniesieniu do stosowanych metod płatności. W swojej ocenie ryzyka państwa członkowskie wskazują, w jaki sposób uwzględniły wszelkie stosowne ustalenia w sprawozdaniach wydanych przez Komisję na mocy art. 6. O każdej decyzji podjętej przez dane państwo członkowskie na mocy akapitu pierwszego powiadamia się Komisję, a powiadomieniu towarzyszy uzasadnienie, którego podstawą jest szczegółowa ocena ryzyka. Komisja informuje o przedmiotowej decyzji pozostałe państwa członkowskie. 3. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o wyłączeniu z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy osób, które prowadzą działalność finansową w sposób sporadyczny lub w bardzo ograniczonym zakresie, gdy występuje niewielkie ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, pod warunkiem że spełnione są wszystkie następujące kryteria: a) działalność finansowa jest ograniczona w ujęciu bezwzględnym; b) działalność finansowa ma ograniczony zakres pod względem transakcji; c) działalność finansowa nie jest główną działalnością takich osób; d) działalność finansowa jest działalnością pomocniczą bezpośrednio związaną z główną działalnością takich osób;				

		e) główna działalność takich osób nie jest działalnością, o której mowa w ust. 1 pkt 3 lit. a)-d) lub f); f) działalność finansowa wykonywana jest wyłącznie na rzecz klientów korzystających z głównej działalności takich osób i zasadniczo nie jest oferowana na szerszą skalę. Akapit pierwszy nie ma zastosowania do osób prowadzących działalność w zakresie świadczenia usług przekazu pieniężnego w rozumieniu art. 4 pkt 13 dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady. 4. Na użytek ust. 3 lit. a) państwa członkowskie wymagają, aby całkowite obroty z działalności finansowej nie przekraczały określonego progu, który musi być wystarczająco niski. Próg ten ustalany jest na szczeblu krajowym, a jego poziom jest zróżnicowany w zależności od rodzaju działalności finansowej. 5. Na użytek ust. 3 lit. b) państwa członkowskie stosują maksymalny próg w odniesieniu do każdego klienta i każdej transakcji, bez względu na to, czy transakcja jest przeprowadzana jako pojedyncza operacja czy kilka operacji, które wydają się być ze sobą powiązane. Ten maksymalny próg ustalany jest na szczeblu krajowym dla poszczególnych rodzajów działalności finansowej. Jest on wystarczająco niski w celu zapewnienia, by dane rodzaje transakcji stanowiły niepraktyczną i nieefektywną metodę prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, i nie przekracza 1 000 EUR. 6. Do celów ust. 3 lit. c) państwa członkowskie wymagają, aby obroty z działalności finansowej nie przekraczały 5 % całkowitych obrotów danej osoby fizycznej lub prawnej. 7. Oceniając ryzyko prania pieniędzy lub finansowania				

		terroryzmu na użytek niniejszego artykułu, państwa członkowskie zwracają szczególną uwagę na wszelką działalność finansową, w odniesieniu do której, ze względu na jej charakter, uznaje się za szczególnie prawdopodobne wykorzystywanie jej lub nadużywanie jej do celów prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. 8. Decyzje podjęte przez państwa członkowskie na mocy ust. 2 muszą zawierać uzasadnienie. Państwa członkowskie mogą zdecydować o cofnięciu takich decyzji w razie zmiany okoliczności. Informują one Komisję o każdej takiej decyzji. Komisja powiadamia o takich decyzjach pozostałe państwa członkowskie. 9. Państwa członkowskie wprowadzają monitorowanie oparte na analizie ryzyka lub stosują inne odpowiednie środki w celu zapewnienia, by wyłączenie przyznane decyzją przyjętą na podstawie niniejszego artykułu nie było nadużywane.				
4	art. 3 pkt. 1	1) "instytucja kredytowa" oznacza instytucję kredytową, zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013, w tym jej oddziały, zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 17 tego rozporządzenia, znajdujące się w Unii, bez względu na to, czy siedziba zarządu tej instytucji znajduje się w obrębie Unii czy w państwie trzecim	T	art. 2 ust. 1 pkt 1	1) banki krajowe, oddziały banków zagranicznych, oddziały instytucji kredytowych, instytucje finansowe mające siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz oddziały instytucji finansowych niemających siedziby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1876, 2361 i 2491);	Art. 3 pkt 1 Dyrektywy 2015/849 zawiera definicję „instytucji kredytowej” i doprecyzowuje regulację art. 2 ust. 1 pkt 1 Dyrektywy 2015/849.
5	art. 3 pkt 2	2) "instytucja finansowa" oznacza: a) przedsiębiorstwo inne niż instytucja kredytowa, które prowadzi co najmniej jeden z rodzajów działalności wymienionych w pkt 2-12 oraz w pkt 14 i 15 załącznika I do dyrektywy Parlamentu	T	art. 2 ust. 1 pkt 1-5, pkt 7-11 oraz pkt 24 i 25	1) banki krajowe, oddziały banków zagranicznych, oddziały instytucji kredytowych, instytucje finansowe mające siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz oddziały instytucji finansowych niemających	Instytucjami finansowymi w rozumieniu Dyrektywy 2015/849 są

		Europejskiego i Rady 2013/36/UE [23] , w tym działalność kantorów wymiany walut; b) zakład ubezpieczeń, zgodnie z definicją w art. 13 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE [24] , w zakresie, w jakim prowadzi on działalność dotyczącą ubezpieczeń na życie objętą przepisami tej dyrektywy; c) przedsiębiorstwo inwestycyjne, zgodnie z definicją w art. 4 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady [25] ; d) przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania wprowadzające do obrotu swoje jednostki lub akcje; e) pośrednik ubezpieczeniowy, zgodnie z definicją w art. 2 pkt 5 dyrektywy 2002/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady [26] , gdy działa on w odniesieniu do usług ubezpieczenia na życie i innych usług związanych z inwestycjami, z wyjątkiem zależnych pośredników ubezpieczeniowych, zdefiniowanych w pkt 7 tego artykułu; f) znajdujące się w Unii oddziały instytucji finansowych, o których mowa w lit. a)-e), posiadające siedziby zarządu w państwie członkowskim lub w państwie trzecim;			siedziby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1876, 2361 i 2491); 2) spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe oraz Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa, w rozumieniu ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2065, 2486 i 2491); 3) krajowe instytucje płatnicze, krajowe instytucje pieniądza elektronicznego, oddziały unijnych instytucji płatniczych, oddziały unijnych i zagranicznych instytucji pieniądza elektronicznego, biura usług płatniczych oraz agenci rozliczeniowi, w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2003); 4) firmy inwestycyjne, banki powiernicze w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1768, 2486 i 2491) oraz oddziały zagranicznych firm inwestycyjnych w rozumieniu tej ustawy, prowadzące działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; 5) zagraniczne osoby prawne prowadzące na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność maklerską, w tym prowadzące taką działalność w formie oddziału, oraz towarowe domy maklerskie w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1127, 1089 i 2491), a także spółki handlowe, o których mowa w art. 50a tej ustawy;	instytucje obowiązane wskazane w art. 2 ust. 1 pkt 1-5, pkt 7-11, pkt 24 i 25

					6) spółki prowadzące rynek regulowany – w zakresie, w jakim prowadzą platformę aukcyjną, o której mowa w art. 3 pkt 10a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi; 7) fundusze inwestycyjne, alternatywne spółki inwestycyjne, towarzystwa funduszy inwestycyjnych, zarządzający ASI, oddziały spółek zarządzających oraz oddziały zarządzających z UE znajdujące się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w rozumieniu ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 1896, z późn. zm.); 8) zakłady ubezpieczeń wykonujące działalność, o której mowa w dziale I załącznika do ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1170, 1089, 1926, 2102 i 2486 oraz z 2018 r. poz. 8), w tym krajowe zakłady ubezpieczeń, główne oddziały zagranicznych zakładów ubezpieczeń z siedzibą w państwie niebędącym państwem członkowskim Unii Europejskiej oraz oddziały zagranicznych zakładów ubezpieczeń mających siedzibę w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej; 9) pośrednicy ubezpieczeniowi wykonujący czynności pośrednictwa ubezpieczeniowego w zakresie ubezpieczeń wymienionych w dziale I załącznika do ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej oraz oddziały zagranicznych pośredników	

					wykonujących takie czynności mające siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, z wyłączeniem agenta ubezpieczeniowego, który: a) nie jest agentem ubezpieczeniowym wykonującym czynności pośrednictwa ubezpieczeniowego na rzecz więcej niż jednego zakładu ubezpieczeń w zakresie tego samego działu zgodnie z załącznikiem do ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, b) nie pobiera od klienta składki ubezpieczeniowej, ani od zakładu ubezpieczeń kwot należnych klientowi; 10) Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. oraz spółka, której Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. przekazał wykonywanie czynności z zakresu, o którym mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, w zakresie w jakim prowadzą rachunki papierów wartościowych lub rachunki zbiorcze; 11) przedsiębiorcy prowadzący działalność kantorową w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 679), inni przedsiębiorcy świadczący usługę wymiany walut lub usługę pośrednictwa w wymianie walut, niebędący innymi instytucjami obowiązanymi, oraz oddziały przedsiębiorców zagranicznych prowadzących taką działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; 24) przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej w zakresie, w jakim prowadzą	

					działalność polegającą na udostępnianiu skrytek sejfowych oraz oddziały przedsiębiorców zagranicznych prowadzące taką działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; 25) instytucje pożyczkowe w rozumieniu ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2016 r. poz. 1528).	
6	art. 3 pkt 3	3) "mienie" oznacza wszelkiego rodzaju aktywa, materialne lub niematerialne, ruchomości lub nieruchomości, rzeczowe aktywa trwałe lub wartości niematerialne i prawne oraz dokumenty lub instrumenty prawne w jakiejkolwiek formie, łącznie z elektroniczną lub cyfrową, zaświadczające o tytule prawnym do tych aktywów lub udziale w tych aktywach;	T	art. 3 ust. 2 pkt 27	27) wartościach majątkowych – rozumie się przez to prawa majątkowe lub inne mienie ruchome lub nieruchomości, środki płatnicze, instrumenty finansowe w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, inne papiery wartościowe, wartości dewizowe oraz waluty wirtualne;	
7	art.3 pkt 4	4) "działalność przestępcza" oznacza jakikolwiek przestępczy udział w popełnieniu następujących poważnych przestępstw: a) czynów określonych w art. 1-4 decyzji ramowej 2002/475/WSiSW; b) wszelkich przestępstw, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. a) Konwencji Narodów Zjednoczonych o zwalczaniu nielegalnego obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi z 1988 r.; c) działalności organizacji przestępczych, zgodnie z definicją w art. 1 wspólnego działania Rady 98/733/WSiSW; d) nadużyć finansowych, co najmniej poważnych, mających wpływ na interesy finansowe Unii, zgodnie z definicją w art. 1 ust. 1 i art. 2 ust. 1 Konwencji w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich; e) korupcji;	N			Zawarta w art. 299 Kodeksu karnego definicja przestępstwa prania pieniędzy nie określa katalogu czynów zabronionych, z których mogą pochodzić podlegające legalizacji wartości majątkowe (tzw. „all crime approach”).

		f) wszelkich przestępstw, w tym przestępstw podatkowych odnoszących się do podatków bezpośrednich i pośrednich - zgodnie z definicją w prawie krajowym państw członkowskich - których maksymalne zagrożenie karą przekracza rok pozbawienia wolności lub ograniczenia wolności, lub - w przypadku państw członkowskich, których systemy prawne określają w odniesieniu do przestępstw minimalny próg zagrożenia karą - wszystkich przestępstw, których dolna granica zagrożenia karą jest wyższa niż sześć miesięcy pozbawienia wolności lub ograniczenia wolności;				
8	art.3 pkt 5	5) "organ samorządu zawodowego" oznacza organ, który reprezentuje członków grup zawodowych i odgrywa pewną rolę w ich regulowaniu, wykonywaniu określonych funkcji w zakresie nadzoru lub monitorowania i w zapewnianiu egzekwowania dotyczących ich przepisów;	N			Organy samorządu zawodowego określone są w poszczególnych ustawach regulujący zasady wykonywania zawodów, które mogą tworzyć organy samorządu zawodowego.
9	art. 3 pkt 6	6) "beneficjent rzeczywisty" oznacza osobę fizyczną lub osoby fizyczne będące ostatecznymi właścicielami klienta lub sprawujące kontrolę nad tym klientem lub osobę fizyczną lub osoby fizyczne, w imieniu których przeprowadzana jest transakcja lub działalność i obejmuje co najmniej: a) w przypadku podmiotów o charakterze korporacyjnym: (i) osobę fizyczną lub osoby fizyczne, które	T	art. 2 ust. 2 pkt 1	1) beneficjencie rzeczywistym – rozumie się przez to osobę fizyczną lub osoby fizyczne, sprawujące bezpośrednio lub pośrednio kontrolę nad klientem poprzez posiadane uprawnienia, które wynikają z okoliczności prawnych lub faktycznych, umożliwiające wywieranie decydującego wpływu na czynności lub działania podejmowane przez klienta, lub osobę fizyczną lub osoby fizyczne, w imieniu których	

		ostatecznie są właścicielami podmiotu prawnego lub go kontrolują, bezpośrednio lub pośrednio posiadając wystarczający odsetek udziałów lub praw głosu lub udziałów własnościowych w danym podmiocie, w tym za pomocą pakietów akcji na okaziciela, lub poprzez kontrolę w inny sposób, z wyjątkiem spółek notowanych na rynku regulowanym, podlegających wymogom dotyczącym ujawniania informacji zgodnym z prawem Unii lub podlegających równoważnym standardom międzynarodowym, które zapewniają odpowiednią przejrzystość informacji na temat własności. Pakiet akcji lub udziałów wynoszący co najmniej 25 % plus jedna akcja (udział) lub udział własnościowy większy niż 25 % w podmiocie będącym klientem, posiadane przez osobę fizyczną wskazują na własność bezpośrednią. Pakiet akcji lub udziałów wynoszący co najmniej 25 % plus jedna akcja (udział) lub udział własnościowy większy niż 25 % w podmiocie będącym klientem, posiadane przez podmiot o charakterze korporacyjnym - kontrolowany przez osobę lub osoby fizyczne - lub przez liczne podmioty o charakterze korporacyjnym, kontrolowane przez tę samą osobę lub osoby fizyczne, wskazują na własność pośrednią. Powyższe stosuje się bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do zadecydowania o tym, że niższy odsetek może wskazywać na własność lub sprawowanie kontroli. Pojęcie kontroli w inny sposób można określić m.in. zgodnie z kryteriami w art. 22 ust. 1-5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE; (ii) jeżeli - po wyczerpaniu wszystkich możliwych sposobów i pod warunkiem że nie ma podstaw do podejrzeń - nie określono żadnej osoby zgodnie z ppkt (i) lub jeżeli są jakiekolwiek wątpliwości, czy			stosunki gospodarcze są nawiązywane lub przeprowadzana jest transakcja okazjonalna, w tym: a) w przypadku klienta będącego osobą prawną inną niż spółka, której papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym podlegającym wymogom ujawniania informacji wynikającym z przepisów prawa Unii Europejskiej lub odpowiadającym im przepisom prawa państwa trzeciego: – osobę fizyczną będącą udziałowcem lub akcjonariuszem klienta, której przysługuje prawo własności więcej niż 25% ogólnej liczby udziałów lub akcji tej osoby prawnej, – osobę fizyczną dysponującą więcej niż 25% ogólnej liczby głosów w organie stanowiącym klienta, także jako zastawnik albo użytkownik, lub na podstawie porozumień z innymi uprawnionymi do głosu, – osobę fizyczną sprawującą kontrolę nad osobą prawną lub osobami prawnymi, którym łącznie przysługuje prawo własności więcej niż 25% ogólnej liczby udziałów lub akcji klienta lub łącznie dysponującą więcej niż 25% ogólnej liczby głosów w organie klienta, także jako zastawnik albo użytkownik, lub na podstawie porozumień z innymi uprawnionymi do głosu, – osobę fizyczną sprawującą kontrolę nad klientem poprzez posiadanie, w stosunku do tej osoby prawnej uprawnień, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 37 lit. a-e ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2017 r. poz. 2342 i 2201), lub – osobę fizyczną zajmującą wyższe stanowisko kierownicze, w przypadku	

		określona osoba lub określone osoby są beneficjentem rzeczywistym lub beneficjentami rzeczywistymi - osobę fizyczną lub osoby fizyczne, które zajmują wyższe stanowisko kierownicze, podmioty zobowiązane przechowują dokumentację dotyczącą działań podjętych w celu określenia beneficjentów rzeczywistych na mocy ppkt (i) i niniejszej litery; b) w przypadku trustów: (i) założyciela; (ii) powiernika (powierników); (iii) sprawującego nadzór, o ile taka osoba istnieje; (iv) beneficjentów; lub - w przypadku gdy osoby fizyczne czerpiące korzyści z danego porozumienia prawnego lub podmiotu prawnego nie zostały jeszcze określone - kategorię osób, w których głównym interesie powstały lub działają dane porozumienie prawne lub podmiot prawny; (v) dowolną inną osobę fizyczną sprawującą ostateczną kontrolę nad trustem w drodze własności bezpośredniej lub pośredniej lub w inny sposób; c) w przypadku podmiotów prawnych, takich jak fundacje, oraz w przypadku porozumień prawnych podobnych do trustów - osobę fizyczną lub osoby fizyczne zajmujące stanowiska równoważne ze stanowiskami, o których mowa w lit. b), lub do nich podobne;			udokumentowanego braku możliwości ustalenia lub wątpliwości co do tożsamości osób fizycznych określonych w tiret pierwsze, drugie, trzecie i czwarte oraz w przypadku niestwierdzenia podejrzeń prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, b) w przypadku klienta będącego trustem: – założyciela, – powiernika, – nadzorcę, jeżeli został ustanowiony, – beneficjenta, – inną osobę sprawującą kontrolę nad trustem, c) w przypadku klienta będącego osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą, wobec którego nie stwierdzono przesłanek lub okoliczności mogących wskazywać na fakt sprawowania kontroli nad nim przez inną osobę fizyczną lub osoby fizyczne, przyjmuje się, że taki klient jest jednocześnie beneficjentem rzeczywistym;	
10	art. 3 pkt 7		T	art. 2 ust. 1 pkt 16	16) przedsiębiorcy w rozumieniu ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2017 r. poz. 2168 i 2290), niebędący innymi instytucjami obowiązanymi, świadczący usługi polegające na: a) tworzeniu osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej,	

					b) pełnieniu funkcji członka zarządu lub umożliwianiu innej osobie pełnienia tej funkcji lub podobnej funkcji w osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, c) zapewnianiu siedziby, adresu prowadzenia działalności lub adresu korespondencyjnego oraz innych pokrewnych usług dla osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej, d) działaniu lub umożliwieniu innej osobie działania, jako powiernik trustu, który powstał w drodze czynności prawnej, e) działaniu lub umożliwieniu innej osobie działania, jako osoba wykonująca prawa z akcji lub udziałów na rzecz podmiotu innego niż spółka notowana na rynku regulowanym podlegającym wymogom dotyczącym ujawniania informacji zgodnie z prawem Unii Europejskiej lub podlegająca równoważnym standardom międzynarodowym;	
11	art. 3 pkt 8	8) "relacje korespondenckie" oznaczają: a) świadczenie usług bankowych przez jeden bank jako "korespondenta" na rzecz innego banku jako "respondenta", w tym świadczenie usług rachunku bieżącego lub innego rachunku zobowiązań oraz usług pokrewnych, takich jak usługi związane z zarządzaniem środkami pieniężnymi, z międzynarodowymi transferami środków pieniężnych, rozliczaniem czeków, rachunkami przejściowymi oraz usługi wymiany walut; b) relacje między instytucjami kredytowymi, instytucjami finansowymi oraz między instytucjami kredytowymi i finansowymi, w tym relacje w ramach	T	art. 2 ust. 2 pkt 18	18) relacjach korespondenckich – rozumie się przez to: a) świadczenie usług bankowych przez jeden bank, jako korespondenta, na rzecz innego banku, jako respondenta, b) relacje między instytucjami kredytowymi, instytucjami finansowymi, w tym relacje, w ramach których świadczone są podobne usługi przez instytucję będącą korespondentem na rzecz instytucji będącej respondentem, oraz relacje, które zostały ustanowione na potrzeby transakcji dotyczących papierów wartościowych lub na potrzeby	

		których świadczone są podobne usługi przez instytucję będącą korespondentem na rzecz instytucji będącej respondentem, oraz relacje, które zostały ustanowione na potrzeby transakcji dotyczących papierów wartościowych lub na potrzeby transferów środków pieniężnych;			transferów środków pieniężnych;	
12	art. 3 pkt 9	9) "osoba zajmująca eksponowane stanowisko polityczne" oznacza osobę fizyczną, której powierza się lub której powierzono znaczące funkcje publiczne, w tym: a) szefów państw, szefów rządów, ministrów oraz wiceministrów lub sekretarzy stanu; b) członków parlamentu lub podobnych organów ustawodawczych; c) członków organów zarządzających partii politycznych; d) członków sądów najwyższych, trybunałów konstytucyjnych oraz innych organów sądowych wysokiego szczebla, których decyzje nie podlegają zaskarżeniu, z wyjątkiem nadzwyczajnych okoliczności; e) członków trybunałów obrachunkowych lub zarządów banków centralnych; f) ambasadorów, chargés d'affaires oraz wyższych oficerów sił zbrojnych; g) członków organów administracyjnych, zarządczych lub nadzorczych przedsiębiorstw państwowych; h) dyrektorów, ich zastępców oraz członków organów spółki lub osoby pełniące równoważną funkcję w organizacji międzynarodowej. Do żadnej z kategorii stanowisk publicznych, o których mowa w lit. a)-h), nie zalicza się urzędników średniego lub niższego szczebla;	T	art. 2 ust. 2 pkt 11	11) osobach zajmujących eksponowane stanowiska polityczne – rozumie się przez to osoby fizyczne zajmujące znaczące stanowiska lub pełniące znaczące funkcje publiczne, w tym: a) szefów państw, szefów rządów, ministrów, wiceministrów, sekretarzy stanu, podsekretarzy stanu, w tym Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Prezesa i wiceprezesa Rady Ministrów, b) członków parlamentu lub podobnych organów ustawodawczych, w tym posłów i senatorów, c) członków organów zarządzających partii politycznych, d) członków sądów najwyższych, trybunałów konstytucyjnych oraz innych organów sądowych wysokiego szczebla, których decyzje nie podlegają zaskarżeniu, z wyjątkiem trybów nadzwyczajnych, w tym sędziów Sądu Najwyższego, Trybunału Konstytucyjnego, Naczelnego Sądu Administracyjnego, wojewódzkich sądów administracyjnych oraz sędziów sądów apelacyjnych, e) członków trybunałów obrachunkowych lub zarządów banków centralnych, w tym Prezesa oraz członków Zarządu NBP, f) ambasadorów, chargés d'affaires oraz wyższych oficerów sił zbrojnych, g) członków organów administracyjnych,	

					zarządczych lub nadzorczych przedsiębiorstw państwowych, w tym dyrektorów przedsiębiorstw państwowych oraz członków zarządów i rad nadzorczych spółek z udziałem Skarbu Państwa, w których ponad połowa akcji albo udziałów należy do Skarbu Państwa lub innych państwowych osób prawnych, h) dyrektorów, zastępców dyrektorów oraz członków organów organizacji międzynarodowych lub osoby pełniące równoważne funkcje w tych organizacjach, i) dyrektorów generalnych w urzędach naczelnych i centralnych organów państwowych, dyrektorów generalnych urzędów wojewódzkich oraz kierowników urzędów terenowych organów rządowej administracji specjalnej;	
13	art. 3 pkt 10	10) "członkowie rodziny" obejmują następujące osoby: a) małżonka lub osobę uznawaną za równoważną małżonkowi osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne; b) dzieci osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne i ich małżonków lub osoby uznawane za równoważne takim małżonkom; c) rodziców osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne;	T	art. 2 ust. 2 pkt 3	3) członkach rodziny osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne – rozumie się przez to: a) małżonka lub osobę pozostającą we wspólnym pożyciu z osobą zajmującą eksponowane stanowisko polityczne, b) dziecko osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne i jego małżonka lub osoby pozostającej we wspólnym pożyciu, c) rodziców osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne;	
14	art. 3 pkt 11	11) "osoby znane jako bliscy współpracownicy" oznaczają następujące osoby: a) osoby fizyczne, o których wiadomo, że są beneficjentami rzeczywistymi podmiotów prawnych lub porozumień prawnych wspólnie z osobą zajmującą eksponowane stanowisko polityczne, lub że utrzymują dowolne inne bliskie stosunki gospodarcze z taką	T	art. 2 ust. 2 pkt 12	12) osobach znanych jako bliscy współpracownicy osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne rozumie się przez to: a) osoby fizyczne będące beneficjentami rzeczywistymi osób prawnych, jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości	

		osobą; b) osoby fizyczne będące jedynym beneficjentem rzeczywistym podmiotu prawnego lub porozumienia prawnego, o których wiadomo, że zostały utworzone w celu uzyskania faktycznej korzyści przez osobę zajmującą eksponowane stanowisko polityczne;			prawnej lub trustów wspólnie z osobą zajmującą eksponowane stanowisko polityczne, lub utrzymujące z taką osobą inne bliskie stosunki związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, b) osoby fizyczne będące jedynym beneficjentem rzeczywistym osób prawnych, jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej lub trustu, o których wiadomo, że zostały utworzone w celu uzyskania faktycznej korzyści przez osobę zajmującą eksponowane stanowisko polityczne;	
15	art. 3 pkt 12	12) "kadra kierownicza wyższego szczebla" oznacza dyrektora lub pracownika mających wystarczającą wiedzę na temat ekspozycji danej instytucji na ryzyko związane z praniem pieniędzy oraz finansowaniem terroryzmu oraz wystarczająco wysokie stanowisko, by podejmować decyzje mające wpływ na ekspozycję danej instytucji na ryzyko; nie jest wymagane by taka osoba była członkiem zarządu;	T	art. 2 ust. 2 pkt 9	9) kadrze kierowniczej wyższego szczebla – rozumie się przez to członka zarządu, dyrektora lub pracownika instytucji obowiązanej, posiadającego wiedzę z zakresu ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu związanego z działalnością instytucji obowiązanej oraz podejmującego decyzje mające wpływ na to ryzyko;	
16	art. 3 pkt 13	13) "stosunki gospodarcze" oznaczają stosunki biznesowe, zawodowe lub handlowe, związane z działalnością zawodową podmiotów zobowiązanych, które w momencie ich nawiązywania wykazują element trwałości;	T	art. 2 ust. 1 pkt 20	20) stosunkach gospodarczych – rozumie się przez to stosunki instytucji obowiązanej z klientem związane z działalnością zawodową instytucji obowiązanej, które w chwili ich nawiązywania wykazują cechę trwałości;	
17	art. 3 pkt 14	14) "usługi hazardowe" oznaczają usługi związane z obstawianiem stawek mających wartość pieniężną w grach losowych, w tym w grach, w których istotne są określone umiejętności, takich jak loterie, gry w kasynach, gry pokerowe oraz zakłady wzajemne, świadczone w fizycznej lokalizacji, lub w dowolny sposób na odległość, za pomocą środków elektronicznych lub dowolnej innej technologii ułatwiającej komunikację, oraz na indywidualną prośbę odbiorcy usług;	N		Art. 1 1. Ustawa określa warunki urządzania gier hazardowych i zasady prowadzenia działalności w tym zakresie oraz zasady opodatkowania podatkiem od gier hazardowych, zwanym dalej ,,podatkiem od gier". 2. Grami hazardowymi są gry losowe, zakłady wzajemne, gry w karty, gry na automatach.	Projekt definiując instytucje obowiązane z „branży hazardowej” odwołuje do gier losowych, zakładów wzajemnych,

						gier w karty i gier na automatach w rozumieniu ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (art. 1).
18	art. 3 pkt 15	15) "grupa" oznacza grupę jednostek, która składa się z jednostki dominującej, jej jednostek zależnych oraz podmiotów, w których jednostka dominująca lub jej jednostki zależne mają udział, jak również jednostek, powiązanych ze sobą jednym ze związków w rozumieniu art. 22 dyrektywy 2013/34/UE;	T	art. 2 ust. 1 pkt 7	77) grupie – rozumie się przez to jednostkę dominującą wraz z jej jednostkami podporządkowanymi w rozumieniu ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości;	
19	art. 3 ust. 16	16) "pieniądz elektroniczny" oznacza pieniądz elektroniczny zdefiniowany w art. 2 pkt 2 dyrektywy 2009/110/WE;	N		21a) pieniądz elektroniczny - wartość pieniężną przechowywaną elektronicznie, w tym magnetycznie, wydawaną, z obowiązkiem jej wykupu, w celu dokonywania transakcji płatniczych, akceptowaną przez podmioty inne niż wyłącznie wydawca pieniądza elektronicznego	Definicja pieniądza elektronicznego zawarta jest w art. 2 pkt 21a ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.
20	art. 3 ust. 17	17) "bank fikcyjny" oznacza instytucję kredytową lub finansową lub instytucję, która prowadzi działalność równoważną działalności instytucji kredytowych i finansowych, utworzoną zgodnie z prawem obowiązującym na terytorium, na którym nie jest ona fizycznie obecna, w taki sposób, by miało miejsce faktyczne podejmowanie decyzji i zarządzanie, przy czym dana instytucja nie jest powiązana z regulowaną grupą finansową.	T	art. 45 ust. 2 pkt 1	1) z instytucją kredytową, finansową oraz podmiotem prowadzącym równoważną działalność, niebędącymi częścią grupy, które nie posiadają siedziby oraz nie są faktycznie zarządzane i kierowane, na terytorium państwa, według prawa którego zostały utworzone (bank fikcyjny);	
21	art. 4	1. Państwa członkowskie, zgodnie z podejściem	N			

		opartym na analizie ryzyka, zapewniają całkowite lub częściowe rozszerzenie zakresu stosowania niniejszej dyrektywy na zawody i kategorie jednostek inne niż podmioty zobowiązane, o których mowa w art. 2 ust. 1, prowadzące rodzaje działalności, których wykorzystanie do celów prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu jest szczególnie prawdopodobne. 2. W przypadku gdy dane państwo członkowskie rozszerza zakres stosowania niniejszej dyrektywy na zawody lub kategorie jednostek inne niż określone w art. 2 ust. 1, informuje o tym fakcie Komisję.				
22	art. 5	W celu zapobiegania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu państwa członkowskie mogą przyjąć lub utrzymać w mocy bardziej rygorystyczne przepisy w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą, w granicach prawa Unii.	N			
23	art. 6	1. Komisja przeprowadza ocenę ryzyka związanego z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu, które to ryzyko ma wpływ na rynek wewnętrzny i jest związane z działalnością transgraniczną. W tym celu Komisja do dnia 26 czerwca 2017 r. sporządzi sprawozdanie określające, analizujące i oceniające to ryzyko na szczeblu Unii. Następnie Komisja uaktualnia to sprawozdanie co dwa lata lub, w stosownych przypadkach, częściej. 2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje co najmniej: a) obszary rynku wewnętrznego, które są najbardziej zagrożone; b) ryzyko związane z każdym odnośnym sektorem; c) najpowszechniejsze metody wykorzystywane przez przestępców do prania nielegalnych dochodów. 3. Komisja udostępnia sprawozdanie, o którym mowa	N			

		w ust. 1, państwom członkowskim i podmiotom zobowiązanym, aby pomóc im w identyfikowaniu i zrozumieniu ryzyka związanego z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu, zarządzaniu tym ryzykiem i ograniczaniu go, oraz aby pozwolić innym zainteresowanym podmiotom, w tym ustawodawcom krajowym, Parlamentowi Europejskiemu, europejskim urzędom nadzoru i przedstawicielom jednostek analityki finansowej, lepiej zrozumieć ryzyko. 4. Komisja wydaje państwom członkowskim zalecenia w sprawie środków odpowiednich do celów zajęcia się zidentyfikowanym ryzykiem. W przypadku gdy państwa członkowskie zdecydują o niestosowaniu któregokolwiek z zaleceń w swoich krajowych systemach przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, powiadamiają o tym Komisję i przedstawiają uzasadnienie swojej decyzji. 5. Do dnia 26 grudnia 2016 r. europejskie urzędy nadzoru wydają poprzez Wspólny Komitet opinię na temat ryzyka związanego z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu, które to ryzyko ma wpływ na sektor finansowy Unii (zwaną dalej "wspólną opinią"). Następnie europejskie urzędy nadzoru wydają poprzez Wspólny Komitet kolejne opinie co dwa lata. 6. Przy przeprowadzaniu oceny, o której mowa w ust. 1, Komisja organizuje prace na szczeblu Unii i uwzględnia wspólne opinie, o których mowa w ust. 5, oraz włącza w prace ekspertów państw członkowskich w dziedzinie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, przedstawicieli jednostek analityki finansowej oraz, w stosownych przypadkach, przedstawicieli innych organów na szczeblu Unii. Komisja udostępnia wspólne opinie państwom członkowskim i podmiotom zobowiązanym, aby pomóc im w identyfikowaniu ryzyka związanego z				

		praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu, zarządzaniu tym ryzykiem i ograniczaniu go. 7. Co dwa lata lub, w stosownych przypadkach, częściej Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z ustaleń będących wynikiem regularnych ocen ryzyka i z działań podjętych w oparciu o te ustalenia.				
24	art. 7 ust. 1 i 2	1. Każde państwo członkowskie podejmuje odpowiednie działania w celu zidentyfikowania, ocenienia, zrozumienia i ograniczenia ryzyka związanego z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu i mających wpływ na dane państwo członkowskie, a także wszelkich problemów z zakresu ochrony danych w tym kontekście. Państwo członkowskie aktualizuje tę ocenę ryzyka. 2. Każde państwo członkowskie wyznacza organ lub ustanawia mechanizm w celu koordynowania działań podejmowanych na szczeblu krajowym w odpowiedzi na ryzyko, o którym mowa w ust. 1. Nazwę wyznaczonego organu lub opis ww. mechanizmu przekazuje się Komisji, europejskim urzędom nadzoru oraz pozostałym państwom członkowskim.	T	art. 25 ust. 1 i 3	Art. 25. 1. Generalny Inspektor opracowuje krajową ocenę ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu, zwaną dalej „krajową oceną ryzyka”, we współpracy z Komitetem, jednostkami współpracującymi i instytucjami obowiązanymi. 3. Generalny Inspektor weryfikuje aktualność i w razie potrzeby aktualizuje krajową ocenę ryzyka nie rzadziej niż co 2 lata.	
25	art. 7 ust. 3	3. Przeprowadzając oceny ryzyka, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, państwa członkowskie korzystają z ustaleń sprawozdania, o którym mowa w art. 6 ust. 1.	T	art. 25 ust. 2	2. Przy przygotowywaniu krajowej oceny ryzyka Generalny Inspektor bierze pod uwagę sprawozdanie Komisji Europejskiej, o którym mowa w art. 6 ust. 1–3 dyrektywy 2015/849.	
26	art. 7 ust. 4	4. W odniesieniu do oceny ryzyka, o której mowa w ust. 1, każde państwo członkowskie: a) wykorzystuje ją do poprawy swojego systemu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, w szczególności poprzez identyfikowanie wszelkich obszarów, w których podmioty zobowiązane mają obowiązek zastosowania wzmocnionych środków oraz, w stosownych przypadkach, poprzez precyzowanie, jakie środki należy przedsięwziąć;	T	art. 29 ust. 1, art. 31	Art. 29. 1. Krajowa ocena ryzyka zawiera w szczególności: 1) opis metodyki krajowej oceny ryzyka; 2) opis zjawisk związanych z praniem pieniędzy oraz finansowaniem terroryzmu; 3) opis obowiązujących regulacji dotyczących prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu; 4) wskazanie poziomu ryzyka prania	

		b) identyfikuje, w stosownych przypadkach, sektory lub obszary, dla których ryzyko prania pieniędzy i finansowania terroryzmu jest niższe lub wyższe; c) wykorzystuje ją jako wsparcie podczas przydziału zasobów i ustalania priorytetów w odniesieniu do zasobów przeznaczonych na zwalczanie prania pieniędzy i finansowania terroryzmu; d) wykorzystuje ją do zapewnienia opracowania stosownych zasad dla każdego sektora lub obszaru, odpowiednio do ryzyka prania pieniędzy i finansowania terroryzmu; e) niezwłocznie udostępnia stosowne informacje podmiotom zobowiązanym, aby ułatwić im przeprowadzenie własnych ocen ryzyka związanego z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu;			pieniędzy oraz finansowania terroryzmu w Rzeczypospolitej Polskiej wraz z uzasadnieniem; 5) wnioski wynikające z oceny ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu; 6) identyfikację zagadnień dotyczących ochrony danych osobowych związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Art. 31. 1. Generalny Inspektor, na podstawie krajowej oceny ryzyka, opracowuje projekt strategii przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, zwaną dalej „strategią”, zawierający plan działań mających na celu ograniczenie ryzyka związanego z praniem pieniędzy oraz finansowaniem terroryzmu. 2. W przypadku zmiany krajowej oceny ryzyka lub gdy wymaga tego wdrożenie zaleceń Komisji Europejskiej, o których mowa w art. 6 ust. 4 dyrektywy 2015/849, Generalny Inspektor opracowuje projekt aktualizacji strategii. 3. Przepisy art. 29 ust. 3 i art. 30 ust. 1 stosuje się odpowiednio.	
27	art. 7 ust. 5	5. Państwa członkowskie udostępniają wyniki swoich ocen ryzyka Komisji, europejskim urzędom nadzoru oraz pozostałym państwom członkowskim.	T	art. 30 ust. 2	2. Krajową ocenę ryzyka po akceptacji, o której mowa w ust. 1, i po wyłączeniu części zawierającej informacje niejawne, Generalny Inspektor publikuje w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.	
28	art. 8 ust. 1	1. Państwa członkowskie zapewniają podjęcie przez podmioty zobowiązane odpowiednich działań w celu zidentyfikowania i ocenienia ich ryzyka związanego z	T	art. 27 ust. 1	1. Instytucje obowiązane identyfikują i oceniają ryzyka związane z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu odnoszące się do ich	

		praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu, z uwzględnieniem czynników ryzyka obejmujących ryzyko dotyczące klientów, państw lub obszarów geograficznych, produktów, usług, transakcji lub kanałów dostaw. Działania te są proporcjonalne do charakteru i wielkości podmiotów zobowiązanych.			działalności, z uwzględnieniem czynników ryzyka dotyczących klientów, państw lub obszarów geograficznych, produktów, usług, transakcji lub kanałów ich dostaw. Działania te są proporcjonalne do charakteru i wielkości instytucji obowiązanej.	
29	art. 8 ust. 2	2. Oceny ryzyka, o których mowa w ust. 1, są dokumentowane, aktualizowane i udostępniane odpowiednim właściwym organom oraz zainteresowanym organom samorządu zawodowego. Właściwe organy mogą zdecydować, że pojedyncze udokumentowane oceny ryzyka nie są wymagane, jeżeli konkretne ryzyko typowe dla danego sektora jest jasne i zrozumiałe.	T	art. 27 ust. 3 i 4, art. 28	3. Oceny ryzyka, o których mowa w ust. 1, instytucje obowiązane sporządzają w postaci papierowej lub elektronicznej i w razie potrzeby, nie rzadziej jednak niż co 2 lata, aktualizują, w szczególności w związku ze zmianami czynników ryzyka dotyczących klientów, państw lub obszarów geograficznych, produktów, usług, transakcji lub kanałów ich dostaw albo dokumentów, o których mowa w ust. 2. 4. Oceny ryzyka, o których mowa w ust. 1, instytucje obowiązane mogą udostępniać organom samorządów zawodowych lub stowarzyszeń skupiających te instytucje obowiązane. Art. 28. 1. Na żądanie Generalnego Inspektora instytucje obowiązane przekazują przygotowane w zakresie swojej właściwości oceny ryzyka oraz inne informacje mogące mieć wpływ na krajową ocenę ryzyka. 2. Przekazanie ocen ryzyka oraz informacji, o których mowa w ust. 1, może nastąpić za pośrednictwem organów samorządów zawodowych lub stowarzyszeń instytucji obowiązanych.	
30	art. 8 ust. 3	3. Państwa członkowskie zapewniają posiadanie przez podmioty zobowiązane strategii, środków kontroli oraz procedur służących skutecznemu ograniczaniu ryzyka	T	art. 50 ust. 1	Art. 50. 1. Instytucje obowiązane wprowadzają wewnętrzną procedurę w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz	

		związanego z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu oraz skutecznemu zarządzaniu tym ryzykiem zidentyfikowanym na poziomie Unii, państwa członkowskiego oraz na poziomie podmiotu zobowiązanego. Te strategie, środki kontroli oraz procedury muszą być proporcjonalne do charakteru i wielkości podmiotów zobowiązanych.			finansowaniu terroryzmu, zwaną dalej „wewnętrzną procedurą instytucji obowiązanej”.	
31	art. 8 ust. 4	4. Strategie, środki kontroli i procedury, o których mowa w ust. 3, obejmują: a) opracowanie wewnętrznych strategii, środków kontroli i procedur, obejmujących wzorcowe praktyki dotyczące zarządzania ryzykiem, zasady należytej staranności wobec klienta, procedury zgłaszania, przechowywanie dokumentacji, kontrolę wewnętrzną, zarządzanie zgodnością z przepisami, w tym, o ile jest to stosowne z uwagi na wielkość i charakter działalności, wyznaczenie pracownika odpowiedzialnego za zapewnienie zgodności z odpowiednimi przepisami na szczeblu kadry kierowniczej, oraz kontrole pracowników; b) o ile jest to stosowne z uwagi na wielkość i charakter działalności - zapewnienie niezależnej funkcji audytu w celu sprawdzenia wewnętrznych strategii, środków kontroli i procedur, o których mowa w lit. a).	T	art. 50 ust. 2	2. Wewnętrzna procedura instytucji obowiązanej określa, z uwzględnieniem charakteru, rodzaju i rozmiaru prowadzonej działalności, zasady postępowania stosowane w instytucji obowiązanej i obejmuje w szczególności określenie: 1) czynności lub działań podejmowanych w celu ograniczenia ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu i właściwego zarządzania zidentyfikowanym ryzykiem prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu; 2) zasad rozpoznawania i oceny ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu związanego z danymi stosunkami gospodarczymi lub transakcją okazjonalną, w tym zasad weryfikacji i aktualizacji uprzednio dokonanej oceny ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu; 3) środków stosowanych w celu właściwego zarządzania rozpoznanym ryzykiem prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu związanym z danymi stosunkami gospodarczymi lub transakcją okazjonalną; 4) zasad stosowania środków bezpieczeństwa finansowego; 5) zasad przechowywania dokumentów oraz informacji; 6) zasad wykonywania obowiązków	

					obejmujących przekazywanie Generalnemu Inspektorowi informacji o transakcjach oraz zawiadomieniach; 7) zasad upowszechniania wśród pracowników instytucji obowiązanej wiedzy z zakresu przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu; 8) zasad zgłaszania przez pracowników rzeczywistych lub potencjalnych naruszeń przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu; 9) zasad kontroli wewnętrznej lub nadzoru zgodności działalności instytucji obowiązanej z przepisami o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu oraz zasadami postępowania określonymi w wewnętrznej procedurze.	
32	art. 8 ust. 5	5. Państwa członkowskie wymagają od podmiotów zobowiązanych uzyskania zgody kadry kierowniczej wyższego szczebla na wprowadzenie przez te podmioty strategii, środków kontroli i procedur oraz monitorowania i wzmacniania zastosowanych środków, w stosownych przypadkach.	T	art. 50 ust. 3	3. Wewnętrzna procedura instytucji obowiązanej, przed jej wprowadzeniem do stosowania, podlega akceptacji przez kadrę kierowniczą wyższego szczebla.	
33	art. 9	1. W celu ochrony właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego identyfikuje się jurysdykcje państw trzecich mające strategiczne braki w ich krajowych systemach przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, które to braki stwarzają znaczące zagrożenia dla systemu finansowego Unii (zwane dalej "państwami trzecimi wysokiego ryzyka"). 2. Komisja jest uprawniona do przyjmowana aktów delegowanych zgodnie z art. 64 w celu zidentyfikowania państw trzecich wysokiego ryzyka przy uwzględnieniu strategicznych braków, w szczególności w odniesieniu do:	N			

		a) prawnych i instytucjonalnych ram danego państwa trzeciego dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, zwłaszcza: (i) kryminalizacji prania pieniędzy i finansowania terroryzmu; (ii) środków należytej staranności wobec klienta; (iii) wymogów dotyczących przechowywania dokumentacji; oraz (iv) obowiązku zgłaszania podejrzanych transakcji; b) uprawnień właściwych organów danego państwa trzeciego i procedur przez nie stosowanych do celów zwalczania prania pieniędzy i finansowania terroryzmu; c) skuteczności systemu zwalczania prania pieniędzy i finansowania terroryzmu w zakresie zajmowania się ryzykiem, na które narażone jest dane państwo trzecie, związanym z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu. 3. Akty delegowane, o których mowa w ust. 2, przyjmuje się w terminie jednego miesiąca od zidentyfikowania strategicznych braków, o których mowa w tym ustępie. 4. Przy przygotowywaniu aktów delegowanych, o których mowa w ust. 2, Komisja uwzględnia, w stosownych przypadkach, odpowiednie oceny lub sprawozdania sporządzone przez międzynarodowe organizacje i organy normalizacyjne posiadające kompetencje w dziedzinie zapobiegania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu w odniesieniu do ryzyka stwarzanego przez poszczególne państwa trzecie.				
34	art. 10 ust. 1	1. Państwa członkowskie zakazują swoim instytucjom kredytowym i finansowym prowadzenia anonimowych rachunków lub anonimowych książeczek	N			Zgodnie z art. 52 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia

		oszczędnościowych. Państwa członkowskie w każdym przypadku wymagają, aby wobec posiadaczy i beneficjentów istniejących anonimowych rachunków lub anonimowych książeczek oszczędnościowych zastosowano środki należytej staranności tak szybko, jak to możliwe, a w każdym przypadku przed skorzystaniem z takich rachunków lub książeczek oszczędnościowych w jakikolwiek sposób.				29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe obligatoryjnym elementem umowy o prowadzenie rachunku bankowego jest określenie stron umowy. Umowy o prowadzenie rachunków anonimowych wygasały (art. 19 ust. 1) z mocy prawa po upływie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 25 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych

						lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu oraz o zmianie niektórych innych ustaw.
35	art. 10 ust. 2	2. Państwa członkowskie podejmują środki służące zapobieganiu niewłaściwemu wykorzystywaniu akcji na okaziciela i warrantów na akcje na okaziciela.	T			Prawidłowe wdrożenie do krajowego porządku prawnego art. 10 ust. 2 Dyrektywy 2015/849 wykracza poza zakres przedmiotowy projektu. Transpozycja tego przepisu została uwzględniona w projekcie - *Ustawy o zmianie ustawy – Kodeks spółek handlowych oraz ustawy o europejskim zgrupowaniu interesów gospodarczych i*

						spółce europejskiej przygotowanym przez Ministerstwo Sprawiedliwości Projekt zakłada obligatoryjną dematerializację akcji na okaziciela, a także innych tytułów uczestnictwa w spółce, m.in. warrantów. Obligatoryjna dematerializacja akcji na okaziciela spowoduje, że każda taka akcja będzie miała w rzeczywistości status „akcji rejestrowej”, umożliwiającej identyfikację akcjonariusza uprawnionego do korzystania z praw z omawianej

						akcji.
36	art. 11	Państwa członkowskie zapewniają stosowanie przez podmioty zobowiązane środków należytej staranności wobec klienta w następujących okolicznościach: a) przy nawiązywaniu stosunków gospodarczych; b) przy przeprowadzaniu sporadycznej transakcji: (i) na kwotę 15 000 EUR lub większą, bez względu na to, czy transakcja jest przeprowadzana jako pojedyncza operacja czy kilka operacji, które wydają się być ze sobą powiązane; lub (ii) która stanowi transfer środków pieniężnych zdefiniowany w art. 3 pkt 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/847 na kwotę przekraczającą 1 000 EUR; c) w odniesieniu do osób prowadzących handel towarami - przy przeprowadzaniu sporadycznych transakcji gotówkowych na kwotę 10 000 EUR lub większą, bez względu na to, czy transakcja jest przeprowadzana jako pojedyncza operacja czy kilka operacji, które wydają się być ze sobą powiązane; d) w odniesieniu do podmiotów świadczących usługi w zakresie gier hazardowych, w momencie odbioru wygranych, obstawiania stawek lub w obu tych przypadkach - przy przeprowadzaniu sporadycznych transakcji na kwotę 2 000 EUR lub większą, bez względu na to, czy transakcja jest przeprowadzana jako pojedyncza operacja czy kilka operacji, które wydają się być ze sobą powiązane; e) gdy istnieje podejrzenie prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, bez względu na jakiekolwiek odstępstwo, wyłączenie lub próg; f) gdy istnieją wątpliwości co do prawdziwości lub odpowiedniości wcześniej otrzymanych danych dotyczących ustalenia tożsamości klienta.	T	art. 35 ust. 1	Art. 35. 1. Instytucje obowiązane stosują środki bezpieczeństwa finansowego w przypadku: 1) nawiązywania stosunków gospodarczych; 2) przeprowadzania transakcji okazjonalnej: a) o równowartości 15 000 euro lub większej, bez względu na to, czy transakcja jest przeprowadzana jako pojedyncza operacja czy kilka operacji, które wydają się być ze sobą powiązane, lub b) która stanowi transfer środków pieniężnych na kwotę przekraczającą równowartość 1 000 euro; 3) przeprowadzania gotówkowej transakcji okazjonalnej o równowartości 10 000 euro lub większej, bez względu na to, czy transakcja jest przeprowadzana jako pojedyncza operacja czy kilka operacji, które wydają się być ze sobą powiązane – w przypadku instytucji obowiązanych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 23; 4) obstawiania stawek oraz odbioru wygranych o równowartości 2 000 euro lub większej, bez względu na to, czy transakcja jest przeprowadzana jako pojedyncza operacja czy kilka operacji, które wydają się być ze sobą powiązane – w przypadku instytucji obowiązanych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 20; 5) podejrzenia prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu; 6) wątpliwości co do prawdziwości lub kompletności dotychczas uzyskanych danych	

					identyfikacyjnych klienta.	
37	art. 12	1. W drodze odstępstwa od art. 13 ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) i c) oraz art. 14 i na podstawie stosownej oceny ryzyka wykazującej niskie ryzyko, państwa członkowskie mogą zezwolić podmiotom zobowiązanym na niestosowanie określonych środków należytej staranności wobec klienta w odniesieniu do pieniądza elektronicznego, jeżeli spełnione są wszystkie następujące warunki ograniczające ryzyko: a) danego instrumentu płatniczego nie można doładować lub instrument ten ma maksymalny miesięczny limit transakcji płatniczych w wysokości 250 EUR, którą to kwotę można wykorzystać wyłącznie w tym państwie członkowskim; b) maksymalna kwota przechowywana elektronicznie nie przekracza 250 EUR; c) dany instrument płatniczy jest wykorzystywany wyłącznie do zakupu towarów lub usług; d) dany instrument płatniczy nie może być sfinansowany przez anonimowy pieniądz elektroniczny; e) emitent prowadzi wystarczające monitorowanie transakcji lub stosunków gospodarczych, aby umożliwić wykrycie nietypowych lub podejrzanych transakcji. Dla celów akapitu pierwszego lit. b) państwo członkowskie może podwyższyć limit do 500 EUR w odniesieniu do instrumentów płatniczych, które mogą być używane wyłącznie w tym państwie członkowskim. 2. Państwa członkowskie zapewniają, by odstępstwo przewidziane w ust. 1 nie miało zastosowania w przypadku wykupu gotówkowego lub podjęcia w gotówce wartości pieniężnej pieniądza	T		Art. 38. 1. Instytucje obowiązane przy uwzględnieniu rozpoznanego ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu mogą odstąpić od stosowania środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w art. 34 ust. 1 pkt 1–3, w odniesieniu do pieniądza elektronicznego w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, pod warunkiem, że spełnione są następujące warunki ograniczające ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu: 1) instrument płatniczy nie może być zasilony lub instrument ten ma maksymalny miesięczny limit transakcji płatniczych w wysokości równowartości 50 euro, która to kwota może być wykorzystana wyłącznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; 2) maksymalna kwota przechowywana elektronicznie nie przekracza równowartości 50 euro; 3) instrument płatniczy może być wykorzystywany wyłącznie do zakupu towarów lub usług; 4) instrument płatniczy nie może być zasilony pieniądzem elektronicznym wydanym bez zastosowania środków bezpieczeństwa finansowego; 5) wydawca pieniądza elektronicznego prowadzi bieżącą analizę przeprowadzanych transakcji lub monitoruje stosunki gospodarcze w sposób umożlwiający identyfikację transakcji nietypowych lub transakcji, których okoliczności wskazują, że mogą mieć one związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem	

		elektronicznego, gdy kwota podlegająca wykupowi przekracza 100 EUR.			terroryzmu. 2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku wykupu pieniądza elektronicznego lub podjęcia w gotówce wartości pieniądza elektronicznego, gdy kwota podlegająca wykupowi przekracza równowartość 50 euro.	
38	art. 13 ust. 1	1. Środki należytej staranności wobec klienta obejmują: a) identyfikację klienta i weryfikację jego tożsamości na podstawie dokumentów, danych lub informacji pochodzących z rzetelnego i niezależnego źródła; b) identyfikację beneficjenta rzeczywistego i podejmowanie uzasadnionych środków weryfikacji jego tożsamości, tak aby podmiot zobowiązany był przekonany, że wie, kim jest beneficjent rzeczywisty, wraz z - w przypadku osób prawnych, trustów, przedsiębiorstw, fundacji i podobnych porozumień prawnych - podejmowaniem uzasadnionych środków w celu zrozumienia struktury własności i kontroli klienta; c) ocenę i, stosownie do sytuacji, uzyskanie informacji na temat celu i zamierzonego charakteru stosunków gospodarczych; d) prowadzenie bieżącego monitorowania stosunków gospodarczych, włącznie z badaniem transakcji podejmowanych w trakcie trwania tych stosunków w celu zapewnienia, by prowadzone transakcje były zgodne z wiedzą podmiotu zobowiązanego na temat klienta, profilu działalności oraz ryzyka, w tym, w razie konieczności, źródeł pochodzenia środków, jak również zapewnienie, by posiadane dokumenty, dane lub informacje były na bieżąco uaktualniane. Przy wykonywaniu środków określonych w akapicie	T	art. 34 ust. 1 i 2	Art. 34. 1. Środki bezpieczeństwa finansowego obejmują: 1) identyfikację klienta oraz weryfikację jego tożsamości; 2) identyfikację beneficjenta rzeczywistego oraz podejmowanie uzasadnionych czynności w celu: a) weryfikacji jego tożsamości, b) ustalenia struktury własności i kontroli – w przypadku klienta będącego osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej; 3) ocenę stosunków gospodarczych i, stosownie do sytuacji, uzyskanie informacji na temat ich celu i zamierzonego charakteru; 4) bieżące monitorowanie stosunków gospodarczych klienta w tym: a) analizę transakcji przeprowadzanych w ramach stosunków gospodarczych w celu zapewnienia, że transakcje te są zgodne z wiedzą instytucji obowiązanej o kliencie, rodzaju i zakresie prowadzonej przez niego działalności oraz zgodne z ryzykiem prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu związanym z tym klientem, b) badanie źródła pochodzenia wartości majątkowych będących w dyspozycji klienta – w przypadkach uzasadnionych okolicznościami, c) zapewnienie by posiadane dokumenty,	

		pierwszym lit. a) i b) podmioty zobowiązane weryfikują również, czy każda osoba, która twierdzi, że działa w imieniu klienta, jest do tego upoważniona, oraz identyfikują i weryfikują tożsamość takiej osoby.			dane lub informacje dotyczące stosunków gospodarczych były na bieżąco aktualizowane. 2. Instytucje obowiązane stosując środki bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, identyfikują osobę upoważnioną do działania w imieniu klienta oraz weryfikują jej tożsamość i umocowanie do działania w imieniu klienta.	
39	art. 13 ust. 2	2. Państwa członkowskie zapewniają stosowanie przez podmioty zobowiązane każdego z wymogów dotyczących należytej staranności wobec klienta określonych w ust. 1. Podmioty zobowiązane mogą jednak określić zakres podejmowanych środków z uwzględnieniem ryzyka.	T	art. 33 ust. 1-2 i 4	Art. 33. 1. Instytucje obowiązane stosują wobec swoich klientów środki bezpieczeństwa finansowego. 2. Instytucje obowiązane rozpoznają ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu związane ze stosunkami gospodarczymi lub transakcją okazjonalną oraz oceniają poziom rozpoznanego ryzyka. 4. Instytucje obowiązane stosują środki bezpieczeństwa finansowego w zakresie i z intensywnością uwzględniającą rozpoznane ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu związane ze stosunkami gospodarczymi lub transakcją okazjonalną oraz jego ocenę.	
40	art. 13 ust. 3	3. Państwa członkowskie wymagają, aby - przy dokonywaniu oceny ryzyka związanego z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu - podmioty zobowiązane uwzględniały co najmniej elementy zmienne określone w załączniku I.	T	art. 33 ust. 3	3. Instytucje obowiązane dokumentują rozpoznane ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu związane ze stosunkami gospodarczymi lub transakcją okazjonalną oraz jego ocenę, uwzględniając w szczególności czynniki dotyczące: 1) rodzaju klienta; 2) obszaru geograficznego; 3) przeznaczenia rachunku; 4) rodzaju produktów, usług i sposobów ich dystrybucji; 5) poziomu wartości majątkowych	

					deponowanych przez klienta lub wartości przeprowadzonych transakcji; 6) celu, regularności lub czasu trwania stosunków gospodarczych.	
41	art. 13 ust. 4	4. Państwa członkowskie zapewniają, aby podmioty zobowiązane były w stanie wykazać właściwym organom lub organom samorządu zawodowego, że odnośne środki są odpowiednie, biorąc pod uwagę zidentyfikowane ryzyko związane z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu.	T	art. 33 ust 3, art. 34 ust. 3	3. Instytucje obowiązane dokumentują rozpoznane ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu związane ze stosunkami gospodarczymi lub transakcją okazjonalną oraz jego ocenę, uwzględniając w szczególności czynniki dotyczące: 1) rodzaju klienta; 2) obszaru geograficznego; 3) przeznaczenia rachunku; 4) rodzaju produktów, usług i sposobów ich dystrybucji; 5) poziomu wartości majątkowych deponowanych przez klienta lub wartości przeprowadzonych transakcji; 6) celu, regularności lub czasu trwania stosunków gospodarczych. 3. Instytucje obowiązane dokumentują zastosowane środki bezpieczeństwa finansowego oraz wyniki bieżącej analizy przeprowadzanych transakcji. Na żądanie organów, o których mowa w art. 129, instytucje obowiązane wykazują że przy uwzględnieniu poziomu rozpoznanego ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu związanego z danymi stosunkami gospodarczymi lub transakcją okazjonalną zastosowały odpowiednie środki bezpieczeństwa finansowego.	
42	art. 13 ust. 5	5. W odniesieniu do działalności ubezpieczeniowej związanej z ubezpieczeniami na życie lub innej	T	art. 40 ust. 1 i 2	Art. 40. 1. Instytucje obowiązane, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8, będące stronami	

		działalności ubezpieczeniowej związanej z inwestycjami, państwa członkowskie zapewniają stosowanie przez instytucje kredytowe i instytucje finansowe, oprócz środków należytej staranności wobec klienta wymaganych w stosunku do klienta i beneficjenta rzeczywistego, następujących środków należytej staranności wobec klienta w stosunku do beneficjentów polis ubezpieczeniowych na życie oraz innych polis ubezpieczeniowych o charakterze inwestycyjnym, niezwłocznie po zidentyfikowaniu lub wyznaczeniu takich beneficjentów: a) w przypadku beneficjentów zidentyfikowanych jako osoby wymienione z nazwiska lub nazwy lub w odniesieniu do porozumień prawnych - uzyskanie nazwiska lub nazwy danej osoby; b) w przypadku beneficjentów wyznaczonych za pomocą charakterystyki, kategorii lub w inny sposób - uzyskanie wystarczających informacji dotyczących tych beneficjentów, aby instytucja kredytowa lub instytucja finansowa uzyskały pewność, że będą w stanie ustalić tożsamość beneficjenta w momencie wypłaty. W odniesieniu do akapitu pierwszego lit. a) i b), weryfikacja tożsamości beneficjentów ma miejsce w momencie wypłaty. W przypadku całkowitego lub częściowego przeniesienia ubezpieczenia na życie lub innego ubezpieczenia o charakterze inwestycyjnym na osobę trzecią, instytucje kredytowe i instytucje finansowe mające wiedzę o przeniesieniu identyfikują beneficjenta rzeczywistego w momencie przeniesienia na daną osobę fizyczną lub prawną lub porozumienie prawne otrzymujące na własną korzyść wartość przenoszonej polisy.			umowy ubezpieczenia, stosują wobec osób uprawnionych z tytułu tych umów środki bezpieczeństwa finansowego polegające na identyfikacji i weryfikacji ich tożsamości. Środki te są stosowane niezwłocznie po ustaleniu osób uprawnionych z tytułu umów ubezpieczeń, nie później niż w momencie wypłaty świadczenia. Przepisy art. 36 ust. 1 pkt 1 i art. 37 stosuje się odpowiednio. 2. W przypadku uzyskania informacji o częściowym lub całkowitym przeniesieniu praw z tytułu umowy ubezpieczenia instytucje obowiązane wymienione w art. 2 ust. 1 pkt 8 stosują wobec osób uprawnionych z tytułu tych umów środek bezpieczeństwa finansowego, o którym mowa w art. 34 ust. 1 pkt 2.	
43	art. 13 ust. 6	6. W przypadku beneficjentów trustów lub podobnych porozumień prawnych wyznaczonych na podstawie	T	art. 39 ust. 4	4. W przypadku trustów, w których beneficjenci określani są na podstawie szczególnych cech,	

		szczególnych cech charakterystycznych lub kategorii, podmiot zobowiązany uzyskuje wystarczające informacje dotyczące beneficjenta, aby upewnić się, że będzie w stanie ustalić tożsamość beneficjenta w momencie wypłaty lub w momencie wykonywania przez beneficjenta nabytych przez niego praw.			instytucje obowiązane uzyskują informacje dotyczące rodzaju tych beneficjentów pozwalające im na identyfikację beneficjenta w momencie dokonywania wypłaty wartości majątkowych lub wykonywania przez beneficjenta przysługujących mu praw.	
44	art. 14 ust. 1	1. Państwa członkowskie wymagają, aby weryfikacja tożsamości klienta i beneficjenta rzeczywistego odbywała się przed nawiązaniem stosunków gospodarczych lub przed przeprowadzeniem transakcji.	T	art. 39 ust. 1	Art. 39. 1. Weryfikacja tożsamości klienta oraz beneficjenta rzeczywistego następuje przed nawiązaniem stosunków gospodarczych lub przeprowadzeniem transakcji okazjonalnej.	
45	art. 14 ust. 2	2. W drodze odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie mogą zezwolić na zakończenie weryfikacji tożsamości klienta i beneficjenta rzeczywistego podczas nawiązywania stosunków gospodarczych, jeżeli jest to konieczne, aby nie przerywać normalnego prowadzenia działalności gospodarczej, oraz o ile występuje niewielkie ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. W takich sytuacjach procedury te są finalizowane jak najszybciej po nawiązaniu pierwszego kontaktu.	T	art. 39 ust. 2	2. Weryfikacja tożsamości klienta i beneficjenta rzeczywistego, może być zakończona podczas nawiązywania stosunków gospodarczych, jeżeli jest to konieczne dla zapewnienia ciągłości prowadzenia działalności gospodarczej i gdy występuje niskie ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu. W takich przypadkach weryfikacja jest dokonywana w możliwie krótkim terminie od momentu rozpoczęcia nawiązywania stosunków gospodarczych.	
46	art. 14 ust. 3	3. W drodze odstępstwa od ust. 1 państwa członkowskie mogą zezwolić na otworzenie rachunku w instytucji kredytowej lub finansowej, w tym rachunków umożliwiających transakcje dotyczące zbywalnych papierów wartościowych, pod warunkiem że istnieją odpowiednie zabezpieczenia zapewniające, by transakcje nie były przeprowadzane przez klienta lub w jego imieniu dopóki nie zostaną w pełni spełnione wymogi należytej staranności wobec klienta określone w art. 13 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i b).	T	art. 39 ust. 3	3. Instytucje obowiązane, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1–5, 7–11, 24 i 25, mogą zawrzeć umowę o prowadzenie rachunku bankowego, rachunku papierów wartościowych lub rachunku zbiorczego pod warunkiem, że środki bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w art. 34 ust. 1 pkt 1 i 2, zostaną zastosowane przed przeprowadzeniem transakcji z wykorzystaniem tych rachunków.	
47	art. 14 ust. 4	4. W przypadku gdy podmiot zobowiązany nie jest w stanie spełnić wymogów należytej staranności wobec klienta określonych w art. 13 ust. 1 akapit pierwszy lit.	T	art. 41	Art. 41. 1. W przypadku, gdy instytucja obowiązana nie może zastosować jednego ze środków bezpieczeństwa finansowego, o których	

		a), b) lub c), państwa członkowskie wymagają, aby nie przeprowadzał on transakcji za pomocą rachunku bankowego, nie nawiązywał stosunków gospodarczych ani nie przeprowadzał transakcji, oraz aby rozwiązał stosunek gospodarczy i rozważył przekazanie jednostce analityki finansowej zgłoszenia o podejrzanej transakcji w odniesieniu do danego klienta zgodnie z art. 33. Państwa członkowskie nie stosują przepisów akapitu pierwszego do notariuszy, innych przedstawicieli wolnych zawodów prawniczych, biegłych rewidentów, zewnętrznych księgowych i doradców podatkowych jedynie w ścisłym zakresie, w jakim osoby te ustalają sytuację prawną swojego klienta lub wykonują obowiązki polegające na obronie lub reprezentowaniu tego klienta w postępowaniu sądowym lub w związku z takim postępowaniem, włącznie z udzielaniem porad w sprawie wszczęcia lub uniknięcia takiego postępowania.			mowa w art. 34 ust. 1: 1) nie nawiązuje stosunków gospodarczych; 2) nie przeprowadza transakcji okazjonalnej; 3) nie przeprowadza transakcji za pośrednictwem rachunku bankowego; 4) rozwiązuje stosunki gospodarcze. 2. Instytucja obowiązana ocenia, czy niemożność zastosowania środków bezpieczeństwa finansowego, o której mowa w ust. 1, stanowi podstawę do przekazania Generalnemu Inspektorowi zawiadomienia, o którym mowa w art. 74 lub art. 86. 3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do instytucji obowiązanych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 14, w zakresie, w jakim instytucje te ustalają sytuację prawną klienta w związku z postępowaniem sądowym, wykonywaniem obowiązków polegających na obronie, reprezentowaniu lub zastępowaniu klienta w postępowaniu sądowym albo udzielaniu klientowi porady prawnej dotyczącej wszczęcia postępowania sądowego lub uniknięcia takiego postępowania.	
48	art. 14 ust. 5	5. Państwa członkowskie wymagają, aby podmioty zobowiązane stosowały środki należytej staranności nie tylko wobec wszystkich nowych klientów, lecz także - w stosownych sytuacjach i z uwzględnieniem ryzyka - wobec obecnych klientów, w tym w przypadkach gdy stosowne okoliczności dotyczące klienta ulegają zmianie.	T	art. 35 ust. 2	2. Instytucje obowiązane stosują środki bezpieczeństwa finansowego również w odniesieniu do klientów, z którymi utrzymują stosunki gospodarcze, z uwzględnieniem rozpoznanego ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu, w szczególności gdy doszło do zmiany uprzednio ustalonego charakteru lub okoliczności stosunków gospodarczych.	
49	art. 15 ust. 1	1. W przypadku zidentyfikowania przez państwo	T	art. 42	Art. 42. 1. Instytucje obowiązane mogą	

		członkowskie lub podmiot zobowiązany obszarów niższego ryzyka, dane państwo członkowskie może zezwolić na stosowanie przez podmioty zobowiązane uproszczonych środków należytej staranności wobec klienta.			stosować uproszczone środki bezpieczeństwa finansowego w przypadkach, w których ocena ryzyka, o której mowa w art. 33 ust. 2, potwierdziła niższe ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu. 2. O niższym ryzyku prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu może świadczyć w szczególności: 1) klient będący: a) jednostką sektora finansów publicznych, o której mowa w art. 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077), b) przedsiębiorstwem państwowym albo spółką z większościowym udziałem Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego lub ich związków, c) spółką, której papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym podlegającym wymogom ujawniania informacji o jej beneficjencie rzeczywistym wynikającym z przepisów prawa Unii Europejskiej lub odpowiadającym im przepisom prawa państwa trzeciego albo spółką z większościowym udziałem takiej spółki, d) rezydentem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, e) rezydentem państwa trzeciego określonym przez wiarygodne źródła jako państwo o niskim poziomie korupcji lub innej działalności przestępczej, f) rezydentem państwa trzeciego, w	

					którym według danych pochodzących z wiarygodnych źródeł obowiązują przepisy dotyczące przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu odpowiadające wymogom wynikającym z przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu Unii Europejskiej; 2) zawarcie umowy ubezpieczenia, gdy składka roczna nie przekracza równowartości 1 500 euro lub składka jednorazowa nie przekracza 3 500 euro; w przypadku grupowych umów ubezpieczenia wskazana wartość składek liczona jest w odniesieniu do każdego ubezpieczonego; 3) przystąpienie i uczestnictwo w pracowniczym programie emerytalnym, zawarcie umowy i gromadzenie oszczędności na indywidualnym koncie emerytalnym lub indywidualnym koncie zabezpieczenia emerytalnego; 4) oferowanie produktów lub usług w celu zapewnienia odpowiednio zdefiniowanego i ograniczonego dostępu do systemu finansowego klientom mającym ograniczony dostęp do produktów lub usług oferowanych w ramach tego systemu; 5) oferowanie produktów lub usług powiązanych z klientem, w przypadku których ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu jest ograniczane za pomocą innych czynników, w tym jednostek uczestnictwa funduszy inwestycyjnych otwartych lub specjalistycznych funduszy inwestycyjnych otwartych lub określonych rodzajów pieniądza elektronicznego;	

					6) powiązanie stosunków gospodarczych lub transakcji okazjonalnej z: a) państwem członkowskim Unii Europejskiej, państwem członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, b) państwem trzecim określanym przez wiarygodne źródła jako państwo o niskim poziomie korupcji lub innej działalności przestępczej, c) państwem trzecim, w którym według danych pochodzących z wiarygodnych źródeł, obowiązują przepisy dotyczące przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu odpowiadające wymogom wynikającym z przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu Unii Europejskiej. 3. Uproszczonych środków bezpieczeństwa finansowego nie stosuje się w przypadkach, o których mowa w art. 35 ust. 1 pkt 5 i 6.	
50	art. 15 ust. 2	2. Przed zastosowaniem uproszczonych środków należytej staranności wobec klienta podmioty zobowiązane upewniają się, że stosunki gospodarcze lub dana transakcja charakteryzują się niższym stopniem ryzyka.	T	art. 42 ust. 1	Art. 42. 1. Instytucje obowiązane mogą stosować uproszczone środki bezpieczeństwa finansowego w przypadkach, w których ocena ryzyka, o której mowa w art. 33 ust. 2, potwierdziła niższe ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu.	
51	art. 15 ust. 3	3. Państwa członkowskie zapewniają prowadzenie przez podmioty zobowiązane wystarczającego monitorowania transakcji oraz stosunków gospodarczych, aby umożliwić wykrycie nietypowych lub podejrzanych transakcji.	T	art. 43 ust. 3 i 4	3. Instytucje obowiązane prowadzą bieżącą analizę przeprowadzanych transakcji. 4. W przypadku ujawnienia transakcji nietypowych, nienaturalnie złożonych oraz opiewających na wysokie kwoty, które wydają się nie mieć uzasadnienia prawnego lub gospodarczego, instytucje obowiązane:	

					1) podejmują działania w celu wyjaśnienia okoliczności, w jakich przeprowadzono te transakcje; 2) intensyfikują stosowanie środka bezpieczeństwa finansowego, o którym mowa w art. 34 ust. 1 pkt 4, w odniesieniu do stosunków gospodarczych, w ramach których te transakcje zostały przeprowadzone.	
52	art. 16	Oceniając ryzyko prania pieniędzy i finansowania terroryzmu związane z pewnymi rodzajami klientów, obszarami geograficznymi oraz poszczególnymi produktami, usługami, transakcjami lub kanałami dostawy, państwa członkowskie i podmioty zobowiązane uwzględniają co najmniej czynniki sytuacji o potencjalnie niższym ryzyku określone w załączniku II.	T	art. 42 ust. 2	2. O niższym ryzyku prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu może świadczyć w szczególności: 1) klient będący: a) jednostką sektora finansów publicznych, o której mowa w art. 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077), b) przedsiębiorstwem państwowym albo spółką z większościowym udziałem Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego lub ich związków, c) spółką, której papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym podlegającym wymogom ujawniania informacji o jej beneficjencie rzeczywistym wynikającym z przepisów prawa Unii Europejskiej lub odpowiadającym im przepisom prawa państwa trzeciego albo spółką z większościowym udziałem takiej spółki, d) rezydentem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, e) rezydentem państwa trzeciego określonym przez wiarygodne źródła jako	

					państwo o niskim poziomie korupcji lub innej działalności przestępczej, f) rezydentem państwa trzeciego, w którym według danych pochodzących z wiarygodnych źródeł obowiązują przepisy dotyczące przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu odpowiadające wymogom wynikającym z przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu Unii Europejskiej; 2) zawarcie umowy ubezpieczenia, gdy składka roczna nie przekracza równowartości 1 500 euro lub składka jednorazowa nie przekracza 3 500 euro; w przypadku grupowych umów ubezpieczenia wskazana wartość składek liczona jest w odniesieniu do każdego ubezpieczonego; 3) przystąpienie i uczestnictwo w pracowniczym programie emerytalnym, zawarcie umowy i gromadzenie oszczędności na indywidualnym koncie emerytalnym lub indywidualnym koncie zabezpieczenia emerytalnego; 4) oferowanie produktów lub usług w celu zapewnienia odpowiednio zdefiniowanego i ograniczonego dostępu do systemu finansowego klientom mającym ograniczony dostęp do produktów lub usług oferowanych w ramach tego systemu; 5) oferowanie produktów lub usług powiązanych z klientem, w przypadku których ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu jest ograniczane za pomocą innych czynników, w tym jednostek uczestnictwa funduszy inwestycyjnych otwartych lub	

					specjalistycznych funduszy inwestycyjnych otwartych lub określonych rodzajów pieniądza elektronicznego; 6) powiązanie stosunków gospodarczych lub transakcji okazjonalnej z: a) państwem członkowskim Unii Europejskiej, państwem członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, b) państwem trzecim określanym przez wiarygodne źródła jako państwo o niskim poziomie korupcji lub innej działalności przestępczej, c) państwem trzecim, w którym według danych pochodzących z wiarygodnych źródeł, obowiązują przepisy dotyczące przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu odpowiadające wymogom wynikającym z przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu Unii Europejskiej.	
53	art. 17	Do dnia 26 czerwca 2017 r. europejskie urzędy nadzoru wydają wytyczne skierowane do właściwych organów i instytucji kredytowych i finansowych zgodnie z art. 16 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 oraz (UE) nr 1095/2010 dotyczące czynników ryzyka, które należy uwzględnić, oraz środków, które należy podjąć, w sytuacjach, w których właściwe są uproszczone środki należytej staranności wobec klienta. Przedmiotem szczególnej uwagi są charakter i wielkość działalności gospodarczej, a w przypadkach, w których jest to właściwe i proporcjonalne, określa się środki szczególne.	N			
54	art. 18 ust. 1	1. W przypadkach, o których mowa w art. 19-24, i w	T	art. 43 ust. 1,	Art. 43. 1. Instytucje obowiązane stosują	

		przypadku osób fizycznych lub podmiotów prawnych mających siedzibę w państwach trzecich, określonych przez Komisję jako państwa trzecie wysokiego ryzyka oraz w innych przypadkach wyższego ryzyka określonych przez państwa członkowskie lub podmioty zobowiązane, państwa członkowskie wymagają, aby podmioty zobowiązane stosowały wzmocnione środki należytej staranności wobec klienta w celu właściwego zarządzania przedmiotowym ryzykiem i ograniczania ich. Wzmocnione środki należytej staranności wobec klienta nie muszą być stosowane automatycznie w odniesieniu do oddziałów podmiotów zobowiązanych mających siedzibę w Unii lub jednostek zależnych z większościowym udziałem tych podmiotów, które to oddziały lub jednostki zależne znajdują się w państwach trzecich wysokiego ryzyka, jeżeli przedmiotowe oddziały lub jednostki zależne w pełni stosują się do strategii i procedur obejmujących całą grupę zgodnie z art. 45. Państwa członkowskie zapewniają, by podmioty zobowiązane traktowały te przypadki z zastosowaniem podejścia opartego na analizie ryzyka.		art. 44 ust. 2 i 3	wzmożone środki bezpieczeństwa finansowego w przypadkach wyższego ryzyka prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, a także w przypadkach, o których mowa w art. 44–46. 2. Obowiązek stosowania wzmożonych środków bezpieczeństwa finansowego wyłącznie ze względu na siedzibę w państwie trzecim wysokiego ryzyka nie dotyczy: 1) oddziałów instytucji obowiązanych, 2) jednostek zależnych z większościowym udziałem instytucji obowiązanych, 3) oddziałów i jednostek zależnych z większościowym udziałem, podmiotów mających siedzibę na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej podlegających obowiązkom wynikającym z przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, wydanych na podstawie dyrektywy 2015/849 – stosujących procedury z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu obowiązujące w grupie, w skład której wchodzą. 3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, zakres stosowanych środków bezpieczeństwa finansowego jest określany z uwzględnieniem oceny ryzyka, o której mowa w art. 33 ust. 2.	
55	art. 18 ust. 2	2. Państwa członkowskie wymagają, aby podmioty zobowiązane analizowały w jak największym możliwym stopniu kontekst i cel wszystkich skomplikowanych i nietypowych transakcji o dużej wartości oraz wszelkich nietypowych rodzajów transakcji, które nie mają wyraźnego celu gospodarczego lub celu zgodnego z prawem. W	T	art. 43 ust. 3 i 4	3. Instytucje obowiązane prowadzą bieżącą analizę przeprowadzanych transakcji. 4. W przypadku ujawnienia transakcji nietypowych, nienaturalnie złożonych oraz opiewających na wysokie kwoty, które wydają się nie mieć uzasadnienia prawnego lub gospodarczego, instytucje obowiązane:	

		szczególności podmioty zobowiązane zwiększają stopień i wzmacniają charakter monitorowania stosunków gospodarczych w celu stwierdzenia, czy przedmiotowe transakcje lub działania wydają się podejrzane.			1) podejmują działania w celu wyjaśnienia okoliczności, w jakich przeprowadzono te transakcje; 2) intensyfikują stosowanie środka bezpieczeństwa finansowego, o którym mowa w art. 34 ust. 1 pkt 4, w odniesieniu do stosunków gospodarczych, w ramach których te transakcje zostały przeprowadzone.	
56	art. 18 ust. 3	3. Oceniając ryzyka związane z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu, państwa członkowskie i podmioty zobowiązane uwzględniają co najmniej czynniki dotyczące sytuacji o potencjalnie wyższym ryzyku określone w załączniku III.	T	art. 43 ust. 2	2. O wyższym ryzyku prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu może świadczyć w szczególności: 1) nawiązywanie stosunków gospodarczych w nietypowych okolicznościach; 2) klient będący: a) osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, których działalność służy do przechowywania aktywów osobistych, b) spółką, w której wydano akcje na okaziciela, której papiery wartościowe nie są dopuszczone do obrotu zorganizowanego, lub spółką, w której prawa z akcji lub udziałów są wykonywane przez podmioty inne niż akcjonariusze lub udziałowcy; 3) przedmiot prowadzonej przez klienta działalności gospodarczej obejmujący przeprowadzanie znacznej liczby lub opiewających na wysokie kwoty transakcji gotówkowych; 4) nietypowa lub nadmiernie złożona struktura własnościowa klienta, biorąc pod uwagę rodzaj i zakres prowadzonej przez niego działalności gospodarczej; 5) korzystanie przez klienta z usług lub produktów oferowanych w ramach bankowości	

					prywatnej; 6) korzystanie przez klienta z usług lub produktów sprzyjających anonimowości lub utrudniających jego identyfikację, w tym z usługi polegającej na tworzeniu dodatkowych numerów rachunków, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 68 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe oraz art. 4a ust. 5 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, powiązanych z posiadanym rachunkiem, w celu ich udostępniania innym podmiotom do identyfikacji płatności lub zleceniodawców tych płatności; 7) nawiązywanie albo utrzymywanie stosunków gospodarczych lub przeprowadzanie transakcji okazjonalnej bez fizycznej obecności klienta – w przypadku gdy związane z tym wyższe ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu nie zostało ograniczone w inny sposób, w tym przez użycie notyfikowanego środka identyfikacji elektronicznej adekwatnie do średniego poziomu bezpieczeństwa, o którym mowa w rozporządzaniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylającym dyrektywę 1999/93/WE (Dz. Urz. UE L 257 z 28.08.2014, str. 73), lub wymóg stosowania kwalifikowanego podpisu elektronicznego lub podpisu potwierdzonego profilem zaufanym ePUAP; 8) zlecanie przez nieznane lub	

					niepowiązane z klientem podmioty trzecie transakcji, których beneficjentem jest klient; 9) objęcie stosunkami gospodarczymi lub transakcjami nowych produktów lub usług albo oferowanie produktów lub usług przy wykorzystaniu nowych kanałów dystrybucji; 10) powiązanie stosunków gospodarczych lub transakcji okazjonalnej z: a) państwem trzecim wysokiego ryzyka, b) państwem określanym przez wiarygodne źródła jako państwo o wysokim poziomie korupcji lub innego rodzaju działalności przestępczej, państwo finansujące lub wspierające popełnianie czynów o charakterze terrorystycznym, lub z którym łączona jest działalność organizacji o charakterze terrorystycznym, c) państwem, w stosunku do którego Organizacja Narodów Zjednoczonych lub Unia Europejska podjęły decyzję o nałożeniu sankcji lub szczególnych środków ograniczających.	
57	art. 18 ust. 4	4. Do dnia 26 czerwca 2017 r. europejskie urzędy nadzoru wydają wytyczne skierowane do właściwych organów i instytucji kredytowych i finansowych zgodnie z art. 16 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 oraz (UE) nr 1095/2010, dotyczące czynników ryzyka, które należy uwzględnić, oraz środków, które należy podjąć, w sytuacjach, w których właściwe są wzmocnione środki należytej staranności wobec klienta. Przedmiotem szczególnej uwagi są charakter i wielkość działalności gospodarczej, a w przypadkach, w których jest to właściwe i proporcjonalne, określa się środki szczególne.	N			

58	art. 19	W odniesieniu do transgranicznych relacji korespondenckich z instytucją respondentem z państwa trzeciego, państwa członkowskie wymagają, aby oprócz stosowania środków należytej staranności wobec klienta określonych w art. 13 instytucje kredytowe i finansowe działające w państwach członkowskich wykonywały następujące działania: a) gromadziły wystarczające informacje o instytucji będącej respondentem w celu zrozumienia w pełni charakteru jej działalności oraz ustalenia na podstawie publicznie dostępnych informacji wiarygodności instytucji oraz jakości nadzoru; b) oceniały środki kontroli w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu stosowane przez instytucję będącą respondentem; c) uzyskiwały zgodę kadry kierowniczej wyższego szczebla przed ustanowieniem nowej relacji korespondenckiej; d) sporządzały dokumentację określającą zakres odpowiedzialności każdej instytucji; e) w odniesieniu do rachunków przejściowych upewniały się, że instytucja będąca respondentem przeprowadziła weryfikację tożsamości i na bieżąco stosowała środki należytej staranności wobec klientów mających bezpośredni dostęp do rachunków instytucji będącej korespondentem oraz że ma ona możliwość udostępnienia na żądanie instytucji będącej korespondentem stosownych danych dotyczących środków należytej staranności wobec klienta.	T	art. 45 ust. 1	Art. 45. 1. W przypadku transgranicznych relacji korespondenckich z instytucją-respondentem z państwa trzeciego instytucje obowiązane, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1–5, 7–11, 24 i 25, będące instytucją-korespondentem, stosują środki bezpieczeństwa finansowego oraz podejmują następujące działania: 1) pozyskują informacje o instytucji-respondencie w celu zrozumienia charakteru działalności prowadzonej przez tę instytucję; 2) ustalają na podstawie powszechnie dostępnych informacji wiarygodność instytucji-respondenta oraz jakość sprawowanego nad nią nadzoru; 3) oceniają procedury w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu stosowane przez instytucję-respondenta; 4) uzyskują przed nawiązaniem relacji korespondenckiej akceptację kadry kierowniczej wyższego szczebla; 5) określają oraz dokumentują zakres odpowiedzialności instytucji obowiązanej oraz instytucji-respondenta za wykonanie obowiązków związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu; 6) w odniesieniu do rachunków upewniają się, że instytucja-respondent zastosowała wobec klientów mających bezpośredni dostęp do tych rachunków prowadzonych w instytucji obowiązanej środki bezpieczeństwa finansowego, w tym środki bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w art. 34 ust. 1 pkt 1, oraz zapewniają, iż instytucja-respondent udostępnia na ich żądanie informacje dotyczące	

					zastosowanych środków bezpieczeństwa finansowego.	
59	art. 20	W odniesieniu do transakcji lub stosunków gospodarczych z osobami zajmującymi eksponowane stanowiska polityczne, państwa członkowskie, oprócz stosowania środków należytej staranności wobec klienta określonych w art. 13, wprowadzają wobec podmiotów zobowiązanych następujące wymogi: a) posiadania odpowiednich systemów zarządzania ryzykiem, w tym procedur opartych na analizie ryzyka, w celu ustalenia, czy klient lub beneficjent rzeczywisty danego klienta jest osobą zajmującą eksponowane stanowisko polityczne; b) w przypadkach stosunków gospodarczych z osobami zajmującymi eksponowane stanowiska polityczne - stosowania następujących środków: (i) uzyskania zezwolenia kadry kierowniczej wyższego szczebla na nawiązanie lub kontynuowanie stosunków gospodarczych z takimi osobami; (ii) podjęcia odpowiednich środków w celu ustalenia źródła majątku i źródła pochodzenia środków zaangażowanych w ramach stosunków gospodarczych lub transakcji z takimi osobami; (iii) prowadzenia wzmożonego monitorowania tych stosunków gospodarczych w sposób ciągły.	T	art. 46 ust. 1 i 2	Art. 46. 1. W celu ustalenia, czy klient lub beneficjent rzeczywisty jest osobą zajmującą eksponowane stanowisko polityczne instytucje obowiązane wdrażają procedury oparte na analizie ryzyka, w tym mogą przyjmować od klienta oświadczenie w formie pisemnej, że jest on albo nie jest osobą zajmującą takie stanowisko, składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. 2. W przypadku stosunków gospodarczych z osobą zajmującą eksponowane stanowisko polityczne instytucje obowiązane stosują wobec tych osób środki bezpieczeństwa finansowego oraz podejmują następujące działania: 1) uzyskują akceptację kadry kierowniczej wyższego szczebla na nawiązanie lub kontynuację stosunków gospodarczych z osobą zajmującą eksponowane stanowisko polityczne; 2) stosują odpowiednie środki w celu ustalenia źródła majątku klienta i źródła pochodzenia wartości majątkowych	

					pozostających w dyspozycji klienta w ramach stosunków gospodarczych lub transakcji okazjonalnej; 3) intensyfikują stosowanie środka bezpieczeństwa finansowego, o którym mowa w art. 34 ust. 1 pkt 4.	
60	art. 21	Państwa członkowskie wymagają, by podmioty zobowiązane podejmowały racjonalne środki w celu określenia, czy beneficjenci polis ubezpieczeniowych na życie lub innych polis ubezpieczeniowych o charakterze inwestycyjnym lub, gdy jest to wymagane, beneficjent rzeczywisty beneficjenta są osobami zajmującymi eksponowane stanowiska polityczne. Wspomniane środki podejmuje się najpóźniej w momencie wypłaty lub w momencie przeniesienia, w całości lub częściowo, danej polisy. W przypadku gdy zidentyfikowano wyższy stopień ryzyka, oprócz zastosowania środków należytej staranności wobec klienta określonych w art. 13, państwa członkowskie wprowadzają wobec podmiotów zobowiązanych wymogi: a) poinformowania kadry kierowniczej wyższego szczebla przed wypłatą przychodów z tytułu polisy; b) przeprowadzenia wzmożonej kontroli całości stosunków gospodarczych z danym ubezpieczającym.	T	art. 46 ust. 3 i 4	3. Instytucje obowiązane, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 8, będące stronami umowy ubezpieczenia, nie później niż w momencie przeniesienia praw z tytułu takiej umowy lub wypłaty świadczenia, podejmują odpowiednie środki w celu ustalenia, czy uprawnieni z tytułu umowy lub ich beneficjenci rzeczywiści są osobami zajmującymi eksponowane stanowiska polityczne. 4. W przypadku stwierdzenia wyższego ryzyka prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu instytucje obowiązane, przed wypłatą świadczenia z tytułu umowy ubezpieczenia lub przeniesienia praw z tytułu umowy ubezpieczenia, stosują środki bezpieczeństwa finansowego oraz podejmują następujące działania: 1) dokonują pogłębionej analizy stosunków gospodarczych z klientem; 2) informują o zamiarze wypłaty tego świadczenia kadrę kierowniczą wyższego szczebla.	
61	art. 22	W przypadku gdy osoba zajmująca eksponowane stanowiska polityczne przestała sprawować znaczącą funkcję publiczną w państwie członkowskim lub państwie trzecim lub znaczącą funkcję publiczną w organizacji międzynarodowej, podmioty zobowiązane muszą podlegać obowiązkowi uwzględniania przez okres co najmniej 12 miesięcy ryzyka, jakie taka osoba	T	art. 46 ust. 5	5. W okresie od dnia zaprzestania zajmowania przez osobę eksponowanego stanowiska politycznego do dnia ustalenia, że nie wiąże się z tą osobą wyższe ryzyko, jednak nie krócej niż przez 12 miesięcy, instytucja obowiązana stosuje wobec takiej osoby środki uwzględniające to ryzyko.	

		nadal stwarza, i stosować odpowiednie środki uwzględniające ryzyko do czasu, gdy uzna się, że osoba ta nie stwarza dalszego ryzyka związanego z zajmowaniem eksponowanego stanowiska politycznego.				
62	art. 23	Środki, o których mowa w art. 20 i 21 mają zastosowanie również do członków rodziny lub osób znanych jako bliscy współpracownicy osób zajmujących eksponowane stanowiska polityczne.	T	art. 46 ust. 6	6. Przepisy ust. 1–5, stosuje się odpowiednio do członków rodziny osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne oraz osób znanych jako bliscy współpracownicy osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne.	
63	art. 24	Państwa członkowskie zabraniają instytucjom kredytowym i finansowym nawiązywania lub kontynuowania relacji korespondenckich z bankiem fikcyjnym. Państwa członkowskie wymagają podejmowania przez te instytucje odpowiednich środków w celu zapewnienia, by nie nawiązywały one ani nie kontynuowały relacji korespondenckich z instytucją kredytową lub finansową, o której wiadomo, że pozwala ona na wykorzystywanie swych rachunków przez bank fikcyjny.	T	art. 45 ust. 2	2. Instytucje obowiązane, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1–5, 7–11, 24 i 25, nie nawiązują lub nie utrzymują relacji korespondenckich: 1) z instytucją kredytową, finansową oraz podmiotem prowadzącym równoważną działalność, niebędącymi częścią grupy, które nie posiadają siedziby oraz nie są faktycznie zarządzane i kierowane, na terytorium państwa, według prawa którego zostały utworzone (bank fikcyjny); 2) z instytucjami kredytowymi i finansowymi, o których wiadomo, że zawierają umowy o prowadzenie rachunków z bankiem fikcyjnym.	
64	art. 25	Państwa członkowskie mogą zezwolić podmiotom zobowiązanym na korzystanie z usług osób trzecich w celu spełnienia wymogów należytej staranności wobec klienta określonych w art. 13 ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) i c). Ostateczną odpowiedzialność za spełnienie tych wymogów ponosi jednak podmiot zobowiązany, który korzysta z usług osoby trzeciej.	T	art. 47 ust. 1 i 2	Art. 47. 1. Instytucje obowiązane mogą korzystać z usług podmiotu trzeciego przy stosowaniu środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w art. 34 ust. 1 pkt 1–3, pod warunkiem niezwłocznego przekazywania przez ten podmiot, na żądanie instytucji obowiązanej, niezbędnych informacji oraz dokumentów dotyczących zastosowanych środków bezpieczeństwa finansowego, w tym kopii dokumentów uzyskanych podczas	

					stosowania środków bezpieczeństwa finansowego polegających na identyfikacji klienta i beneficjenta rzeczywistego oraz weryfikacji ich tożsamości. 2. Korzystanie z usług podmiotu trzeciego nie zwalnia instytucji obowiązanej z odpowiedzialności za zastosowanie środków bezpieczeństwa finansowego.	
65	art. 26 ust 1	1. Do celów niniejszej sekcji "osoby trzecie" oznaczają podmioty zobowiązane wymienione w art. 2, organizacje członkowskie lub federacje tych podmiotów zobowiązanych, lub inne instytucje lub osoby znajdujące się w państwie członkowskim lub w państwie trzecim, które: a) stosują wymogi należytej staranności wobec klienta i wymogi dotyczące przechowywania dokumentacji zgodne z wymogami określonymi w niniejszej dyrektywie; oraz b) podlegają nadzorowi w zakresie spełniania przez siebie wymogów niniejszej dyrektywy w sposób zgodny z przepisami rozdziału VI sekcja 2.	T	art. 47 ust. 3	3. Podmiotem trzecim, o którym mowa w ust. 1, może być: 1) instytucja obowiązana; 2) podmiot z siedzibą w innym państwie lub organizacja członkowska lub federacja zrzeszająca taki podmiot, który na podstawie właściwych przepisów tego państwa z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu jest obowiązany do stosowania środków bezpieczeństwa finansowego i przechowywania dokumentów i informacji oraz podlegający nadzorowi właściwych organów tego państwa w sposób odpowiadający wymogom wynikającym z przepisów Unii Europejskiej z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu.	
66	art. 26 ust 2	2. Państwa członkowskie zakazują podmiotom zobowiązanym korzystania z usług osób trzecich mających siedzibę w państwach trzecich wysokiego ryzyka. Państwa członkowskie mogą wyłączyć z tego zakazu oddziały podmiotów zobowiązanych mających siedzibę w Unii i jednostki zależne z większościowym udziałem tych podmiotów, jeżeli przedmiotowe oddziały i jednostki zależne w pełni stosują się do strategii i procedur obejmujących całą grupę zgodnie z art. 45.	T	art. 47 ust. 4	4. Instytucje obowiązane nie korzystają z usług, o których mowa w ust. 1, jeżeli podmiot trzeci ma siedzibę w państwie trzecim wysokiego ryzyka. Zakaz ten nie dotyczy przypadków korzystania z usług: 1) oddziałów instytucji obowiązanych lub jednostek zależnych z większościowym udziałem instytucji obowiązanych, 2) oddziałów lub jednostek zależnych z większościowym udziałem podmiotów	

					mających siedzibę na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej oraz podlegającym obowiązkom wynikającym z przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, wydanych na podstawie dyrektywy 2015/849 – jeżeli stosują procedury grupowe, o których mowa w art. 51 ust. 1.	
67	art. 27 ust. 1 i 2	1. Państwa członkowskie zapewniają uzyskanie przez podmioty zobowiązane od osoby trzeciej, z której usług te podmioty korzystają, niezbędnych informacji dotyczących wymogów należytej staranności wobec klienta określonych w art. 13 ust. 1 akapit pierwszy lit. a), b) i c). 2. Państwa członkowskie zapewniają podejmowanie przez podmioty zobowiązane, do których kierowany jest klient, stosownych kroków, aby zapewnić niezwłoczne przekazanie - na żądanie - przez osobę trzecią odpowiednich kopii danych z identyfikacji i weryfikacji oraz innej stosownej dokumentacji dotyczącej tożsamości klienta lub beneficjenta rzeczywistego.	T	art. 47 ust. 1	Art. 47. 1. Instytucje obowiązane mogą korzystać z usług podmiotu trzeciego przy stosowaniu środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w art. 34 ust. 1 pkt 1–3, pod warunkiem niezwłocznego przekazywania przez ten podmiot, na żądanie instytucji obowiązanej, niezbędnych informacji oraz dokumentów dotyczących zastosowanych środków bezpieczeństwa finansowego, w tym kopii dokumentów uzyskanych podczas stosowania środków bezpieczeństwa finansowego polegających na identyfikacji klienta i beneficjenta rzeczywistego oraz weryfikacji ich tożsamości.	
68	art. 28	Państwa członkowskie zapewniają możliwość uznania przez właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia (w odniesieniu do strategii i procedur obejmujących całą grupę) i właściwy organ przyjmującego państwa członkowskiego (w odniesieniu do oddziałów i jednostek zależnych), że podmiot zobowiązany stosuje się do przepisów przyjętych na mocy art. 26 i 27 w ramach programu grupowego, jeżeli spełnione są wszystkie poniższe warunki: a) podmiot zobowiązany polega na informacjach przedłożonych przez osobę trzecią będącą częścią tej samej grupy;	T	art. 47 ust. 5	5. Instytucja obowiązana wchodząca w skład grupy, która stosuje środki bezpieczeństwa finansowego, zasady przechowywania dokumentów i informacji, i która wdrożyła wewnętrzną procedurę na poziomie grupy oraz podlega nadzorowi właściwych organów państwa członkowskiego lub państwa trzeciego na zasadach i w sposób odpowiadający wymogom wynikającym z przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu Unii Europejskiej, może uznać, że obowiązek stosowania środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w	

		b) grupa ta stosuje środki należytej staranności wobec klienta, zasady dotyczące przechowywania dokumentacji oraz programy przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie z niniejszą dyrektywą lub równoważne zasady; c) właściwy organ państwa członkowskiego pochodzenia lub państwa trzeciego nadzoruje na szczeblu grupy skuteczne przestrzeganie wymogów, o których mowa w lit. b).			art. 34 ust. 1 pkt 1–3, został wykonany, jeżeli środki bezpieczeństwa finansowego zostały zastosowane przez podmiot, wchodzący w skład tej samej grupy. Przepis ust. 1 w zakresie przekazywania informacji i dokumentów oraz przepis ust. 2 w zakresie zasad odpowiedzialności za zastosowanie środków bezpieczeństwa finansowego stosuje się.	
69	art. 29	Przepisy niniejszej sekcji nie mają zastosowania w przypadku zlecania zadań na zasadzie outsourcingu ani w przypadku pośrednictwa, gdy na podstawie umowy usługodawca świadczący usługi na zasadzie outsourcingu lub pośrednik mają być traktowani jako część podmiotu zobowiązanego.	T	art. 48	Art. 48. 1. Instytucje obowiązane mogą powierzyć stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego oraz prowadzenie i dokumentowanie wyników bieżącej analizy przeprowadzanych transakcji, o której mowa w art. 43 ust. 3, osobie fizycznej, osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej działającej w imieniu i na rzecz instytucji obowiązanej, jeżeli na podstawie pisemnej umowy podmiot, któremu powierzono stosowanie środków bezpieczeństwa finansowego, ma być traktowany jako część instytucji obowiązanej. 2. Powierzenie stosowania środków bezpieczeństwa finansowego na zasadach określonych w ust. 1 nie zwalnia instytucji obowiązanej z odpowiedzialności za zastosowanie środków bezpieczeństwa finansowego.	
70	art. 30 ust. 1	1. Państwa członkowskie zapewniają obowiązek otrzymywania i posiadania przez podmioty o charakterze korporacyjnym i inne podmioty prawne utworzone na ich terytorium odpowiednich, dokładnych i aktualnych informacji o ich beneficjentach rzeczywistych, łącznie ze szczegółowymi informacjami o stosunkach łączących	T	art. 55 i 58	Art. 55. Centralny Rejestr Beneficjentów Rzeczywistych, zwany dalej „Rejestrem”, jest systemem teleinformatycznym służącym przetwarzaniu informacji o beneficjentach rzeczywistych spółek wymienionych w art. 58. Art. 58. Do zgłaszania informacji o	

		je z beneficjentami rzeczywistymi. Państwa członkowskie zapewniają, by podmioty te miały obowiązek przedstawić podmiotom zobowiązanym, oprócz informacji o ich właścicielu prawnym, informacje dotyczące beneficjentów rzeczywistych, w sytuacjach gdy podmioty zobowiązane podejmują środki należytej staranności wobec klienta zgodnie z rozdziałem II.			beneficjentach rzeczywistych i ich aktualizacji są obowiązane: 1) spółki jawne; 2) spółki komandytowe; 3) spółki komandytowo-akcyjne; 4) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością; 5) spółki akcyjne, z wyjątkiem spółek publicznych w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1639 oraz z 2017 r. poz. 452, 724, 791 i 1089).	
71	art. 30 ust. 2	2. Państwa członkowskie wymagają, by właściwe organy i jednostki analityki finansowej mogły mieć terminowy dostęp do informacji, o których mowa w ust. 1.	T	art. 56-57 i art. 67	Art. 56. Organem właściwym w sprawach Rejestru jest minister właściwy do spraw finansów publicznych. Art. 57. 1. Organ właściwy w sprawach Rejestru jest administratorem danych zgromadzonych w Rejestrze. 2. Do zadań organu właściwego w sprawach Rejestru należy: 1) prowadzenie Rejestru oraz określanie organizacyjnych warunków i technicznych sposobów jego prowadzenia; 2) przetwarzanie informacji o beneficjentach rzeczywistych; 3) opracowywanie analiz statystycznych dotyczących informacji przetwarzanych w Rejestrze. Art. 67. Rejestr jest jawny.	
72	art. 30 ust. 3	3. Państwa członkowskie zapewniają przechowywanie informacji, o których mowa w ust. 1,w centralnym	T	art. 55, art. 190	Art. 55. Centralny Rejestr Beneficjentów Rzeczywistych zwany dalej „Rejestrem” jest	

		rejestrze w każdym państwie członkowskim, np. w rejestrze handlowym lub w rejestrze spółek, o których to rejestrach mowa w art. 3 dyrektywy 2009/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, lub w rejestrze publicznym. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o specyfice tych krajowych mechanizmów. Informacje o beneficjentach rzeczywistych zawarte w tej bazie danych można gromadzić zgodnie z systemami krajowymi.			systemem teleinformatycznym służącym przetwarzaniu informacji o beneficjentach rzeczywistych spółek wymienionych w art. 58.	
73	art. 30 ust. 4	4. Państwa członkowskie wymagają, by informacje przechowywane w centralnym rejestrze, o którym mowa w ust. 3, były odpowiednie, dokładne i aktualne.	T	art. 60-63	Art. 60. 1. Informacje, o których mowa w art. 59, są zgłaszane do Rejestru nie później niż w terminie 7 dni od dnia wpisu spółek wymienionych w art. 58 w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku zmiany przekazanych informacji – w terminie 7 dni od ich zmiany. 2. Do liczenia terminów, o których mowa w ust. 1, nie wlicza się sobót i dni ustawowo wolnych od pracy. 3. W przypadku awarii lub zakłóceń funkcjonowania systemu teleinformatycznego organ właściwy w sprawach Rejestru informuje o ich wystąpieniu i usunięciu w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych. W takim przypadku do liczenia terminów, o których mowa w ust. 1, nie wlicza się okresu od chwili wystąpienia awarii lub zakłócenia, wskazanych w informacji zamieszczonej w tym Biuletynie, do chwili zamieszczenia informacji o ich usunięciu. Art. 61. 1. Zgłoszenia do Rejestru dokonuje osoba uprawniona do reprezentacji spółki wymienionej w art. 58.	

					2. Zgłoszenie następuje nieodpłatnie za pomocą środków komunikacji elektronicznej. 3. Zgłoszenie składane jest w formie dokumentu elektronicznego, zgodnie ze wzorem określonym przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych. 4. Zgłoszenie jest opatrzone kwalifikowanym podpisem elektronicznym lub podpisem potwierdzonym profilem zaufanym ePUAP oraz zawiera oświadczenie osoby dokonującej zgłoszenia do Rejestru o prawdziwości informacji zgłaszanych do Rejestru. 5. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 4, składane jest pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli o następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Art. 62. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb składania zgłoszenia do Rejestru, o którym mowa w art. 61, mając na uwadze konieczność zapewnienia bezpiecznego, sprawnego i wiarygodnego zgłoszenia. Art. 63. Informacje, o których mowa w art. 59, są wprowadzane do Rejestru niezwłocznie po ich zgłoszeniu lub aktualizacji.	
74	art. 30 ust. 5	5. Państwa członkowskie zapewniają, by informacje o beneficjentach rzeczywistych były we wszystkich przypadkach udostępniane:	T	art. 59 i 67	Art. 59. Informacje podlegające zgłoszeniu do Rejestru obejmują: 1) dane identyfikacyjne spółek	

		a) właściwym organom i jednostkom analityki finansowej, bez żadnych ograniczeń; b) podmiotom zobowiązanym, w ramach stosowania zasad należytej staranności wobec klienta zgodnie z rozdziałem II; c) wszelkim osobom lub organizacjom, które mogą wykazać uzasadniony interes. Osoby lub organizacje, o których mowa w lit. c), mają dostęp co najmniej do informacji obejmujących: imię i nazwisko, miesiąc i rok urodzenia, obywatelstwo, oraz państwo zamieszkania beneficjenta rzeczywistego, jak również informacji o charakterze i skali posiadanego udziału. Na użytek niniejszego ustępu informacje o beneficjentach rzeczywistych muszą być udostępniane zgodnie z przepisami dotyczącymi ochrony danych i mogą podlegać rejestracji *online* i opłacie. Opłaty pobierane za uzyskanie informacji nie mogą przewyższać kosztów administracyjnych takiego uzyskania.			wymienionych w art. 58: a) nazwę (firmę), b) formę organizacyjną, c) siedzibę, d) numer w Krajowym Rejestrze Sądowym, e) NIP; 2) dane identyfikacyjne beneficjenta rzeczywistego i członka organu lub wspólnika uprawnionego do reprezentowania spółek wymienionych w art. 58: a) imię i nazwisko, b) obywatelstwo, c) państwo zamieszkania, d) numer PESEL albo datę urodzenia – w przypadku osób nieposiadających numeru PESEL, e) informację o wielkości i charakterze udziału lub uprawnienia przysługujących beneficjentowi rzeczywistemu. Art. 67. Rejestr jest jawny.	
75	art. 30 ust. 6	6. Centralny rejestr, o którym mowa w ust. 3, zapewnia właściwym organom i jednostkom analityki finansowej terminowy i nieograniczony dostęp, bez powiadamiania zainteresowanego podmiotu. Umożliwia on także terminowy dostęp podmiotom zobowiązanym w ramach stosowania środków należytej staranności wobec klienta.	T	art. 67 i art. 69-71	Art. 67. Rejestr jest jawny. Art. 69. Informacje o beneficjentach rzeczywistych zgromadzone w Rejestrze są udostępniane nieodpłatnie. Art. 70. Informacje o beneficjentach rzeczywistych zgromadzone w Rejestrze są udostępniane za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Art. 71. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:	

					1) sposób sporządzania i składania wniosków o udostępnienie informacji, o których mowa w art. 59, oraz udostępniania tych informacji, 2) tryb składania wniosków o udostępnienie informacji, o których mowa w art. 59, oraz udostępniania tych informacji, 3) terminy udostępniania informacji, o których mowa w art. 59 – mając na uwadze potrzebę zapewnienia szybkiego, wiarygodnego i bezpiecznego dostępu do informacji z Rejestru.	
76	art. 30 ust. 7	7. Państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy i jednostki analityki finansowej były w stanie terminowo dostarczyć informacje, o których mowa w ust. 1 i 3, właściwym organom i jednostkom analityki finansowej w innych państwach członkowskich.	T	art. 109-110	Art. 109. 1. Generalny Inspektor udostępnia, na wniosek lub z urzędu, zagranicznym jednostkom analityki finansowej oraz pozyskuje od tych jednostek informacje związane z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, w tym informacje o czynach zabronionych, z których mogą pochodzić wartości majątkowe. 2. Udostępnienie informacji, o których mowa w ust. 1, następuje w celu ich wykorzystania przy wykonywaniu zadań przez jednostki analityki finansowej określone w dyrektywie 2015/849, w przepisach krajowych wdrażających tę dyrektywę lub w przepisach prawa międzynarodowego regulujących zasady funkcjonowania jednostek analityki finansowej. Art. 110. 1. Generalny Inspektor udostępnia posiadane informacje i dokumenty jednostkom analityki finansowej państw członkowskich Unii Europejskiej. 2. Generalny Inspektor udostępnia posiadane informacje jednostkom analityki finansowej z państw niebędących państwami członkowskimi	

					Unii Europejskiej, na zasadzie wzajemności. 3. Generalny Inspektor udostępnia posiadane informacje jednostkom państw będących stornami Konwencji Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa oraz o finansowaniu terroryzmu, sporządzonej w Warszawie dnia 16 maja 2005 r., na zasadach określonych w tej Konwencji. 4. Generalny Inspektor w zakresie swoich uprawnień określonych w ustawie może pozyskiwać informacje w celu udostępnienia ich zagranicznej jednostce analityki finansowej. 5. Do informacji udostępnianych zagranicznym jednostkom analityki finansowej przepisu art. 98 ust. 7 nie stosuje się, z wyjątkiem przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych. 6. Udostępnienie informacji na wniosek zagranicznej jednostki analityki finansowej następuje w terminie 30 dni od dnia otrzymania tego wniosku przez Generalnego Inspektora. 7. Udostępnianie i pozyskiwanie informacji i dokumentów od jednostek analityki państw członkowskich Unii Europejskiej następuje przy wykorzystaniu bezpiecznych systemów łączności oraz systemów teleinformatycznych umożliwiających porównanie danych posiadanych przez Generalnego Inspektora z danymi posiadanymi przez jednostki analityki finansowej państw członkowskich Unii Europejskiej w sposób anonimowy, przy zapewnieniu ochrony danych osobowych.	
77	art. 30 ust. 8	8. Państwa członkowskie wymagają, by podmioty zobowiązane nie polegały wyłącznie na centralnym	T	art. 33 ust. 1-2 i 4	Art. 33. 1. Instytucje obowiązane stosują wobec swoich klientów środki bezpieczeństwa	

		rejestrze, o którym mowa w ust. 3, jeśli chodzi o spełnienie przez nie wymogów należytej staranności wobec klienta zgodnie z rozdziałem II. Wymogi te spełnia się z zastosowaniem podejścia opartego na analizie ryzyka.			finansowego. 2. Instytucje obowiązane rozpoznają ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu związane ze stosunkami gospodarczymi lub transakcją okazjonalną oraz oceniają poziom rozpoznanego ryzyka. 4. Instytucje obowiązane stosują środki bezpieczeństwa finansowego w zakresie i z intensywnością uwzględniającą rozpoznane ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu związane ze stosunkami gospodarczymi lub transakcją okazjonalną oraz jego ocenę.	
78	art. 30 ust. 9	9. Państwa członkowskie mogą w indywidualnych przypadkach i w wyjątkowych okolicznościach przewidzieć wyłączenie co do dostępu, o którym mowa w ust. 5 lit. b) i c), do całości lub części informacji o beneficjentach rzeczywistych, jeżeli taki dostęp narażałby beneficjenta rzeczywistego na ryzyko nadużycia finansowego, porwania, szantażu, przemocy lub zastraszenia, bądź jeżeli beneficjent rzeczywisty jest osobą małoletnią lub z innych względów niezdolną do działania. Wyłączenia przyznane na mocy niniejszego ustępu nie mają zastosowania do instytucji kredytowych i finansowych, ani do podmiotów zobowiązanych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3 lit. b), które są urzędnikami publicznymi.	N			Zgodnie z art. 64 rejestr jest jawny.
79	art. 30 ust. 10	10. Do dnia 26 czerwca 2019 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające warunki oraz specyfikacje techniczne i procedury dotyczące zapewnienia bezpiecznej i wydajnej integracji rejestrów centralnych, o których mowa w ust. 3, za pomocą europejskiej centralnej platformy ustanowionej w art. 4a ust. 1 dyrektywy 2009/101/WE. W stosownych przypadkach,	N			

		sprawozdaniu temu będzie towarzyszyć wniosek ustawodawczy.				
80	art. 31	1. Państwa członkowskie wymagają, by powiernicy jakiegokolwiek trustu, który powstał w drodze czynności prawnej, regulowanego ich prawem, uzyskiwali i posiadali odpowiednie, dokładne i aktualne informacje o beneficjentach rzeczywistych w odniesieniu do przedmiotowego trustu. Informacje te obejmują tożsamość: a) ustanawiającego; b) powiernika lub powierników; c) sprawującego nadzór (o ile taka osoba istnieje); d) beneficjentów lub kategorii beneficjentów; oraz e) wszelkich innych osób fizycznych sprawujących faktyczną kontrolę nad trustem. 2. Państwa członkowskie zapewniają, by powiernicy terminowo ujawniali podmiotom zobowiązanym informacje na temat swojego statusu oraz by terminowo przedstawiali tym podmiotom informacje, o których mowa w ust. 1, w przypadku gdy powiernik nawiązuje, w charakterze powiernika, stosunki gospodarcze lub przeprowadza sporadyczną transakcję przewyższającą próg określony w art. 11 lit. b), c) i d). 3. Państwa członkowskie wymagają, by właściwe organy i jednostki analityki finansowej mogły mieć terminowy dostęp do informacji, o których mowa w ust. 1. 4. Państwa członkowskie wymagają, by informacje, o których mowa w ust. 1, były przechowywane w centralnym rejestrze, w przypadku gdy dany trust generuje skutki podatkowe. Centralny rejestr zapewnia właściwym organom i jednostkom analityki finansowej terminowy i nieograniczony dostęp, bez	N			Ze względu na fakt, że polskie prawo nie rozpoznaje trustów, w ocenie projektodawcy art. 31 nie wymaga implementacji do krajowego porządku prawnego.

		powiadamiania stron danego trustu. Może także umożliwiać terminowy dostęp podmiotom zobowiązanym w ramach środków należytej staranności wobec klienta zgodnie z rozdziałem II. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o specyfice tych krajowych mechanizmów. 5. Państwa członkowskie wymagają, by informacje przechowywane w centralnym rejestrze, o którym mowa w ust. 4, były odpowiednie, dokładne i aktualne. 6. Państwa członkowskie zapewniają, by podmioty zobowiązane nie polegały wyłącznie na centralnym rejestrze, o którym mowa w ust. 4, jeśli chodzi o spełnienie przez nie wymogów należytej staranności wobec klienta określonych w rozdziale II. Wymogi te wypełnia się z zastosowaniem podejścia opartego na analizie ryzyka. 7. Państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy i jednostki analityki finansowej były w stanie terminowo dostarczyć informacje, o których mowa w ust. 1 i 4, właściwym organom i jednostkom analityki finansowej w innych państwach członkowskich. 8. Państwa członkowskie zapewniają, by środki przewidziane w niniejszym artykule były stosowane do innych rodzajów porozumień prawnych o strukturze lub funkcjach podobnych do trustów. 9. Do dnia 26 czerwca 2019 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające warunki oraz specyfikacje techniczne i procedury dotyczące zapewnienia bezpiecznej i wydajnej integracji rejestrów centralnych. W stosownych przypadkach, sprawozdaniu temu będzie towarzyszyć wniosek ustawodawczy.				
81	art. 32 ust. 1	1. Każde państwo członkowskie ustanawia jednostkę analityki finansowej w celu zapobiegania przypadkom prania pieniędzy i finansowania terroryzmu,	T	art. 10 ust. 1, art. 12, art. 102 ust. 1	Art. 10. 1. Organami administracji rządowej właściwymi w sprawach przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu,	

		wykrywania takich przypadków oraz ich skutecznego zwalczania.			zwanymi dalej „organami informacji finansowej”, są: 1) minister właściwy do spraw finansów publicznych, jako naczelny organ informacji finansowej; 2) Generalny Inspektor Informacji Finansowej, zwany dalej „Generalnym Inspektorem”. Art. 12. 1. Do zadań Generalnego Inspektora należy podejmowanie działań w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, w szczególności: 1) analizowanie informacji dotyczących wartości majątkowych, co do których Generalny Inspektor powziął podejrzenia, że mają one związek z przestępstwem prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu; 2) przeprowadzanie procedury wstrzymania transakcji lub blokady rachunku; 3) żądanie przekazania informacji o transakcjach i ich udostępnianie; 4) przekazywanie uprawnionym organom informacji i dokumentów uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa; 5) wymiana informacji z jednostkami współpracującymi; 6) sporządzanie krajowej oceny ryzyka prania pieniędzy i finansowania terroryzmu oraz strategii przeciwdziałania tym przestępstwom we współpracy z jednostkami współpracującymi i instytucjami obowiązanymi; 7) sprawowanie kontroli przestrzegania przepisów dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;	

					8) wydawanie decyzji w sprawach wpisu na listę osób i podmiotów, wobec których stosuje się szczególne środki ograniczające, o których mowa w art. 116, lub skreślenia z niej oraz prowadzenie tej listy; 9) współpraca z właściwymi organami innych państw, a także zagranicznymi instytucjami i międzynarodowymi organizacjami zajmującymi się przeciwdziałaniem praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu; 10) nakładanie kar administracyjnych, o których mowa w ustawie; 11) udostępnianie wiedzy i informacji z zakresu przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych; 12) przetwarzanie informacji w trybie określonym w ustawie; 13) inicjowanie innych działań w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. 2. Generalny Inspektor wykonuje swoje zadania przy pomocy komórki organizacyjnej wyodrębnionej w tym celu w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych. 3. W celu skutecznego i efektywnego wykonywania zadań Generalny Inspektor może wydać, z zachowaniem wymogów dotyczących ochrony informacji niejawnych, instrukcję dotyczącą sposobu realizacji zadań przez komórkę organizacyjną, o której mowa w ust. 2, w zakresie gromadzenia, przetwarzania i analizy	

					informacji w trybie ustawy. 4. Generalny Inspektor jest administratorem systemu teleinformatycznego służącego przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Art. 102. 1. Jeżeli uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu wynika z posiadanych przez Generalnego Inspektora informacji, ich przetworzenia lub analizy, Generalny Inspektor przekazuje właściwemu prokuratorowi zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa wraz z informacjami lub dokumentami uzasadniającymi to podejrzenie.	
82	art. 32 ust. 2	2. Państwa członkowskie przekazują Komisji na piśmie nazwę i adres odnośnych jednostek analityki finansowej.	N			
83	art. 32 ust. 3	3. Każda jednostka analityki finansowej musi być niezależna i autonomiczna pod względem operacyjnym, co oznacza, że musi posiadać uprawnienia i możliwości, by swobodnie wykonywać swoje funkcje, w tym być w stanie podejmować autonomiczne decyzje w zakresie analizowania, żądania i rozpowszechniania określonych informacji. Jako centralna jednostka krajowa, jednostka analityki finansowej odpowiada za przyjmowanie oraz analizowanie zgłoszeń o podejrzanych transakcjach i innych informacji dotyczących prania pieniędzy, powiązanych przestępstw źródłowych lub finansowania terroryzmu. Jednostka analityki finansowej jest odpowiedzialna za ujawnianie wyników swoich analiz oraz wszelkich innych stosownych informacji właściwym organom, jeżeli istnieją podstawy, by podejrzewać pranie pieniędzy,	T	art. 10, art. 76	Art. 10. 1. Organami administracji rządowej właściwymi w sprawach przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, zwanymi dalej „organami informacji finansowej”, są: 1) minister właściwy do spraw finansów publicznych, jako naczelny organ informacji finansowej; 2) Generalny Inspektor Informacji Finansowej, zwany dalej „Generalnym Inspektorem”. 2. Generalnego Inspektora powołuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów na wniosek ministra właściwego do spraw finansów publicznych po zasięgnięciu opinii ministra – członka Rady Ministrów właściwego do spraw koordynowania działalności służb specjalnych, jeżeli został	

		powiązane przestępstwa źródłowe lub finansowanie terroryzmu. Musi być w stanie uzyskać dodatkowe informacje od podmiotów zobowiązanych.			wyznaczony przez Prezesa Rady Ministrów. 3. Generalny Inspektor jest sekretarzem albo podsekretarzem stanu w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Art. 76. 1. Na żądanie Generalnego Inspektora instytucja obowiązana niezwłocznie przekazuje lub udostępnia posiadane informacje lub dokumenty, niezbędne do realizacji zadań Generalnego Inspektora określonych w ustawie, w tym dotyczące: 1) klientów; 2) przeprowadzonych transakcji, w zakresie danych określonych w art. 72 ust. 6; 3) rodzaju i wielkości wartości majątkowych oraz miejsca ich przechowywania; 4) stosowania środka bezpieczeństwa finansowego, o którym mowa w art. 34 ust. 1 pkt 4; 5) adresów IP, z których następowało połączenie z systemem teleinformatycznym instytucji obowiązanej oraz czasów połączeń z tym systemem. 2. Instytucja obowiązana, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 13, na żądanie Generalnego Inspektora przekazuje również informacje i dokumenty w zakresie innych czynności notarialnych niż wymienione w tym przepisie. 3. Generalny Inspektor w żądaniu, o którym mowa w ust. 1 i 2, może wskazać: 1) termin oraz formę przekazania lub udostępnienia informacji lub dokumentów; 2) zakres informacji oraz termin do ich pozyskania przez instytucję obowiązaną w	

					związku ze stosowaniem środka bezpieczeństwa finansowego, o którym mowa w art. 34 ust. 1 pkt 4, lub w związku z określonymi transakcjami okazjonalnymi. 4. Informacje i dokumenty, o których mowa w ust. 1 i 2, są przekazywane i udostępniane nieodpłatnie.	
84	art. 32 ust. 4	4. Państwa członkowskie zapewniają, by ich jednostki analityki finansowej miały w odpowiednim czasie bezpośredni lub pośredni dostęp do informacji finansowych, informacji administracyjnych i informacji od organów ścigania, które są im niezbędne do właściwego wykonywania ich zadań. Jednostki analityki finansowej muszą być w stanie odpowiadać na wnioski o informacje składane przez właściwe organy w ich odpowiednich państwach członkowskich, gdy podstawą tych wniosków są przestępstwa źródłowe powiązane z praniem pieniędzy lub kwestie związane z finansowaniem terroryzmem. Decyzja o przeprowadzeniu analizy lub rozpowszechnieniu informacji pozostaje w gestii jednostki analityki finansowej.	T	art. 76, art. 82, art. 103 art. 104 ust. 1-5	Art. 76**.** 1. Na żądanie Generalnego Inspektora instytucja obowiązana niezwłocznie przekazuje lub udostępnia posiadane informacje lub dokumenty, niezbędne do realizacji zadań Generalnego Inspektora określonych w ustawie, w tym dotyczące: 1) klientów; 2) przeprowadzonych transakcji, w zakresie danych określonych w art. 72 ust. 6; 3) rodzaju i wielkości wartości majątkowych oraz miejsca ich przechowywania; 4) stosowania środka bezpieczeństwa finansowego, o którym mowa w art. 34 ust. 1 pkt 4; 5) adresów IP, z których następowało połączenie z systemem teleinformatycznym instytucji obowiązanej oraz czasów połączeń z tym systemem. 2. Instytucja obowiązana, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 13, na żądanie Generalnego Inspektora przekazuje również informacje i dokumenty w zakresie innych czynności notarialnych niż wymienione w tym przepisie. 3. Generalny Inspektor w żądaniu, o którym mowa w ust. 1 i 2, może wskazać: 1) termin oraz formę przekazania lub udostępnienia informacji lub dokumentów; 2) zakres informacji oraz termin do ich	

					pozyskania przez instytucję obowiązaną w związku ze stosowaniem środka bezpieczeństwa finansowego, o którym mowa w art. 34 ust. 1 pkt 4, lub w związku z określonymi transakcjami okazjonalnymi. 4. Informacje i dokumenty, o których mowa w ust. 1 i 2, są przekazywane i udostępniane nieodpłatnie. Art. 82. 1. Na wniosek Generalnego Inspektora jednostki współpracujące w granicach swoich ustawowych kompetencji przekazują lub udostępniają posiadane informacje lub dokumenty. We wniosku Generalny Inspektor może wskazać termin oraz formę ich przekazania lub udostępnienia. 2. W celu przekazania lub udostępnienia informacji lub dokumentów, o których mowa w ust. 1, Generalny Inspektor może zawrzeć porozumienie z jednostką współpracującą, określające warunki techniczne przekazania lub udostępnienia informacji lub dokumentów. Art. 103. 1. Generalny Inspektor udostępnia, na pisemny wniosek, informacje lub dokumenty, w tym informacje lub dokumenty objęte tajemnicami prawnie chronionymi, zgromadzone na podstawie przepisów ustawy, sądom i prokuratorom na potrzeby postępowania karnego. 2. W celu weryfikacji danych zawartych w zawiadomieniu o podejrzeniu popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, przekazanym przez Generalnego	

					Inspektora, prokurator może żądać od Generalnego Inspektora udostępnienia informacji lub dokumentów, w tym informacji lub dokumentów objętych tajemnicami prawnie chronionymi. 3. Generalny Inspektor występuje do instytucji obowiązanych, jednostek współpracujących lub zagranicznych jednostek analityki finansowej, w przypadku gdy żądane informacje, o których mowa w ust. 2, nie znajdują się w jego posiadaniu. Art. 104. 1. Generalny Inspektor udostępnia posiadane informacje na pisemny i uzasadniony wniosek: 1) Komendanta Głównego Policji, 2) Komendanta Centralnego Biura Śledczego Policji, 3) Komendanta Głównego Żandarmerii Wojskowej, 4) Komendanta Głównego Straży Granicznej, 5) Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, 6) Szefa Agencji Wywiadu, 7) Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego, 8) Szefa Służby Wywiadu Wojskowego, 9) Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego, 10) Inspektora Nadzoru Wewnętrznego, 11) Komendanta Biura Spraw Wewnętrznych Policji, 12) Komendanta Biura Spraw Wewnętrznych Straży Granicznej	

					– lub osób przez nich upoważnionych, w zakresie ich ustawowych zadań. 2. Generalny Inspektor udostępnia informacje, o których mowa w art. 72: 1) Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, w trybie i na zasadach określonych w art. 22a ust. 5 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz.U. z 2017 r. poz. 1993 i 2405); 2) Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, na warunkach określonych w art. 34 ust. 2a ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2017 r. poz. 1920 i 2405). 3. Generalny Inspektor udostępnia posiadane informacje również na pisemny i uzasadniony wniosek: 1) Przewodniczącego KNF – w zakresie nadzoru sprawowanego przez KNF na podstawie ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 196, z późn. zm.); 2) Prezesa NIK – w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia postępowania kontrolnego określonego w ustawie z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz. U. z 2017 r. poz. 524); 3) krajowego administratora, o którym mowa w art. 3 pkt 22 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiającego rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE i nr 406/2009/WE Parlamentu	

					Europejskiego i Rady oraz uchylającego rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011 (Dz. Urz. UE L 122 z 03.05.2013, str. 1, z późn. zm.[1)]) – w zakresie jego kompetencji; 4) ministra właściwego do spraw zagranicznych – w zakresie jego kompetencji ustawowych w związku ze stosowaniem szczególnych środków ograniczających; 5) ministra właściwego do spraw finansów publicznych – w związku z wnioskiem, o którym mowa w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r o grach hazardowych. 4. Generalny Inspektor udostępnia posiadane informacje na pisemny i uzasadniony wniosek Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, dyrektora izby administracji skarbowej lub naczelnika urzędu celno-skarbowego, w zakresie ich ustawowych zadań. 5. Do informacji udostępnianych na podstawie ust. 1, 2, ust. 3 pkt 5 i ust. 4 przepisu art. 98 ust. 7 nie stosuje się, z wyjątkiem przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 1168 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 935). 6. Generalny Inspektor w szczególnie uzasadnionych przypadkach może odmówić udostępnienia posiadanych informacji podmiotom, o których mowa w ust. 1–4, jeżeli ich udostępnienie: 1) mogłoby negatywnie wpłynąć na proces analizowania przez Generalnego Inspektora	

[1)] Zmiany wymienionej dyrektywy zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 17 z 21.01.2017, str. 52.

					informacji dotyczących wartości majątkowych, co do których powzięto podejrzenie, że mogą mieć związek z przestępstwem prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu; 2) mogłoby narazić na niewspółmierną szkodę osobę fizyczną lub prawną.	
85	art. 32 ust. 5	5. Jeżeli istnieją obiektywne przesłanki, aby zakładać, że udzielenie takich informacji miałoby negatywny wpływ na trwające dochodzenia lub analizy, lub, w wyjątkowych okolicznościach, gdy ujawnienie takich informacji byłoby wyraźnie nieproporcjonalne do uzasadnionych interesów osoby fizycznej lub prawnej lub nieistotne z punktu widzenia celów, dla których złożono wniosek o ich udzielenie, dana jednostka analityki finansowej nie ma obowiązku przychylenia się do takiego wniosku o informacje.	T	art. 104 ust. 6	6. Generalny Inspektor w szczególnie uzasadnionych przypadkach może odmówić udostępnienia posiadanych informacji podmiotom, o których mowa w ust. 1–4, jeżeli ich udostępnienie: 1) mogłoby negatywnie wpłynąć na proces analizowania przez Generalnego Inspektora informacji dotyczących wartości majątkowych, co do których powzięto podejrzenie, że mogą mieć związek z przestępstwem prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu; 2) mogłoby narazić na niewspółmierną szkodę osobę fizyczną lub prawną.	
86	art. 32 ust. 6	6. Państwa członkowskie wymagają od właściwych organów, by przekazywały jednostce analityki finansowej informacje zwrotne na temat wykorzystania informacji przekazanych zgodnie z niniejszym artykułem i na temat wyników dochodzeń lub kontroli przeprowadzonych na podstawie tych informacji.	T	art. 106-107	Art. 106. 1. Po otrzymaniu zawiadomienia, o którym mowa w art. 86 ust. 8, art. 87 ust. 3 lub art. 102 ust. 1, prokurator w terminie 30 dni informuje Generalnego Inspektora o: 1) wydaniu postanowienia w przedmiocie blokady rachunku lub wstrzymania transakcji; 2) zawieszeniu postępowania; 3) podjęciu zawieszonego postępowania; 4) wydaniu postanowienia o przedstawieniu zarzutu popełnienia przestępstwa. 2. Informacje, o których mowa w ust. 1, zawierają sygnaturę akt sprawy oraz znak i datę zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1. Art. 107. 1. W przypadku otrzymania	

					informacji, o których mowa w art. 105, jednostka współpracująca przekazuje informację zwrotną o sposobie ich wykorzystania, w terminie do 90 dni od dnia jej otrzymania. 2. Informacja zwrotna zawiera sygnaturę akt jednostki współpracującej, znak i datę pisma, którym Generalny Inspektor przekazał te informacje oraz wskazanie sposobu wykorzystania informacji.	
87	art. 32 ust. 7	7. Państwa członkowskie zapewniają, by jednostki analityki finansowej były uprawnione do podjęcia - bezpośrednio lub pośrednio - niezwłocznych działań, gdy zachodzi podejrzenie, że dana transakcja ma związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, a także do zawieszenia lub wstrzymania zgody na kontynuowanie realizowanej transakcji w celu przeanalizowania danej transakcji, potwierdzenia podejrzeń i ujawnienia wyników analizy właściwym organom. Jednostka analityki finansowej jest uprawniona do podjęcia takich działań, bezpośrednio lub pośrednio, na wniosek jednostki analityki finansowej z innego państwa członkowskiego, w odniesieniu do okresów i na warunkach określonych w prawie krajowym jednostki analityki finansowej, która otrzymała wniosek.	T	art. 86-87, art. 112 ust. 4	Art. 86. 1. Instytucja obowiązana niezwłocznie zawiadamia Generalnego Inspektora, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, o przypadku powzięcia uzasadnionego podejrzenia, że określona transakcja lub określone wartości majątkowe mogą mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu. 2. W zawiadomieniu instytucja obowiązana przekazuje, pozostające w jej posiadaniu, informacje związane z powziętym podejrzeniem oraz informację o przewidywanym terminie przeprowadzenia transakcji, o której mowa w ust. 1. Do zawiadomienia przepis art. 74 ust. 3 stosuje się odpowiednio. 3. Po otrzymaniu zawiadomienia Generalny Inspektor dokonuje niezwłocznie potwierdzenia jego przyjęcia, w postaci urzędowego poświadczenia odbioru, zawierającego w szczególności datę i godzinę przyjęcia zawiadomienia. 4. Do czasu otrzymania żądania, o którym mowa w ust. 5, lub zwolnienia, o którym mowa w ust. 6, nie dłużej jednak niż przez 24 godziny, liczone od momentu potwierdzenia przyjęcia zawiadomienia, o którym mowa ust. 3,	

					instytucja obowiązana nie przeprowadza transakcji, o której mowa w ust. 1, lub innych transakcji obciążających rachunek, na którym zgromadzono wartości majątkowe, o których mowa w ust. 1. 5. Generalny Inspektor w przypadku uznania, że transakcja, o której mowa w ust. 1, może mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, przekazuje instytucji obowiązanej żądanie wstrzymania transakcji lub blokady rachunku na okres nie dłuższy niż 96 godzin, liczony od daty i godziny wskazanych w potwierdzeniu, o którym mowa w ust. 3. Niezwłocznie po otrzymaniu tego żądania instytucja obowiązana wstrzymuje transakcję lub blokuje rachunek. W żądaniu Generalny Inspektor określa wartości majątkowe objęte żądaniem. 6. Generalny Inspektor może zwolnić instytucję obowiązaną z obowiązku, o którym mowa w ust. 4, w przypadku gdy posiadane informacje nie dają podstaw do zawiadomienia prokuratora o podejrzeniu popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu albo w przypadku uznania, że wstrzymanie transakcji lub blokada rachunku mogłoby utrudnić wykonywanie zadań organom wymiaru sprawiedliwości oraz służbom lub instytucjom odpowiedzialnym za ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa obywateli lub ściganie sprawców przestępstw lub przestępstw skarbowych. 7. Generalny Inspektor przekazuje instytucji obowiązanej żądanie, o którym mowa w ust. 5, lub zwolnienie, o którym mowa w ust. 6, za	

					pomocą środków komunikacji elektronicznej. 8. Niezwłocznie po przekazaniu żądania, o którym mowa w ust. 5, Generalny Inspektor zawiadamia właściwego prokuratora o podejrzeniu popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. 9. Po otrzymaniu zawiadomienia, o którym mowa w ust. 8, prokurator może postanowieniem wstrzymać transakcję lub dokonać blokady rachunku na czas oznaczony, nie dłuższy niż 6 miesięcy od otrzymania tego zawiadomienia. 10. Postanowienie w przedmiocie wstrzymania transakcji lub blokady rachunku, o którym mowa w ust. 9, może zostać wydane również pomimo braku zawiadomienia określonego w ust. 8. 11. W postanowieniu, o którym mowa w ust. 9, określa się zakres, sposób i termin wstrzymania transakcji lub blokady rachunku. Na postanowienie przysługuje zażalenie do sądu właściwego do rozpoznania sprawy. 12. Instytucja obowiązana na wniosek klienta wydającego dyspozycje lub zlecenie przeprowadzenia transakcji, o których mowa w ust. 1, lub będącego posiadaczem albo właścicielem wartości majątkowych, o których mowa w ust. 1, może poinformować tego klienta o przekazaniu przez Generalnego Inspektora żądania, o którym mowa w ust. 5. W tym przypadku przepisu art. 54 nie stosuje się. 13. Wstrzymanie transakcji lub blokada rachunku upada, jeżeli przed upływem 6 miesięcy od otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 8, nie zostanie wydane	

					postanowienie o zabezpieczeniu majątkowym lub postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych. Art. 87. 1. Generalny Inspektor w przypadku uznania, że określona transakcja lub określone wartości majątkowe mogą mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, przekazuje instytucji obowiązanej, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, żądanie wstrzymania transakcji lub blokady rachunku. W żądaniu blokady rachunku Generalny Inspektor określa wartości majątkowe objęte żądaniem. 2. Instytucja obowiązana wstrzymuje transakcję lub dokonuje blokady rachunku na okres nie dłuższy niż 96 godzin liczony od momentu otrzymania żądania, o którym mowa w ust. 1. 3. Niezwłocznie po przekazaniu żądania, o którym mowa w ust. 1, Generalny Inspektor zawiadamia właściwego prokuratora o podejrzeniu popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. 4. Przepisy art. 86 ust. 9–13 stosuje się odpowiednio. 4. Na uzasadniony wniosek zagranicznej jednostki analityki finansowej, pozwalający na uprawdopodobnienie podejrzenia popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu Generalny Inspektor może przekazać instytucji obowiązanej żądanie wstrzymania transakcji lub blokady rachunku. Przepisy art. 87 stosuje się.	
88	art. 32 ust. 8	8. Analityczna funkcja jednostki analityki finansowej	T	art. 12 ust. 1	Art. 12. 1. Do zadań Generalnego Inspektora	

		obejmuje następujące elementy: a) analizę operacyjną koncentrującą się na poszczególnych przypadkach i szczegółowych celach lub na odpowiednich wybranych informacjach, w zależności od rodzaju i ilości ujawnionych informacji oraz spodziewanego wykorzystania informacji po rozpowszechnieniu; oraz b) analizę strategiczną dotyczącą tendencji i schematów działania w dziedzinie prania pieniędzy i finansowania terroryzmu.		pkt 1 i 6, art. 25, art. 29	należy podejmowanie działań w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, w szczególności: 1) analizowanie informacji dotyczących wartości majątkowych, co do których Generalny Inspektor powziął podejrzenia, że mają one związek z przestępstwem prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu; 6) sporządzanie krajowej oceny ryzyka prania pieniędzy i finansowania terroryzmu oraz strategii przeciwdziałania tym przestępstwom we współpracy z jednostkami współpracującymi i instytucjami obowiązanymi; Art. 25. 1. Generalny Inspektor opracowuje krajową ocenę ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu, zwaną dalej „krajową oceną ryzyka”, we współpracy z Komitetem, jednostkami współpracującymi i instytucjami obowiązanymi. 2. Przy przygotowywaniu krajowej oceny ryzyka Generalny Inspektor bierze pod uwagę sprawozdanie Komisji Europejskiej, o którym mowa w art. 6 ust. 1–3 dyrektywy 2015/849. 3. Generalny Inspektor weryfikuje aktualność i w razie potrzeby aktualizuje krajową ocenę ryzyka nie rzadziej niż co 2 lata. Art. 29. 1. Krajowa ocena ryzyka zawiera w szczególności: 1) opis metodyki krajowej oceny ryzyka; 2) opis zjawisk związanych z praniem pieniędzy oraz finansowaniem terroryzmu; 3) opis obowiązujących regulacji dotyczących prania pieniędzy oraz finansowania	

					terroryzmu; 4) wskazanie poziomu ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu w Rzeczypospolitej Polskiej wraz z uzasadnieniem; 5) wnioski wynikające z oceny ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu; 6) identyfikację zagadnień dotyczących ochrony danych osobowych związanych z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. 2. W krajowej ocenie ryzyka Generalny Inspektor może określić ryzyka typowe dla poszczególnych rodzajów instytucji obowiązanych, które nie wymagają dokumentowania w ocenach ryzyka sporządzanych przez te instytucje. 3. Generalny Inspektor przedstawia Komitetowi krajową ocenę ryzyka do zaopiniowania.	
89	art. 33 ust. 1 lit. a	1. Państwa członkowskie nakładają na podmioty zobowiązane, a w stosownych przypadkach także na członków ich kadry kierowniczej i pracowników, wymóg pełnej współpracy polegającej na niezwłocznym: a) informowaniu jednostki analityki finansowej - z własnej inicjatywy podmiotów zobowiązanych - również w drodze przekazania zgłoszenia, w przypadku gdy dany podmiot zobowiązany wie, podejrzewa lub ma uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że określone środki finansowe, niezależnie od kwoty, o jaką chodzi, są dochodami pochodzącymi z działalności przestępczej lub są powiązane z finansowaniem terroryzmu, a także na niezwłocznym odpowiadaniu na wnioski jednostki analityki finansowej o udzielenie dodatkowych	T	art. 74, art. 86 ust. 1-2, art. 89 ust. 8, art. 76	Art. 74. 1. Instytucja obowiązana zawiadamia Generalnego Inspektora o okolicznościach, które mogą wskazywać na podejrzenie popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. 2. Zawiadomienie jest przekazywane niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 2 dni roboczych od dnia potwierdzenia przez instytucję obowiązaną podejrzenia, o którym mowa w ust. 1. 3. W zawiadomieniu podaje się: 1) dane identyfikacyjne, o których mowa w art. 36 ust. 1, klienta instytucji obowiązanej przekazującej zawiadomienie; 2) posiadane dane identyfikacyjne, o których mowa w art. 36 ust. 1, osób fizycznych,	

		informacji w takich przypadkach;			osób prawnych i jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej, niebędących klientami instytucji obowiązanej przekazującej zawiadomienie; 3) rodzaj i wielkość wartości majątkowych oraz miejsce ich przechowywania; 4) numer rachunku prowadzonego dla klienta instytucji obowiązanej przekazującej zawiadomienie, oznaczony identyfikatorem IBAN lub identyfikatorem zawierającym kod kraju oraz numer rachunku w przypadku rachunków nieoznaczonych IBAN; 5) posiadane informacje, o których mowa w art. 72 ust. 6, w odniesieniu do transakcji lub prób ich przeprowadzenia; 6) wskazanie państwa Europejskiego Obszaru Gospodarczego, z którym powiązana jest transakcja, jeżeli została przeprowadzona w ramach działalności transgranicznej; 7) posiadane informacje o rozpoznanym ryzyku prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz o czynie zabronionym, z którego mogą pochodzić wartości majątkowe; 8) uzasadnienie przekazania zawiadomienia. Art. 86. 1. Instytucja obowiązana niezwłocznie zawiadamia Generalnego Inspektora, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, o przypadku powzięcia uzasadnionego podejrzenia, że określona transakcja lub określone wartości majątkowe mogą mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu. 2. W zawiadomieniu instytucja obowiązana przekazuje, pozostające w jej posiadaniu,	

					informacje związane z powziętym podejrzeniem oraz informację o przewidywanym terminie przeprowadzenia transakcji, o której mowa w ust. 1. Do zawiadomienia przepis art. 74 ust. 3 stosuje się odpowiednio. 8. Niezwłocznie po otrzymaniu postanowień, o których mowa w ust. 4 i 7, instytucja obowiązana przekazuje, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, Generalnemu Inspektorowi informacje o zawiadomieniach, o których mowa w ust. 1, oraz kopie tych postanowień. Art. 76. 1. Na żądanie Generalnego Inspektora instytucja obowiązana niezwłocznie przekazuje lub udostępnia posiadane informacje lub dokumenty, niezbędne do realizacji zadań Generalnego Inspektora określonych w ustawie, w tym dotyczące: 1) klientów; 2) przeprowadzonych transakcji, w zakresie danych określonych w art. 72 ust. 6; 3) rodzaju i wielkości wartości majątkowych oraz miejsca ich przechowywania; 4) stosowania środka bezpieczeństwa finansowego, o którym mowa w art. 34 ust. 1 pkt 4; 5) adresów IP, z których następowało połączenie z systemem teleinformatycznym instytucji obowiązanej oraz czasów połączeń z tym systemem. 2. Instytucja obowiązana, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 13, na żądanie Generalnego Inspektora przekazuje również informacje i	

					dokumenty w zakresie innych czynności notarialnych niż wymienione w tym przepisie. 3. Generalny Inspektor w żądaniu, o którym mowa w ust. 1 i 2, może wskazać: 1) termin oraz formę przekazania lub udostępnienia informacji lub dokumentów; 2) zakres informacji oraz termin do ich pozyskania przez instytucję obowiązaną w związku ze stosowaniem środka bezpieczeństwa finansowego, o którym mowa w art. 34 ust. 1 pkt 4, lub w związku z określonymi transakcjami okazjonalnymi. 4. Informacje i dokumenty, o których mowa w ust. 1 i 2, są przekazywane i udostępniane nieodpłatnie.	
90	art. 33 ust. 1 lit. b	b) dostarczaniu jednostce analityki finansowej, bezpośrednio lub pośrednio, na jej wniosek, wszelkich niezbędnych informacji zgodnie z procedurami ustanowionymi w mających zastosowanie przepisach. Wszystkie podejrzane transakcje, w tym próby przeprowadzenia takich transakcji, trzeba zgłosić.	T	art. 76	Art. 76. 1. Na żądanie Generalnego Inspektora instytucja obowiązana niezwłocznie przekazuje lub udostępnia posiadane informacje lub dokumenty, niezbędne do realizacji zadań Generalnego Inspektora określonych w ustawie, w tym dotyczące: 1) klientów; 2) przeprowadzonych transakcji, w zakresie danych określonych w art. 72 ust. 6; 3) rodzaju i wielkości wartości majątkowych oraz miejsca ich przechowywania; 4) stosowania środka bezpieczeństwa finansowego, o którym mowa w art. 34 ust. 1 pkt 4; 5) adresów IP, z których następowało połączenie z systemem teleinformatycznym instytucji obowiązanej oraz czasów połączeń z tym systemem. 2. Instytucja obowiązana, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 13, na żądanie Generalnego	

					Inspektora przekazuje również informacje i dokumenty w zakresie innych czynności notarialnych niż wymienione w tym przepisie. 3. Generalny Inspektor w żądaniu, o którym mowa w ust. 1 i 2, może wskazać: 1) termin oraz formę przekazania lub udostępnienia informacji lub dokumentów; 2) zakres informacji oraz termin do ich pozyskania przez instytucję obowiązaną w związku ze stosowaniem środka bezpieczeństwa finansowego, o którym mowa w art. 34 ust. 1 pkt 4, lub w związku z określonymi transakcjami okazjonalnymi. 4. Informacje i dokumenty, o których mowa w ust. 1 i 2, są przekazywane i udostępniane nieodpłatnie.	
91	art. 33 ust. 2	2. Osoba wyznaczona zgodnie z art. 8 ust. 4 lit. a) przekazuje informacje określone w ust. 1 niniejszego artykułu jednostce analityki finansowej państwa członkowskiego, na którego terytorium ma siedzibę podmiot zobowiązany przekazujący informacje.	T	art. 8	Art. 8. Instytucje obowiązane wyznaczają pracownika zajmującego kierownicze stanowisko odpowiedzialnego za zapewnienie zgodności działalności instytucji obowiązanej oraz jej pracowników i innych osób wykonujących czynności na rzecz tej instytucji obowiązanej z przepisami o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Wyznaczony pracownik jest również odpowiedzialny za przekazywanie w imieniu instytucji obowiązanej zawiadomień, o których mowa w art. 74 ust. 1, art. 86 ust. 1, art. 89 ust. 1 i art. 90.	
92	art. 34 ust. 1	1. W drodze odstępstwa od art. 33 ust. 1, państwa członkowskie mogą - w przypadku podmiotów zobowiązanych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3 lit. a), b) i d) - wyznaczyć odpowiedni organ danego samorządu zawodowego jako organ, do którego należy kierować informacje, o których mowa w art. 33 ust. 1.	N			

		Bez uszczerbku dla przepisów ust. 2, wyznaczony organ samorządu zawodowego w przypadkach, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, niezwłocznie przekazuje informacje jednostce analityki finansowej z zachowaniem ich pierwotnej formy i treści.				
93	art. 34 ust. 2	2. Państwa członkowskie nie stosują obowiązków określonych w art. 33 ust. 1 do notariuszy, innych przedstawicieli wolnych zawodów prawniczych, biegłych rewidentów, zewnętrznych księgowych oraz doradców podatkowych jedynie w ścisłym zakresie, w jakim wyłączenie to dotyczy informacji, które otrzymują oni od jednego ze swoich klientów lub które uzyskują na temat jednego ze swoich klientów, podczas ustalania sytuacji prawnej danego klienta lub podczas wykonywania swoich obowiązków polegających na obronie lub reprezentowaniu tego klienta w postępowaniu sądowym, lub w związku z takim postępowaniem, włącznie z udzielaniem porad w sprawie wszczęcia lub uniknięcia takiego postępowania, bez względu na to, czy takie informacje są otrzymane lub uzyskane przed zakończeniem takiego postępowania, w jego trakcie czy po jego zakończeniu.	T	art. 75	Art. 75. Obowiązek przekazywania informacji i zawiadomień, o których mowa w art. 74 ust. 1, art. 86 ust. 1, art. 89 ust. 1 oraz w art. 90, nie dotyczy instytucji obowiązanych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 14, w zakresie informacji uzyskanych podczas ustalania sytuacji prawnej klienta w związku z postępowaniem sądowym, wykonywaniem obowiązków polegających na obronie, reprezentowaniu lub zastępowaniu klienta w postępowaniu sądowym albo udzielaniu klientowi porady prawnej dotyczącej wszczęcia postępowania sądowego lub uniknięcia takiego postępowania, niezależnie od czasu uzyskania tych informacji.	
94	art. 35 ust. 1	1. Państwa członkowskie nakładają na podmioty zobowiązane wymóg zaniechania przeprowadzania transakcji, o których podmioty te wiedzą, lub co do których podejrzewają, że mają one związek z dochodami z działalności przestępczej lub z finansowaniem terroryzmu, do momentu gdy podmioty te zakończą niezbędne działania zgodnie z art. 33 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i spełnią wszelkie dalsze szczegółowe instrukcje wydane przez jednostkę analityki finansowej lub właściwe organy zgodnie z prawem odpowiedniego państwa członkowskiego.	T	art. 86, art. 89	Art. 86. 1. Instytucja obowiązana niezwłocznie zawiadamia Generalnego Inspektora, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, o przypadku powzięcia uzasadnionego podejrzenia, że określona transakcja lub określone wartości majątkowe mogą mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu. 2. W zawiadomieniu instytucja obowiązana przekazuje, pozostające w jej posiadaniu, informacje związane z powziętym podejrzeniem	

					oraz informację o przewidywanym terminie przeprowadzenia transakcji, o której mowa w ust. 1. Do zawiadomienia przepis art. 74 ust. 3 stosuje się odpowiednio. 3. Po otrzymaniu zawiadomienia Generalny Inspektor dokonuje niezwłocznie potwierdzenia jego przyjęcia, w postaci urzędowego poświadczenia odbioru, zawierającego w szczególności datę i godzinę przyjęcia zawiadomienia. 4. Do czasu otrzymania żądania, o którym mowa w ust. 5, lub zwolnienia, o którym mowa w ust. 6, nie dłużej jednak niż przez 24 godziny, liczone od momentu potwierdzenia przyjęcia zawiadomienia, o którym mowa ust. 3, instytucja obowiązana nie przeprowadza transakcji, o której mowa w ust. 1, lub innych transakcji obciążających rachunek, na którym zgromadzono wartości majątkowe, o których mowa w ust. 1. 5. Generalny Inspektor w przypadku uznania, że transakcja, o której mowa w ust. 1, może mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, przekazuje instytucji obowiązanej żądanie wstrzymania transakcji lub blokady rachunku na okres nie dłuższy niż 96 godzin, liczony od daty i godziny wskazanych w potwierdzeniu, o którym mowa w ust. 3. Niezwłocznie po otrzymaniu tego żądania instytucja obowiązana wstrzymuje transakcję lub blokuje rachunek. W żądaniu Generalny Inspektor określa wartości majątkowe objęte żądaniem. 6. Generalny Inspektor może zwolnić instytucję obowiązaną z obowiązku, o którym	

					mowa w ust. 4, w przypadku gdy posiadane informacje nie dają podstaw do zawiadomienia prokuratora o podejrzeniu popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu albo w przypadku uznania, że wstrzymanie transakcji lub blokada rachunku mogłoby utrudnić wykonywanie zadań organom wymiaru sprawiedliwości oraz służbom lub instytucjom odpowiedzialnym za ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa obywateli lub ściganie sprawców przestępstw lub przestępstw skarbowych. 7. Generalny Inspektor przekazuje instytucji obowiązanej żądanie, o którym mowa w ust. 5, lub zwolnienie, o którym mowa w ust. 6, za pomocą środków komunikacji elektronicznej. 8. Niezwłocznie po przekazaniu żądania, o którym mowa w ust. 5, Generalny Inspektor zawiadamia właściwego prokuratora o podejrzeniu popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. 9. Po otrzymaniu zawiadomienia, o którym mowa w ust. 8, prokurator może postanowieniem wstrzymać transakcję lub dokonać blokady rachunku na czas oznaczony, nie dłuższy niż 6 miesięcy od otrzymania tego zawiadomienia. 10. Postanowienie w przedmiocie wstrzymania transakcji lub blokady rachunku, o którym mowa w ust. 9, może zostać wydane również pomimo braku zawiadomienia określonego w ust. 8. 11. W postanowieniu, o którym mowa w ust. 9, określa się zakres, sposób i termin wstrzymania transakcji lub blokady rachunku.	

					Na postanowienie przysługuje zażalenie do sądu właściwego do rozpoznania sprawy. 12. Instytucja obowiązana na wniosek klienta wydającego dyspozycje lub zlecenie przeprowadzenia transakcji, o których mowa w ust. 1, lub będącego posiadaczem albo właścicielem wartości majątkowych, o których mowa w ust. 1, może poinformować tego klienta o przekazaniu przez Generalnego Inspektora żądania, o którym mowa w ust. 5. W tym przypadku przepisu art. 54 nie stosuje się. 13. Wstrzymanie transakcji lub blokada rachunku upada, jeżeli przed upływem 6 miesięcy od otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 8, nie zostanie wydane postanowienie o zabezpieczeniu majątkowym lub postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych. Art. 89. 1. Instytucja obowiązana, z wyłączeniem instytucji obowiązanych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1, niezwłocznie zawiadamia właściwego prokuratora o przypadku powzięcia uzasadnionego podejrzenia, że określona transakcja lub określone wartości majątkowe mogą mieć związek z przestępstwem skarbowym lub innym przestępstwem niż przestępstwo prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. 2. W zawiadomieniu instytucja obowiązana przekazuje, pozostające w jej posiadaniu, informacje pozostające w związku z powziętym podejrzeniem oraz informację o przewidywanym terminie przeprowadzenia transakcji, o której mowa w ust. 1.	

					3. Do czasu otrzymania postanowienia, o którym mowa w ust. 4, nie dłużej niż przez 96 godzin, liczonych od momentu przekazania zawiadomienia, o którym mowa ust. 1, instytucja obowiązana nie przeprowadza transakcji, o której mowa w ust. 1, lub innych transakcji obciążających rachunek, na którym zgromadzono wartości majątkowe, o których mowa w ust. 1. 4. W terminie określonym w ust. 3, prokurator wydaje postanowienie o wszczęciu lub odmowie wszczęcia postępowania, o którym niezwłocznie zawiadamia instytucję obowiązaną. W przypadku wszczęcia postępowania prokurator, w drodze postanowienia, dokonuje wstrzymania transakcji lub blokady rachunku, na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy od otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1. 5. Postanowienie w przedmiocie wstrzymania transakcji lub blokady rachunku, o którym mowa w ust. 4, może zostać wydane również pomimo braku zawiadomienia określonego w ust. 1. 6. W postanowieniu, o którym mowa w ust. 4, określa się zakres, sposób i termin wstrzymania transakcji lub blokady rachunku. Na postanowienie przysługuje zażalenie do sądu właściwego do rozpoznania sprawy. 7. Wstrzymanie transakcji lub blokada rachunku upada, jeżeli przed upływem 6 miesięcy od wydania postanowienia, o którym mowa w ust. 4 i 5, nie zostanie wydane postanowienie o zabezpieczeniu majątkowym lub postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych.	

					8. Niezwłocznie po otrzymaniu postanowień, o których mowa w ust. 4 i 7, instytucja obowiązana przekazuje, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, Generalnemu Inspektorowi informacje o zawiadomieniach, o których mowa w ust. 1, oraz kopie tych postanowień.	
95	art. 35 ust. 2	2. Jeżeli zaniechanie przeprowadzenia transakcji, o których mowa w ust. 1, nie jest możliwe lub może udaremnić działania mające na celu ściganie beneficjentów podejrzewanej transakcji, dane podmioty zobowiązane informują jednostkę analityki finansowej natychmiast po przeprowadzeniu tej transakcji.	T	art. 90	Art. 90. 1. Instytucja obowiązana niezwłocznie zawiadamia Generalnego Inspektora, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, o przeprowadzeniu transakcji, o której mowa w art. 86 ust. 1, w przypadku gdy przekazanie zawiadomienia było niemożliwe przed jej przeprowadzeniem. W zawiadomieniu instytucja obowiązana uzasadnia przyczyny wcześniejszego nieprzekazania zawiadomienia oraz przekazuje pozostające w jej posiadaniu informacje potwierdzające powzięcie podejrzenia, o którym mowa w 86 ust. 1. Przepis art. 74 ust. 3 stosuje się odpowiednio. 2. Instytucja obowiązana niezwłocznie zawiadamia właściwego prokuratora o przeprowadzeniu transakcji, o której mowa w art. 89 ust. 1, w przypadku gdy przekazanie zawiadomienia o tej transakcji było niemożliwe przed jej przeprowadzeniem. W zawiadomieniu instytucja obowiązana uzasadnia przyczyny wcześniejszego nieprzekazania zawiadomienia oraz przekazuje pozostające w jej posiadaniu informacje potwierdzające powzięcie podejrzenia, o którym mowa w 89 ust. 1. Przepisy art. 89 ust. 8 stosuje się odpowiednio.	
96	art. 36	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w sytuacji gdy - w trakcie kontroli przeprowadzanych przez właściwe organy, o których mowa w art. 48, u	T	art. 83	Art. 83. 1. Jednostki współpracujące niezwłocznie powiadamiają Generalnego Inspektora o podejrzeniu popełnienia	

		podmiotów zobowiązanych lub w jakikolwiek inny sposób - organy te odkryją okoliczności faktyczne mogące mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, organy te niezwłocznie poinformowały o tym jednostkę analityki finansowej. 2. Państwa członkowskie zapewniają, aby organy nadzorcze upoważniony na mocy przepisów ustawowych lub wykonawczych do nadzorowania rynku akcji, rynku walutowego oraz rynku finansowych instrumentów pochodnych informował jednostkę analityki finansowej o ujawnieniu okoliczności faktycznych mogących mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu.			przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz opracowują instrukcje postępowania w tych przypadkach. 2. Powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać w szczególności: 1) posiadane dane, o których mowa w art. 36 ust. 1, osób fizycznych, osób prawnych lub jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej, pozostających w związku z okolicznościami mogącymi wskazywać na podejrzenie popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu; 2) opis okoliczności, o których mowa w pkt 1; 3) uzasadnienie przekazania powiadomienia. 3. Generalny Inspektor, nie później niż w terminie 30 dni, informuje Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralne Biuro Antykorupcyjne, Policję, Żandarmerię Wojskową i Straż Graniczną o okolicznościach wskazujących na związek pomiędzy informacjami zawartymi w powiadomieniu, o którym mowa w ust. 1, a zawiadomieniami przekazanymi na podstawie art. 74 ust. 1, art. 86 ust. 1, art. 89 ust. 1 i art. 90.	
97	art. 37	Ujawnienie informacji w dobrej wierze przez podmiot zobowiązany lub pracownika lub członka kadry kierowniczej takiego podmiotu zobowiązanego zgodnie z art. 33 i 34 nie stanowi naruszenia żadnego ograniczenia w zakresie ujawniania informacji obowiązującego na mocy umowy lub wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych i nie naraża tego podmiotu zobowiązanego lub członków jego kadry kierowniczej	T	art. 95 ust. 1	Art. 95. 1. Do ujawnienia Generalnemu Inspektorowi informacji w trybie i zakresie przewidzianym ustawą nie stosuje się przepisów ograniczających udostępnianie informacji lub danych objętych tajemnicą, z wyjątkiem informacji niejawnych w rozumieniu przepisów o ochronie informacji niejawnych.	W ocenie projektodawcy, w zakresie odpowiedzialności przepis nie wymaga wdrożenia. Wykonanie nałożonych

		ani jego pracowników na jakiegokolwiek rodzaju odpowiedzialność, nawet w sytuacji gdy nie wiedzieli oni dokładnie, jaka działalność przestępcza leżała u podstaw transakcji, i bez względu na to, czy nielegalna działalność faktycznie miała miejsce.				ustawowo obowiązków m.in. w zakresie raportowania podejrzeń związanych z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu nie może stanowić podstawy do pociągnięcia osoby lub podmiotu realizującego te obowiązki do odpowiedzialności.
98	art. 38	Państwa członkowskie zapewniają, aby osoby fizyczne, w tym pracownicy i przedstawiciele podmiotu zobowiązanego, które zgłaszają podejrzenia co do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w ramach swoich struktur wewnętrznych albo jednostce analityki finansowej, były chronione przed narażeniem na groźby lub wrogie działania, w szczególności przed negatywnymi działaniami i dyskryminacją w kontekście zatrudnienia.	T	art. 101 ust. 1 pkt 1-3 i ust. 2	Art. 101. 1. Generalny Inspektor udostępnia dane osobowe: 1) osób fizycznych dokonujących w imieniu instytucji obowiązanej zawiadomień, o których mowa w art. 74 i art. 86 ust. 1, 2) osób zgłaszających podejrzenie prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu w ramach struktur wewnętrznych instytucji obowiązanej, 3) osób zgłaszających naruszenia przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, o których mowa w art. 80 ust. 1, – wyłącznie na żądanie sądu lub prokuratora, gdy jest to konieczne w toku prowadzonego	

					postępowania. 2. Dane osobowe udostępnione na podstawie ust. 1, nie mogą być udostępniane innym podmiotom lub osobom z wyjątkiem osób, o których mowa w art. 156 § 1 i 5 oraz art. 321 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, którym dane te mogą być udostępnione na zasadach określonych w tych przepisach.	
99	art. 39 ust. 1	1. Podmioty zobowiązane oraz członkowie ich kadry kierowniczej i ich pracownicy nie ujawniają zainteresowanemu klientowi ani innym osobom trzecim faktu przekazywania w danym momencie, przekazania w przyszłości lub w przeszłości informacji zgodnie z art. 33 lub 34 ani faktu, że jest lub może być prowadzona analiza dotycząca prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.	T	art. 54 ust. 1	Art. 54. 1. Instytucje obowiązane, ich pracownicy oraz inne osoby działające w imieniu i na rzecz instytucji obowiązanych zachowują w tajemnicy fakt przekazania Generalnemu Inspektorowi lub innym właściwym organom informacji określonych w rozdziale 7 i 8 oraz informacji o prowadzonych analizach dotyczących prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu.	
100	art. 39 ust. 2	2. Zakaz ustanowiony w ust. 1 nie obejmuje ujawniania informacji właściwym organom, w tym organom samorządu zawodowego, ani ujawniania do celów egzekwowania prawa.	N			
101	art. 39 ust. 3	3. Zakaz określony w ust. 1 nie uniemożliwia ujawniania informacji pomiędzy instytucjami kredytowymi i finansowymi, ani między tymi instytucjami a ich oddziałami i jednostkami zależnymi z większościowym udziałem tych podmiotów, które to oddziały i jednostki zależne znajdują się w państwach trzecich, pod warunkiem że przedmiotowe oddziały i jednostki zależne w pełni stosują się do strategii i procedur obejmujących całą grupę, łącznie z procedurami dotyczącymi wymiany informacji w obrębie grupy, zgodnie z art. 45, oraz że przedmiotowe strategie i procedury obejmujące całą grupę są zgodne	T	art. 54 ust. 2 pkt 1	2. Obowiązek zachowania w tajemnicy informacji, o których mowa w ust. 1, nie dotyczy przekazywania informacji pomiędzy: 1) instytucjami obowiązanymi, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1–5, 7–11, 24 i 25, oraz ich oddziałami i jednostkami zależnymi wchodzącymi w skład grupy i stosującymi zasady postępowania określone w procedurze grupowej, w tym oddziałami i jednostkami zależnymi mającymi siedzibę w państwie trzecim;	

		z wymogami określonymi w niniejszej dyrektywie.				
102	art. 39 ust. 4	4. Zakaz określony w ust. 1 nie uniemożliwia ujawniania informacji pomiędzy podmiotami zobowiązanymi, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3 lit. a) i b), ani podmiotami z państw trzecich, w których nałożono wymogi równoważne z wymogami określonymi w niniejszej dyrektywie, które to podmioty wykonują swoje czynności zawodowe jako pracownicy lub w innym charakterze w ramach tej samej osoby prawnej lub większej struktury, do której należy dana osoba prawna i która ma wspólnego właściciela, wspólny zarząd lub wspólną kontrolę zgodności z przepisami.	T	art. 54 ust. 2 pkt 2	2) instytucjami obowiązanymi, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 13–15, oraz osobami z państw trzecich, które podlegają wymogom określonym w dyrektywie 2015/849 lub równoważnym i wykonują swoje czynności zawodowe w ramach tej samej osoby prawnej lub w ramach struktury mającej wspólnego właściciela, wspólny zarząd lub wspólną kontrolę zgodności z przepisami z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, w skład której wchodzi osoba prawna, w ramach której ta instytucja obowiązana wykonuje swoje czynności zawodowe;	
103	art. 39 ust. 5	5. W odniesieniu do podmiotów zobowiązanych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz w art. 2 ust. 1 pkt 3 lit. a) i b), w przypadkach dotyczących tego samego klienta oraz tej samej transakcji obejmującej co najmniej dwa podmioty zobowiązane, zakaz ustanowiony w ust. 1 niniejszego artykułu nie uniemożliwia ujawniania informacji pomiędzy stosownymi podmiotami zobowiązanymi, pod warunkiem że są one z państwa członkowskiego, lub podmiotami w państwie trzecim, w którym nałożono wymogi równoważne z wymogami określonymi w niniejszej dyrektywie, oraz że należą one do tej samej kategorii zawodowej i podlegają obowiązkom dotyczącym tajemnicy zawodowej i ochrony danych osobowych.	T	art. 54 ust. 2 pkt 4	4) instytucjami obowiązanymi, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1–5, 7–11, 13–15, 24 i 25, oraz pomiędzy tymi instytucjami obowiązanymi i ich odpowiednikami mającymi siedzibę w państwie członkowskim lub w państwie trzecim, które podlegają wymogom określonym w dyrektywie 2015/849 lub równoważnym, oraz stosują właściwe przepisy dotyczące tajemnicy zawodowej i ochrony danych osobowych, w przypadkach dotyczących tego samego klienta i tej samej transakcji.	
104	art. 39 ust. 6	6. Przypadki, w których podmioty zobowiązane, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3 lit. a) i b), starają się odwieść klienta od udziału w nielegalnej działalności, nie stanowią ujawnienia w rozumieniu ust. 1 niniejszego artykułu.	T	art. 54 ust. 2 pkt 3	3) instytucjami obowiązanymi, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 13–15, a ich klientami w zakresie informacji przekazywanych w celu zaprzestania przez klienta prowadzenia działalności sprzecznej z prawem lub powstrzymania klienta od podjęcia takiej	

					działalności;	
105	art. 40 ust. 1	1. Państwa członkowskie nakładają na podmioty zobowiązane wymóg przechowywania zgodnie z przepisami prawa krajowego następujących dokumentów i informacji, które mogą być wykorzystane przez jednostkę analityki finansowej lub inne właściwe organy do celów zapobiegania możliwym przypadkom prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, wykrywania tych przypadków i prowadzenia dochodzeń w ich sprawie: a) w przypadku należytej staranności wobec klienta - kopii dokumentów i informacji niezbędnych do spełnienia wymogów należytej staranności wobec klienta określonych w rozdziale II, przez okres co najmniej pięciu lat od zakończenia stosunków gospodarczych z danym klientem lub od dnia przeprowadzenia sporadycznej transakcji; b) dowodów potwierdzających transakcje i rejestrów transakcji, obejmujących oryginalne dokumenty lub kopie dopuszczalne w postępowaniach sądowych zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami krajowymi, które to dowody, rejestry i dokumenty są konieczne do identyfikacji transakcji, przez okres pięciu lat od zakończenia stosunków gospodarczych z danym klientem lub od dnia przeprowadzenia sporadycznej transakcji. Po upływie tego okresu zatrzymywania, o którym mowa w akapicie pierwszym, państwa członkowskie zapewniają by podmioty zobowiązane usuwały dane osobowe, chyba że prawo krajowe przewiduje inaczej, określając okoliczności, w jakich podmioty zobowiązane mogą dalej zatrzymywać dane lub mają obowiązek ich dalszego zatrzymywania. Państwa członkowskie mogą zezwolić na dalsze zatrzymywanie danych lub wymagać takiego dalszego ich	T	art. 49	Art. 49. 1. Instytucje obowiązane przechowują przez okres 5 lat, licząc od pierwszego dnia roku następującego po roku, w którym zakończono stosunki gospodarcze z klientem lub w którym przeprowadzono transakcje okazjonalne: 1) kopie dokumentów i informacje uzyskane w wyniku stosowania środków bezpieczeństwa finansowego; 2) dowody potwierdzające przeprowadzone transakcje i ewidencje transakcji, obejmujące oryginalne dokumenty lub kopie dokumentów, konieczne do identyfikacji transakcji. 2. Instytucje obowiązane przechowują wyniki analiz, o których mowa w art. 34 ust. 3, przez okres 5 lat, licząc od pierwszego dnia roku następującego po roku ich przeprowadzenia. 3. Przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 1 i 2, Generalny Inspektor może zażądać przechowywania dokumentacji, o której mowa w ust. 1 i 2, przez okres nie dłuższy niż 5 lat, licząc od upływu okresu, o którym mowa w ust. 1 i 2, jeżeli jest to konieczne w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu. 4. Przepisu ust. 3 nie stosuje się do instytucji obowiązanych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 13–18 i 21–23. 5. W przypadku likwidacji, połączenia, podziału lub przekształcenia instytucji obowiązanej, do przechowywania dokumentacji stosuje się przepisy art. 76 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.	

		zatrzymywania po dokonaniu gruntownej oceny konieczności i proporcjonalności takiego dalszego zatrzymania i tylko wtedy, gdy stwierdzono, że jest to konieczne do celów zapobiegania przypadkom prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, wykrywania takich przypadków lub prowadzenia dochodzeń w ich sprawie. Taki okres dalszego zatrzymania nie może przekroczyć kolejnych pięciu lat.				
106	art. 40 ust. 2	2. W przypadku gdy w dniu 25 czerwca 2015 r. w państwie członkowskim toczy się postępowanie sądowe dotyczące zapobiegania podejrzewanym przypadkom prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, wykrywania takich przypadków, prowadzenia w ich sprawie dochodzeń lub ich ścigania, a podmiot zobowiązany posiada informacje lub dokumenty związane z tym toczącym się postępowaniem, takie informacje lub dokumenty mogą być zatrzymane przez dany podmiot zobowiązany zgodnie z przepisami prawa krajowego przez okres pięciu lat od dnia 25 czerwca 2015 r. Państwa członkowskie mogą - bez uszczerbku dla krajowych przepisów prawa karnego dotyczących dowodów, mających zastosowanie do trwających dochodzeń i postępowań sądowych - zezwolić na zatrzymywanie takich informacji lub dokumentów na dalszy okres pięciu lat lub wymagać takiego zatrzymywania, w przypadku gdy stwierdzono, że takie dalsze zatrzymanie jest konieczne i proporcjonalne do zapobiegania podejrzewanym przypadkom prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, wykrywania takich przypadków, prowadzenia w ich sprawie dochodzeń lub ich ścigania.	N			Zastosowanie znajdą przepisy obecnie obwiązującej ustawy dotyczące przechowywania informacji.
107	art. 41 ust. 1 i 2-4	1. Do przetwarzania danych osobowych na podstawie niniejszej dyrektywy stosuje się dyrektywę 95/46/WE, transponowaną do prawa krajowego. Do przetwarzania	N			

		danych osobowych na podstawie niniejszej dyrektywy prowadzonego przez Komisję lub europejskie urzędy nadzoru stosuje się rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady. 2. Dane osobowe mogą być przetwarzane przez podmioty zobowiązane na podstawie niniejszej dyrektywy wyłącznie do celów zapobiegania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, zgodnie z art. 1, i nie mogą być dalej przetwarzane w sposób niezgodny z tymi celami. Przetwarzanie danych osobowych na podstawie niniejszej dyrektywy do jakichkolwiek innych celów, takich jak cele handlowe, jest zabronione. 4. W zastosowaniu zakazu ujawniania informacji ustanowionego w art. 39 ust. 1 państwa członkowskie przyjmują środki ustawodawcze ograniczające, w całości lub w części, prawo dostępu osoby, której dane dotyczą, do jej danych osobowych w zakresie, w jakim takie częściowe lub pełne ograniczenie stanowi konieczny i proporcjonalny środek w demokratycznym społeczeństwie, z należytym uwzględnieniem uzasadnionych interesów danej osoby aby: a) umożliwić podmiotowi zobowiązanemu lub właściwemu organowi krajowemu właściwe wypełnienie ich zadań do celów niniejszej dyrektywy; lub b) uniknąć utrudniania urzędowych lub prawnych postępowań, analiz, dochodzeń i procedur do celów niniejszej dyrektywy oraz aby zapewnić, by zapobieganie przypadkom prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, wykrywanie takich przypadków oraz prowadzenie dochodzeń w ich sprawie nie były narażone na szwank.				
108	art. 41 ust. 3	3. Przed nawiązaniem stosunków gospodarczych lub przed przeprowadzeniem sporadycznej transakcji	T	art. 34 ust. 5	5. Przed nawiązaniem stosunków gospodarczych lub przeprowadzeniem transakcji okazjonalnej	

		podmioty zobowiązane dostarczają nowym klientom informacje wymagane na podstawie art. 10 dyrektywy 95/46/WE. Informacje te obejmują w szczególności ogólne powiadomienie o obowiązkach prawnych spoczywających na podmiotach zobowiązanych na mocy niniejszej dyrektywy w zakresie przetwarzania danych osobowych do celów zapobiegania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, zgodnie z art. 1 niniejszej dyrektywy.			instytucje obowiązane informują klienta o przetwarzaniu jego danych osobowych, w szczególności o obowiązkach instytucji obowiązanej wynikających z ustawy w zakresie przetwarzania tych danych.	
109	art. 42	Państwa członkowskie nakładają na swoje podmioty zobowiązane wymóg posiadania systemów umożliwiających im udzielanie pełnych i szybkich odpowiedzi na zapytania jednostki analityki finansowej lub innych organów wystosowane zgodnie z ich prawem krajowym, dotyczące tego, czy podmioty te utrzymują lub utrzymywały w ciągu pięciu lat przed otrzymaniem zapytania stosunki gospodarcze z określonymi osobami, oraz dotyczące charakteru tych stosunków, z wykorzystaniem bezpiecznych kanałów oraz w sposób zapewniający pełną poufność zapytań.	T	art. 76	**Art. 76.** 1. Na żądanie Generalnego Inspektora instytucja obowiązana niezwłocznie przekazuje lub udostępnia posiadane informacje lub dokumenty, niezbędne do realizacji zadań Generalnego Inspektora określonych w ustawie, w tym dotyczące: 1) klientów; 2) przeprowadzonych transakcji, w zakresie danych określonych w art. 72 ust. 6; 3) rodzaju i wielkości wartości majątkowych oraz miejsca ich przechowywania; 4) stosowania środka bezpieczeństwa finansowego, o którym mowa w art. 34 ust. 1 pkt 4; 5) adresów IP, z których następowało połączenie z systemem teleinformatycznym instytucji obowiązanej oraz czasów połączeń z tym systemem. 2. Instytucja obowiązana, o której mowa w art. 2 ust. 1 pkt 13, na żądanie Generalnego Inspektora przekazuje również informacje i dokumenty w zakresie innych czynności notarialnych niż wymienione w tym przepisie. 3. Generalny Inspektor w żądaniu, o którym mowa w ust. 1 i 2, może wskazać: 1) termin oraz formę przekazania lub	

					udostępnienia informacji lub dokumentów; 2) zakres informacji oraz termin do ich pozyskania przez instytucję obowiązaną w związku ze stosowaniem środka bezpieczeństwa finansowego, o którym mowa w art. 34 ust. 1 pkt 4, lub w związku z określonymi transakcjami okazjonalnymi. 4. Informacje i dokumenty, o których mowa w ust. 1 i 2, są przekazywane i udostępniane nieodpłatnie.	
110	art. 43	Przetwarzanie danych osobowych na podstawie niniejszej dyrektywy do celów zapobiegania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, zgodnie z art. 1, uznaje się za działania leżące w interesie publicznym zgodnie z dyrektywą 95/46/WE.	N			
111	art. 44	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby - na potrzeby udziału w przygotowaniu ocen ryzyka zgodnie z art. 7 - były zdolne do prowadzenia przeglądów skuteczności swoich systemów zwalczania prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu poprzez prowadzenie kompleksowych statystyk dotyczących kwestii związanych ze skutecznością takich systemów. 2. Statystyki, o których mowa w ust. 1, obejmują następujące dane: a) dane określające wielkość i znaczenie poszczególnych sektorów objętych zakresem niniejszej dyrektywy, w tym szeregu podmiotów i osób, a także znaczenie gospodarcze każdego sektora; b) dane pozwalające zmierzyć etapy zgłaszania, dochodzenia i postępowania sądowego w ramach krajowego systemu przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, w tym liczbę zgłoszeń o podejrzanych transakcjach przedstawionych jednostce analityki finansowej, działania następcze podjęte w związku z tymi zgłoszeniami oraz, w skali roku, liczbę	T	art. 14	Art. 14. 1. Generalny Inspektor przedstawia Prezesowi Rady Ministrów, za pośrednictwem ministra właściwego do spraw finansów publicznych, roczne sprawozdanie ze swojej działalności w terminie 3 miesięcy od zakończenia roku, za który jest składane sprawozdanie. 2. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, zawiera w szczególności informacje o: 1) poszczególnych kategoriach instytucji obowiązanych i znaczeniu gospodarczym sektorów rynku, do których należą, według stanu na 31 grudnia tego roku, za który jest składane sprawozdanie; 2) liczbie przekazanych przez instytucje obowiązane informacji w trybie przewidzianym w ustawie; 3) liczbie przekazanych przez jednostki współpracujące informacji w trybie przewidzianym w ustawie;	

		spraw, w których przeprowadzono dochodzenie, liczbę osób ściganych i osób skazanych za przestępstwa polegające na praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu, rodzaje przestępstw źródłowych, o ile takie informacje są dostępne, oraz wartość w euro zamrożonego, zajętego lub skonfiskowanego mienia; c) o ile są dostępne, dane określające liczbę i odsetek zgłoszeń, w wyniku których podjęto dalsze dochodzenie, wraz ze sprawozdaniem rocznym dla podmiotów zobowiązanych opisującym szczegółowo przydatność przedstawionych przez nie zgłoszeń oraz działania podjęte w ich następstwie; d) dane dotyczące liczby transgranicznych wniosków o udzielenie informacji, które zostały złożone, otrzymane, odrzucone oraz częściowo lub w całości rozpatrzone przez jednostkę analityki finansowej. 3. Państwa członkowskie zapewniają publikację skonsolidowanego zestawienia swoich sprawozdań statystycznych. 4. Państwa członkowskie przekazują Komisji statystyki, o których mowa w ust. 2.			4) działaniach podjętych przez Generalnego Inspektora na podstawie przekazanych informacji, o których mowa w pkt 2 i 3, wraz z opisem tych działań; 5) liczbie postępowań karnych wszczętych i zakończonych w sprawach dotyczących prania pieniędzy i liczbie postępowań karnych wszczętych i zakończonych w sprawach dotyczących finansowania terroryzmu; 6) liczbie osób, którym przedstawiono zarzut prania pieniędzy i liczbie osób, którym przedstawiono zarzut finansowania terroryzmu; 7) liczbie osób prawomocnie skazanych za pranie pieniędzy i liczbie osób prawomocnie skazanych za finansowanie terroryzmu; 8) rodzajach przestępstw bazowych, o których mowa w art. 1 lit. e Konwencji Rady Europy o praniu, ujawnianiu, zajmowaniu i konfiskacie dochodów pochodzących z przestępstwa oraz o finansowaniu terroryzmu, sporządzonej w Warszawie dnia 16 maja 2005 r. (Dz. U. z 2008 r. poz. 1028), do których odnoszą się informacje wskazane w pkt 5–7; 9) wartościach majątkowych, w stosunku do których dokonano zamrożenia, wstrzymania transakcji i blokady lub orzeczono zajęcie, zabezpieczenie majątkowe lub przepadek; 10) danych statystycznych dotyczących informacji od instytucji obowiązanych i jednostek współpracujących, przekazanych przez Generalnego Inspektora do prokuratury i innych organów oraz jednostek administracji publicznej, w trybie przewidzianym w ustawie; 11) danych statystycznych dotyczących informacji, o których mowa w pkt 10, w wyniku	

					których prokurator, inny organ lub jednostka administracji publicznej podjęły dalsze czynności, w tym dotyczących przekazania innemu organowi lub jednostce administracji publicznej, a w przypadku czynności podjętych przez prokuratora – wszczęcia postępowania przygotowawczego, postawienia zarzutów popełnienia przestępstwa, dokonania blokady rachunku albo wstrzymania transakcji, wydania postanowienia o zabezpieczeniu majątkowym; 12) liczbie transgranicznych wniosków o udzielenie informacji, które zostały przekazane przez zagraniczne jednostki analityki finansowej, rozpatrzonych przez Generalnego Inspektora; 13) liczbie kontroli instytucji obowiązanych przeprowadzonych na podstawie przepisów ustawy; 14) karach administracyjnych nałożonych na instytucje obowiązane na podstawie przepisów ustawy; 15) działalności Komitetu Bezpieczeństwa Finansowego. 3. Minister Sprawiedliwości przekazuje Generalnemu Inspektorowi informacje, o których mowa w ust. 2 pkt 5–9, w terminie miesiąca od zakończenia roku, za który są przekazywane informacje. 4. Podmioty, o których mowa w art. 129 ust. 2, w zakresie swoich właściwości przekazują Generalnemu Inspektorowi posiadane informacje, o których mowa w ust. 2 pkt 1, w terminie miesiąca od zakończenia roku, za który są przekazywane informacje. 5. Podmioty, o których mowa w art. 104 ust. 1–	

					4, przekazują Generalnemu Inspektorowi informacje, o których mowa w ust. 2 pkt 11, w terminie miesiąca od zakończenia roku, za który są przekazywane informacje. 6. Minister Sprawiedliwości oraz podmioty, o których mowa w art. 104 ust. 1–4 i art. 129 ust. 2, przekazują informacje w trybie i formacie uzgodnionym z Generalnym Inspektorem. 7. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, po przekazaniu Prezesowi Rady Ministrów, Generalny Inspektor udostępnia w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.	
112	art. 45 ust. 1	1. Państwa członkowskie nakładają na podmioty zobowiązane będące częścią grupy wymóg wdrożenia strategii i procedur obejmujących całą grupę, w tym strategii w zakresie ochrony danych oraz strategii i procedur dotyczących wymiany informacji w obrębie grupy do celów przeciwdziałania praniu pieniędzy i zwalczania finansowania terroryzmu. Przedmiotowe strategie i procedury wdraża się skutecznie na szczeblu oddziałów i jednostek zależnych z większościowym udziałem tych podmiotów w państwach członkowskich i w państwach trzecich.	T	art. 51 ust. 1 i 2	0. 1. Instytucje obowiązane wchodzące w skład grupy oraz ich oddziały i jednostki zależne z większościowym udziałem tych instytucji mające siedzibę w państwie trzecim wprowadzają grupową procedurę w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, zwaną dalej „procedurą grupową”, w celu wykonania ciążących na grupie oraz wchodzących w jej skład podmiotach obowiązków określonych w przepisach o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. 2. Procedura grupowa określa zasady wymiany i ochrony informacji przekazywanych na potrzeby wykonywania obowiązków z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu pomiędzy poszczególnymi podmiotami wchodzącymi w skład grupy.	
113	art. 45 ust. 2	2. Państwa członkowskie wymagają, aby podmioty zobowiązane zarządzające zakładami w innym	N			

		państwie członkowskim zapewniały przestrzeganie przez te zakłady przepisów krajowych tego innego państwa członkowskiego transponujących niniejszą dyrektywę.				
114	art. 45 ust. 3	3. Państwa członkowskie zapewniają, by - w przypadkach gdy podmioty zobowiązane posiadają oddziały lub jednostki zależne z większościowym udziałem tych podmiotów znajdujące się w państwach trzecich, w których minimalne wymogi dotyczące przeciwdziałania praniu pieniędzy i zwalczania finansowania terroryzmu są mniej surowe niż wymogi w danym państwie członkowskim - odnośne oddziały i jednostki zależne z większościowym udziałem tych podmiotów znajdujące się w danym państwie trzecim wdrażały wymogi danego państwa członkowskiego, w tym odnośnie do ochrony danych, w zakresie, w jakim pozwalają na to przepisy krajowe danego państwa trzeciego.	T	art. 51 ust. 3	3. W przypadku gdy wymogi obowiązujące w państwie trzecim w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu są mniej rygorystyczne niż wynikające z niniejszej ustawy, instytucje obowiązane wymagają stosowania przepisów niniejszej ustawy, również dotyczących ochrony danych osobowych, przez ich oddziały i jednostki zależne z większościowym udziałem tych instytucji mające siedzibę w państwie trzecim w zakresie, w jakim pozwalają na to przepisy tego państwa.	
115	art. 45 ust. 4	4. Państwa członkowskie i europejskie urzędy nadzoru informują się wzajemnie o przypadkach, w których przepisy państwa trzeciego nie pozwalają na wdrożenie strategii i procedur wymaganych na mocy ust. 1. W takich przypadkach możliwe jest podjęcie skoordynowanych działań w celu znalezienia rozwiązania.	T	art. 51 ust. 5	5. Generalny Inspektor informuje europejskie organy nadzoru o przypadkach, gdy przepisy państwa trzeciego nie pozwalają na wdrożenie procedury grupowej.	
116	art. 45 ust. 5	5. Państwa członkowskie wymagają, by - w przypadku gdy przepisy państwa trzeciego nie pozwalają na wdrożenie strategii i procedur wymaganych na mocy ust. 1 - podmioty zobowiązane zapewniały zastosowanie przez oddziały i jednostki zależne z większościowym udziałem tych podmiotów znajdujące się w danym państwie trzecim, dodatkowych środków w celu skutecznego przeciwdziałania ryzyku prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, oraz informowały właściwe organy swojego państwa	T	art. 51 ust. 4	4. W przypadku gdy przepisy państwa trzeciego nie pozwalają na wdrożenie procedury grupowej w oddziałach instytucji obowiązanych i jednostkach zależnych z większościowym udziałem instytucji obowiązanych mających siedzibę w tym państwie, instytucje obowiązane zapewniają stosowanie przez te oddziały i jednostki zależne dodatkowych środków w celu skutecznego przeciwdziałania ryzyku prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu i	

		członkowskiego pochodzenia. Jeżeli przedmiotowe dodatkowe środki nie są wystarczające, właściwe organy w państwie członkowskim pochodzenia prowadzą dodatkowe czynności nadzorcze, w tym wymagając, by grupa nie nawiązywała stosunków gospodarczych lub by je zakończyła, oraz by nie podejmowała transakcji i, w razie potrzeby, zwracając się do grupy z żądaniem zamknięcia jej operacji w danym państwie trzecim.			informują o tym Generalnego Inspektora oraz organy, o których mowa w art. 129 ust. 2, właściwe dla instytucji obowiązanej w zakresie kontroli lub nadzoru. Jeżeli organy, o których mowa w art. 129, stwierdzą, w tym w wyniku kontroli, że zastosowane dodatkowe środki są niewystarczające do skutecznego przeciwdziałania praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu podejmują odpowiednie działania, w tym zakazują nawiązywania stosunków gospodarczych lub nakazują ich zakończenie, zakazują przeprowadzania transakcji, a w razie potrzeby nakazują zakończenie działalności w państwie trzecim.	
117	art. 45 ust. 6	6. Europejskie urzędy nadzoru opracowują projekty regulacyjnych standardów technicznych określających rodzaje dodatkowych środków, o których mowa w ust. 5, oraz minimalny zakres działań, które powinny podjąć instytucje kredytowe i finansowe, w przypadkach gdy przepisy danego państwa trzeciego nie pozwalają na wdrożenie środków wymaganych w ust. 1 i 3.	N			
118	art. 45 ust. 7	7. Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 6 niniejszego artykułu, zgodnie z art. 10-14 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010.	N			
119	art. 45 ust. 8	8. Państwa członkowskie zapewniają, by wymiana informacji w obrębie grupy była dozwolona. Informacje na temat podejrzeń, że określone środki finansowe są dochodami pochodzącymi z działalności przestępczej lub są powiązane z finansowaniem terroryzmu, zgłaszanych jednostce analityki finansowej, są przedmiotem wymiany w obrębie	T	art. 54 ust. 2 pkt 1	2. Obowiązek zachowania w tajemnicy informacji, o których mowa w ust. 1, nie dotyczy przekazywania informacji pomiędzy: 1) instytucjami obowiązanymi, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1–5, 7–11, 24 i 25, oraz ich oddziałami i jednostkami zależnymi wchodzącymi w skład grupy i stosującymi	

		grupy, chyba że dana jednostka analityki finansowej zaleci inaczej.			zasady postępowania określone w procedurze grupowej, w tym oddziałami i jednostkami zależnymi mającymi siedzibę w państwie trzecim;	
120	art. 45 ust. 9	9. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby emitenci pieniądza elektronicznego zdefiniowani w art. 2 pkt 3 dyrektywy 2009/110/WG oraz dostawcy usług płatniczych, zdefiniowani w art. 4 pkt 9 dyrektywy 2007/64/WE, mający na terytorium tych państw siedzibę w postaci innej niż oddział oraz posiadający siedzibę zarządu w innym państwie członkowskim, wyznaczyli na ich terytorium centralny punkt kontaktowy w celu zapewnienia - w imieniu instytucji wyznaczającej - przestrzegania przepisów w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu oraz ułatwienia właściwym organom nadzorowania, w tym poprzez przedstawianie właściwym organom na żądanie dokumentów i informacji.	N			Projektodawca nie zdecydował się na wprowadzenie do projektu przepisów wdrażających do krajowego porządku prawnego art. 45 ust. 9 Dyrektywy 2015/849 zawierający opcję narodową do nałożenia przez państwa członkowskie na emitentów pieniądza elektronicznego oraz dostawców usług płatniczych działających na terytorium danego państwa członkowskiego w formie innej niż oddział oraz posiadających

						siedzibę zarządu w innym państwie członkowskim obowiązku ustanowienia centralnego punktu kontaktowego. Jednocześnie nie wyklucza wdrożenia do krajowego porządku prawnego art. 45 ust. 9 Dyrektywy 2015/849 w przyszłości, po przeprowadzeniu szczegółowej analizy konieczności oraz proporcjonalności takiej regulacji. W ocenie projektodawcy ze względu na zakres podmiotowy instytucji objętych obowiązkiem,

						ewentualna transpozycja przepisu powinna być dokonana poprzez nowelizację ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.
121	art. 45 ust. 10	10. Europejskie urzędy nadzoru opracowują projekty regulacyjnych standardów technicznych dotyczące kryteriów ustalania okoliczności, w których stosowne jest wyznaczenie centralnego punktu kontaktowego zgodnie z ust. 9, oraz funkcji, jakie powinny pełnić centralne punkty kontaktowe. Europejskie urzędy nadzoru przedłożą Komisji projekty regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, do dnia 26 czerwca 2017 r.	N			
122	art. 45 ust. 11	11. Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 10 niniejszego artykułu, zgodnie z art. 10-14 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010.	N			
123	art. 46 ust. 1	1. Państwa członkowskie nakładają na podmioty zobowiązane wymóg podjęcia środków proporcjonalnych do ich ryzyka, charakteru i wielkości, które to środki mają na celu upowszechnianie wśród pracowników tych podmiotów wiedzy o przepisach przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą, w tym o stosownych wymogach dotyczących ochrony danych.	T	art. 52	Art. 52. 1. Instytucje obowiązane zapewniają udział osób wykonujących obowiązki związane z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu w programach szkoleniowych dotyczących realizacji tych obowiązków. 2. Programy szkoleniowe, o których mowa w ust. 1, powinny uwzględniać charakter, rodzaj i	

		Środki te obejmują udział pracowników w specjalnych ciągłych programach szkoleniowych mających pomóc im w identyfikowaniu operacji mogących mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu oraz zalecić im sposób postępowania w takich przypadkach. W przypadku gdy osoba fizyczna należąca do dowolnej z kategorii wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 3 wykonuje czynności zawodowe jako pracownik osoby prawnej, obowiązki przewidziane w niniejszej sekcji mają zastosowanie do tej osoby prawnej, a nie do danej osoby fizycznej.			rozmiar działalności prowadzonej przez instytucję obowiązaną oraz zapewniać aktualną wiedzę w zakresie realizacji obowiązków instytucji obowiązanej, w szczególności obowiązków, o których mowa w art. 74 ust. 1, art. 86 ust. 1 i art. 89 ust. 1. 3. Do instytucji obowiązanych będących osobami fizycznymi prowadzącymi działalność gospodarczą ust. 1 stosuje się odpowiednio.	
124	art. 46 ust. 2	2. Państwa członkowskie zapewniają, aby podmioty zobowiązane miały dostęp do aktualnych informacji na temat praktyk stosowanych przez osoby zajmujące się praniem pieniędzy i osoby finansujące terroryzm oraz na temat wskazówek ułatwiających rozpoznawanie podejrzanych transakcji.	T	art. 12 ust. 1 pkt 11	Art. 12. 1. Do zadań Generalnego Inspektora należy podejmowanie działań w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, w szczególności: 11) udostępnianie wiedzy i informacji z zakresu przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych;	
125	art. 46 ust. 3	3. Państwa członkowskie zapewniają - o ile jest to wykonalne - terminowe udzielanie podmiotom zobowiązanym informacji zwrotnych o skuteczności zgłoszeń dotyczących podejrzenia przypadków prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz o działaniach następczych wobec tych zgłoszeń.	T	art. 102 ust. 2	2. Jeżeli podstawą zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, była: 1) informacja lub zawiadomienie, o których mowa w art. 74 i art. 86 ust. 1, 2) powiadomienie, o którym mowa w art. 83 ust. 1 – Generalny Inspektor, nie później niż w terminie 30 dni od przekazania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, informuje o tym fakcie instytucję obowiązaną lub jednostkę współpracującą, która przekazała informacje będące podstawą tego zawiadomienia.	

126	art. 46 ust. 4	4. Państwa członkowskie wymagają, by - w stosownych przypadkach - podmioty zobowiązane wyznaczały członka organu zarządzającego odpowiedzialnego za wdrażanie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania niniejszej dyrektywy.	T	art. 7	Art. 7. W przypadku instytucji obowiązanej, w której działa zarząd lub inny organ zarządzający, wyznacza się spośród członków tego organu osobę odpowiedzialną za wdrażanie obowiązków określonych w ustawie.	
127	art. 47 ust. 1	1. Państwa członkowskie zapewniają, aby kantory wymiany walut i biura realizujące czeki oraz podmioty świadczące usługi na rzecz trustów lub spółek podlegały obowiązkowi rejestracji lub uzyskania zezwolenia, a podmioty świadczące usługi w zakresie gier hazardowych były regulowane.	N			Instytucjami obowiązanymi wskazanymi w art. 2 ust. 1 pkt 16 (przedsiębiorcy świadczący usługi na rzecz spółek i trustów) są wyłącznie przedsiębiorcy, a więc podmioty podlegające obowiązkowi wpisu do odpowiedniego rejestru. Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe działalność kantorowa jest działalnością regulowaną w rozumieniu

						przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych urządzanie gier losowych, zakładów wzajemnych, gier w karty i gier na automatach oraz prowadzenie działalności w tym zakresie jest dozwolone na podstawie właściwej koncesji, zezwolenia lub dokonanego zgłoszenia.
128	art. 47 ust. 2 i 3	2. Państwa członkowskie zobowiązują właściwe organy do zapewnienia, by osoby, które zajmują stanowiska kierownicze w podmiotach określonych w ust. 1 lub są beneficjentami rzeczywistymi tych podmiotów, były osobami spełniającymi wymogi dotyczące kompetencji i reputacji.	T	art. 128	Art. 128. 1. Osoby fizyczne: 1) będące wspólnikami, w tym akcjonariuszami, spółki prowadzącej działalność w zakresie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 16, 2) prowadzące działalność w zakresie, o	

					którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 16, 3) zajmujące stanowiska kierownicze w spółkach, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 16 – są obowiązane spełniać wymóg niekaralności za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe. 2. Na żądanie organu, o którym mowa w art. 129, osoby, o których mowa w ust. 1, są obowiązane przedstawić zaświadczenie, że nie były skazane prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe.	
129	art. 48 ust. 1	1. Państwa członkowskie zobowiązują właściwe organy do skutecznego monitorowania i podejmowania niezbędnych środków służących zapewnieniu przestrzegania niniejszej dyrektywy.	T	art. 129	Art. 129. 1. Generalny Inspektor sprawuje kontrolę wykonywania przez instytucje obowiązane obowiązków w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, zwaną dalej „kontrolą”. 2. W ramach sprawowanego nadzoru lub kontroli kontrolę sprawują także: 1) na zasadach określonych w przepisach odrębnych, z zastrzeżeniem art. 130 ust. 1, 2 i 5: a) Prezes NBP – zgodnie z ustawą z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe, w odniesieniu do podmiotów prowadzących działalność kantorową w rozumieniu tej ustawy, b) KNF – w odniesieniu do instytucji obowiązanych przez nią nadzorowanych, c) Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa – w odniesieniu do spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych, d) prezesi sądów apelacyjnych – w odniesieniu do notariuszy, e) naczelnicy urzędów celno-skarbowych – w	

					odniesieniu do instytucji obowiązanych kontrolowanych przez te organy; 2) na zasadach określonych w niniejszej ustawie wojewodowie lub starostowie – w odniesieniu do stowarzyszeń.	
130	art. 48 ust. 2	2. Państwa członkowskie zapewniają posiadanie przez właściwe organy odpowiednich uprawnień, łącznie z uprawnieniem do nakazania przedstawienia wszelkich informacji istotnych dla monitorowania zgodności z przepisami i przeprowadzania kontroli, oraz dysponowanie przez nie adekwatnymi zasobami finansowymi, ludzkimi i technicznymi do wykonywania ich zadań. Państwa członkowskie zapewniają, aby personel tych organów zachowywał wysokie standardy zawodowe, w tym standardy w zakresie poufności i ochrony danych, cechował się wysoką etyką zawodową oraz odpowiednimi kwalifikacjami.	T	art. 136	Art. 136. 1. Kontrolowana instytucja obowiązana ma obowiązek zapewnić kontrolerowi warunki i środki niezbędne do sprawnego przeprowadzania kontroli, w szczególności w wyznaczonym terminie przedstawić żądane dokumenty i materiały, zapewnić terminowe udzielanie informacji, udostępnić w niezbędnym zakresie środki łączności, a także inne urządzenia techniczne, umożliwić sporządzanie kopii, filmowania, fotografowania, dokonywania nagrań dźwiękowych oraz przedłożyć urzędowe tłumaczenia na język polski dokumentów mających znaczenia dla kontroli, sporządzonych w języku obcym. 2. Koszty realizacji obowiązków określonych w ust. 1 ponosi kontrolowana instytucja obowiązana. 3. W przypadku utrudniania lub uniemożliwiania przeprowadzenia kontroli, kontroler może korzystać z pomocy funkcjonariuszy Policji. Funkcjonariusze Policji wykonują na polecenie kontrolera czynności umożliwiające sprawne i niezakłócone przeprowadzenie kontroli. 4. Kontroler, w związku wykonywaniem czynności kontrolnych, korzysta z ochrony przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych, o których mowa w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny.	

131	art. 48 ust. 3	3. W przypadku instytucji kredytowych i finansowych oraz podmiotów świadczących usługi w zakresie gier hazardowych, właściwe organy posiadają zwiększone uprawnienia nadzorcze.	N			Uprawnienia nadzorcze właściwych organów wynikają odpowiednio z przepisów ustawy o podmioty prowadzące działalność w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych, gier w karty i gier na automatach w rozumieniu ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych oraz ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym.
132	art. 48 ust. 4	4. Państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy państwa członkowskiego, w którym dany podmiot zobowiązany zarządza zakładami, nadzorowały przestrzeganie przez te zakłady krajowych przepisów danego państwa członkowskiego transponujących niniejszą dyrektywę. W przypadku	T	art. 144	Art. 144. 1. Generalny Inspektor może przeprowadzać kontrolę przestrzegania przepisów ustawy przez jednostki organizacyjne podmiotów mających siedzibę na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej działające na terytorium Rzeczypospolitej	

		zakładów, o których mowa w art. 45 ust. 9, taki nadzór może obejmować podejmowanie stosownych i proporcjonalnych środków w celu zaradzenia poważnym uchybieniom wymagającym natychmiastowych działań naprawczych. Środki te mają charakter tymczasowy i zaprzestaje się ich stosowania, gdy stwierdzonym uchybieniom zaradzi się, w tym z pomocą właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia podmiotu zobowiązanego lub przy współpracy tych organów, zgodnie z art. 45 ust. 2.			Polskiej oraz podlegające obowiązkom wynikającym z przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu wydanych na podstawie dyrektywy 2015/849. 2. W celu zapewnienia przestrzegania przez jednostki organizacyjne, o których mowa w ust. 1, przepisów ustawy Generalny Inspektor może wymieniać informacje z organami państw członkowskich Unii Europejskiej sprawującymi nadzór nad przestrzeganiem przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu wydanych na podstawie dyrektywy 2015/849.	
133	art. 48 ust. 5	5. Państwa członkowskie zapewniają współpracę właściwych organów państwa członkowskiego, w którym podmiot zobowiązany zarządza zakładami, z właściwymi organami państwa członkowskiego, w którym znajduje się siedziba zarządu podmiotu zobowiązanego, w celu zapewnienia skutecznego nadzoru nad przestrzeganiem wymogów niniejszej dyrektywy.	T	art. 115, art. 144 ust. 2	Art. 115. 1. Generalny Inspektor w ramach współpracy z właściwymi organami innych państw, zagranicznymi instytucjami i międzynarodowymi organizacjami zajmującymi się przeciwdziałaniem praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu oraz europejskimi urzędami nadzoru może udostępniać oraz pozyskiwać informacje. W celu realizacji współpracy Generalny Inspektor może zawierać porozumienia, w których określa się tryb i warunki techniczne, na jakich udostępnia się lub pozyskuje informacje. 2. Do udostępniania i pozyskiwania informacji, o których mowa w ust. 1, przepisu art. 98 ust. 7 nie stosuje się, z wyjątkiem przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych. 2. W celu zapewnienia przestrzegania przez jednostki organizacyjne, o których mowa w ust. 1, przepisów ustawy Generalny Inspektor może wymieniać informacje z organami państw	

					członkowskich Unii Europejskiej sprawującymi nadzór nad przestrzeganiem przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu wydanych na podstawie dyrektywy 2015/849.	
134	art. 48 ust. 6	6. Państwa członkowskie zapewniają, aby podczas stosowania do nadzoru podejścia opartego na analizie ryzyka właściwe organy: a) wyraźnie rozumiały ryzyko związane z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu obecne w ich państwie członkowskim; b) posiadały dostęp na miejscu i zdalnie do wszystkich stosownych informacji dotyczących szczególnych form ryzyka na szczeblu krajowym i międzynarodowym związanych z klientami, produktami i usługami podmiotów zobowiązanych; oraz c) uzależniały częstotliwość i intensywność nadzoru na miejscu i zdalnego od profilu ryzyka podmiotów zobowiązanych oraz od ryzyka związanego z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu w tym państwie członkowskim.	T	art. 130 ust. 1 i 2	Art. 130. 1. Kontrola jest przeprowadzana na podstawie rocznych planów kontroli zawierających w szczególności wykaz podmiotów podlegających kontroli, zakres kontroli oraz uzasadnienie jej przeprowadzenia. 2. Przy opracowaniu planów kontroli bierze się pod uwagę ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu określone w szczególności w krajowej ocenie ryzyka oraz w sprawozdaniu Komisji Europejskiej, o którym mowa w art. 6 ust. 1–3 dyrektywy 2015/849.	
135	art. 48 ust. 7	7. Ocena profilu ryzyka podmiotów zobowiązanych pod kątem prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, w tym ryzyka nieprzestrzegania przepisów, podlega przeglądowi zarówno okresowemu, jak i w przypadku istotnych wydarzeń lub zmian w zarządzaniu nimi i ich działalności.	T	art. 130 ust. 1 i 2	Art. 130. 1. Kontrola jest przeprowadzana na podstawie rocznych planów kontroli zawierających w szczególności wykaz podmiotów podlegających kontroli, zakres kontroli oraz uzasadnienie jej przeprowadzenia. 2. Przy opracowaniu planów kontroli bierze się pod uwagę ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu określone w szczególności w krajowej ocenie ryzyka oraz w sprawozdaniu Komisji Europejskiej, o którym mowa w art. 6 ust. 1–3 dyrektywy 2015/849.	
136	art. 48 ust. 8	8. Państwa członkowskie zapewniają uwzględnienie przez właściwe organy stopnia swobody decyzyjnej, na	N			

		jaki zezwolono danemu podmiotowi zobowiązanemu, oraz dokonywanie przez nie stosownego przeglądu ocen ryzyka stanowiących podstawę przedmiotowej swobody decyzyjnej, a także adekwatności i wdrażania wewnętrznych strategii, kontroli i procedur tego podmiotu.				
137	art. 48 ust. 9	9. W przypadku podmiotów zobowiązanych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3 lit. a), b) i d), państwa członkowskie mogą zezwolić, aby zadania określone w ust. 1 niniejszego artykułu wykonywane były przez organy samorządu zawodowego, pod warunkiem że te organy samorządu zawodowego spełniają wymogi ust. 2 niniejszego artykułu.	N			
138	art. 48 ust. 10	10. Do dnia 26 czerwca 2017 r. europejskie urzędy nadzoru wydają wytyczne skierowane do właściwych organów zgodnie z art. 16 rozporządzeń (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010 dotyczące cech podejścia do nadzoru z uwzględnieniem ryzyka oraz kroków, jakie należy podjąć przy prowadzeniu nadzoru z uwzględnieniem ryzyka. Przedmiotem szczególnej uwagi są charakter i wielkość działalności gospodarczej, a w przypadkach, w których jest to właściwe i proporcjonalne, określa się środki szczególne.	N			
139	art. 49	Państwa członkowskie zapewniają, by decydenci polityczni, jednostki analityki finansowej, organy nadzoru i inne właściwe organy biorące udział w przeciwdziałaniu praniu pieniędzy i zwalczaniu finansowania terroryzmu posiadali skuteczne mechanizmy umożliwiające im współpracę i koordynację działań na szczeblu krajowym w zakresie opracowywania i wdrażania strategii oraz działań mających na celu zwalczanie prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, również z myślą o wypełnieniu ich obowiązku na mocy art. 7.	N			

140	art. 50	Właściwe organy przekazują europejskim urzędom nadzoru wszelkie informacje niezbędne do wykonywania przez nie obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy.	T	art. 115	Art. 115. 1. Generalny Inspektor w ramach współpracy z właściwymi organami innych państw, zagranicznymi instytucjami i międzynarodowymi organizacjami zajmującymi się przeciwdziałaniem praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu oraz europejskimi urzędami nadzoru może udostępniać oraz pozyskiwać informacje. W celu realizacji współpracy Generalny Inspektor może zawierać porozumienia, w których określa się tryb i warunki techniczne, na jakich udostępnia się lub pozyskuje informacje. 2. Do udostępniania i pozyskiwania informacji, o których mowa w ust. 1, przepisu art. 98 ust. 7 nie stosuje się, z wyjątkiem przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych.	
141	art. 51	Komisja może udzielić wszelkiej pomocy, jaka może być potrzebna do ułatwienia koordynacji działań, w tym wymiany informacji między jednostkami analityki finansowej w obrębie Unii. Komisja może regularnie zwoływać posiedzenia unijnej platformy jednostek analityki finansowej złożonej z przedstawicieli tych jednostek z państw członkowskich w celu ułatwienia współpracy między takimi jednostkami, wymiany poglądów oraz udzielania porad w kwestiach wykonawczych istotnych dla jednostek analityki finansowej oraz podmiotów dokonujących zgłoszeń oraz w kwestiach dotyczących współpracy, takich jak skuteczna współpraca jednostek analityki finansowej, identyfikowanie podejrzanych transakcji mających wymiar transgraniczny, standaryzacja formatów zgłoszeń za pomocą sieci FIU.net lub jej następcy, wspólna analiza przypadków transgranicznych, określenie tendencji i czynników istotnych dla oceny	N			

		ryzyka związanego z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu na szczeblu krajowym i ponadnarodowym.				
142	art. 52	Państwa członkowskie zapewniają jak najszerszą współpracę między jednostkami analityki finansowej, bez względu na ich status organizacyjny.	T	art. 109	Art. 109. 1. Generalny Inspektor udostępnia, na wniosek lub z urzędu, zagranicznym jednostkom analityki finansowej oraz pozyskuje od tych jednostek informacje związane z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, w tym informacje o czynach zabronionych, z których mogą pochodzić wartości majątkowe. 2. Udostępnienie informacji, o których mowa w ust. 1, następuje w celu ich wykorzystania przy wykonywaniu zadań przez jednostki analityki finansowej określone w dyrektywie 2015/849, w przepisach krajowych wdrażających tę dyrektywę lub w przepisach prawa międzynarodowego regulujących zasady funkcjonowania jednostek analityki finansowej.	
143	art. 53 ust. 1	1. Państwa członkowskie zapewniają, by jednostki analityki finansowej wymieniały między sobą - z własnej inicjatywy lub na żądanie - wszelkie informacje mogące mieć znaczenie w kontekście przetwarzania lub analizy informacji przez daną jednostkę analityki finansowej i związane z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu oraz osobą fizyczną lub prawną zaangażowaną w te działania, nawet jeżeli w momencie wymiany informacji nie jest określony rodzaj przestępstw źródłowych, których te informacje mogą dotyczyć. We wniosku podaje się stosowne fakty, informacje ogólne, uzasadnienie wniosku oraz sposób wykorzystania informacji będących przedmiotem wniosku. Zastosowanie mogą mieć różne mechanizmy wymiany informacji, jeżeli zostało to uzgodnione między jednostkami analityki finansowej, w	T	art. 110 ust. 1, art. 111 ust. 1 i 3	Art. 110. 1. Generalny Inspektor udostępnia posiadane informacje i dokumenty jednostkom analityki finansowej państw członkowskich Unii Europejskiej. Art. 111. 1. Wniosek zagranicznej jednostki analityki finansowej o udostępnienie informacji, kierowany do Generalnego Inspektora oraz wniosek Generalnego Inspektora kierowany do zagranicznej jednostki analityki finansowej w celu pozyskania informacji zawiera dane identyfikacyjne, o których mowa w art. 36 ust. 1, opis okoliczności wskazujących na związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu oraz zamierzony cel wykorzystania informacji. 3. W przypadku gdy informacje przekazane	

		szczególności w odniesieniu do wymiany informacji za pomocą FIU.net lub jej następcy. W przypadku gdy dana jednostka analityki finansowej otrzyma zgłoszenie na mocy art. 33 ust. 1 akapit pierwszy lit. a), dotyczące innego państwa członkowskiego, niezwłocznie przekazuje je jednostce analityki finansowej tego państwa członkowskiego.			Generalnemu Inspektorowi w zawiadomieniu lub informacje, o których mowa w art. 74 ust. 1, art. 86 ust. 1, art. 89 ust. 8 lub art. 90, dotyczą innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Generalny Inspektor niezwłocznie przekazuje te informacje z urzędu do jednostki analityki finansowej właściwego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.	
144	art. 53 ust. 2	2. Państwa członkowskie zapewniają, by - w momencie odpowiadania na wniosek o udzielenie informacji, o którym mowa w ust. 1, złożony przez inną jednostkę analityki finansowej - jednostka analityki finansowej, do której skierowano wniosek, była zobowiązana do wykorzystania pełnego zakresu dostępnych jej uprawnień, z jakiego skorzystałaby zwyczajowo na gruncie krajowym na potrzeby otrzymania i przeanalizowania informacji. Jednostka analityki finansowej, do której skierowano wniosek, odpowiada w sposób terminowy. W przypadku gdy jednostka analityki finansowej chce uzyskać dodatkowe informacje od podmiotu zobowiązanego z siedzibą w innym państwie członkowskim, który prowadzi działalność na jej terytorium, wniosek kieruje się do jednostki analityki finansowej państwa członkowskiego, na którego terytorium ma siedzibę ten podmiot zobowiązany. Ta jednostka analityki finansowej niezwłocznie przekazuje wnioski i odpowiedzi.	T	art. 110 ust. 1 i 4	Art. 110. 1. Generalny Inspektor udostępnia posiadane informacje i dokumenty jednostkom analityki finansowej państw członkowskich Unii Europejskiej. 4. Generalny Inspektor w zakresie swoich uprawnień określonych w ustawie może pozyskiwać informacje w celu udostępnienia ich zagranicznej jednostce analityki finansowej.	
145	art. 53 ust. 3	3. Jednostka analityki finansowej może odmówić wymiany informacji wyłącznie w wyjątkowych okolicznościach, gdy wymiana taka byłaby sprzeczna z podstawowymi zasadami jej prawa krajowego. Wyjątki te trzeba sprecyzować w sposób zapobiegający nadużyciom i nadmiernym ograniczeniom swobodnej wymiany informacji do	T	art. 113	Art. 113. 1. Generalny Inspektor odmawia udostępnienia informacji zagranicznej jednostce analityki finansowej, jeżeli: 1) wniosek zagranicznej jednostki analityki finansowej o udostępnienie informacji nie dotyczy informacji, o których mowa w art. 109 ust. 1, lub pozyskane informacje mają być	

		celów analitycznych.			wykorzystane do celów innych niż te, o których mowa w art. 109 ust. 2, chyba że zachodzi przypadek określony w art. 112 ust. 1; 2) informacje podlegają ochronie zgodnie z przepisami o ochronie informacji niejawnych; 3) udostępnienie informacji mogłoby utrudnić wykonywanie zadań organom wymiaru sprawiedliwości oraz służbom lub instytucjom odpowiedzialnym za ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa obywateli lub ściganie sprawców przestępstw lub przestępstw skarbowych; 4) udostępnienie informacji mogłoby zagrozić bezpieczeństwu lub porządkowi konstytucyjnemu Rzeczypospolitej Polskiej; 5) państwo trzecie nie gwarantuje odpowiedniego poziomu ochrony danych osobowych. 2. Odmowa udostępnienia informacji zagranicznej jednostce analityki finansowej wymaga uzasadnienia.	
146	art. 54	Informacje i dokumenty otrzymane zgodnie z art. 52 i 53 wykorzystuje się do wykonywania zadań jednostki analityki finansowej określonych w niniejszej dyrektywie. Przy wymianie informacji i dokumentów zgodnie z art. 52 i 53, przekazująca jednostka analityki finansowej może nałożyć ograniczenia i warunki korzystania z tych informacji. Jednostka analityki finansowej otrzymująca informacje przestrzega wspomnianych ograniczeń i warunków.	T	art. 109, art. 112 ust. 1 i 2	Art. 109. 1. Generalny Inspektor udostępnia, na wniosek lub z urzędu, zagranicznym jednostkom analityki finansowej oraz pozyskuje od tych jednostek informacje związane z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, w tym informacje o czynach zabronionych, z których mogą pochodzić wartości majątkowe. 2. Udostępnienie informacji, o których mowa w ust. 1, następuje w celu ich wykorzystania przy wykonywaniu zadań przez jednostki analityki finansowej określone w dyrektywie 2015/849, w przepisach krajowych wdrażających tę dyrektywę lub w przepisach prawa międzynarodowego regulujących zasady	

					funkcjonowania jednostek analityki finansowej. Art. 112. 1. Na uzasadniony wniosek zagranicznej jednostki analityki finansowej Generalny Inspektor może zezwolić na przekazanie udostępnionych informacji innym organom lub jednostkom analityki finansowej lub na wykorzystanie tych informacji do celów innych, niż określone w art. 109 ust. 2. Generalny Inspektor wskazuje organy lub jednostki analityki finansowej, którym udostępnione informacje mogą być przekazane oraz określa cele, do jakich informacje te mogą być wykorzystane. 2. Generalny Inspektor występuje do zagranicznej jednostki analityki finansowej o wyrażenie zgody w celu przekazania pozyskanych od niej informacji sądom, jednostkom współpracującym, innym jednostkom analityki finansowej lub w celu wykorzystania takich informacji do celów innych niż wykonywanie swoich zadań. W przypadku wyrażenia zgody przez zagraniczną jednostkę analityki finansowej Generalny Inspektor przekazuje lub wykorzystuje pozyskane od niej informacje wyłącznie w zakresie i na cele przez nią wskazane.	
147	art. 55	1. Państwa członkowskie zapewniają, by informacje wymieniane na podstawie art. 52 i 53 były wykorzystywane wyłącznie do celów, dla których się o nie zwrócono lub dla których je przedstawiono, oraz by wszelkie przypadki, gdy jednostka analityki finansowej otrzymująca informacje przekazuje te informacje dowolnemu innemu organowi, agencji lub departamentowi, lub wszelkie przypadki	T	art. 109, art. 112 ust. 1, art. 113	Art. 109. 1. Generalny Inspektor udostępnia, na wniosek lub z urzędu, zagranicznym jednostkom analityki finansowej oraz pozyskuje od tych jednostek informacje związane z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, w tym informacje o czynach zabronionych, z których mogą pochodzić wartości majątkowe. 2. Udostępnienie informacji, o których mowa w	

		wykorzystania tych informacji do celów wykraczających poza cele pierwotnie zatwierdzone, podlegały uzyskaniu uprzedniej zgody jednostki analityki finansowej przekazującej dane informacje. 2. Państwa członkowskie zapewniają, by jednostka analityki finansowej, do której skierowano wniosek, jak najszybciej i w jak najszerszym możliwym zakresie udzieliła takiej uprzedniej zgody na przekazanie danych informacji właściwym organom. Jednostka analityki finansowej, do której skierowano wniosek, nie może odmówić zgody na takie przekazanie informacji, chyba że wykraczałoby to poza zakres zastosowania jej przepisów w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, mogło zaszkodzić dochodzeniu, było wyraźnie nieproporcjonalne do uzasadnionych interesów osoby fizycznej lub prawnej lub państwa członkowskiego jednostki analityki finansowej, do której skierowano wniosek, lub w inny sposób było niezgodne z podstawowymi zasadami prawa krajowego danego państwa członkowskiego. Wszelka taka odmowa udzielenia zgody musi być należycie wyjaśniona.			ust. 1, następuje w celu ich wykorzystania przy wykonywaniu zadań przez jednostki analityki finansowej określone w dyrektywie 2015/849, w przepisach krajowych wdrażających tę dyrektywę lub w przepisach prawa międzynarodowego regulujących zasady funkcjonowania jednostek analityki finansowej. Art. 112. 1. Na uzasadniony wniosek zagranicznej jednostki analityki finansowej Generalny Inspektor może zezwolić na przekazanie udostępnionych informacji innym organom lub jednostkom analityki finansowej lub na wykorzystanie tych informacji do celów innych, niż określone w art. 109 ust. 2. Generalny Inspektor wskazuje organy lub jednostki analityki finansowej, którym udostępnione informacje mogą być przekazane oraz określa cele, do jakich informacje te mogą być wykorzystane. Art. 113. 1. Generalny Inspektor odmawia udostępnienia informacji zagranicznej jednostce analityki finansowej, jeżeli: 1) wniosek zagranicznej jednostki analityki finansowej o udostępnienie informacji nie dotyczy informacji, o których mowa w art. 109 ust. 1, lub pozyskane informacje mają być wykorzystane do celów innych niż te, o których mowa w art. 109 ust. 2, chyba że zachodzi przypadek określony w art. 112 ust. 1; 2) informacje podlegają ochronie zgodnie z przepisami o ochronie informacji niejawnych; 3) udostępnienie informacji mogłoby utrudnić wykonywanie zadań organom wymiaru	

					sprawiedliwości oraz służbom lub instytucjom odpowiedzialnym za ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa obywateli lub ściganie sprawców przestępstw lub przestępstw skarbowych; 4) udostępnienie informacji mogłoby zagrozić bezpieczeństwu lub porządkowi konstytucyjnemu Rzeczypospolitej Polskiej; 5) państwo trzecie nie gwarantuje odpowiedniego poziomu ochrony danych osobowych. 2. Odmowa udostępnienia informacji zagranicznej jednostce analityki finansowej wymaga uzasadnienia.	
148	art. 56	1. Państwa członkowskie wymagają od swoich jednostek analityki finansowej stosowania chronionych kanałów komunikacji pomiędzy jednostkami analityki finansowej i zachęcają do stosowania zdecentralizowanej sieci komputerowej FIU.net lub jej następcy. 2. Państwa członkowskie zapewniają, by ich odnośne jednostki analityki finansowej - w celu realizacji swoich zadań określonych w niniejszej dyrektywie - współpracowały ze sobą w zakresie stosowania najnowocześniejszych technologii, zgodnie z prawem krajowym. Technologie te umożliwiają jednostkom analityki finansowej dopasowanie ich danych do danych innych jednostek analityki finansowej w sposób anonimowy poprzez zapewnienie pełnej ochrony danych osobowych w celu wykrycia podmiotów, które są przedmiotem zainteresowania jednostki analityki finansowej w innych państwach członkowskich, oraz identyfikacji ich dochodów i środków finansowych.	N			
149	art. 57	Różnice między definicjami przestępstw podatkowych	T	art. 109, art.	Art. 109. 1. Generalny Inspektor udostępnia, na	

		w przepisach poszczególnych państw nie mogą wpływać na zdolność jednostek analityki finansowej do wymiany informacji lub udzielania pomocy innej takiej jednostce, w najszerszym zakresie, na jaki zezwala ich prawo krajowe.		110 ust. 1 i 4	wniosek lub z urzędu, zagranicznym jednostkom analityki finansowej oraz pozyskuje od tych jednostek informacje związane z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, w tym informacje o czynach zabronionych, z których mogą pochodzić wartości majątkowe. 2. Udostępnienie informacji, o których mowa w ust. 1, następuje w celu ich wykorzystania przy wykonywaniu zadań przez jednostki analityki finansowej określone w dyrektywie 2015/849, w przepisach krajowych wdrażających tę dyrektywę lub w przepisach prawa międzynarodowego regulujących zasady funkcjonowania jednostek analityki finansowej. Art. 110. 1. Generalny Inspektor udostępnia posiadane informacje i dokumenty jednostkom analityki finansowej państw członkowskich Unii Europejskiej. 4. Generalny Inspektor w zakresie swoich uprawnień określonych w ustawie może pozyskiwać informacje w celu udostępnienia ich zagranicznej jednostce analityki finansowej.	
150	art. 58 ust. 1	1. Państwa członkowskie zapewniają - zgodnie z niniejszym artykułem i z art. 59-61 - możliwość pociągania podmiotów zobowiązanych do odpowiedzialności z tytułu naruszeń przepisów krajowych transponujących niniejszą dyrektywę. Wszelkie wynikające stąd kary lub środki muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.	T	art. 146	Art. 146. Instytucja obowiązana, która nie dopełnia obowiązku: 1) sporządzania oceny ryzyka oraz jej aktualizacji, o którym mowa w art. 27 ust. 3, 2) przekazania na żądanie Generalnego Inspektora oceny ryzyka oraz innych informacji mogących mieć wpływ na krajową ocenę ryzyka, o którym mowa w art. 28, 3) stosowania środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w: a) art. 33, b) art. 43, w przypadkach wyższego ryzyka	

					prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz w przypadkach, o których mowa w art. 44–46, 4) dokumentowania zastosowanych środków bezpieczeństwa finansowego oraz wyników bieżącej analizy przeprowadzanych transakcji oraz wykazania na żądanie organów, o których mowa w art. 129, zastosowania odpowiednich środków bezpieczeństwa, o których mowa w art. 34 ust. 3, 5) przechowywania dokumentacji, o którym mowa w art. 49 ust. 1 i 2, 6) wprowadzenia wewnętrznej procedury instytucji obowiązanej, o którym mowa w art. 50, 7) wprowadzenia procedury grupowej, o którym mowa w art. 51, 8) zapewnienia udziału osób wykonujących obowiązki związane z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu w programach szkoleniowych, o którym mowa w art. 52, 9) wdrożenia wewnętrznej procedury anonimowego zgłaszania naruszeń przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, o którym mowa w art. 53, 10) zachowania w tajemnicy przekazania Generalnemu Inspektorowi lub innym właściwym organom informacji, o którym mowa w art. 54 ust. 1, 11) wyznaczenia osoby odpowiedzialnej za wykonanie obowiązków określonych w ustawie, o którym mowa w art. 8, 12) przekazania lub udostępnienia informacji,	

					o którym mowa w art. 72 lub art. 76, 13) przekazania zawiadomień, o którym mowa w art. 74, art. 86 ust. 1 lub art. 90 – podlega karze administracyjnej.	
151	art. 58 ust. 2	2. Bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do przewidywania i nakładania sankcji karnych, państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące kar i środków administracyjnych oraz zapewniają, by ich właściwe organy mogły stosować takie kary i środki w związku z naruszeniami przepisów krajowych transponujących przepisy niniejszej dyrektywy, a także zapewniają ich stosowanie. Państwa członkowskie mogą zdecydować o nieustanowieniu przepisów dotyczących kar lub środków administracyjnych w przypadku naruszeń, które podlegają sankcjom karnym na podstawie ich prawa krajowego. W takim przypadku państwa członkowskie informują Komisję o odpowiednich przepisach swojego prawa karnego.	N			
152	art. 58 ust. 3	3. W odniesieniu do obowiązków osób prawnych - w przypadku naruszenia przepisów krajowych transponujących przepisy niniejszej dyrektywy - państwa członkowskie zapewniają możliwość stosowania kar i środków wobec członków organu zarządzającego i innych osób fizycznych odpowiedzialnych za naruszenie w świetle prawa krajowego.	T	art. 153	Art. 153. 1. W przypadku stwierdzenia naruszenia przez instytucję obowiązaną obowiązków, o których mowa w art. 146 –147, organy, o których mowa w art. 150 ust. 1, mogą nałożyć na osobę, o której mowa w art. 7, odpowiedzialną za wykonanie obowiązków określonych w ustawie, w czasie w którym naruszono te przepisy, karę pieniężną do wysokości 1 000 000 zł. 2. Do nakładania kary, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio art. 149 ust. 4 i 5 i art. 151.	
153	art. 58 ust. 4	4. Państwa członkowskie zapewniają posiadanie przez właściwe organy wszelkich uprawnień nadzorczych i dochodzeniowych koniecznych do wykonywania ich funkcji.	T	art. 136, art. 150	Art. 136. 1. Kontrolowana instytucja obowiązana ma obowiązek zapewnić kontrolerowi warunki i środki niezbędne do sprawnego przeprowadzania kontroli, w	

					szczególności w wyznaczonym terminie przedstawić żądane dokumenty i materiały, zapewnić terminowe udzielanie informacji, udostępnić w niezbędnym zakresie środki łączności, a także inne urządzenia techniczne, umożliwić sporządzanie kopii, filmowania, fotografowania, dokonywania nagrań dźwiękowych oraz przedłożyć urzędowe tłumaczenia na język polski dokumentów mających znaczenia dla kontroli, sporządzonych w języku obcym. 2. Koszty realizacji obowiązków określonych w ust. 1 ponosi kontrolowana instytucja obowiązana. 3. W przypadku utrudniania lub uniemożliwiania przeprowadzenia kontroli, kontroler może korzystać z pomocy funkcjonariuszy Policji. Funkcjonariusze Policji wykonują na polecenie kontrolera czynności umożliwiające sprawne i niezakłócone przeprowadzenie kontroli. 4. Kontroler, w związku wykonywaniem czynności kontrolnych, korzysta z ochrony przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych, o których mowa w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny. Art. 150. 1. W drodze decyzji: 1) Generalny Inspektor – w zakresie naruszeń stwierdzonych w wyniku kontroli, o której mowa w art. 129 ust. 1, nakłada kary administracyjne, o których mowa w art. 149 ust. 1 pkt 1, 2 i 5; 2) Prezes NBP - w zakresie naruszeń stwierdzanych w wyniku kontroli, o której	

					mowa w art. 129 ust. 2 pkt 1 lit. a, nakłada kary administracyjne, o których mowa w art. 149 ust. 1 pkt 1–3 i 5; 3) KNF – w zakresie naruszeń stwierdzonych w wyniku kontroli, o której mowa w art. 129 ust. 2 pkt 1 lit. b, nakłada kary administracyjne, o których mowa w art. 149 ust. 1. 2. Karę administracyjną, o której mowa w art. 149 ust. 1 pkt 3 na: 1) instytucje obowiązane, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 11, prowadzących działalność kantorową w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe, nakłada Prezes NBP; 2) instytucje obowiązane, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 20, nakłada minister właściwy do spraw finansów publicznych; 3) instytucje obowiązane objęte nadzorem zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, nakłada KNF. 3. Karę administracyjną, o której mowa w art. 149 ust. 1 pkt 4, w zakresie sprawowanego nadzoru bankowego nakłada KNF. 4. Organy, o których mowa w ust. 1, mogą odstąpić od wszczęcia postępowania w sprawie nałożenia kar administracyjnych, gdy naruszenie obowiązków, o których mowa w art. 146 lub art. 147, nie ma charakteru poważnego, a instytucja obowiązana wykonała zalecenia pokontrolne.	
154	art. 58 ust. 5	5. Właściwe organy wykonują swoje uprawnienia do nakładania kar i środków administracyjnych zgodnie z niniejszą dyrektywą i przepisami krajowymi, w dowolny z następujących sposobów: a) bezpośrednio;	T	art. 150	Art. 150. 1. W drodze decyzji: 1) Generalny Inspektor – w zakresie naruszeń stwierdzonych w wyniku kontroli, o której mowa w art. 129 ust. 1, nakłada kary administracyjne, o których mowa w art. 149 ust.	

		b) we współpracy z innymi organami; c) w drodze przekazania uprawnień takim innym organom, przy czym właściwe organy zachowują odpowiedzialność za wykonanie tych zadań; d) poprzez zwracanie się do właściwych organów sądowych. Wykonując swoje uprawnienia do nakładania kar i środków administracyjnych, właściwe organy ściśle ze sobą współpracują w celu zapewnienia, by kary lub środki administracyjne przynosiły pożądane wyniki, oraz koordynują swoje działania w przypadkach o charakterze transgranicznym.			1 pkt 1, 2 i 5; 2) Prezes NBP - w zakresie naruszeń stwierdzanych w wyniku kontroli, o której mowa w art. 129 ust. 2 pkt 1 lit. a, nakłada kary administracyjne, o których mowa w art. 149 ust. 1 pkt 1–3 i 5; 3) KNF – w zakresie naruszeń stwierdzonych w wyniku kontroli, o której mowa w art. 129 ust. 2 pkt 1 lit. b, nakłada kary administracyjne, o których mowa w art. 149 ust. 1. 2. Karę administracyjną, o której mowa w art. 149 ust. 1 pkt 3 na: 1) instytucje obowiązane, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 11, prowadzących działalność kantorową w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe, nakłada Prezes NBP; 2) instytucje obowiązane, o których mowa w art. 2 ust. 2 pkt 20, nakłada minister właściwy do spraw finansów publicznych; 3) instytucje obowiązane objęte nadzorem zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, nakłada KNF. 3. Karę administracyjną, o której mowa w art. 149 ust. 1 pkt 4, w zakresie sprawowanego nadzoru bankowego nakłada KNF. 4. Organy, o których mowa w ust. 1, mogą odstąpić od wszczęcia postępowania w sprawie nałożenia kar administracyjnych, gdy naruszenie obowiązków, o których mowa w art. 146 lub art. 147, nie ma charakteru poważnego, a instytucja obowiązana wykonała zalecenia pokontrolne.	
155	art. 59 ust. 1	1. Państwa członkowskie zapewniają stosowanie niniejszego artykułu przynajmniej w przypadku	T	art. 146	Art. 146. Instytucja obowiązana, która nie dopełnia obowiązku:	

		naruszeń ze strony podmiotów zobowiązanych, które to naruszenia mają charakter poważny, powtarzający się, systematyczny lub charakteryzują się występowaniem dowolnego połączenia tych cech, w odniesieniu do wymogów określonych w: a) art. 10-24 (należyta staranność wobec klienta); b) art. 33, 34 i 35 (zgłaszanie podejrzanych transakcji); c) art. 40 (przechowywanie dokumentacji); oraz d) art. 45 i 46 (kontrole wewnętrzne).			1) sporządzania oceny ryzyka oraz jej aktualizacji, o którym mowa w art. 27 ust. 3, 2) przekazania na żądanie Generalnego Inspektora oceny ryzyka oraz innych informacji mogących mieć wpływ na krajową ocenę ryzyka, o którym mowa w art. 28, 3) stosowania środków bezpieczeństwa finansowego, o których mowa w: a) art. 33, b) art. 43, w przypadkach wyższego ryzyka prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz w przypadkach, o których mowa w art. 44–46, 4) dokumentowania zastosowanych środków bezpieczeństwa finansowego oraz wyników bieżącej analizy przeprowadzanych transakcji oraz wykazania na żądanie organów, o których mowa w art. 129, zastosowania odpowiednich środków bezpieczeństwa, o których mowa w art. 34 ust. 3, 5) przechowywania dokumentacji, o którym mowa w art. 49 ust. 1 i 2, 6) wprowadzenia wewnętrznej procedury instytucji obowiązanej, o którym mowa w art. 50, 7) wprowadzenia procedury grupowej, o którym mowa w art. 51, 8) zapewnienia udziału osób wykonujących obowiązki związane z przeciwdziałaniem praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu w programach szkoleniowych, o którym mowa w art. 52, 9) wdrożenia wewnętrznej procedury anonimowego zgłaszania naruszeń przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz	

					finansowaniu terroryzmu, o którym mowa w art. 53, 10) zachowania w tajemnicy przekazania Generalnemu Inspektorowi lub innym właściwym organom informacji, o którym mowa w art. 54 ust. 1, 11) wyznaczenia osoby odpowiedzialnej za wykonanie obowiązków określonych w ustawie, o którym mowa w art. 8, 12) przekazania lub udostępnienia informacji, o którym mowa w art. 72 lub art. 76, 13) przekazania zawiadomień, o którym mowa w art. 74, art. 86 ust. 1 lub art. 90 – podlega karze administracyjnej.	
156	art. 59 ust. 2	2. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadkach określonych w ust. 1, kary i środki administracyjne, które można zastosować, obejmowały co najmniej następujące elementy: a) oświadczenie publiczne wskazujące daną osobę fizyczną lub prawną oraz charakter naruszenia; b) decyzję nakazującą danej osobie fizycznej lub prawnej zaprzestanie danego zachowania i zaniechanie powtarzania tego zachowania; c) w przypadku podmiotu zobowiązanego podlegającego obowiązkowi posiadania zezwolenia - cofnięcie lub zawieszenie zezwolenia; d) tymczasowy zakaz pełnienia funkcji kierowniczych w podmiocie zobowiązanym wobec wszelkich osób wykonujących obowiązki kierownicze w podmiocie zobowiązanym lub wszelkich innych osób fizycznych, odpowiedzialnych za naruszenie; e) maksymalne administracyjne kary pieniężne: co najmniej dwukrotnie wyższe od kwoty korzyści uzyskanej w wyniku naruszenia, jeśli można ustalić kwotę takiej korzyści, lub w wysokości co najmniej	T	art. 149 ust. 1	Art. 149. 1. Karami administracyjnymi są: 1) publikacja informacji o instytucji obowiązanej oraz zakresie naruszenia przepisów ustawy przez tę instytucję w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych; 2) nakaz zaprzestania podejmowania przez instytucję obowiązaną określonych czynności; 3) cofnięcie koncesji lub zezwolenia albo wykreślenie z rejestru działalności regulowanej; 4) zakaz pełnienia obowiązków na stanowisku kierowniczym osoby odpowiedzialnej za naruszenie przez instytucje obowiązaną przepisów ustawy, przez okres nie dłuższy niż rok; 5) kara pieniężna.	

		1 000 000 EUR.				
157	art. 59 ust. 3	3. Państwa członkowskie zapewniają, na zasadzie odstępstwa od ust. 2 lit. e), by w przypadku gdy dany podmiot zobowiązany jest instytucją kredytową lub finansową, możliwe było zastosowanie również następujących kar: a) w przypadku osoby prawnej: maksymalnych administracyjnych kar pieniężnych w wysokości co najmniej 5 000 000 EUR lub 10 % całkowitego rocznego obrotu zgodnie z najnowszym dostępnym sprawozdaniem finansowym zatwierdzonym przez organ zarządzający; gdy podmiot zobowiązany jest jednostką dominującą lub jednostką zależną jednostki dominującej, która ma obowiązek przygotować skonsolidowane sprawozdanie finansowe, zgodnie z art. 22 dyrektywy 2013/34/UE, stosowny całkowity roczny obrót stanowi kwota całkowitego rocznego obrotu lub analogiczny rodzaj dochodu zgodnie ze stosownymi dyrektywami w sprawie rachunkowości, wynikające z najnowszego dostępnego skonsolidowanego sprawozdania finansowego zatwierdzonego przez organ zarządzający jednostki dominującej najwyższego szczebla; lub b) w przypadku osoby fizycznej: maksymalnych administracyjnych kar pieniężnych w wysokości co najmniej 5 000 000 EUR lub, w przypadku państw członkowskich, których walutą nie jest euro, równowartość tej kwoty w walucie krajowej na dzień 25 czerwca 2015 r.	T	art. 149 ust. 2 i 3	2. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1 pkt 5, nakłada się do wysokości dwukrotności kwoty osiągniętej korzyści lub unikniętej straty albo w przypadku, gdy nie jest możliwe ustalenie kwoty korzyści osiągniętej lub straty unikniętej przez instytucję obowiązaną w wyniku naruszenia – do wysokości równowartości kwoty 1 000 000 euro. 3. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1 pkt 5, nakłada się na instytucje obowiązane, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1, 2–5, 7–11, 24 i 25: 1) w przypadku osoby fizycznej – do wysokości 20 868 500 zł; 2) w przypadku osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej - do wysokości równowartości kwoty 5 000 000 euro lub do wysokości 10% obrotu wykazanego w ostatnim zatwierdzonym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy lub w ostaniem skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym za rok obrotowy, w przypadku instytucji objętych skonsolidowanym sprawozdaniem finansowym grupy kapitałowej.	
158	art. 59 ust. 4	4. Państwa członkowskie mogą upoważnić właściwe organy do nakładania dodatkowych rodzajów kar administracyjnych - oprócz kar określonych w ust. 2 lit. a)-d) - lub do nakładania administracyjnych kar pieniężnych w wysokości przekraczającej kwoty, o których mowa w ust. 2 lit. e) i w ust. 3.	N			

159	art. 60 ust. 1	1. Państwa członkowskie zapewniają, by decyzja, od której nie ma odwołania, o nałożeniu kary administracyjnej lub środka administracyjnego za naruszenie przepisów krajowych transponujących niniejszą dyrektywę była publikowana przez właściwe organy na ich oficjalnej stronie internetowej niezwłocznie po poinformowaniu osoby, której dotyczy kara, o tej decyzji. Publikowane są co najmniej informacje na temat rodzaju i charakteru naruszenia oraz tożsamości odpowiedzialnych osób. Państwa członkowskie nie są zobowiązane do stosowania niniejszego akapitu do decyzji o nałożeniu środków o charakterze dochodzeniowym. Jeżeli właściwy organ uzna publikację informacji o tożsamości odpowiedzialnych osób, o których mowa w akapicie pierwszym, lub o ich danych osobowych na podstawie indywidualnej oceny proporcjonalności publikacji takich danych, za nieproporcjonalną, lub w przypadku gdy publikacja zagraża stabilności rynków finansowych lub trwającemu dochodzeniu, właściwe organy: a) odraczają publikację decyzji o nałożeniu kary lub środka administracyjnego do momentu, kiedy przyczyny odroczenia publikacji ustaną; lub b) publikują decyzję o nałożeniu kary lub środka administracyjnego w formie anonimowej w sposób zgodny z prawem krajowym, o ile taka anonimowa publikacja zapewnia skuteczną ochronę odnośnych danych osobowych. W przypadku podjęcia decyzji o opublikowaniu informacji o karze administracyjnej lub środku administracyjnym w formie anonimowej, można odroczyć opublikowanie odnośnych danych, ustalając rozsądny termin, jeżeli przewiduje się, że po upływie tego terminu przyczyny publikowania informacji w formie anonimowej przestaną być	T	art. 151 ust. 1-4	Art. 151. 1. Generalny Inspektor publikuje w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych informacje o: 1) wydaniu ostatecznej decyzji w sprawie nałożenia kary administracyjnej, 2) wniesieniu skargi na decyzję, o której mowa w pkt 1, 3) orzeczeniach zapadłych w wyniku rozpatrzenia skargi, o której mowa w pkt 2 – w tym dane identyfikacyjne instytucji obowiązanej, na którą nałożono karę administracyjną, rodzaj i charakter naruszenia przepisów ustawy oraz rodzaj lub wysokość nałożonej kary administracyjnej. 2. Dane identyfikacyjne instytucji obowiązanej, o których mowa w ust. 1, obejmują w przypadku: 1) osoby fizycznej – dane, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 1 lit. a–c i f; 2) osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej – dane, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 2 lit. a–d. 3. W przypadku uznania publikacji informacji, o których mowa w ust. 1, za nieproporcjonalną do naruszenia, zagrażającą stabilności rynków finansowych lub zagrażającą prowadzonemu postępowaniu: 1) odracza się publikację informacji do momentu, kiedy przyczyny odroczenia publikacji ustaną; 2) ogranicza się zakres publikowanej informacji.	

		aktualne; c) nie publikują decyzji o nałożeniu kary administracyjnej lub środka administracyjnego, jeżeli warianty określone w lit. a) i b) uznaje się za niewystarczające w celu zapewnienia: (i) by stabilność rynków finansowych nie była zagrożona; lub (ii) proporcjonalności publikacji decyzji w odniesieniu do środków, których charakter uznaje się za mało istotny.			4. Generalny Inspektor nie publikuje informacji, o których mowa w ust. 1, w przypadku gdy odraczanie publikacji informacji lub ograniczenie zakresu publikacji informacji jest nieproporcjonalne do naruszenia lub niewystarczające do uniknięcia zagrożenia stabilności rynków finansowych.	
160	art. 60 ust. 2	2. W przypadku gdy państwa członkowskie zezwalają na publikację decyzji, od których przysługuje odwołanie, właściwe organy niezwłocznie publikują na swojej oficjalnej stronie internetowej również taką informację i wszelkie późniejsze informacje na temat wyniku tego odwołania. Ponadto publikuje się również wszelkie decyzje unieważniające poprzednią decyzję o nałożeniu kary administracyjnej lub środka administracyjnego.	T	art. 151 ust. 1	Art. 151. 1. Generalny Inspektor publikuje w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych informacje o: 1) wydaniu ostatecznej decyzji w sprawie nałożenia kary administracyjnej, 2) wniesieniu skargi na decyzję, o której mowa w pkt 1, 3) orzeczeniach zapadłych w wyniku rozpatrzenia skargi, o której mowa w pkt 2 – w tym dane identyfikacyjne instytucji obowiązanej, na którą nałożono karę administracyjną, rodzaj i charakter naruszenia przepisów ustawy oraz rodzaj lub wysokość nałożonej kary administracyjnej.	
161	art. 60 ust. 3	3. Właściwe organy zapewniają, by wszelkie informacje opublikowane zgodnie z niniejszym artykułem widniały na ich oficjalnej stronie internetowej przez pięć lat po ich opublikowaniu. Dane osobowe zawarte w publikacji widnieją jednak na oficjalnej stronie internetowej właściwego organu jedynie przez okres, który jest niezbędny zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami o ochronie danych.	T	art. 151 ust. 5	5. Informacje, o których mowa w ust. 1, usuwa się z Biuletynu Informacji Publicznej po upływie 5 lat od dnia ich opublikowania, z tym że informacje, o których mowa w ust. 2 pkt 1, usuwa się po upływie roku. .	
162	art. 60 ust. 4	4. Państwa członkowskie zapewniają uwzględnianie	T	art. 149 ust.	4. Ustalając rodzaj kary administracyjnej oraz	

		przez właściwe organy - przy ustalaniu rodzaju oraz wysokości kar lub środków administracyjnych - wszelkich istotnych okoliczności, w tym w stosownych przypadkach: a) wagi naruszenia i czasu jego trwania; b) stopnia odpowiedzialności danej odpowiedzialnej osoby fizycznej lub prawnej; c) kondycji finansowej odpowiedzialnej osoby fizycznej lub prawnej, której to kondycji wyznacznikiem jest na przykład wysokość całkowitych obrotów odpowiedzialnej osoby prawnej lub roczny dochód odpowiedzialnej osoby fizycznej; d) korzyści z naruszenia uzyskanej przez odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną, o ile można taką korzyść ustalić; e) strat poniesionych przez osoby trzecie w związku z naruszeniem, o ile można je ustalić; f) stopnia współpracy odpowiedzialnej osoby fizycznej lub prawnej z właściwym organem; g) uprzednich naruszeń popełnionych przez odpowiedzialną osobę fizyczną lub prawną.		4	wysokość kary uwzględnia się: 1) wagę naruszenia i czas jego trwania; 2) zakres odpowiedzialności instytucji obowiązanej; 3) możliwości finansowe instytucji obowiązanej; 4) skalę korzyści uzyskanych lub strat unikniętych przez instytucję obowiązaną, jeżeli można te korzyści lub straty ustalić; 5) straty poniesione przez osoby trzecie w związku z naruszeniem, jeżeli można je ustalić; 6) stopień współpracy instytucji obowiązanej z organami właściwymi w sprawach przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu; 7) uprzednie naruszenia przepisów ustawy przez instytucję obowiązaną.	
163	art. 60 ust. 5	5. Państwa członkowskie zapewniają, by osoby prawne mogły zostać pociągnięte do odpowiedzialności za naruszenia, o których mowa w art. 59 ust. 1, popełnione na ich korzyść przez jakąkolwiek osobę działającą indywidualnie lub jako członek organu danej osoby prawnej i pełniącą funkcje kierownicze w ramach tej osoby prawnej, na podstawie dowolnego z poniższych: a) uprawnienia do reprezentowania danej osoby prawnej; b) upoważnienia do podejmowania decyzji w imieniu danej osoby prawnej; lub c) upoważnienia do sprawowania kontroli w ramach danej osoby prawnej.	N			Kary administracyjne nakładane są na instytucje obowiązane.

164	art. 60 ust. 6	6. Państwa członkowskie zapewniają również, by osoby prawne mogły zostać pociągnięte do odpowiedzialności w przypadku, gdy brak nadzoru lub kontroli ze strony osoby, o której mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, umożliwił popełnienie jednego z naruszeń, o których mowa w art. 59 ust. 1, na korzyść danej osoby prawnej, przez osobę pozostającą pod jej zwierzchnictwem.	N			Kary administracyjne nakładane są na instytucje obowiązane.
165	art. 61 ust. 1	1. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie przez właściwe organy skutecznych i niezawodnych mechanizmów zachęcających do zgłaszania właściwym organom potencjalnych lub faktycznych naruszeń przepisów krajowych transponujących przepisy niniejszej dyrektywy.	T	art. 80 ust. 1	Art. 80. 1. Generalny Inspektor przyjmuje zgłoszenia rzeczywistych lub potencjalnych naruszeń przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu od pracowników, byłych pracowników instytucji obowiązanych lub innych osób wykonujących lub które wykonywały czynności na rzecz instytucji obowiązanych na innej podstawie niż stosunek pracy. Przekazanie zgłoszenia nie narusza obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej.	
166	art. 61 ust. 2	2. Mechanizmy, o których mowa w ust. 1, obejmują co najmniej następujące elementy: a) szczegółowe procedury odbierania zgłoszeń o naruszeniach oraz działania następcze; b) właściwą ochronę osób będących pracownikami podmiotów zobowiązanych lub osób o porównywalnym statusie w ramach tych podmiotów, które to osoby zgłaszają naruszenia popełnione w danym podmiocie zobowiązanym; c) właściwą ochronę osoby, której zarzuca się popełnienie danego naruszenia; d) ochronę danych osobowych, zarówno osoby, która zgłasza naruszenia, jak i osoby fizycznej, co do której istnieje domniemanie, że jest odpowiedzialna za naruszenie, zgodnie z zasadami określonymi w dyrektywie 95/46/WE;	T	art. 80 ust. 2-3	2. Generalny Inspektor zapewnia ochronę danych osobowych osób dokonujących zgłoszenia lub osób, którym zarzuca się naruszenie w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Dane osobowe są gromadzone w odrębnym zbiorze danych. 3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób odbierania zgłoszeń, o których mowa w ust. 1, sposób postępowania ze zgłoszeniami i ich przechowywania, a także informowania o działaniach, jakie mogą być podejmowane po przyjęciu zgłoszenia, mając na względzie zapewnienie odpowiedniej ochrony, w tym ochrony danych osobowych, osoby dokonującej	

		e) przejrzyste zasady zapewniające zachowanie we wszystkich przypadkach poufności w odniesieniu do osoby, która zgłasza naruszenia popełnione w podmiocie zobowiązanym, chyba że ujawnienia tej osoby wymaga prawo krajowe w związku z dalszym dochodzeniem lub późniejszym postępowaniem sądowym.			zgłoszenia lub osoby, której zarzuca się naruszenie w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.	
167	art. 61 ust. 3	3. Państwa członkowskie wymagają od podmiotów zobowiązanych posiadania odpowiednich procedur, które zapewniają ich pracownikom lub osobom o porównywalnym statusie możliwość wewnętrznego zgłaszania naruszeń za pomocą specjalnego, niezależnego i zapewniającego anonimowość kanału, proporcjonalnie do charakteru i wielkości danego podmiotu zobowiązanego.	T	art. 53	Art. 53. 1. Instytucje obowiązane opracowują i wdrażają wewnętrzną procedurę anonimowego zgłaszania przez pracowników lub inne osoby wykonujące czynności na rzecz instytucji obowiązanej, rzeczywistych lub potencjalnych naruszeń przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. 2. Procedura anonimowego zgłaszania naruszeń, o której mowa w ust. 1, określa w szczególności: 1) osobę odpowiedzialną za odbieranie zgłoszeń; 2) sposób odbierania zgłoszeń; 3) sposób ochrony pracownika dokonującego zgłoszenia, zapewniający co najmniej ochronę przed działaniami o charakterze represyjnym, dyskryminacją lub innymi rodzajami niesprawiedliwego traktowania; 4) sposób ochrony danych osobowych pracownika dokonującego zgłoszenia oraz osoby, której zarzuca się dokonanie naruszenia, zgodnie z przepisami o ochronie danych osobowych; 5) zasady zachowania poufności w przypadku ujawnienia tożsamości lub gdy tożsamość jest możliwa do ustalenia; 6) rodzaj i charakter działań następczych	

					podejmowanych na skutek odebrania zgłoszeń; 7) termin usunięcia przez instytucje obowiązane danych osobowych zawartych w zgłoszeniach.	
168	art. 62 ust. 1	1. Państwa członkowskie zapewniają, by ich właściwe organy informowały europejskie urzędy nadzoru o wszelkich karach i środkach administracyjnych nałożonych zgodnie z art. 58 i 59 na instytucje kredytowe i finansowe, w tym o wszelkich odwołaniach w związku z takim nałożeniem i o wyniku tych odwołań.	T	art. 151 ust. 7-8	7. Informacja o nałożonej karze administracyjnej na instytucje obowiązane, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1–5, 7–11 oraz pkt 24 i 25, w zakresie wskazanym w ust. 1 pkt 1–3, jest przekazywana europejskim urzędom nadzoru. 8. Przepisy niniejszego artykułu stosuje się odpowiednio do kar administracyjnych nakładanych przez organy, o których mowa w art. 150 ust. 1 pkt 2 i 3.	
169	art. 62 ust. 2	2. Państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy sprawdzały - zgodnie ze swoim prawem krajowym - czy rejestr karny nie zawiera informacji o odnośnym wyroku skazującym zapadłym wobec danej osoby. Wszelka wymiana informacji do tych celów jest prowadzona zgodnie z decyzją 2009/316/WSiSW i decyzją ramową 2009/315/WSiSW wdrożonymi do prawa krajowego.	N			
170	art. 62 ust. 3	3. Europejskie urzędy nadzoru prowadzą strony internetowe zawierające łącza do publikacji każdego właściwego organu na temat kar i środków administracyjnych nałożonych zgodnie z art. 60 na instytucje kredytowe i finansowe, i wskazują okres, przez jaki każde państwo członkowskie upublicznia informacje na temat kar i środków administracyjnych.	N			
171	art. 63	Art. 25. ust. 2 lit. d) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 otrzymuje brzmienie: "d) CCP ma siedzibę lub uzyskał zezwolenie w państwie trzecim, którego Komisja zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 nie uznaje za mające strategiczne braki w	N			

		jego krajowym systemie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, które stwarzają znaczące zagrożenia dla systemu finansowego Unii."				
172	art. 64	1. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych powierza się Komisji, z zastrzeżeniem warunków określonych w niniejszym artykule. 2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 9, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 25 czerwca 2015 r. 3. Przekazanie uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 9, może w dowolnym momencie zostać odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych. 4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. 5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 9 wchodzi w życie tylko wtedy, gdy Parlament Europejski ani Rada nie zgłoszą sprzeciwu w terminie jednego miesiąca od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o jeden miesiąc z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.	N			
173	art. 65	Do dnia 26 czerwca 2019 r. Komisja sporządza sprawozdanie z wdrażania niniejszej dyrektywy i	N			

		przedkłada je Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.				
174	art. 66	Dyrektywy 2005/60/WE i 2006/70/WE zostają uchylone ze skutkiem od dnia 26 czerwca 2017 r. Odesłania do uchylonych dyrektyw traktuje się jak odesłania do niniejszej dyrektywy i odczytuje zgodnie z tabelą korelacji określoną w załączniku IV.	N			
175	art. 67	1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 26 czerwca 2017 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie. 2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.	N			
176	art. 68	Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.	N			
177	art. 69	Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.	N			
178	Załącznik I	Poniżej znajduje się niewyczerpujący wykaz zmiennych elementów ryzyka, które podmioty zobowiązane uwzględniają przy określaniu zakresu stosowania środków należytej staranności wobec klienta zgodnie z art. 13 ust. 3: (i) przeznaczenie rachunku lub cel stosunku; (ii) poziom aktywów deponowanych przez klienta lub wielkość przeprowadzanych transakcji; (iii) regularność lub czas trwania stosunku gospodarczego.	T	art. 33 ust. 3	3. Instytucje obowiązane dokumentują rozpoznane ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu związane ze stosunkami gospodarczymi lub transakcją okazjonalną oraz jego ocenę, uwzględniając w szczególności czynniki dotyczące: 1) rodzaju klienta; 2) obszaru geograficznego; 3) przeznaczenia rachunku; 4) rodzaju produktów, usług i sposobów ich dystrybucji;	

					5) poziomu wartości majątkowych deponowanych przez klienta lub wartości przeprowadzonych transakcji; 6) celu, regularności lub czasu trwania stosunków gospodarczych.	
179	Załącznik II	Poniżej znajduje się niewyczerpujący wykaz czynników i rodzajów dowodów - o których mowa w art. 16 - wskazujących na potencjalnie niższe ryzyko: 1) Czynniki ryzyka związane z klientami: a) spółki akcyjne notowane na giełdzie papierów wartościowych i podlegające wymogom ujawniania informacji (nałożonym przez zasady obowiązujące na giełdzie papierów wartościowych lub w drodze ustawy lub środków możliwych do wyegzekwowania) nakładające wymóg zapewnienia odpowiedniej przejrzystości beneficjenta rzeczywistego; b) jednostki administracji publicznej lub przedsiębiorstwa publiczne; c) klienci będący rezydentami obszarów geograficznych o niższym ryzyku wymienionych w pkt 3; 2) Czynniki ryzyka związane z produktami, usługami, transakcjami lub kanałami dostawy: a) polisy ubezpieczeniowe na życie o niskiej wysokości składki; b) polisy ubezpieczeniowe programów emerytalno-rentowych, jeżeli nie ma możliwości wcześniejszego wykupu i polisy nie można wykorzystać jako zabezpieczenia; c) program emerytalno-rentowy, program wieku starczego lub podobny program zapewniające świadczenia emerytalne dla pracowników, w których składki odprowadza się z wynagrodzenia i których regulamin nie zezwala na przeniesienie uprawnień; d) produkty lub usługi finansowe zapewniające	T	art. 42 ust. 2	2. O niższym ryzyku prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu może świadczyć w szczególności: 1) klient będący: a) jednostką sektora finansów publicznych, o której mowa w art. 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077), b) przedsiębiorstwem państwowym albo spółką z większościowym udziałem Skarbu Państwa, jednostek samorządu terytorialnego lub ich związków, c) spółką, której papiery wartościowe są dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym podlegającym wymogom ujawniania informacji o jej beneficjencie rzeczywistym wynikającym z przepisów prawa Unii Europejskiej lub odpowiadającym im przepisom prawa państwa trzeciego albo spółką z większościowym udziałem takiej spółki, d) rezydentem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, e) rezydentem państwa trzeciego określonym przez wiarygodne źródła jako państwo o niskim poziomie korupcji lub innej działalności przestępczej, f) rezydentem państwa trzeciego, w	

		właściwie zdefiniowane i ograniczone usługi pewnym rodzajom klientów w celu zwiększenia dostępu do celów włączenia społecznego pod względem finansowym; e) produkty, w przypadku których ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu jest zarządzane za pomocą innych czynników, takich jak limity ustalane dla portmonetek elektronicznych lub przejrzystość własności (np. pewne rodzaje pieniądza elektronicznego); 3) Geograficzne czynniki ryzyka: a) państwa członkowskie; b) państwa trzecie posiadające skuteczne systemy finansowe przeciwdziałające praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu; c) państwa trzecie określone przez wiarygodne źródła jako państwa o niskim poziomie korupcji lub innej działalności przestępczej; d) państwa trzecie, w których - jak wynika z wiarygodnych źródeł, takich jak wzajemne oceny, szczegółowe sprawozdania z oceny lub opublikowane sprawozdania uzupełniające - obowiązują wymogi dotyczące zwalczania prania pieniędzy i finansowania terroryzmu zgodne ze zmienionymi zaleceniami FATF i które skutecznie stosują te wymogi.			którym według danych pochodzących z wiarygodnych źródeł obowiązują przepisy dotyczące przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu odpowiadające wymogom wynikającym z przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu Unii Europejskiej; 2) zawarcie umowy ubezpieczenia, gdy składka roczna nie przekracza równowartości 1 500 euro lub składka jednorazowa nie przekracza 3 500 euro; w przypadku grupowych umów ubezpieczenia wskazana wartość składek liczona jest w odniesieniu do każdego ubezpieczonego; 3) przystąpienie i uczestnictwo w pracowniczym programie emerytalnym, zawarcie umowy i gromadzenie oszczędności na indywidualnym koncie emerytalnym lub indywidualnym koncie zabezpieczenia emerytalnego; 4) oferowanie produktów lub usług w celu zapewnienia odpowiednio zdefiniowanego i ograniczonego dostępu do systemu finansowego klientom mającym ograniczony dostęp do produktów lub usług oferowanych w ramach tego systemu; 5) oferowanie produktów lub usług powiązanych z klientem, w przypadku których ryzyko prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu jest ograniczane za pomocą innych czynników, w tym jednostek uczestnictwa funduszy inwestycyjnych otwartych lub specjalistycznych funduszy inwestycyjnych otwartych lub określonych rodzajów pieniądza elektronicznego;	

					6) powiązanie stosunków gospodarczych lub transakcji okazjonalnej z: a) państwem członkowskim Unii Europejskiej, państwem członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, b) państwem trzecim określanym przez wiarygodne źródła jako państwo o niskim poziomie korupcji lub innej działalności przestępczej, c) państwem trzecim, w którym według danych pochodzących z wiarygodnych źródeł, obowiązują przepisy dotyczące przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu odpowiadające wymogom wynikającym z przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu Unii Europejskiej.	
180	Załącznik III	Poniżej znajduje się niewyczerpujący wykaz czynników i rodzajów dowodów - o których mowa w art. 18 ust. 3 - wskazujących na potencjalnie wyższe ryzyko: 1) Czynniki ryzyka związane z klientami: a) stosunek gospodarczy zachodzi w nietypowych okolicznościach; b) klienci będący rezydentami obszarów geograficznych o wyższym ryzyku wymienionych w pkt 3; c) osoby prawne lub porozumienia prawne będące spółkami służącymi przechowywaniu aktywów osobistych; d) przedsiębiorstwa, których akcje mają postać akcji na okaziciela lub w których prawa z akcji lub udziałów wykonywane są przez osobę inną niż ich faktyczny	T	art. 43 ust. 2	2. O wyższym ryzyku prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu może świadczyć w szczególności: 1) nawiązywanie stosunków gospodarczych w nietypowych okolicznościach; 2) klient będący: a) osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, których działalność służy do przechowywania aktywów osobistych, b) spółką, w której wydano akcje na okaziciela, której papiery wartościowe nie są dopuszczone do obrotu zorganizowanego, lub spółką, w której prawa z akcji lub udziałów są wykonywane przez podmioty inne niż akcjonariusze lub udziałowcy;	

		właściciel (ang. *nominee shareholder*); e) przedsiębiorstwa o znacznym udziale gotówki w obrocie; f) struktura własności przedsiębiorstwa wydaje się być nietypowa lub nadmiernie złożona, biorąc pod uwagę charakter działalności przedsiębiorstwa; 2) Czynniki ryzyka związane z produktami, usługami, transakcjami lub kanałami dostawy: a) bankowość prywatna; b) produkty lub transakcje mogące sprzyjać anonimowości; c) niebezpośrednie stosunki gospodarcze lub transakcje, bez określonych zabezpieczeń, np. podpisów elektronicznych; d) płatności otrzymywane od nieznanych lub niepowiązanych osób trzecich; e) nowe produkty i nowe praktyki gospodarcze, w tym nowe mechanizmy dostawy, oraz korzystanie z nowych lub rozwijających się technologii, zarówno w przypadku nowych, jak i istniejących produktów; 3) Geograficzne czynniki ryzyka: a) bez uszczerbku dla art. 9, państwa określone przez wiarygodne źródła, takie jak wzajemne oceny, szczegółowe sprawozdania z oceny lub opublikowane sprawozdania uzupełniające, jako państwa nieposiadające skutecznych systemów zwalczania prania pieniędzy i finansowania terroryzmu; b) państwa określone przez wiarygodne źródła jako państwa o znaczących poziomach korupcji lub innej działalności przestępczej; c) państwa objęte sankcjami, embargiem lub podobnymi środkami nałożonymi np. przez Unię lub ONZ; d) państwa finansujące lub wspierające działania terrorystyczne lub państwa, na terytorium których			3) przedmiot prowadzonej przez klienta działalności gospodarczej obejmujący przeprowadzanie znacznej liczby lub opiewających na wysokie kwoty transakcji gotówkowych; 4) nietypowa lub nadmiernie złożona struktura własnościowa klienta, biorąc pod uwagę rodzaj i zakres prowadzonej przez niego działalności gospodarczej; 5) korzystanie przez klienta z usług lub produktów oferowanych w ramach bankowości prywatnej; 6) korzystanie przez klienta z usług lub produktów sprzyjających anonimowości lub utrudniających jego identyfikację, w tym z usługi polegającej na tworzeniu dodatkowych numerów rachunków, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 68 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe oraz art. 4a ust. 5 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, powiązanych z posiadanym rachunkiem, w celu ich udostępniania innym podmiotom do identyfikacji płatności lub zleceniodawców tych płatności; 7) nawiązywanie albo utrzymywanie stosunków gospodarczych lub przeprowadzanie transakcji okazjonalnej bez fizycznej obecności klienta – w przypadku gdy związane z tym wyższe ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu nie zostało ograniczone w inny sposób, w tym przez użycie notyfikowanego środka identyfikacji elektronicznej adekwatnie do średniego poziomu bezpieczeństwa, o którym mowa w	

		działają określone organizacje terrorystyczne.			rozporządzaniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylającym dyrektywę 1999/93/WE (Dz. Urz. UE L 257 z 28.08.2014, str. 73), lub wymóg stosowania kwalifikowanego podpisu elektronicznego lub podpisu potwierdzonego profilem zaufanym ePUAP; 8) zlecanie przez nieznane lub niepowiązane z klientem podmioty trzecie transakcji, których beneficjentem jest klient; 9) objęcie stosunkami gospodarczymi lub transakcjami nowych produktów lub usług albo oferowanie produktów lub usług przy wykorzystaniu nowych kanałów dystrybucji; 10) powiązanie stosunków gospodarczych lub transakcji okazjonalnej z: a) państwem trzecim wysokiego ryzyka, b) państwem określanym przez wiarygodne źródła jako państwo o wysokim poziomie korupcji lub innego rodzaju działalności przestępczej, państwo finansujące lub wspierające popełnianie czynów o charakterze terrorystycznym, lub z którym łączona jest działalność organizacji o charakterze terrorystycznym, c) państwem, w stosunku do którego Organizacja Narodów Zjednoczonych lub Unia Europejska podjęły decyzję o nałożeniu sankcji lub szczególnych środków ograniczających.	

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI			
projekt ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu			
l.p.	**jednostka redakcyjna**	**treść przepisu**	**uzasadnienie wprowadzenia przepisu**
1	art.1	Art. 1. Ustawa określa zasady i tryb przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, a także inne środki służące ochronie interesu publicznego.	Określenie zakresu przedmiotowego projektu ustawy. Przepis wynika z zasad techniki prawodawczej.
2	art. 2 ust. 1 pkt 12	12) podmioty prowadzące działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług w zakresie: a) wymiany pomiędzy walutami wirtualnymi i środkami płatniczymi, b) wymiany pomiędzy walutami wirtualnymi, c) pośrednictwa w wymianie, o której mowa w lit. a lub b, d) prowadzenia rachunków, o których mowa w ust. 2 pkt 17 lit. e;	Ujęcie w katalogu instytucji obowiązanych podmiotów świadczących usługi w zakresie wymiany pomiędzy walutami wirtualnymi a prawnymi środkami płatniczymi znajduje swoje źródło w V AMLD. Zgodnie z zapisami V AMLD, państwa członkowskie Unii Europejskiej będą miały obowiązek nałożenia na podmioty świadczące usługi w zakresie wymiany pomiędzy walutami wirtualnymi a prawnymi środkami płatniczymi oraz prowadzące na rzecz swoich klientów portfeli walut wirtualnych obowiązków z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. W związku z faktem, że procedura legislacyjna projektu V AMLD jest bliska finalizacji oraz ze względu na dotychczasowe doświadczenia Generalnego Inspektora związane z analizą transakcji podejrzanych, doświadczenia zagranicznych jednostek analityki finansowej dotyczące wykorzystywania walut wirtualnych do prania pieniędzy, a także wytyczne FATF określone w „Guidance for a risk-based approach – Virtual Currencies" z czerwca 2015 r. zdecydowano wprowadzić nową kategorię instytucji obowiązanych, która została określona w art. 2 ust. 1 pkt 12.
3	art. 2 ust. 1 pkt 13	13) notariusze w zakresie czynności dokonywanych w formie aktu notarialnego, obejmujących: a) przeniesienie własności wartości majątkowej, w tym sprzedaż, zamianę lub	Ze względu na specyfikę zawodu notariusza zakres czynności notarialnych determinujących status notariuszy, jako instytucji obowiązanych został, określony w art. 2 ust. 1 pkt 13, w sposób nieznacznie wykraczający poza ramy wyznaczone przez art. 2 ust. 3 lit b pkt i-v Dyrektywy 2015/849. Rozszerzenie katalogu

		darowiznę ruchomości lub nieruchomości, b) zawarcie umowy działu spadku, zniesienia współwłasności, dożywocia, renty w zamian za przeniesienie własności nieruchomości oraz o podział majątku wspólnego, c) przeniesienie spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu, prawa użytkowania wieczystego oraz ekspektatywy odrębnej własności lokalu, d) wniesienie wkładu niepieniężnego po założeniu spółki, e) zawarcie umowy dokumentującej wniesienie lub podwyższenie wkładów do spółki albo wniesienie lub podwyższenie kapitału zakładowego, f) przekształcenie lub połączenie spółek, g) zbycie przedsiębiorstwa, h) zbycie udziałów w spółce;	transakcji w związku, z którymi na notariuszach spoczywać będą obowiązki instytucji obowiązanych wynika z praktycznych doświadczeń Generalnego Inspektora w prowadzeniu postepowań analitycznych w sprawach dotyczących przestępstwa prania pieniędzy oraz przestępstwa finansowania terroryzmu i obejmuje transakcje, które najczęściej były wykorzystywane przy próbach legalizacji środków pochodzących z działalności o charakterze przestępczym. Katalog ten został opracowany w konsultacji z Krajową Radą Notarialną.
4	art. 2 ust. 1 pkt 21 i 22	21) fundacje utworzone na podstawie ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o fundacjach (Dz. U. z 2016 r. poz. 40 oraz z 2017 r. poz. 1909) w zakresie, w jakim przyjmują lub dokonują płatności w gotówce o wartości równej lub przekraczającej równowartość 10 000 euro, bez względu na to, czy płatność jest przeprowadzana jako pojedyncza operacja, czy kilka operacji, które wydają się być ze sobą powiązane; 22) stowarzyszenia posiadające osobowość prawną, utworzone na podstawie ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. z 2017 r. poz. 210) w zakresie, w jakim przyjmują lub dokonują płatności w gotówce o	Status instytucji obowiązanych został nadany fundacjom oraz stowarzyszeniom posiadającym osobowość prawną oraz przyjmującym płatności w gotówce o określonej wartości, na mocy przepisów ustawy z dnia 25 czerwca 2009 r. *o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu oraz o zmianie niektórych innych ustaw*. Celem uwzględnienia fundacji oraz stowarzyszeń w katalogu instytucji obwiązanych była realizacja wymogów wynikających z zaleceń FATF (obecna rekomendacja FATF nr 8). Projekt doprecyzowuje zakres w jakim obowiązki instytucji obowiązanych spoczywają na stowarzyszeniach posiadających osobowość prawną oraz fundacjach (art. 2 ust. 1 pkt 21 i 22) wskazując, że dotyczy on

		wartości równej lub przekraczającej równowartość 10 000 euro, bez względu na to, czy płatność jest przeprowadzana jako pojedyncza operacja czy kilka operacji, które wydają się być ze sobą powiązane;	wyłącznie przypadków przyjęcia lub dokonania płatności w gotówce o wartości równej lub przekraczającej równowartość 10 000 euro.
5	art. 2 ust. 2 pkt 2	2) blokadzie rachunku – rozumie się przez to czasowe uniemożliwienie dysponowania i korzystania ze wszystkich lub części wartości majątkowych gromadzonych na rachunku, w tym również przez instytucję obowiązaną;	Definicja recypowana z obecnie obowiązujących przepisów, wprowadzona w celu właściwej implementacji przepisów Dyrektywy 2015/849.
6	art. 2 ust.2 pkt 4	4) dyrektywie 2015/849 – rozumie się przez to dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającą rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającą dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz. Urz. UE L 141 z 05.06.2015, str. 73);	Przepis wprowadza definicję dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającą rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającą dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz. Urz. UE L 141 z 05.06.2015, str. 73) w celu umożliwienia prawidłowej redakcji przepisów projektu ustawy odwołujących się do tego aktu prawnego.
7	art. 2 ust. 2 pkt 5	5) europejskich urzędach nadzoru – rozumie się przez to Europejski Urząd Nadzoru Bankowego, Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych oraz Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych;	Przepis wprowadzony celu umożliwienia prawidłowej redakcji przepisów projektu ustawy dotyczących Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego, Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych;
8	art. 2 ust. 2 pkt 6	finansowaniu terroryzmu – rozumie się przez to czyn określony w art. 165a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2017 r. poz. 2204 oraz z 2018 r. poz. 20);	
9	art. 2 ust. 2	8) jednostkach współpracujących – rozumie się	

	pkt 8	przez to organy administracji rządowej, organy jednostek samorządu terytorialnego oraz inne państwowe lub samorządowe jednostki organizacyjne, a także Narodowy Bank Polski (NBP), Komisję Nadzoru Finansowego (KNF) i Najwyższą Izbę Kontroli;	
10	art. 2 ust. 2 pkt 10	10) kliencie – rozumie się przez to osobę fizyczną, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, na rzecz której instytucja obowiązana świadczy usługi lub wykonuje czynności wchodzące w zakres prowadzonej przez nią działalności zawodowej, w tym nawiązuje stosunki gospodarcze lub na rzecz której przeprowadza transakcję okazjonalną; w przypadku umowy ubezpieczenia za klienta instytucji obowiązanej rozumie się ubezpieczającego;	Definicja wprowadzona w celu doprecyzowania przepisów projektu. Dyrektywa 2015/849 w wielu przepisach posługuje się pojęciem „klienta”.
11	art. 2 ust. 2 pkt 13	13) państwie trzecim wysokiego ryzyka – rozumie się przez to państwo identyfikowane na podstawie informacji pochodzących z wiarygodnych źródeł, w tym raportów z ewaluacji krajowych systemów przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu przeprowadzanych przez Grupę Specjalną do spraw Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (FATF) oraz organy lub organizacje z nią powiązane, jako nieposiadające skutecznego systemu przeciwdziałania praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu lub posiadające znaczące braki w systemie przeciwdziałania praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu, w szczególności	Dyrektywa 2015/849 w art. 9 ust. 1 zawiera definicję państwa trzeciego wysokiego ryzyka, jednak wydaje się, ze definicja ta została określona pod kątem uprawnień Komisji Europejskiej przewidzianych w art. 9 Dyrektywy 2015/849.

		państwo trzecie, zidentyfikowane przez Komisję Europejską w akcie delegowanym przyjętym na podstawie art. 9 dyrektywy 2015/849;	
12	art. 2 ust. 2 pkt 14	14) praniu pieniędzy – rozumie się przez to czyn określony w art. 299 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny;	
13	art. 2 ust. 2 pkt 15	15) przeprowadzaniu transakcji – rozumie się przez to wykonanie przez instytucję obowiązaną dyspozycji lub zlecenia wydanego przez klienta lub osobę działającą w jego imieniu;	Przepis o charakterze doprecyzowującym.
14	art. 2 ust. 2 pkt 16	16) przetwarzaniu informacji – rozumie się przez to każdą operację wykonywaną na informacjach, w szczególności uzyskiwanie, gromadzenie, utrwalanie, przechowywanie, opracowywanie, zmienianie, udostępnianie i usuwanie, a zwłaszcza te, które wykonuje się w systemach informatycznych;	Przepis o charakterze doprecyzowującym.
15	art. 2 ust. 2 pkt 17	17) rachunku – rozumie się przez to: a) rachunek płatniczy w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, b) rachunek bankowy i rachunek w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, niebędące rachunkami płatniczymi, c) rachunek papierów wartościowych i rachunek zbiorczy oraz służący do ich obsługi rachunek pieniężny, w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, d) rejestr uczestników funduszu lub ewidencję uczestników funduszu inwestycyjnego zamkniętego, e) prowadzony w formie elektronicznej zbiór	Przepis o charakterze doprecyzowującym.

		danych identyfikacyjnych zapewniających osobom uprawnionym możliwość korzystania z jednostek walut wirtualnych, w tym przeprowadzania transakcji ich wymiany, f) rachunek derywatów w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi;	
16	art. 2 ust. 2 pkt 19	19) rozporządzeniu 2015/847 – rozumie się przez to rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/847 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie informacji towarzyszących transferom środków pieniężnych i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1781/2006 (Dz. Urz. UE L 141 z 05.06.2015, str. 1);	Przepis wprowadza definicję rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/847 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie informacji towarzyszących transferom środków pieniężnych i uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1781/2006 (Dz. Urz. UE L 141 z 05.06.2016, str. 1w celu umożliwienia prawidłowej redakcji przepisów projektu ustawy odwołujących się do tego aktu prawnego.
17	art. 2 ust. 2 pkt 21	21) transferze środków pieniężnych – rozumie się przez to transfer środków pieniężnych w rozumieniu rozporządzenia 2015/847;	Przepis o charakterze doprecyzowującym.
18	art. 2 ust. 2 pkt 22	22) transakcji – rozumie się przez to czynność prawną lub faktyczną, na podstawie której dokonuje się przeniesienia własności lub posiadania wartości majątkowych, lub czynność prawną lub faktyczną dokonywaną w celu przeniesienia własności lub posiadania wartości majątkowych;	Przepis o charakterze doprecyzowującym.
19	art. 2 ust. 2 pkt 23	23) transakcji okazjonalnej – rozumie się przez to transakcję, która nie jest przeprowadzana w ramach stosunków gospodarczych;	Przepis o charakterze doprecyzowującym.
20	art. 2 ust. 2 pkt 24	24) truście (trust) – rozumie się przez to, regulowany przepisami prawa obcego, stosunek prawny wynikający ze zdarzenia prawnego, umowy, lub porozumienia, w tym zespołu takich zdarzeń lub czynności prawnych, na podstawie	Projekt definiuje pojęcie trustu. Dyrektywa 2015/849 w wielu przepisach posługuje się tym pojęciem, w związku z czym przyjęto, że prawidłowa transpozycja przepisów Dyrektywy 2015/849 będzie wymagać posłużenia się tym terminem również w przepisach projektu. W związku z faktem, że polskie prawo nie rozpoznaje

		którego dokonuje się przeniesienia własności lub posiadania wartości majątkowych na powiernika w celu sprawowania zarządu powierniczego oraz udostępniania tych wartości beneficjentom tego stosunku;	instytucji trustu, a rolą przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu nie jest wdrażanie do polskiego prawa tego rodzaju konstrukcji w definicji nawiązano do przepisów prawa obcego. Jednocześnie zdefiniowano istotne elementy umowy (stosunku prawnego), wystąpienie, których wiązać się będzie z kwalifikacją danej umowy (stosunku prawnego), jako trustu w rozumieniu ustawy, mając na celu objęcie definicją możliwe szerokiego zakresu umów (stosunków prawnych) rozpoznawanych przez prawo innych państw, których istota obejmuje sprawowanie zarządu powierniczego nad wartościami majątkowymi.
21	art. 2 ust. 2 pkt 25	25) umowie ubezpieczenia – rozumie się przez to umowę, o której mowa w dziale I załącznika do ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej;	W art. 2 ust. 2 pkt 25 wprowadzono na potrzeby projektu definicję umowy ubezpieczenia, przez którą rozumie się umowę, o której mowa w dziale I załącznika do ustawy z dnia 11 września 2015 r. *o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej* (Dz. U. z 2017 r., poz. 1170, z późn. zm.). Definicja została wprowadzona w celu doprecyzowania określonych w projekcie obowiązków zakładów ubezpieczeń, jako instytucji obowiązanych. Zgodnie z art. 3 pkt 2 lit. b Dyrektywy 2015/849 państwa członkowskie zobowiązane są do objęcia obowiązkami z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowania terroryzmu m.in. „zakładów ubezpieczeń, zgodnie z definicją w art. 13 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE, w zakresie, w jakim prowadzą one działalność dotyczącą ubezpieczeń na życie objętą przepisami tej dyrektywy”.
22	art. 2 ust. 2 pkt 26	26) walucie wirtualnej – rozumie się przez to cyfrowe odwzorowanie wartości, które nie jest: a) prawnym środkiem płatniczym emitowanym przez NBP, zagraniczne banki centralne lub inne organy administracji publicznej, b) międzynarodową jednostką	W art. 2 ust. 2 pkt 26 zdefiniowano pojęcie waluty wirtualnej. Intencją projektodawcy było objęcie zakresem tej definicji zarówno tzw. kryptowalut, jak i scentralizowanych walut wirtualnych. Użyte pojęcie jest dosłownym tłumaczeniem pojęcia „*virtual currencies*” stosowanego przez FATF dla określenia walut niebędących prawnymi środkami płatniczymi i obejmującego zarówno kryptowaluty (takie jak np. Bitcoin, Monero, Litecoin itp.), jak

		rozrachunkową ustanawianą przez organizację międzynarodową i akceptowaną przez poszczególne kraje należące do tej organizacji lub z nią współpracujące, c) pieniądzem elektronicznym w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, d) instrumentem finansowym w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, e) wekslem lub czekiem – oraz jest wymienialne w obrocie gospodarczym na prawne środki płatnicze i akceptowane jako środek wymiany, a także może być elektronicznie przechowywane lub przeniesione albo może być przedmiotem handlu elektronicznego;	również dla określenia scentralizowanych walut wirtualnych (takie jak np. WebMoney, czy PerfectMoney). Scentralizowana waluta wirtualna posiada jednego centralnego administratora, który zarządza ich wydawaniem i dystrybucją, a także prowadzi centralny rejestr płatności i posiada uprawnienie do wykupu jednostek danej waluty wirtualnej. Zgodnie z klasyfikacją FATF „*virtual currencies*" wraz z e-money należą do tzw. „*digital currencies*". Pojęciem „*virtual currencies*" posługuje się również projekt V AMLD.
23	art. 2 ust. 2 pkt 28	28) wstrzymaniu transakcji – rozumie się przez to czasowe ograniczenie korzystania i dysponowania wartościami majątkowymi, polegające na uniemożliwieniu przeprowadzenia przez instytucję obowiązaną określonej transakcji lub większej liczby określonych transakcji.	Definicja recypowana z obecnie obowiązujących przepisów, wprowadzona w celu właściwej implementacji przepisów Dyrektywy 2015/849.
24	art. 3	Art. 3. Do umowy ubezpieczenia oraz do umowy o udostępnieniu skrytki sejfowej stosuje się odpowiednio przepisy niniejszej ustawy.	Przepis o charakterze doprecyzowującym.
25	art. 4	Art. 4. Przepisów rozporządzenia 2015/847 nie stosuje się do transferów środków pieniężnych wykonywanych pomiędzy dostawcami usług płatniczych mającymi siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na rachunek płatniczy odbiorcy umożliwiający dokonywanie wyłącznie płatności za dostawę towarów lub usług, jeżeli:	Art. 4 będący odpowiednikiem art. 10c ustawy o p.p.p.f.t., realizuje opcję narodową przewidzianą w art. 2 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/847 z dnia 20 maja 2015 r. *w sprawie informacji towarzyszących transferom środków pieniężnych i uchylenia rozporządzenia* (WE) nr 1781/2006 (Dz. Urz. UE L 141 z 05.06.2016, str. 1), pozwalającą na wyłączenie w przepisach prawa krajowego stosowania przepisów Rozporządzenia

		1) dostawca usług płatniczych odbiorcy może przy pomocy niepowtarzalnego identyfikatora transakcji monitorować transfer środków pieniężnych pomiędzy odbiorcą, a osobą fizyczną, osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która zawarła z odbiorcą umowę na dostawę towarów lub usług; 2) kwota transferu środków pieniężnych z tytułu płatności za dostawę towarów lub usług nie przekracza równowartości 1 000 euro.	2015/847 w odniesieniu do transferów środków pieniężnych spełniających przesłanki określone w tym przepisie.
26	art. 5	Art. 5. Przeliczenia kwot wyrażonych w niniejszej ustawie w euro dokonuje się według średniego kursu waluty ogłoszonego przez NBP obowiązującego w dniu przeprowadzania transakcji, w dniu zlecenia przeprowadzenia transakcji lub w dniu wydania decyzji o nałożeniu kary pieniężnej.	Przepis o charakterze doprecyzowującym. W projekcie ustawy zawarto odwołania do wartości, określonych w euro.
27	art. 6	Art. 6. Instytucje obowiązane wyznaczają kadrę kierowniczą wyższego szczebla odpowiedzialną za wykonywanie obowiązków określonych w ustawie.	Przepis o charakterze doprecyzowującym. Zgodnie z przepisami Dyrektywy 2015/849, prawidłowość realizacji prze instytucje obowiązane szeregu obowiązków uzależniona jest od działań podejmowanych w ich imieniu przez kadrę kierowniczą wyższego szczebla, niemniej żaden przepis Dyrektywy 2015/849 nie statuuje wprost obowiązku wyznaczenia kadry kierowniczej wyższego szczebla.
28	art. 9	Art. 9. W przypadku instytucji obowiązanych prowadzących działalność jednoosobowo, zadania kadry kierowniczej wyższego szczebla oraz pracownika, o których mowa w art. 6 i art. 8, wykonuje osoba prowadząca tę działalność.	Przepis o charakterze doprecyzowującym. Uzupełnia regulację przepisu art. 6 oraz mającego swoje źródło w przepisach Dyrektywy 2015/849, art. 8.
29	art. 10 ust. 2-3	2. Generalnego Inspektora powołuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów na wniosek ministra	Przepis określa zasady powoływania Generalnego Inspektora Informacji Finansowej.

		właściwego do spraw finansów publicznych po zasięgnięciu opinii ministra – członka Rady Ministrów właściwego do spraw koordynowania działalności służb specjalnych, jeżeli został wyznaczony przez Prezesa Rady Ministrów. 3. Generalny Inspektor jest sekretarzem albo podsekretarzem stanu w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów publicznych.	
30	art. 11	Art. 11. Generalnym Inspektorem może być osoba, która: 1) posiada wyłącznie obywatelstwo polskie; 2) korzysta z pełni praw publicznych; 3) wykazuje nieskazitelną postawę moralną, obywatelską i patriotyczną; 4) nie była skazana za przestępstwo popełnione umyślnie ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe; 5) spełnia wymagania określone w przepisach o ochronie informacji niejawnych w zakresie dostępu do informacji niejawnych o klauzuli „ściśle tajne"; 6) posiada tytuł zawodowy magistra lub tytuł równorzędny w zakresie prawa, ekonomii lub finansów; 7) posiada wiedzę z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu; 8) nie pełniła przed dniem 12 września 1989 r. służby lub nie świadczyła pracy na rzecz totalitarnego państwa w rozumieniu art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji	Przepis określa wymagania, jakie powinna spełniać osoba piastująca stanowisko Generalnego inspektora. Wprowadzony w celu zapewnienia, że osoba pełniąca tę funkcję odznaczać się będzie właściwymi kompetencjami.

		Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r. poz. 708, z późn. zm.) lub przed 12 dniem września 1989 r. nie była współpracownikiem cywilnych lub wojskowych instytucji i formacji, określonych w tej ustawie.	
31	art. 13	Art. 13. W celu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu Generalny Inspektor może przetwarzać informacje pochodzące również od izb rozliczeniowych utworzonych na podstawie art. 67 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe oraz instytucji utworzonych na podstawie art. 105 ust. 4 tej ustawy.	Przepis statuuje podstawę prawną dla organów informacji finansowej do przetwarzania informacji od izb rozliczeniowych, a więc podmiotów nie mających statusu instytucji obowiązanych.
32	art. 15	Art. 15. 1. Generalny Inspektor oraz pracownicy komórki organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2, podlegają wyłączeniu od wykonywania zadań, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1–5 i 7–10, w przypadku wystąpienia okoliczności mogącej wywołać wątpliwość co do ich bezstronności, w tym w przypadku spraw dotyczących ich praw lub obowiązków albo praw lub obowiązków ich małżonka lub osoby pozostającej z nimi faktycznie we wspólnym pożyciu, krewnych i powinowatych do drugiego stopnia albo osób związanych z nim z tytułu przysposobienia, opieki lub kurateli. Powody	Przepis wprowadzony w celu umożliwienia Generalnemu Inspektorowi udzielenia niezbędnego wsparcia informacyjnego szeroko pojętym „podmiotom państwowym”.

		wyłączenia trwają mimo ustania małżeństwa, wspólnego pożycia, przysposobienia, opieki lub kurateli. 2. O wyłączeniu, o którym mowa w ust. 1, rozstrzyga z urzędu lub na wniosek: 1) minister właściwy do spraw finansów publicznych – w przypadku Generalnego Inspektora; 2) Generalny Inspektor – w przypadku kierownika komórki organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2; 3) bezpośredni przełożony – w przypadku innych pracowników komórki organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2. 3. W przypadku wyłączenia: 1) Generalnego Inspektora – jego zadania wykonuje minister właściwy do spraw finansów publicznych; 2) kierownika lub pracownika komórki organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2 – ich zadania wykonuje pracownik tej komórki wyznaczony odpowiednio przez Generalnego Inspektora albo bezpośredniego przełożonego.	
33	art. 16	Art. 16. 1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego oraz Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, na wniosek Generalnego Inspektora mogą delegować pracowników lub funkcjonariuszy jednostek i organów im podległych lub przez nich nadzorowanych do	Przepis zapewniający prawidłowość wykonywania zadań przez Generalnego Inspektora oraz pracowników jednostki organizacyjnej świadczącej pomoc przy wykonywania jego zadań.

		pracy lub służby w komórce organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2. 2. Szczegółowe warunki i tryb delegowania funkcjonariuszy jednostek i organów podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych lub przez niego nadzorowanych regulują odrębne przepisy, określające sposób działania tych jednostek i organów. 3. Minister Obrony Narodowej w przypadku uzgodnienia z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych obsady stanowiska w komórce organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2, może skierować żołnierza zawodowego na stanowisko służbowe, w trybie art. 22 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1726 i 2138, z 2017 r. poz. 60 oraz z 2018 r. poz. 138), w celu wyznaczenia go przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych do pełnienia służby wojskowej w tej komórce.	
34	art. 17	Art. 17. 1. Generalny Inspektor może zawierać porozumienia z innymi podmiotami niż instytucje obowiązane, w zakresie gromadzenia informacji istotnych dla realizacji jego zadań. W porozumieniu określa się zakres, formę i tryb przekazania informacji. 2. Generalny Inspektor może przetwarzać informacje, o których mowa w ust. 1.	Przepis umożliwiający oddelegowanie m.in. funkcjonariuszy ABW i CBA do jednostki organizacyjnej, o której mowa w art. 7 ust. 2. Jest uzasadniony zakresem zadań realizowanych przez Generalnego Inspektora.
35	art. 18	Art. 18. W przypadku prowadzenia postępowania kontrolnego w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o Najwyższej Izbie Kontroli, Generalny Inspektor udostępnia kontrolerom	

		informacje uzyskane w wyniku realizacji zadań, o których mowa w art. 12 ust. 1, na podstawie odrębnego upoważnienia Prezesa Najwyższej Izby Kontroli, zwanego dalej „Prezesem NIK". Przepis art. 100 ust. 1 stosuje się.	
36	art. 19	Art. 19. 1. Przy Generalnym Inspektorze działa Komitet Bezpieczeństwa Finansowego, zwany dalej „Komitetem", pełniący funkcję opiniodawczą i doradczą w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. 2. Do zadań Komitetu należy w szczególności: 1) opiniowanie krajowej oceny ryzyka prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu; 2) wydawanie opinii w zakresie zasadności zastosowania zaleceń Komisji Europejskiej, o których mowa w art. 6 ust. 4 dyrektywy 2015/849; 3) opiniowanie strategii, o której mowa w art. 31 ust. 1, a także dokonywanie przeglądu postępów w jej realizacji; 4) wydawanie rekomendacji dotyczących zastosowania wobec danej osoby lub podmiotu szczególnych środków ograniczających; 5) opiniowanie wniosków o uznaniu za bezprzedmiotowe stosowania wobec osoby lub podmiotu szczególnych środków ograniczających; 6) dokonywanie analiz i ocen rozwiązań prawnych z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu; 7) przedstawienie opinii o potrzebie dokonania zmian przepisów o przeciwdziałaniu	Przepis zapewaniający prawidłowość kontroli sprawowanej przez NIK.

		praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.	
37	art. 20	Art. 20. 1. W skład Komitetu wchodzą: 1) przewodniczący Komitetu – Generalny Inspektor; 2) wiceprzewodniczący Komitetu – kierujący komórką, o której mowa w art. 12 ust. 2; 3) członkowie Komitetu – po jednym przedstawicielu spośród osób wskazanych przez: a) ministra właściwego do spraw wewnętrznych, b) Ministra Sprawiedliwości, c) ministra właściwego do spraw zagranicznych, d) Ministra Obrony Narodowej, e) ministra właściwego do spraw gospodarki, f) ministra właściwego do spraw finansów publicznych, g) ministra właściwego do spraw informatyzacji, h) ministra - członka Rady Ministrów właściwego do spraw koordynowania działalności służb specjalnych, jeżeli został wyznaczony przez Prezesa Rady Ministrów, i) Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego, zwanego dalej „Przewodniczącym KNF”, j) Prezesa Narodowego Banku Polskiego, zwanego dalej „Prezesem NBP”, k) Komendanta Głównego Policji, l) Komendanta Głównego Żandarmerii Wojskowej,	Przepis powołujący ciało o charakterze doradczym i opiniodawczym działające przy Generalnym Inspektorze.

		m) Komendanta Głównego Straży Granicznej, n) Prokuratora Krajowego, o) Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, p) Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego, r) Szefa Agencji Wywiadu, s) Szefa Służby Wywiadu Wojskowego, t) Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego, u) Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, w) Szefa Biura Bezpieczeństwa Narodowego. 2. Członkiem Komitetu może być osoba posiadająca wiedzę z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu oraz spełniająca wymagania określone w przepisach o ochronie informacji niejawnych w zakresie dostępu do informacji niejawnych o klauzuli „tajne" lub wyższej. 3. Sekretarza Komitetu powołuje i odwołuje przewodniczący Komitetu. Sekretarzem Komitetu może być osoba, która spełnia wymagania określone w przepisach o ochronie informacji niejawnych w zakresie dostępu do informacji niejawnych o klauzuli „ściśle tajne". 4. Przewodniczący Komitetu może zapraszać do udziału w pracach Komitetu inne osoby, bez prawa głosu.	
38	art. 21	Art. 21. Posiedzenia Komitetu odbywają się co najmniej trzy razy w roku, w terminach wyznaczonych przez przewodniczącego Komitetu.	Przepis określający skład Komitetu Bezpieczeństwa Finansowego.

39	art. 22	Art. 22. 1. Zadania, o których mowa w art. 19 ust. 2, Komitet wykonuje na wniosek przewodniczącego Komitetu lub członka Komitetu wniesiony za pośrednictwem sekretarza Komitetu. Do wniosku dołącza się projekt opinii, wniosku, rekomendacji lub analizy, wraz z uzasadnieniem. 2. Wniosek o wydanie rekomendacji, o której mowa w art. 19 ust. 2 pkt 4, lub opinii, o której mowa w art. 19 ust. 2 pkt 5, zawiera dodatkowo informacje o wynikach ustaleń mających wpływ na wydanie rekomendacji i inne niezbędne informacje.	
40	art. 23	Art. 23. 1. Posiedzenia Komitetu odbywają się w obecności co najmniej połowy jego składu. 2. Członkowie Komitetu uczestniczą w jego posiedzeniach osobiście. 3. Uchwały są podejmowane w drodze głosowania zwykłą większością głosów osób obecnych na posiedzeniu Komitetu. W przypadku równej liczby głosów rozstrzyga głos przewodniczącego Komitetu, a pod jego nieobecność – głos wiceprzewodniczącego Komitetu. 4. Przewodniczący może zarządzić, że uchwała Komitetu jest podejmowana w trybie obiegowym przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej.	
41	art. 24	Art. 24. Szczegółowy tryb i sposób działania Komitetu określa regulamin przyjęty przez Komitet i zatwierdzony przez Generalnego	

		Inspektora.	
42	art. 26	Art. 26. 1. Jednostki współpracujące przekazują Generalnemu Inspektorowi informacje lub dokumenty mogące mieć wpływ na krajową ocenę ryzyka. 2. Na żądanie Generalnego Inspektora jednostka współpracująca przekazuje informacje lub dokumenty mogące mieć wpływ na krajową ocenę ryzyka. W żądaniu Generalny Inspektor wskazuje format oraz termin ich przekazania. 3. Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego może odmówić przekazania informacji, o których mowa w ust. 1 i 2, jeżeli mogłoby to uniemożliwić wykonywanie jego ustawowych zadań.	
43	art. 30 ust. 1	Art. 30. 1. Krajowa ocena ryzyka, po jej zaopiniowaniu przez Komitet, jest przekazywana do akceptacji ministra właściwego do spraw finansów publicznych.	
44	art. 32	Art. 32. 1. Projekt strategii jest przedkładany do rozpatrzenia przez Radę Ministrów. 2. Rada Ministrów w drodze uchwały przyjmuje strategię. 3. Jednostki współpracujące przekazują do Generalnego Inspektora informacje o: 1) sposobie wykorzystania zaleceń zawartych w strategii – w przypadku jednostek współpracujących innych niż organy administracji rządowej, 2) podjętych działaniach wynikających z zaleceń zawartych w strategii – w przypadku organów administracji rządowej	

		– co najmniej raz na 6 miesięcy od dnia jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.	
45	art. 34 ust. 4	4. Instytucje obowiązane na potrzeby stosowania środków bezpieczeństwa finansowego mogą przetwarzać informacje zawarte w dokumentach tożsamości klienta oraz sporządzać ich kopie.	
46	art. 34 ust. 6	6. Przetwarzanie informacji o beneficjentach rzeczywistych przez instytucje obowiązane odbywa się bez wiedzy osób, których informacje te dotyczą.	
47	art. 36	Art. 36. 1. Identyfikacja klienta polega na ustaleniu w przypadku: 1) osoby fizycznej: a) imienia i nazwiska, b) obywatelstwa, c) numeru Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL) lub daty urodzenia – w przypadku gdy nie nadano numeru PESEL, oraz państwa urodzenia, d) serii i numeru dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby, e) adresu zamieszkania – w przypadku posiadania informacji przez instytucję obowiązaną, f) nazwy (firmy), numeru identyfikacji podatkowej (NIP) oraz adresu głównego miejsca wykonywania działalności gospodarczej – w przypadku osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą; 2) osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości	

		prawnej: a) nazwy (firmy), b) formy organizacyjnej, c) adresu siedziby lub adresu prowadzenia działalności, d) NIP, a w przypadku braku takiego numeru – państwa rejestracji, rejestru handlowego oraz numeru i daty rejestracji, e) danych identyfikacyjnych, o których mowa w pkt 1 lit. a i c, osoby reprezentującej tę osobę prawną lub jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej. 2. Identyfikacja beneficjenta rzeczywistego obejmuje ustalenie danych, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a i b, w przypadku posiadania informacji przez instytucję obowiązaną również danych, o których mowa ust. 1 pkt 1 lit. c–e. 3. Identyfikacja osoby upoważnionej do działania w imieniu klienta obejmuje ustalenie danych, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a–d.	
48	art. 37	Art. 37. Weryfikacja tożsamości klienta, osoby działającej w jego imieniu oraz beneficjenta rzeczywistego polega na potwierdzeniu ustalonych danych identyfikacyjnych, na podstawie dokumentu stwierdzającego tożsamość osoby fizycznej, dokumentu zawierającego aktualne dane z wyciągu z właściwego rejestru lub innych dokumentów, danych lub informacji pochodzących z wiarygodnego i niezależnego źródła.	
49	art. 64	Art. 64. Zgromadzone w Rejestrze informacje, o których mowa w art. 59, są przechowywane przez	

		okres konieczny do realizacji zadań w celu przeciwdziałania praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu.	
50	art. 65	Art. 65. Przetwarzanie informacji o beneficjentach rzeczywistych zgromadzonych w Rejestrze odbywa się bez wiedzy osób, których informacje te dotyczą.	
51	art. 68	Art. 68. Domniemywa się, że dane wpisane do Rejestru są prawdziwe. Osoba dokonująca zgłoszenia informacji o beneficjentach rzeczywistych i ich aktualizacji ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną zgłoszeniem do Rejestru nieprawdziwych danych, a także niezgłoszeniem w ustawowym terminie danych i zmian danych objętych wpisem do Rejestru, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą osoba dokonująca zgłoszenia informacji o beneficjentach rzeczywistych i ich aktualizacji nie ponosi odpowiedzialności.	
52	art. 72	Art. 72. 1. Instytucje obowiązane, z wyjątkiem instytucji, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 11, 13–15 i 18, przekazują Generalnemu Inspektorowi informacje o: 1) przyjętej wpłacie lub dokonanej wypłacie środków pieniężnych o równowartości przekraczającej 15 000 euro; 2) wykonanym transferze środków o równowartości przekraczającej 15 000 euro, z wyjątkiem: a) transferu środków pieniężnych pomiędzy	

		rachunkiem płatniczym i rachunkiem lokaty terminowej, które należą do tego samego klienta w tej samej instytucji obowiązanej, b) krajowego transferu środków pieniężnych z innej instytucji obowiązanej, c) transakcji związanej z gospodarką własną instytucji obowiązanej, która została przeprowadzona przez instytucję obowiązaną we własnym imieniu i na własną rzecz, w tym transakcji zawartej na rynku międzybankowym, d) transakcji przeprowadzonej w imieniu lub na rzecz jednostek sektora finansów publicznych, o których mowa w art. 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, e) transakcji przeprowadzanej przez bank zrzeszający banki spółdzielcze, jeżeli informacja o transakcji została przekazana przez zrzeszony bank spółdzielczy, f) przewłaszczenia na zabezpieczenie wartości majątkowych, wykonanej na czas trwania umowy przewłaszczenia z instytucją obowiązaną. 2. Obowiązek przekazywania informacji, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, dotyczy również transferu środków pieniężnych spoza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na rzecz odbiorcy, którego dostawcą usług płatniczych jest instytucja obowiązana. 3. Instytucje obowiązane, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 11, przekazują Generalnemu Inspektorowi informacje o przeprowadzonej transakcji kupna lub sprzedaży wartości	

		dewizowych, której równowartość przekracza 15 000 euro, albo o pośredniczeniu w przeprowadzeniu takiej transakcji. 4. Instytucje obowiązane, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 13, przekazują Generalnemu Inspektorowi informacje o czynnościach wymienionych w tym przepisie, których równowartość przekracza 15 000 euro. 5. Instytucje obowiązane przekazują informacje w terminie 7 dni od dnia: 1) przyjęcia wpłaty lub dokonania wypłaty środków pieniężnych – w przypadku informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 1; 2) wykonania transakcji płatniczej transferu środków pieniężnych – w przypadku informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 2; 3) udostępnienia środków płatniczych odbiorcy – w przypadku informacji, o których mowa w ust. 2; 4) przeprowadzenia albo pośredniczenia w przeprowadzeniu transakcji kupna lub sprzedaży wartości dewizowych – w przypadku informacji, o których mowa w ust. 3; 5) sporządzenia aktu notarialnego – w przypadku informacji, o których mowa w ust. 4. 6. Informacje, o których mowa w ust. 1–5, zawierają: 1) niepowtarzalny identyfikator transakcji w ewidencji instytucji obowiązanej; 2) datę albo datę i godzinę przeprowadzenia transakcji; 3) dane identyfikacyjne, o których mowa w	

		art. 36 ust. 1, klienta wydającego dyspozycję lub zlecenie przeprowadzenia transakcji; 4) posiadane dane identyfikacyjne, o których mowa w art. 36 ust. 1, pozostałych stron transakcji; 5) kwotę i walutę transakcji albo wagę i próbę złota dewizowego lub platyny dewizowej będącej przedmiotem transakcji; 6) rodzaj transakcji; 7) tytuł transakcji; 8) sposób wydania dyspozycji lub zlecenia przeprowadzenia transakcji; 9) numery rachunków wykorzystanych do przeprowadzenia transakcji oznaczone identyfikatorem Międzynarodowego Numeru Rachunku Bankowego (IBAN) lub identyfikatorem zawierającym kod kraju oraz numer rachunku w przypadku rachunków nieoznaczonych IBAN.	
53	art. 73	Art. 73. 1. Informacje, o których mowa w art. 72, mogą być przekazywane do Generalnego Inspektora za pośrednictwem: 1) izb gospodarczych zrzeszających instytucje obowiązane; 2) banków zrzeszających banki spółdzielcze; 3) izb rozliczeniowych utworzonych na podstawie art. 67 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe oraz instytucji utworzonych na podstawie art. 105 ust. 4 tej ustawy; 4) innych podmiotów na podstawie podpisanych przez instytucję obowiązaną umów.	Przepis określający tzw. „transakcje ponadprogowe”, czyli transakcje raportowane Generalnemu Inspektorowi w związku z wartością transakcji przekraczającą określony próg.

		2. Korzystanie z pośrednictwa podmiotów, o których mowa w ust. 1, nie zwalnia instytucji obowiązanej z odpowiedzialności za przekazanie informacji do Generalnego Inspektora.	
54	art. 77	Art. 77. 1. W celu realizacji po raz pierwszy obowiązków, o których mowa w art. 72, art. 74, art. 76, art. 86, art. 89 ust. 8 i art. 90 instytucja obowiązana przekazuje do Generalnego Inspektora formularz identyfikujący instytucję obowiązaną. 2. Formularz identyfikujący instytucję obowiązaną zawiera: 1) nazwę (firmę) wraz z określeniem formy organizacyjnej instytucji obowiązanej; 2) NIP instytucji obowiązanej; 3) określenie rodzaju działalności prowadzonej przez instytucję obowiązaną; 4) adres siedziby lub adres prowadzenia działalności; 5) imię, nazwisko, stanowisko, numer telefonu i adres elektronicznej skrzynki pocztowej pracownika, o którym mowa w art. 8; 6) imiona, nazwiska, stanowiska, numery telefonów i adresy elektronicznej skrzynki pocztowej innych pracowników odpowiedzialnych za realizację przepisów ustawy, których instytucja obowiązana chce wskazać do kontaktów z Generalnym Inspektorem; 7) nazwę (firmę) i NIP albo imię, nazwisko i PESEL podmiotu pośredniczącego, o którym mowa w art. 73 ust. 1 – w przypadku korzystania	

		z pośrednictwa tego podmiotu. 3. W przypadku zmiany danych, o których mowa w ust. 2 pkt 1 i 3–7, instytucja obowiązana dokonuje niezwłocznie ich aktualizacji.	
55	art. 78	Art. 78. 1. Instytucja obowiązana przekazuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej informacje, o których mowa w art. 72, oraz formularz, o którym mowa w art. 77. 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych udostępnia, w formie dokumentu elektronicznego, wzory informacji, o których mowa w art. 72, oraz wzór formularza, o którym mowa w art. 77. 3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób sporządzania i przekazywania informacji, o których mowa w art. 72, oraz formularza, o którym mowa w art. 77, a także tryb ich przekazywania, mając na uwadze konieczność sprawnego, wiarygodnego i bezpiecznego ich przekazywania.	
56	art. 79	Art. 79. 1. Instytucja obowiązana przekazuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej zawiadomienia, o których mowa w art. 74, oraz informacje i dokumenty, o których mowa w art. 76. 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych udostępnia, w formie dokumentu elektronicznego, wzór zawiadomienia, o którym mowa w art. 74, oraz wzór informacji, o których mowa w art. 76.	

		3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób sporządzania i przekazywania zawiadomienia, o którym mowa w art. 74, oraz informacji i dokumentów, o których mowa w art. 76, jak również tryb ich przekazywania, mając na uwadze konieczność sprawnego, wiarygodnego i bezpiecznego ich przekazywania.	
57	art. 81	Art. 81. 1. Prokurator informuje Generalnego Inspektora o wydaniu postanowienia o blokadzie rachunku lub wstrzymaniu transakcji, wszczęciu postępowania, przedstawieniu zarzutu i wniesieniu aktu oskarżenia, w sprawach o przestępstwo prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. 2. Przekazanie informacji, o których mowa w ust. 1, następuje niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni od dnia dokonania czynności. 3. Informacje, o których mowa w ust. 1, wskazują w szczególności okoliczności dotyczące popełnienia przestępstwa, wraz ze wskazaniem posiadanych danych identyfikacyjnych, o których mowa w art. 36 ust. 1, osób fizycznych, osób prawnych lub jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej oraz sygnaturę akt. 4. Generalny Inspektor niezwłocznie informuje prokuratora o posiadaniu informacji, pozostających w związku z informacjami przekazanymi na podstawie ust. 1.	
58	art. 84	Art. 84. 1. Informacje, o których mowa w art. 81,	

		i powiadomienia, o których mowa w art. 83, są przekazywane w postaci papierowej lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej. 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych udostępnia wzory informacji, o których mowa w art. 81, i powiadomień, o których mowa w art. 83, w formie dokumentu elektronicznego. 3. Generalny Inspektor zamieszcza wzory informacji, o których mowa w art. 81, i powiadomień, o których mowa w art. 83, przekazywane w postaci papierowej, w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych. 4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób sporządzania i przekazywania za pomocą środków komunikacji elektronicznej informacji, o których mowa w art. 81, oraz powiadomień, o których mowa w art. 83, a także tryb ich przekazywania, mając na uwadze potrzebę zapewnienia szybkiego, wiarygodnego i bezpiecznego ich przekazania.	
59	art. 85	Art. 85. 1. Organy Straży Granicznej oraz naczelnicy urzędów celno-skarbowych przekazują Generalnemu Inspektorowi informacje, o których mowa w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1889/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie kontroli środków pieniężnych wwożonych do Wspólnoty lub	

		wywożonych ze Wspólnoty (Dz. Urz. UE L 309 z 25.11.2005, str. 9), oraz informacje zawarte w zgłoszeniu określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 21 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe. Informacje te są przekazywane w terminie do 14 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym dokonano przywozu środków pieniężnych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub wywozu środków pieniężnych z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. 2. Informacje, o których mowa w ust. 1, są przekazywane za pomocą środków komunikacji elektronicznej za pośrednictwem: 1) Szefa Krajowej Administracji Skarbowej – w przypadku informacji przekazywanych przez naczelnicy urzędów celno-skarbowych; 2) Komendanta Głównego Straży Granicznej – w przypadku informacji przekazywanych przez organy Straży Granicznej.. 3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych udostępnia wzór informacji, o których mowa w ust. 1, w formie dokumentu elektronicznego. 4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób sporządzania i przekazywania informacji, o których mowa w ust. 1, oraz tryb ich przekazywania, mając na uwadze potrzebę zapewnienia szybkiego, wiarygodnego i bezpiecznego przekazania tych informacji.	

60	art. 88	Art. 88. Generalny Inspektor informuje niezwłocznie, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego o przekazaniu żądania, o którym mowa w art. 86 ust. 5 oraz art. 87 ust. 1.	
61	art. 91	Art. 91. Do biegu terminów, o których mowa w art. 86 ust. 4 i 5, w art. 87 ust. 2 oraz w art. 89 ust. 3, nie wlicza się sobót i dni ustawowo wolnych od pracy.	
62	art. 92	Art. 92. Minister właściwy do spraw finansów publicznych udostępnia wzory: 1) zawiadomień, o których mowa w art. 86 ust. 1 i art. 90 ust. 1, 2) żądań, o których mowa w art. 86 ust. 5 i art. 87 ust. 1, 3) zwolnień, o których mowa w art. 86 ust. 6, 4) informacji o zawiadomieniu, o której mowa w art. 89 ust. 8 – w formie dokumentu elektronicznego.	
63	art. 93	Art. 93. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób sporządzania i przekazywania: 1) zawiadomień, o których mowa w art. 86 ust. 1 i art. 90 ust. 1, 2) potwierdzeń, o których mowa w art. 86 ust. 3, 3) żądań, o których mowa w art. 86 ust. 5 i art. 87 ust. 1, 4) zwolnień, o których mowa w art. 86 ust. 6, 5) informacji o zawiadomieniu, o której mowa w art. 89 ust. 8 – oraz tryb ich przekazywania, mając na uwadze	

		konieczność sprawnego, wiarygodnego i bezpiecznego ich przekazywania.	
64	art. 94	Art. 94. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale do wstrzymania transakcji lub blokady rachunku przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1904 i 2405 oraz z 2018 r. poz. 5) stosuje się odpowiednio.	
65	art. 95 ust. 2	2. W celu realizacji zadań ustawowych Generalny Inspektor może: 1) zbierać i wykorzystywać niezbędne informacje zawierające dane osobowe oraz przetwarzać je w rozumieniu przepisów o ochronie danych osobowych, także bez wiedzy i zgody osoby, której dane dotyczą; 2) tworzyć zbiory danych osobowych; 3) przetwarzać informacje, o których mowa w art. 76 ust. 1 pkt 5, objęte tajemnicą telekomunikacyjną w rozumieniu ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1907 i 2201). 3. Dane, o których mowa w art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, mogą być zbierane i wykorzystywane oraz przetwarzane przez Generalnego Inspektora wyłącznie, gdy jest to niezbędne ze względu na zakres wykonywanych zadań lub czynności.	
66	art. 96	Art. 96. 1. Nadzór nad zgodnością przetwarzania danych osobowych gromadzonych przez Generalnego Inspektora z przepisami ustawy oraz przepisami o ochronie danych osobowych	

		sprawuje, w imieniu ministra właściwego do spraw finansów publicznych, pełnomocnik do spraw kontroli przetwarzania danych osobowych przez Generalnego Inspektora, zwany dalej „pełnomocnikiem”. 2. Pełnomocnikowi przysługują uprawnienia i obowiązki administratora bezpieczeństwa informacji, o którym mowa w art. 36a ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych. 3. Pełnomocnika powołuje minister właściwy do spraw finansów publicznych na wniosek Generalnego Inspektora. 4. W ramach nadzoru pełnomocnik prowadzi rzetelną, obiektywną i niezależną kontrolę prawidłowości przetwarzania przez Generalnego Inspektora danych osobowych, a w szczególności ich przechowywania, weryfikacji i usuwania. 5. Pełnomocnik ma prawo do: 1) wglądu do wszelkich dokumentów związanych z wykonywaną kontrolą; 2) swobodnego wstępu do pomieszczeń komórki organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2; 3) żądania pisemnych wyjaśnień. 6. Kierownik komórki organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2, któremu pełnomocnik wydał pisemne polecenie usunięcia stwierdzonych uchybień, informuje Generalnego Inspektora w terminie 7 dni od dnia wydania polecenia, o jego wykonaniu albo przyczynie jego niewykonania. 7. W przypadku naruszenia przepisów ustawy lub	

		przepisów o ochronie danych osobowych pełnomocnik podejmuje działania zmierzające do wyjaśnienia okoliczności tego naruszenia, zawiadamiając o tym niezwłocznie ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz Generalnego Inspektora. 8. Pełnomocnik przedstawia corocznie, w terminie do dnia 31 marca, ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych oraz Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych, za pośrednictwem Generalnego Inspektora, sprawozdanie za poprzedni rok kalendarzowy, w którym przedstawia stan ochrony danych osobowych przetwarzanych przez Generalnego Inspektora oraz przypadki naruszenia przepisów w tym zakresie.	
67	art. 97	Art. 97. 1. Kontrolę nad uzyskiwaniem przez Generalnego Inspektora danych, o których mowa w art. 76 ust. 1 pkt 5, sprawuje Sąd Okręgowy w Warszawie. 2. Generalny Inspektor przekazuje, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych, Sądowi Okręgowemu w Warszawie, w okresach półrocznych, informacje o liczbie przypadków wystąpienia z żądaniem do instytucji obowiązanych o przekazanie lub udostępnienie posiadanych informacji lub dokumentów zawierających dane telekomunikacyjne, o których mowa w art. 76 ust. 1 pkt 5. 3. W ramach kontroli, o której mowa w ust. 1, sąd może zapoznać się z materiałami uzasadniającymi wystąpienie przez Generalnego Inspektora z	

		żądaniem, o którym mowa w art. 76 ust. 1 pkt 5. 4. Sąd, o którym mowa w ust. 1, informuje Generalnego Inspektora o wyniku kontroli w terminie 30 dni od jej zakończenia.	
68	art. 98	Art. 98. 1. Informacje gromadzone i udostępniane przez organy informacji finansowej w trybie przewidzianym w ustawie są objęte tajemnicą informacji finansowej. 2. Organy informacji finansowej udostępniają informacje, o których mowa w ust. 1, wyłącznie w trybie przewidzianym w ustawie. 3. Obowiązek zachowania tajemnicy informacji finansowej obejmuje osoby pełniące funkcje organów informacji finansowej, pracowników zatrudnionych w komórce organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2, lub osoby wykonujące czynności na rzecz tej komórki na innej podstawie niż stosunek pracy. 4. Obowiązek zachowania tajemnicy informacji finansowej istnieje również po ustaniu pełnienia funkcji organu informacji finansowej, zatrudnienia w komórce organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2, lub wykonywania na jej rzecz czynności na innej podstawie niż stosunek pracy. 5. Obowiązek zachowania tajemnicy informacji finansowej obejmuje również osoby pełniące funkcje organów uprawnionych do uzyskania informacji w trybie przewidzianym w ustawie, pracowników, funkcjonariuszy lub osoby wykonujące czynności na rzecz tych organów. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio.	

		6. Osoby, o których mowa w ust. 5, udostępniają informacje objęte tajemnicą informacji finansowej, jeżeli obowiązek taki wynika z odrębnych przepisów. 7. Informacje, o których mowa w ust. 1, objęte tajemnicami prawnie chronionymi określonymi w odrębnych przepisach organy informacji finansowej udostępniają w zakresie i na zasadach wskazanym w tych przepisach.	
69	art. 99	Art. 99. 1. Generalny Inspektor przetwarza informacje finansowe, w tym dane osobowe, przez okres, w którym są one niezbędne do realizacji jego ustawowych zadań. 2. Generalny Inspektor dokonuje, nie rzadziej niż raz na 5 lat, weryfikacji potrzeby dalszego przetwarzania zgromadzonych informacji. 3. Po dokonaniu weryfikacji informacje, które nie są niezbędne do realizacji ustawowych zadań Generalnego Inspektora, niezwłocznie usuwa powołana przez niego komisja. Z czynności komisji sporządza się protokół zawierający w szczególności wykaz usuniętych informacji oraz sposób ich usunięcia.	
70	art. 100	Art. 100. 1. Ujawnienie osobom nieuprawnionym przez osoby, o których mowa w art. 98 ust. 3 i 5, faktu przekazania Generalnemu Inspektorowi informacji w trybie przewidzianym w ustawie jest zabronione. 2. Jednostki współpracujące, ich pracownicy i funkcjonariusze mogą wymieniać między sobą informacje o fakcie przekazania lub pozyskania informacji w trybie przewidzianym w ustawie,	

		gdy jest to konieczne dla zapewnienia prawidłowości realizowanych przez nich zadań.	
71	art. 101 ust. 1 pkt 4	Art. 101. 1. Generalny Inspektor udostępnia dane osobowe: (…) 4) pracowników komórki organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2, wykonujących zadania Generalnego Inspektora, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1–5 – wyłącznie na żądanie sądu lub prokuratora, gdy jest to konieczne w toku prowadzonego postępowania.	
72	art. 105	Art. 105. 1. W przypadku powzięcia podejrzenia popełnienia przestępstwa skarbowego lub innego przestępstwa niż przestępstwo prania pranie pieniędzy lub terroryzmu, Generalny Inspektor przekazuje informacje uzasadniające to podejrzenie właściwym organom wskazanym w art. 104 ust. 1 i 4, w celu podjęcia czynności wynikających z ich ustawowych zadań. 2. W przypadku powzięcia uzasadnionego podejrzenia naruszenia przepisów związanych z funkcjonowaniem rynku finansowego Generalny Inspektor przekazuje KNF informacje uzasadniające to podejrzenie. 3. Do informacji udostępnianych na podstawie ust. 1 przepisu art. 98 ust. 7 nie stosuje się, z wyjątkiem przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych.	
73	art. 108	Art. 108. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia: 1) sposób sporządzania i przyjmowania przez	

		Generalnego Inspektora wniosków, o których mowa w art. 103 ust. 1 oraz art. 104 ust. 1, 3 i 4, oraz tryb ich przyjmowania; 2) przekazywania przez Generalnego Inspektora informacji, o których mowa w art. 105 ust. 1 i 2 – mając na uwadze potrzebę zapewnienia szybkiego i bezpiecznego ich przyjmowania i przekazania.	
74	art. 114	Art. 114. 1. Generalny Inspektor może dokonywać wymiany informacji związanych z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu z Agencją Unii Europejskiej do spraw Współpracy Organów Ścigania (Europol), bezpośrednio lub za pośrednictwem Jednostki Krajowej Europolu. 2. Tryb i warunki techniczne wymiany informacji, o której mowa w ust. 1, mogą zostać określone w porozumieniu zawartym między Generalnym Inspektorem a Szefem Jednostki Krajowej Europolu. 3. Do wymiany informacji, o której mowa w ust. 1 i 2, przepisu art. 98 ust. 7 nie stosuje się, z wyjątkiem przepisów ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych.	
75	art. 116	Art. 116. 1. W celu przeciwdziałania terroryzmowi oraz finansowaniu terroryzmu, instytucje obowiązane stosują szczególne środki ograniczające wobec osób i podmiotów, o których mowa w art. 117 ust. 1. 2. Szczególne środki ograniczające polegają na:	

		1) zamrożeniu wartości majątkowych, będących własnością, posiadanych, kontrolowanych pośrednio oraz bezpośrednio przez osoby i podmioty, a także korzyści pochodzących z tych wartości majątkowych, przez co rozumie się zapobieganie ich przenoszeniu, zmianie lub wykorzystaniu, a także przeprowadzeniu z udziałem tych wartości jakiejkolwiek operacji w jakikolwiek sposób, który może spowodować zmianę ich wielkości, wartości, miejsca, własności, posiadania, charakteru, przeznaczenia lub jakąkolwiek inną zmianę, która może umożliwić osiągnięcie z nich korzyści; 2) nieudostępnieniu wartości majątkowych bezpośrednio ani pośrednio osobom i podmiotom, ani na ich rzecz, przez co rozumie się w szczególności nieudzielanie pożyczek, kredytu konsumenckiego lub kredytu hipotecznego, niedokonywanie darowizn, niedokonywanie płatności za towary lub usługi.	
76	art. 117	Art. 117. 1. Instytucje obowiązane stosują szczególne środki ograniczające wobec osób i podmiotów: 1) wskazanych na listach, ogłaszanych przez Generalnego Inspektora na podstawie rezolucji Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych, wydanych na podstawie rozdziału VII Karty Narodów Zjednoczonych, dotyczących zagrożeń dla międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa spowodowanych aktami terrorystycznymi, w szczególności na listach, o których mowa w pkt 3	

		Rezolucji 2253 (2015) Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych lub w pkt 1 Rezolucji 1988 (2011) Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych, 2) wskazanych na liście, o której mowa w art. 119 ust. 1 – publikowanych w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej ministra właściwego do spraw finansów publicznych. 2. Listy, o których mowa w ust. 1, wraz z ich aktualizacjami są publikowane niezwłocznie. 3. Generalny Inspektor może rozpowszechniać przy wykorzystaniu środków masowego przekazu komunikat, w określonej przez Generalnego Inspektora formie i czasie, o stosowaniu szczególnych środków ograniczających wobec osób lub podmiotów.	
77	art. 118	Art. 118. 1. Instytucje obowiązane bez uprzedniego informowania osób i podmiotów, o których mowa w art. 117 ust. 1, zamrażają wartości majątkowe oraz nie udostępniają ich. 2. Wszystkie posiadane informacje związane z zamrożeniem wartości majątkowych lub ich nieudostępnieniem są przekazywane do Generalnego Inspektora niezwłocznie, nie później niż w terminie 2 dni roboczych od dnia dokonania zamrożenia lub nieudostępnienia wartości majątkowych. 3. W przypadku gdy Generalny Inspektor otrzyma informacje o zastosowaniu środków ograniczających wobec osoby lub podmiotu, które nie są wymienione na listach, o których mowa w	

		art. 117 ust. 1, wydaje decyzję o zwolnieniu z zamrożenia wartości majątkowych lub ich udostępnieniu.	
78	art. 119	Art. 119. 1. Generalny Inspektor prowadzi listę osób i podmiotów, wobec których stosuje się szczególne środki ograniczające oraz wydaje decyzje w sprawach wpisu na listę lub wykreślenia z niej. 2. Postępowanie w sprawie wydania decyzji w sprawie wpisu na listę wszczyna się z urzędu. 3. Decyzję w sprawie wpisu na listę lub wykreślenia z niej wydaje się na podstawie rekomendacji Komitetu zawierającej wskazanie osoby lub podmiotu, w stosunku do których ma zostać wydana decyzja, uzasadnienie oraz informacje i dokumenty potwierdzające okoliczności, o których mowa w art. 120. 4. Decyzje, o których mowa w ust. 1, zawierają w szczególności datę wydania, oznaczenie osoby lub podmiotu, wobec którego stosuje się szczególne środki ograniczające lub zaprzestaje się stosowania szczególnych środków ograniczających, powołanie podstawy prawnej, rozstrzygnięcie oraz uzasadnienie. 5. Decyzja w sprawie wpisu na listę zawiera również pouczenie o dopuszczalności wniesienia odwołania, złożenia wniosku, o którym mowa w art. 124 ust. 1 pkt 1, oraz wniosku, o którym mowa w art. 126. 6. Generalny Inspektor może ograniczyć zakres uzasadnienia, ze względu na interes bezpieczeństwa państwa lub porządek publiczny.	

		7. Decyzje, o których mowa w ust. 1, podlegają natychmiastowemu wykonaniu. 8. Zawiadomienie strony o decyzjach, o których mowa w ust. 1, i innych czynnościach podejmowanych w toku postępowania dotyczącego wydawania tych decyzji następuje na zasadach i w trybie określonych w art. 49 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 oraz z 2018 r. poz. 149). 9. Od decyzji w sprawie wpisu na listę przysługuje prawo wniesienia odwołania do ministra właściwego do spraw finansów publicznych w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji.	
79	art. 120	Art. 120. Komitet może rekomendować wpisanie na listę, o której mowa w art. 119 ust. 1, osób lub podmiotów: 1) co do których istnieje uzasadnione podejrzenie, że dokonują same lub wspólnie i w porozumieniu z inną osobą przestępstwa określonego w art. 115 § 20, art. 120, art. 121, art. 136, art. 166, art. 167, art. 171, art. 252, art. 255a lub art. 259a, ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny albo wykonanie takiego czynu polecają lub kierują popełnieniem go przez inną osobę albo podżegają do jego popełnienia lub ułatwiają jego popełnienie; 2) które są własnością lub są kontrolowane bezpośrednio lub pośrednio przez osoby, co do których istnieje uzasadnione podejrzenie, o którym mowa w pkt 1;	

		3) które działają w imieniu lub pod kierunkiem osób, co do których istnieje uzasadnione podejrzenie, o którym mowa w pkt 1, albo osób lub podmiotów, o których mowa w pkt 2.	
80	art. 121	Art. 121. 1. Komitet może rekomendować wpisanie na listę, o której mowa w art. 119 ust. 1, lub wykreślenie z niej osób lub podmiotów, na uzasadniony wniosek przekazany za pośrednictwem ministra właściwego do spraw zagranicznych przez podmioty, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 9. 2. Do wpisu na listę osób lub podmiotów rekomendowanych w trybie określonym w ust. 1 przepisy art. 119 stosuje się odpowiednio.	
81	art. 122	Art. 122. Generalny Inspektor, po uzyskaniu rekomendacji Komitetu, może wystąpić, za pośrednictwem ministra właściwego do spraw zagranicznych, do niektórych podmiotów, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 9, z wnioskiem o stosowanie szczególnych środków ograniczających wobec osób lub podmiotów, o których mowa w art. 119.	
82	art. 123	Art. 123. Komitet dokonuje raz na 6 miesięcy oceny okoliczności uzasadniających dalszą potrzebę stosowania szczególnych środków ograniczających wobec osób lub podmiotów wskazanych na liście, o której mowa w art. 119 ust. 1.	
83	art. 124	Art. 124. 1. Komitet może potwierdzić brak okoliczności uzasadniających dalszą potrzebę	

		stosowania szczególnych środków ograniczających wobec osób lub podmiotów, wskazanych na liście, o której mowa w art. 119 ust. 1, w szczególności: 1) na umotywowany wniosek tej osoby lub podmiotu, złożony do Generalnego Inspektora; 2) w wyniku dokonania okresowej oceny okoliczności uzasadniających dalszą potrzebę stosowania szczególnych środków ograniczających, o której mowa w art. 123. 2. W przypadku potwierdzenia braku okoliczności uzasadniających potrzebę stosowania szczególnych środków ograniczających wobec osób lub podmiotów wskazanych na liście, o której mowa w art. 119 ust. 1, Komitet rekomenduje wykreślenie osoby lub podmiotu z listy.	
84	art. 125	Art. 125. Do postępowania w pierwszej instancji w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 119 ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 9, art. 11, art. 13, art. 31, art. 61 § 4, art. 73, art. 78 i art. 79 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.	
85	art. 126	Art. 126. 1. O ile nie sprzeciwia się to realizacji celu przeciwdziałania terroryzmowi oraz finansowaniu terroryzmu Generalny Inspektor, na wniosek osób lub podmiotów, które wykażą uzasadniony interes, wydaje zezwolenie na użycie zamrożonych wartości majątkowych lub ich udostępnienie, w szczególności w celu: 1) zaspokojenia podstawowych potrzeb osoby fizycznej, wobec której stosuje się	

		szczególne środki ograniczające, lub podstawowych potrzeb osób najbliższych w rozumieniu ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny; 2) zapłaty podatków, składek obowiązkowego ubezpieczenia społecznego, opłaty za usługi użyteczności publicznej; 3) pokrycia uzasadnionych kosztów związanych z przechowywaniem lub utrzymywaniem zamrożonych wartości majątkowych; 4) pokrycia uzasadnionych kosztów honorariów oraz zwrotu poniesionych wydatków związanych ze świadczeniem usług prawnych. 2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, do wniosku załącza się dokumenty potwierdzające informacje o stanie rodzinnym, majątku, dochodach, źródłach utrzymania oraz wydatkach osoby, wobec której stosowane są szczególne środki ograniczające. 3. W pozostałych przypadkach do wniosku załącza się dokumenty poświadczające informacje o uzasadnionych kosztach i wydatkach. 4. Decyzję, o której mowa w ust. 1, Generalny Inspektor wydaje po uzyskaniu rekomendacji Komitetu. 5. Przepisy ust. 1-4 stosuje się odpowiednio do wniosków, dotyczących zezwolenia na użycie zamrożonych wartości majątkowych lub udostępnienie wartości majątkowych, złożonych na podstawie rozporządzenia Rady (WE) Nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r.	

		wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z organizacjami ISIL (Daisz) i Al-Kaida (Dz. Urz. UE L 139 z 29.05.2002, str. 9, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 881/2002”, rozporządzenia Rady (WE) nr 753/2011 z dnia 1 sierpnia 2011 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, grupom, przedsiębiorstwom i podmiotom w związku z sytuacją w Afganistanie (Dz. Urz. UE L 199 z 02.08.2011, str. 1), zwanego dalej „rozporządzeniem 753/2001”, rozporządzenia Rady (WE) Nr 2580/2001 z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz. Urz. UE L 344 z 28.12.2001, str. 70, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 2580/2001”.	
86	art. 127	Art. 127. Przepisów art. 116 ust. 2 pkt 2 nie stosuje się do: 1) naliczania należnych odsetek od środków pieniężnych zgromadzonych na rachunkach osób lub podmiotów, wobec których stosuje się szczególne środki ograniczające, pod warunkiem, że naliczone odsetki podlegają zamrożeniu; 2) dokonywania płatności na rachunek osoby lub podmiotu, wobec których stosuje się szczególne środki ograniczające z tytułu zobowiązań wobec tych osób lub podmiotów, powstałych przed dniem powstania obowiązku	

		stosowania szczególnych środków ograniczających, pod warunkiem, że płatności te dokonywane są na rachunek prowadzony w Unii Europejskiej i podlegają zamrożeniu.	
87	art. 130 ust. 3-6	3. Generalny Inspektor oraz podmioty, o których mowa w art. 129 ust. 2, mogą przeprowadzić kontrolę nieprzewidzianą w rocznym planie kontroli (kontrola doraźna). 4. Generalny Inspektor może zwrócić się do podmiotów, o których mowa w art. 129 ust. 2, o przeprowadzenie kontroli doraźnej w instytucjach obowiązanych. 5. Podmioty, o których mowa w art. 129 ust. 2, przekazują Generalnemu Inspektorowi: 1) roczne plany kontroli wraz z uzasadnieniem, nie później jednak niż do 31 grudnia roku poprzedzającego kontrolę, a także aktualizacje planów, w terminie 14 dni od ich sporządzenia; 2) zawiadomienie o zamiarze przeprowadzenia kontroli doraźnej wraz z uzasadnieniem, nie później niż w dniu rozpoczęcia kontroli, chyba że przeprowadzenie kontroli wynika z zaktualizowanego planu kontroli; 3) informację o wynikach kontroli, w terminie 14 dni od dnia jej zakończenia lub wydania zaleceń pokontrolnych albo podjęcia decyzji o odstąpieniu od ich wydania. 6. Generalny Inspektor może zwrócić się do podmiotów, o których mowa w art. 129 ust. 2, o przekazanie potwierdzonych kopii dokumentacji zgromadzonej w toku kontroli.	
88	art. 131	Art. 131. 1. Generalny Inspektor koordynuje	

		kontrole sprawowane przez podmioty, o których mowa w art. 129 ust. 2. 2. W ramach koordynacji, o której mowa w ust. 1, Generalny Inspektor, w terminie do 15 listopada każdego roku, opracowuje i udostępnia informacje o obszarach i sektorach szczególnie narażonych na ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu. 3. Generalny Inspektor może przekazywać podmiotom, o których mowa w art. 129 ust. 2, wskazówki dotyczące kontroli przestrzegania przepisów ustawy.	
89	art. 132	Art. 132. 1. Kontrolę przeprowadza co najmniej dwóch imiennie upoważnionych przez Generalnego Inspektora pracowników komórki organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2, zwanych dalej „kontrolerami”. 2. Upoważnienie do przeprowadzenia kontroli jest udzielane w formie pisemnej i zawiera: 1) podstawę prawną do przeprowadzenia kontroli; 2) oznaczenie organu przeprowadzającego kontrolę; 3) datę i miejsce wystawienia upoważnienia; 4) imię i nazwisko kontrolera oraz numer jego legitymacji służbowej; 5) oznaczenie kontrolowanej instytucji obowiązanej; 6) miejsce przeprowadzenia kontroli; 7) przedmiot oraz zakres kontroli; 8) datę rozpoczęcia kontroli oraz przewidywany czas jej trwania;	

		9) podpis osoby udzielającej upoważnienie; 10) pouczenie o prawach i obowiązkach kontrolowanej instytucji obowiązanej.	
90	art. 133	Art. 133. 1. Czynności kontrolnych dokonuje kontroler po okazaniu legitymacji służbowej oraz pisemnego upoważnienia, o którym mowa art. 132 ust. 2. 2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór legitymacji służbowej kontrolera oraz ustali tryb jej wydawania i wymiany, mając na uwadze potrzebę identyfikacji kontrolera oraz zapewnienia mu właściwej ochrony.	
91	art. 134	Art. 134. 1. Czynności kontrolnych dokonuje kontroler w miejscu prowadzenia działalności przez kontrolowaną instytucję obowiązaną oraz w każdym innym miejscu związanym z prowadzoną przez nią działalnością, w dniach i godzinach pracy kontrolowanej instytucji obowiązanej. 2. Gdy zachodzi podejrzenie popełnienia przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, czynności kontrolne niecierpiące zwłoki mogą być podejmowane w dniach wolnych od pracy lub poza godzinami pracy kontrolowanej instytucji obowiązanej po uprzednim poinformowaniu osoby upoważnionej do reprezentowania kontrolowaną instytucję obowiązaną. 3. Poszczególne czynności kontrolne mogą być podejmowane również poza miejscem określonym w ust. 1, w szczególności w lokalu komórki organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2, jeżeli jest to uzasadnione charakterem tych	

		czynności oraz może przyczynić się do szybszego i skuteczniejszego przeprowadzenia kontroli.	
92	art. 135	Art. 135. 1. W zakresie wynikającym z przedmiotu kontroli kontroler jest uprawniony do swobodnego poruszania się po miejscach i pomieszczeniach, bez obowiązku uzyskania przepustki, oraz nie podlega rewizji osobistej. 2. Czynności kontrolnych dokonuje się w obecności osoby upoważnionej przez kontrolowaną instytucję obowiązaną, z wyjątkiem czynności, o których mowa w art. 134 ust. 3. 3. Po zakończeniu czynności kontrolnych, a przed podpisaniem protokołu kontroli, kontroler może zwrócić się do kontrolowanej instytucji obowiązanej o złożenie w wyznaczonym terminie dodatkowych dokumentów oraz pisemnych wyjaśnień w zakresie objętym kontrolą. Do terminu określonego w art. 140 ust. 3 nie wlicza się okresu od dnia wysłania pisma do dnia otrzymania dodatkowych wyjaśnień lub dokumentów.	
93	art. 137	Art. 137. Przed podjęciem pierwszej czynności kontrolnej, takiej jak przyjęcie informacji, wyjaśnień, przesłuchań, kontroler ma obowiązek poinformować osobę upoważnioną przez kontrolowaną instytucję obowiązaną, jej pracowników lub inne osoby wykonujące pracę na jej rzecz na innej podstawie niż stosunek pracy, o ich prawach i obowiązkach oraz pouczyć o skutkach prawnych utrudniania lub uniemożliwiania przeprowadzenia czynności	

		kontrolnych, a także o odpowiedzialności za złożenie nieprawdziwych wyjaśnień lub zatajenie prawdy. Składający wyjaśnienia może odmówić odpowiedzi, gdy odpowiedź mogłaby narazić jego lub osoby, o których mowa w art. 83 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, na odpowiedzialność karną lub bezpośrednią szkodę majątkową.	
94	art. 138	Art. 138. 1. Informacje pisemne, sporządzane przez kontrolowaną instytucję obowiązaną na potrzeby przeprowadzanej kontroli, są podpisywane przez osoby upoważnione do ich sporządzenia. W przypadku odmowy ich podpisania kontroler sporządza stosowną adnotację w protokole przekazania materiałów. 2. Zgodność z oryginałem kopii dokumentów potwierdza osoba upoważniona do reprezentowania kontrolowanej instytucji obowiązanej. 3. Potwierdzenie, o którym mowa w ust. 2, zawiera klauzulę „za zgodność z oryginałem” i podpis osoby dokonującej potwierdzenia. Zgodność z oryginałem kopii danych umieszczonych w systemach informatycznych lub kopii danych utrwalonych na nośnikach informacji innych niż dokumenty potwierdza się na piśmie, ze wskazaniem zawartości nośnika oraz jego rodzaju.	
95	art. 139	Art. 139. 1. Z odebrania ustnych wyjaśnień sporządza się protokół w dwóch egzemplarzach, z których jeden otrzymuje kontrolowana instytucja obowiązana. Kontroler oraz osoba składająca	

		ustne wyjaśnienia podpisują protokół oraz parafują każdą jego stronę. 2. W przypadku odmowy podpisania protokołu przez osobę składającą ustne wyjaśnienia, wzmiankę o tym umieszcza się w protokole, z podaniem przyczyn odmowy. 3. Wyjaśnienia udzielane ustnie mogą być utrwalane przy wykorzystaniu urządzenia rejestrującego, po uprzednim poinformowaniu osoby składającej wyjaśnienia. W czynnościach ma prawo uczestniczyć osoba upoważniona do reprezentowania kontrolowanej instytucji obowiązanej. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się. 4. Kontroler przekazuje kontrolowanej instytucji obowiązanej na nośniku elektronicznym kopię wyjaśnień ustnych utrwalonych za pomocą urządzenia rejestrującego. Kontrolowana instytucja obowiązana lub osoba przez nią upoważniona poświadcza pisemnie otrzymanie takiej kopii.	
96	art. 140	Art. 140. 1. Z przeprowadzonej kontroli sporządza się protokół kontroli w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach. 2. Protokół kontroli zawiera: 1) nazwę i adres kontrolowanej jednostki obowiązanej; 2) imiona i nazwiska oraz stanowiska służbowe kontrolerów; 3) datę upoważnienia do przeprowadzenia kontroli oraz wzmianki o jego zmianach; 4) określenie przedmiotowego zakresu kontroli; 5) określenie dnia rozpoczęcia i zakończenia	

		kontroli; 6) imiona i nazwiska oraz stanowiska służbowe osób składających oświadczenia oraz udzielających informacji, wyjaśnień oraz składających zeznania w trakcie przeprowadzania kontroli; 7) opis wykonanych czynności kontrolnych, ustaleń faktycznych oraz opis stwierdzonych nieprawidłowości i ich zakres oraz osoby odpowiedzialne za te nieprawidłowości; 8) opis załączników, z podaniem nazwy każdego załącznika; 9) pouczenie podmiotu kontrolowanego o przysługującym prawie zgłoszenia zastrzeżeń do protokołu; 10) określenie miejsca i dnia sporządzenia protokołu kontroli. 3. Protokół doręcza się kontrolowanej instytucji obowiązanej w terminie 30 dni od dnia zakończenia kontroli bezpośrednio lub za pokwitowaniem przez operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe. 4. Protokół kontroli podpisują kontroler oraz osoba upoważniona do reprezentowania kontrolowanej instytucji obowiązanej. 5. Osoba upoważniona do reprezentowania kontrolowanej instytucji obowiązanej parafuje każdą stronę jednego z otrzymanych egzemplarzy protokołu, a następnie przekazuje ten egzemplarz Generalnemu Inspektorowi, w terminie 14 dni od dnia doręczenia protokołu.	

		6. Kontroler umieszcza na egzemplarzu protokołu kontroli, który otrzymuje Generalny Inspektor, wzmiankę o odmowie jego podpisania. Odmowa podpisania protokołu kontroli nie zwalnia kontrolowanej instytucji obowiązanej z wykonania zaleceń, o których mowa w art. 141 ust. 3 pkt 3. 7. Kontrolowana instytucja obowiązana ma prawo zgłoszenia umotywowanych zastrzeżeń do protokołu kontroli. Zastrzeżenia zgłasza się na piśmie do Generalnego Inspektora w terminie 14 dni od otrzymania protokołu kontroli. 8. Po rozpatrzeniu zastrzeżeń, nie później niż po upływie 30 dni od dnia ich otrzymania, Generalny Inspektor, uwzględniając zastrzeżenia kontrolowanej instytucji obowiązanej dokonuje zmiany protokołu w niezbędnym zakresie w formie pisemnego aneksu, który doręcza się tej instytucji w terminie 30 dni od dnia otrzymania zastrzeżeń. W przypadku nieuwzględnienia zastrzeżeń kontrolowanej instytucji obowiązanej doręcza się tej instytucji pisemne stanowisko dotyczące tych zastrzeżeń, w terminie 30 dni od dnia ich otrzymania. 9. Oczywiste omyłki pisarskie lub rachunkowe prostuje kontroler, parafując sprostowania. Generalny Inspektor o sprostowaniu oczywistych omyłek informuje pisemnie kontrolowaną instytucję obowiązaną.	
97	art. 141	Art. 141. 1. Kontroler sporządza wystąpienie pokontrolne Generalnego Inspektora, zwane dalej „wystąpieniem pokontrolnym”, w terminie 30 dni	

		od dnia: 1) doręczenia protokołu kontroli kontrolowanej instytucji obowiązanej, w przypadku braku zastrzeżeń, o których mowa w art. 140 ust. 7; 2) doręczenia kontrolowanej instytucji obowiązanej stanowiska, o którym mowa w art. 140 ust. 8. 2. Wystąpienie pokontrolne, o którym mowa w ust. 1, doręcza się kontrolowanej instytucji obowiązanej. 3. Wystąpienie pokontrolne zawiera: 1) ocenę działalności instytucji obowiązanej w zakresie objętym kontrolą; 2) zwięzły opis ustaleń kontroli, a w przypadku ustalenia nieprawidłowości - wskazanie przepisów prawa, które zostały naruszone; 3) zalecenia pokontrolne ze wskazaniem sposobu i terminu usunięcia ustalonych nieprawidłowości. 4. W terminie 30 dni od dnia otrzymania wystąpienia pokontrolnego kontrolowana instytucja obowiązana przesyła Generalnemu Inspektorowi informacje o sposobie realizacji zaleceń pokontrolnych lub o stanie ich realizacji, wraz ze wskazaniem ostatecznego terminu ich wykonania. 5. Zmiana terminu wykonania zalecenia pokontrolnego może nastąpić za zgodą Generalnego Inspektora na wniosek kontrolowanej instytucji obowiązanej złożony nie później niż przed upływem terminu do wykonania	

		zalecenia.	
98	art. 143	Art. 143. Generalny Inspektor przekazuje pisemną informację o wynikach kontroli wykonanej przez Generalnego Inspektora oraz o odstąpieniu, o którym mowa w art. 142, organom sprawującym nadzór nad skontrolowanymi instytucjami obowiązanymi, w terminie odpowiednio 14 dni od dnia sporządzenia wystąpienia pokontrolnego albo od dnia odstąpienia.	
99	art. 145	Art. 145. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale do kontroli stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej.	
100	art. 147	Art. 147. Instytucja obowiązana, która nie dopełnia obowiązku: 1) zapewnienia, aby transferowi środków pieniężnych towarzyszyły informacje o płatniku lub odbiorcy, o którym mowa w art. 4-6 rozporządzenia 2015/847, 2) wdrożenia skutecznych procedur, pozwalających na wykrywanie brakujących informacji o płatniku lub odbiorcy, o których mowa w art. 7, art. 8, art. 11 i art. 12 rozporządzenia 2015/847, 3) informowania Generalnego Inspektora o nieprzekazywaniu wymaganych informacji o płatniku lub odbiorcy lub o podjętych działaniach, o którym mowa w art. 8 rozporządzenia 2015/847, 4) zachowania wszystkich otrzymanych informacji o płatniku i odbiorcy, które towarzyszą	

		transferowi, o którym mowa w art. 10 rozporządzenia 2015/847, 5) udzielania Generalnemu Inspektorowi informacji, o którym mowa w art. 14 rozporządzenia 2015/847, 6) przechowywania dokumentacji, o którym mowa w art. 16 rozporządzenia 2015/847 – podlega karze administracyjnej.	
101	art. 148	Art. 148. Instytucja obowiązana, która nie dopełnia: 1) obowiązku stosowania szczególnych środków ograniczających, o których mowa w art. 116 ust. 1, lub przekazywania Generalnemu Inspektorowi informacji posiadanych danych związanych z ich stosowaniem, 2) obowiązku zamrażania funduszy lub zasobów gospodarczych albo zakazu udostępnienia funduszy lub zasobów gospodarczych, określonego w art. 2 ust. 1, 2 i 3 rozporządzenia 881/2002, art. 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia 753/2011 oraz art. 2 ust. 1 rozporządzenia 2580/2001, 3) zakazu świadomego i celowego udziału w działaniach, których przedmiotem lub celem jest, bezpośrednio lub pośrednio, próba obejścia nakazu zamrożenia lub zakazu udostępnienia funduszy lub zasobów gospodarczych lub obowiązku informowania o obejściu tych nakazów i zakazów, określonego w art. 4 ust 1 i 2 rozporządzenia 881/2002, art. 3 ust. 3 rozporządzenia 753/2011 oraz art. 3 rozporządzenia 2580/2001,	

		4) obowiązku niezwłocznego przekazania informacji, które ułatwiłyby zapewnienie zgodności z rozporządzeniem 881/2002, rozporządzeniem 753/2001 oraz rozporządzeniem 2580/2001 lub obowiązku współpracy z Generalnym Inspektorem w zakresie weryfikacji tych informacji, określonego w art. 5 ust. 1 rozporządzenia 881/2002, art. 8 ust. 1 rozporządzenia 753/2011 oraz art. 4 ust. 1 rozporządzenia 2580/2001, 5) zakazu świadczenia usług finansowych określonego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia 2580/2001 – podlega karze administracyjnej.	
102	art. 149 ust. 5	5. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, gdy: 1) waga naruszenia przepisów ustawy jest znikoma, a instytucja obowiązana zaprzestała naruszenia przepisów ustawy, lub 2) za to samo zachowanie prawomocną decyzją na instytucję obowiązaną została uprzednio nałożona kara administracyjna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub instytucja obowiązana została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałaby być nałożona kara administracyjna - organy, o których mowa w art. 150 ust. 1, mogą w drodze decyzji odstąpić od nałożenia kary administracyjnej.	

103	art. 152	Art. 152. 1. Spółki wymienione w art. 58, które nie dopełniły obowiązku zgłoszenia informacji, o których mowa w art. 59, w terminie wskazanym w ustawie, podlegają karze pieniężnej do wysokości 1 000 000 zł.	
104	art. 154	Art. 154. Kary pieniężne stanowią dochód budżetu państwa.	
105	art. 155	Art. 155. 1. Kto, działając w imieniu lub na rzecz instytucji obowiązanej: 1) nie dopełnia obowiązku przekazania Generalnemu Inspektorowi zawiadomienia o okolicznościach, które mogą wskazywać na podejrzenie popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu lub obowiązku przekazania Generalnemu Inspektorowi zawiadomienia o powzięciu uzasadnionego podejrzenia, że określona transakcja lub wartości majątkowe będące przedmiotem tej transakcji mogą mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, 2) przekazuje Generalnemu Inspektorowi nieprawdziwe lub zataja prawdziwe dane dotyczące transakcji, rachunków lub osób, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. 2. Tej samej karze podlega, kto wbrew przepisom ustawy ujawnia osobom nieuprawnionym, posiadaczom rachunku lub osobom, których transakcja dotyczy, informacje zgromadzone zgodnie z ustawą lub wykorzystuje te informacje w sposób niezgodny z przepisami ustawy.	

		3. Jeżeli sprawca czynu określonego w ust. 1 pkt 1 lub ust. 2 działa nieumyślnie, podlega grzywnie.	
106	art. 156	Art. 156. Kto udaremnia lub utrudnia przeprowadzenie czynności kontrolnych, o których mowa w rozdziale 12, podlega grzywnie.	
107	art. 157	Art. 157. W ustawie z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2017 r. poz. 2368, i 2400) w art. 6 ust. 4, otrzymuje brzmienie: „4. Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej nie dotyczy informacji udostępnianych na podstawie przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu – w zakresie określonym tymi przepisami.”.	
108	art. 158	Art. 158. W ustawie z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1870 i 2400) w art. 3 ust. 6 otrzymuje brzmienie: „6. Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej nie dotyczy informacji udostępnianych na podstawie przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu - w zakresie określonym tymi przepisami.”.	
109	art. 159	Art. 159. W ustawie z dnia 6 kwietnia 1984 r. o fundacjach (Dz. U. z 2016 r. poz. 40 oraz z 2017 r. poz. 1909) po art. 14 dodaje się art. 14a w brzmieniu: „Art. 14a. 1. Organ, o którym mowa w art. 13, sprawuje kontrolę nad działalnością fundacji będącej instytucją obowiązaną w rozumieniu przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu w zakresie zgodności jej działania z przepisami tej ustawy. 2. Do kontroli, o której mowa w ust. 1,	

		stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 12 ustawy z dnia…o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz.U. poz.).”.	
110	art. 160	Art. 160. W ustawie z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. z 2017 r. poz. 210) po art. 25 dodaje się art. 25a w brzmieniu: „25a. 1. Organ, o którym mowa w art. 8 ust. 5, sprawuje kontrolę nad działalnością stowarzyszenia, będącego instytucją obowiązaną w rozumieniu przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu w zakresie zgodności jej działania z przepisami tej ustawy. 2. Do kontroli, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 12 ustawy z dnia o przeciwdziałaniu praniu pieniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz.).”.	
111	art. 161	Art. 161. W ustawie z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (Dz. U. z 2017 r. poz. 2291) w art. 18 § 4 otrzymuje brzmienie: „§ 4 Obowiązek zachowania tajemnicy nie dotyczy informacji udostępnianych na podstawie przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu - w zakresie określonym tymi przepisami.”.	
112	art. 162	Art. 162. W ustawie z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 794 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 1089) w art. 37 ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie	

		dotyczy informacji udostępnianych na podstawie przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu – w zakresie określonym tymi przepisami.”.	
113	art. 163	Art. 163. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 922) w art. 43 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. W odniesieniu do zbiorów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2a i 3, oraz zbiorów, o których mowa w ust. 1 pkt 1a, przetwarzanych przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencję Wywiadu, Służbę Kontrwywiadu Wojskowego, Służbę Wywiadu Wojskowego, Centralne Biuro Antykorupcyjne i Generalnego Inspektora Informacji Finansowej, z wyjątkiem zbioru danych, o których mowa w art. 80 ust. 2 ustawy z dnia o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz.), Generalnemu Inspektorowi nie przysługują uprawnienia określone w art. 12 pkt 2, art. 14 pkt 1 i 3–5 oraz art. 15–18.”.	
114	art. 164	Art. 164. W ustawie z dnia 11 kwietnia 2001 r. o rzecznikach patentowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1314 i 2201) w art. 14 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Obowiązek zachowania tajemnicy zawodowej nie dotyczy informacji udostępnianych na podstawie przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu – w zakresie określonym tymi przepisami.”.	
115	art. 165	Art. 165. W ustawie z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2017 r. poz. 1920 i	

		2405) w art. 34a w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie: „4) instytucji obowiązanych w rozumieniu przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;”.	
116	art. 166	Art. 166. W ustawie z dnia 24 kwietnia 2003 r. działalności pożytku publicznego i wolontariacie (Dz. U. z 2016 r. poz. 1817 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 573 i 1909) w art. 33a w ust. 2 pkt 5 otrzymuje brzmienie: „5) niewypełniania obowiązków wynikających z przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;”.	
117	art. 167	Art. 167. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1768, 2486 i 2491) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 3 uchyla się pkt 25a; 2) w art. 150 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie: „3) Generalnemu Inspektorowi Informacji Finansowej – w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;”.	
118	art. 168	Art. 168. W ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2065, 2486 i 2491) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 67 pkt 7 otrzymuje brzmienie: „7) badaniu przestrzegania obowiązków wynikających z przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;”;	

		2) w art. 68 w ust. 1 pkt 6 otrzymuje brzmienie: „6) badaniu przestrzegania obowiązków wynikających z przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;”; 3) w art. 71 w ust. 1 pkt 5 otrzymuje brzmienie: „5) usunięcie w wyznaczonym terminie nieprawidłowości w zakresie przestrzegania obowiązków wynikających z przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;”.	
119	art. 169	Art. 169. W ustawie z dnia 9 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 165) w art. 11 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może wystąpić z wnioskiem do Generalnego Inspektora Informacji Finansowej, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego lub Komendanta Głównego Policji o przekazanie informacji, czy w odniesieniu do podmiotów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, istnieją uzasadnione zastrzeżenia z punktu widzenia bezpieczeństwa państwa, porządku publicznego, bezpieczeństwa interesów ekonomicznych państwa, a także zagrożeń związanych z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu.”.	
120	art. 170	Art. 170. W ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1015 i 1188, z 2015 r. poz. 396, z 2016 r. poz. 1948 oraz z 2017 r. poz. 819 i 933) w art. 25 w ust. 1 pkt 6 otrzymuje:	

		„6) Generalny Inspektor Informacji Finansowej – w zakresie niezbędnym do wykonywania zadań określonych w przepisach o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;”.	
121	art. 171	Art. 171. W ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. - Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2017 r. poz. 2126) w art. 49a ust. 10 otrzymuje brzmienie: „10. Minister właściwy do spraw środowiska przekazuje niezwłocznie Komisji Nadzoru Finansowego, Szefowi Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Szefowi Agencji Wywiadu wnioski o przeprowadzenie postępowania kwalifikacyjnego, w celu przedstawienia opinii w zakresie, o którym mowa w ust. 2 pkt 1.”.	
122	art. 172	Art. 172. W ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2003) w art. 59ic ust. 8 otrzymuje brzmienie: „8. W przypadkach, o których mowa w ust. 6 i 7, dostawca niezwłocznie informuje konsumenta, nieodpłatnie, o przyczynach odmowy zawarcia umowy, chyba że przekazanie takiej informacji zagrażałoby bezpieczeństwu narodowemu lub porządkowi publicznemu lub byłoby sprzeczne z przepisami prawa, w tym z przepisami ustawy z dnia r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U.), zwanej dalej „ustawą o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy.”.	
123	art. 173	Art. 173. W ustawie z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1170, 1089, 1926, 2102 i	

		2486 oraz z 2018 r. poz. 8) w art. 35 w ust. 2 pkt 9 otrzymuje brzmienie: „9) Generalnego Inspektora Informacji Finansowej, w zakresie wykonywania przez niego zadań określonych w przepisach o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;”.	
124	art. 174	Art. 174. W ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz.U. z 2017 r. poz. 1937 i 2491) w art. 54 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. W przypadku gdy środki zdeponowane na rachunku zostały zablokowane na podstawie przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu lub została dokonana blokada rachunku podmiotu kwalifikowanego w rozumieniu art. 119zg pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2017 r. poz. 201, z późn. zm.), wypłatę środków gwarantowanych zawiesza się na czas trwania blokady.”.	
125	art. 175	Art. 175. W ustawie z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuratorii Generalnej Rzeczpospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 2261) w art. 39 ust. 5 otrzymuje: „5. Obowiązek zachowania tajemnicy nie dotyczy informacji udostępnianych na podstawie przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu - w zakresie określonym tymi przepisami.”.	
126	art. 176	Art. 176. W ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. 1947,	

		z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 2 w ust. 1: a) uchyla się pkt 11, b) pkt 15 otrzymuje brzmienie: „15) rozpoznawanie, wykrywanie i zwalczanie przestępstw określonych w art. 258, art. 270, art. 270a, art. 271, art. 271a, art. 273, art. 277a, w art. 286 § 1 oraz w art. 299 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2017 r. poz. 2204 oraz z 2018 r. poz. 20), zwanej dalej „Kodeksem karnym”, w związku z którymi nastąpiło uszczuplenie lub narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnej, zapobieganie tym przestępstwom oraz ściganie ich sprawców, jeżeli zostały ujawnione przez KAS;”; 2) w art. 14 w ust. 1: a) uchyla się pkt 8, b) pkt 9 otrzymuje brzmienie: „9) koordynowanie kontroli celno-skarbowych wykonywanych przez naczelników urzędów celno-skarbowych, z wyjątkiem kontroli celno-skarbowych, o których mowa w art. 54 ust. 1 pkt 5;”; 3) w art. 54 w ust. 1 po pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje pkt 5 w brzmieniu: „5) o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.”; 4) w art. 148: a) w ust. 1 w pkt 1 uchyla się lit. c, b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:	

		„2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, stawki dodatku kontrolerskiego, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, warunki i tryb przyznawania, wypłaty, zmiany wysokości oraz utraty dodatku kontrolerskiego, uwzględniając potrzebę zwiększenia skuteczności kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej, audytu lub czynności, o których mowa w art. 113–117, art. 118 ust. 1–17, art. 119 ust. 1–10, art. 120 ust. 1–6, art. 122–126, art. 127 ust. 1–5, art. 127a ust. 1, 2 i 6-12, art. 128 ust. 1, art. 131 ust. 1, 2 i 5 i art. 133, przez zapewnienie motywacji do ich sprawnego wykonywania.”.	
127	art. 177	Art. 177. W ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. poz. 648) wprowadza się następujące zmiany: 1) w odnośniku nr 1 w pkt 2 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje pkt 3 w brzmieniu: „3) dyrektywę Rady (UE) 2016/2258 z dnia 6 grudnia 2016 r. zmieniającą dyrektywę 2011/16/UE w odniesieniu do dostępu organów podatkowych do informacji dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy (Dz. Urz. UE L 342 z 16.12.2016, str. 1).”; 2) w art. 2 po pkt 7 dodaje się pkt 7a w brzmieniu: „7a) ustawie o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu - rozumie się przez to ustawę z dnia o	

		przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz.);”; 3) w art. 4: a) po ust. 1 dodaje się ust.1a w brzmieniu: „1a. W celu realizacji zadań związanych z wymianą informacji podatkowych instytucje obowiązane wymienione w art. 2 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, na pisemne żądanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych, Szefa Krajowej Administracji Skarbowej lub jego upoważnionego przedstawiciela, są obowiązane do udzielenia informacji gromadzonych na potrzeby realizacji obowiązków związanych ze stosowaniem środków bezpieczeństwa finansowego wynikających z tej ustawy.”, b) ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Żądania, o których mowa w ust. 1 i 1a, oznacza się klauzulą „Tajemnica skarbowa”, a jego przekazanie następuje w trybie przewidzianym dla dokumentów zawierających informacje niejawne o klauzuli „zastrzeżone” w rozumieniu przepisów o ochronie informacji niejawnych.”; 4) w art. 24 w ust. 1 pkt 20 otrzymuje brzmienie: „20) osobie kontrolującej – rozumie się przez to beneficjenta rzeczywistego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 1 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;”.	
128	art. 178	Art. 178. 1. Zawiadomienia, o których mowa w	

		art. 74, art. 86 ust. 1 i art. 90 ust. 1, potwierdzenie, o którym mowa w art. 86 ust. 3, żądania, o których mowa w art. 86 ust. 5 i art. 87 ust. 1, zwolnienia, o których mowa w art. 86 ust. 6, informacje i dokumenty, o których mowa w art. 76, a także informacje o zawiadomieniu, o których mowa w art. 89 ust. 8, są przekazywane w formie pisemnej do dnia wejścia w życie rozporządzeń, o których mowa w art. 79 ust. 3 i art. 93. 2. Przekazanie, o którym mowa w ust. 1, może następować za pomocą środków komunikacji elektronicznej, jeżeli instytucja obowiązana uzgodniła z Generalnym Inspektorem taki sposób przekazywania.	
129	art. 179	Art. 179. Formularz identyfikacyjny przekazany elektronicznie do Generalnego Inspektora przez instytucję obowiązaną przed dniem wejścia w życie ustawy uznaje się za formularz identyfikujący instytucję obowiązaną w rozumieniu art. 77 ust. 1.	
130	art. 180	Art. 180. W okresie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy instytucje obowiązane, o których mowa w ustawie uchylanej w art. 194, przekazują informacje, o których mowa w art. 72, oraz formularze, o których mowa w art. 77 ust. 1, zgodnie z przepisami dotychczasowymi, a po upływie tego okresu, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy - zgodnie z przepisami dotychczasowymi albo przepisami niniejszej ustawy.	

131	art. 181	Art. 181. 1. W okresie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy do instytucji obowiązanych niebędących instytucjami obowiązanymi, o których mowa w ustawie uchylanej w art. 194, przepisów art. 72 nie stosuje się. 2. W okresie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy instytucje obowiązane niebędące instytucjami obowiązanymi, o których mowa w ustawie uchylanej w art. 194, realizując obowiązki, o których mowa w art. 74, art. 76, art. 86, w art. 89 ust. 8 i art. 90, nie przekazują do Generalnego Inspektora formularza identyfikującego, o którym mowa w art. 77. 3. Po upływie okresu, o którym mowa w ust. 2, w celu realizacji po raz pierwszy obowiązków, o których mowa w art. 74, art. 76, art. 86, art. 89 ust. 8 i art. 90, instytucje obowiązane niebędące instytucjami obowiązanymi, o których mowa w ustawie uchylanej w art. 194, przekazują do Generalnego Inspektora formularz, o którym mowa w art. 77.	
132	art. 182	Art. 182. Do postępowań w sprawie wstrzymania transakcji lub blokady rachunku, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.	
133	art. 183	Art. 183. Do zwolnienia wartości majątkowych, zamrożonych przed dniem wejścia w życie ustawy na podstawie art. 20d ustawy uchylanej w art. 194, stosuje się przepisy dotychczasowe.	
134	art. 184	Art. 184. Rejestry transakcji, o których mowa w art. 8 ust. 1 i 3 ustawy uchylanej w art. 194, są przechowywane do czasu upływu okresu	

		przewidzianego do ich przechowywania na podstawie przepisów dotychczasowych.	
135	art. 185	Art. 185. 1. Do kontroli wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. 2. Czynności podjęte w toku kontroli przed dniem wejścia w życie ustawy pozostają w mocy. 3. Upoważnienia Generalnego Inspektora, wydane na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy uchylanej w art. 194, pozostają w mocy. 4. Dotychczasowe legitymacje służbowe, o których mowa w art. 21 ust. 2 ustawy uchylanej w art. 194, zachowują ważność do czasu wydania nowych, nie dłużej niż przez okres 3 lat od dnia wejścia w życie ustawy.	
136	art. 186	Art. 186. Do postępowań w sprawie nałożenia kar pieniężnych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, chyba że przepisy niniejszej ustawy są względniejsze dla podmiotu.	
137	art. 187	Art. 187. Dotychczasowe przepisy wykonawcze, wydane na podstawie art. 15a ust. 6 ustawy uchylanej w art. 194, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 85 ust. 4 ustawy, jednak nie dłużej niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.	
138	art. 188	Art. 188. 1. Znosi się Międzyresortowy Komitet Bezpieczeństwa Finansowego. 2. Tworzy się Komitet Bezpieczeństwa Finansowego. 3. Komitet Bezpieczeństwa Finansowego	

		przedkłada do zatwierdzenia przez Generalnego Inspektora regulamin Komitetu, w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.	
139	art. 189	Art. 189. Pierwszą krajową ocenę ryzyka, o której mowa w art. 25 ust. 1, Generalny Inspektor opracowuje w terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.	
140	art. 190	Art. 190. Pierwszą ocenę ryzyka, o której mowa w art. 27, instytucje obowiązane sporządzają w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.	
141	art. 191	Art. 191. Tworzy się Centralny Rejestr Beneficjentów Rzeczywistych.	
142	art. 192	Art. 192. Spółki, o których mowa w art. 58, wpisane do Krajowego Rejestru Sądowego przed dniem wejścia w życie rozdziału 6, zgłaszają do Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych informacje o beneficjentach rzeczywistych w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie tego rozdziału.	
143	art. 193	Art. 193. 1. Pracownicy, funkcjonariusze i żołnierze delegowani do pracy w jednostce, o której mowa w art. 3 ust. 4 ustawy uchylanej w art. 194, na podstawie art. 5 ust. 1 tej ustawy, stają się pracownikami i funkcjonariuszami delegowaniami do pracy w komórce organizacyjnej, o której mowa art. 12 ust. 2, na podstawie art. 16 ust. 1. 2. Żołnierze zawodowi wyznaczeni do pełnienia służby w jednostce, o której mowa w art. 3 ust. 4 ustawy uchylanej w art. 194, na podstawie art. 5 ust. 3 tej ustawy, stają się żołnierzami	

		zawodowymi wyznaczonymi do pełnienia służby wojskowej w komórce organizacyjnej, o której mowa art. 12 ust. 2, na podstawie art. 16 ust. 3.	
144	art. 194	Art. 194. Traci moc ustawa z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2017 r. poz. 1049).	
145	art. 195	Art. 195. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem rozdziału 6, art. 191 i art. 192, które wchodzą w życie po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia.	

Warszawa, 22 stycznia 2018 r.

[redacted]

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.774.2017/24/SŻ

dot.: RM-10-7-18 z 19 stycznia 2018 r.

KPRM
AAA330813

KANCELARIA OGÓLNA
Wpł. 24-01-2018
RKP-7411-2018
Kancelaria Prezesa Rady Ministrów 10

Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia
o zgodności z prawem Unii Europejskiej *projektu ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu,* wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowna Pani Minister,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

z up. Ministra Spraw Zagranicznych
Sekretarz Stanu
Jan Dziedziczak

Kancelaria Prezesa Rady Ministrów
Departament Rady Ministrów
wpłynęło 24-01-2018

Do wiadomości:
Pani Teresa Czerwińska
Minister Finansów

Projekt

R O Z P O R Z Ą D Z E N I E

M I N I S T R A F I N A N S Ó W [1)]

z dnia

w sprawie zgłoszeń do Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych

Na podstawie art. 62 ustawy z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. …) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa sposób i tryb składania do Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych, zwanego dalej „Rejestrem”, zgłoszenia informacji o beneficjentach rzeczywistych, zwanego dalej „zgłoszeniem”.

§ 2. Zgłoszenie jest składane z wykorzystaniem wzoru dokumentu elektronicznego, o którym mowa w art. 61 ust. 3 ustawy z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, zwanej dalej „ustawą”, opublikowanym w centralnym repozytorium wzorów dokumentów elektronicznych.

§ 3. 1. Zgłoszenie składane jest za pośrednictwem strony internetowej, której identyfikator URI jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

2. Zgłoszenie jest szyfrowane w sposób automatyczny w systemie teleinformatycznym wykorzystywanym przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych do przyjmowania zgłoszeń.

3. Złożenie zgłoszenia odbywa się z zachowaniem struktury dokumentu elektronicznego, o którym mowa w § 2, z wyjątkiem zmian struktury dokumentu elektronicznego dokonanych w wyniku szyfrowania, o którym mowa w ust. 2, i zastosowania kwalifikowanego podpisu elektronicznego.

§ 4. 1. Urzędowe poświadczenie odbioru złożonego zgłoszenia jest wydawane za pomocą systemu teleinformatycznego wykorzystywanego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych do przyjmowania zgłoszeń po przeprowadzeniu weryfikacji

---

[1)] Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 92).

struktury logicznej w zakresie zgodności ze wzorem dokumentu elektronicznego i spójności danych oraz kwalifikowanego podpisu elektronicznego lub profilu zaufanego e-PUAP.

2. Struktura logiczna urzędowego poświadczenia odbioru złożonego zgłoszenia jest udostępniona na podmiotowej stronie w Biuletynie Informacji Publicznej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

§ 5. W przypadku stwierdzenia przez spółkę wymienioną w art. 58 ustawy oczywistej omyłki w danych zawartych w zgłoszeniu, po jego złożeniu do Rejestru, spółka składa niezwłocznie, nie później niż w terminie trzech dni roboczych od dnia stwierdzenia oczywistej omyłki, skorygowany dokument elektroniczny zawierający poprawne dane.

§ 6. 1. Organ właściwy w sprawach Rejestru może zażądać od spółki wymienionej w art. 58 ustawy ponownego przekazania dokumentu elektronicznego, w terminie trzech dni roboczych od dnia wpływu albo udostępnienia żądania, w przypadku gdy:

1) otrzymany dokument jest uszkodzony lub
2) zgłoszenie zostało złożone z naruszeniem przepisów rozporządzenia, lub
3) stwierdzi w nim oczywistą omyłkę.

2. Żądanie, o którym mowa w ust. 1, może być przekazane przez organ właściwy w sprawach Rejestru w formie pisemnej lub przy użyciu środków komunikacji elektronicznej w formie informacji dostępnej dla podmiotu składającego zgłoszenie na stronie internetowej, o której mowa w § 3 ust. 1.

§ 7. Do aktualizacji zgłoszenia oraz korygowania zgłoszenia na podstawie § 5 i § 6 stosuje się przepisy § 2–4.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia w sprawie sposobu i trybu składania zgłoszeń do centralnego rejestru Beneficjentów Rzeczywistych stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 62 ustawy z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. ...), zwanej dalej „ustawą o pppift".

W § 1 projektu rozporządzenia wskazano szczegółowy zakres przedmiotowy projektowanego rozporządzenia. Wprowadzono dodatkowo skrót Rejestr na potrzeby oznaczenia Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych oraz skrót „zgłoszenie" dla zgłoszenia nowych i aktualizowania starych informacji do Rejestru.

W § 2 projektu rozporządzenia wskazano że dla składanie zgłoszenia do Rejestru stosuje się wzór dokumentu elektronicznego umieszczony w centralnym repozytorium wzorów dokumentów elektronicznych.

W § 3 określono sposób dokonywania zgłoszeń do Rejestru tj. za pośrednictwem strony internetowej, której identyfikator URI jest podany na podmiotowej stronie w Biuletynie Informacji Publicznej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz ich podpisywania i szyfrowania.

Przepis § 4 reguluje sposób jego publikowania oraz wskazuje, że poświadczenie to będzie wydawane po przeprowadzeniu weryfikacji struktury logicznej i spójności danych oraz podpisu elektronicznego (lub profilu zaufanego). Uzasadnieniem dla takiej procedury jest konieczność wydawania poświadczenia tylko dla dokumentów elektronicznych, które są podpisane we właściwy sposób i są zgodne z opublikowanym wzorem. Dokumenty elektroniczne zawierające zgłoszenia niespełniające tych warunków nie zostaną uznane za dostarczone zgodnie z rozporządzeniem, nie będą więc dla nich wydawane urzędowe poświadczenia odbioru. Przepis ten reguluje również kwestię publikowania informacji o strukturze logicznej urzędowego poświadczenia odbioru.

Ponadto w § 5–7 określono sposób postępowania w przypadku korygowania przez – w wyniku stwierdzenia oczywistej pomyłki – zgłoszeń przez zgłaszającego oraz przypadki gdy organ właściwy w sprawach Rejestru może zażądać ponownego przekazania dokumentu.

W § 8 projektu rozporządzenia przyjęto, iż rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Zwarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

Projekt nie wymaga zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji oraz uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt został zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych dotyczącym rozporządzeń Ministra Finansów. Natomiast, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 1006 i 1204 oraz z 2018 r. poz. 114), projekt rozporządzenia został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt

R O Z P O R Z Ą D Z E N I E

M I N I S T R A F I N A N S Ó W [1)]

z dnia

w sprawie wniosków o udostępnienie informacji z Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych oraz udostępniania informacji z tego rejestru

Na podstawie art. 71 ustawy z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. …) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

1) sposób sporządzania wniosków o udostępnianie informacji oraz sposób i tryb składania wniosków o udostępnienie informacji o beneficjentach rzeczywistych, zwanych dalej „wnioskami", z Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych, zwanego dalej „Rejestrem";
2) tryb i terminy udostępniania informacji z Rejestru.

§ 2. Wnioski są składane za pośrednictwem strony internetowej, której identyfikator URI jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

§ 3. Informacja z Rejestru jest udostępniana za pośrednictwem strony internetowej, której identyfikator URI jest podany w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

§ 4. Wnioski o udostępnienie informacji o beneficjentach rzeczywistych spółek zidentyfikowanych we wniosku za pomocą numeru identyfikacji podatkowej (NIP) są realizowane w ciągu 5 minut od złożenia wniosku, jeżeli dotyczą stanu Rejestru aktualnego na chwilę złożenia wniosku.

§ 5. Wnioski o udostępnienie informacji o spółkach, których beneficjenci rzeczywiści są zidentyfikowani we wniosku za pomocą numeru Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL), są realizowane w ciągu 5 minut od złożenia wniosku, jeżeli dotyczą stanu Rejestru aktualnego na chwilę złożenia wniosku.

[1)] Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 92).

§ 6. Wnioski o udostępnienie informacji o beneficjentach rzeczywistych spółek zidentyfikowanych we wniosku za pomocą NIP są realizowane najpóźniej w ciągu następnego dnia roboczego po złożeniu wniosku, jeżeli dotyczą stanu Rejestru w określonym we wniosku okresie czasu.

§ 7. Wnioski o udostępnienie informacji o spółkach, których beneficjenci rzeczywiści są zidentyfikowani we wniosku za pomocą numeru PESEL, są realizowane najpóźniej w ciągu następnego dnia roboczego po złożeniu wniosku, jeżeli dotyczą stanu Rejestru w określonym we wniosku okresie czasu.

§ 8. W przypadku wniosków o informację o beneficjentach rzeczywistych spółek oraz informacji o spółkach, jeżeli beneficjenci rzeczywiści zostali zgłoszeni do Rejestru jako osoby nieposiadające numeru PESEL i są zidentyfikowani we wniosku przez podanie imienia, nazwiska i daty urodzenia, przepisy § 5 i § 7 stosuje się odpowiednio.

§ 9. 1. Strona internetowa, o której mowa w § 3, umożliwia wnioskodawcy:

1) sprawdzenie statusu przetwarzania wniosku przez organ właściwy w sprawie Rejestru;
2) wyświetlenie informacji z Rejestru stanowiącej odpowiedź na wniosek;
3) zapisanie w pliku tekstowym informacji, o której mowa w pkt 2;
4) zapisanie w pliku w formacie pdf informacji, o której mowa w pkt 2;
5) wydruk informacji, o której mowa w pkt 2.

2. Informacja, o której mowa w ust. 1 pkt 2, zawiera datę, godzinę i identyfikatory złożonego wniosku o informację, datę i godzinę odpowiedzi z Rejestru, informacje o spółkach i beneficjentach rzeczywistych, których dotyczył wniosek.

3. Pliki i wydruki, o których mowa w ust. 2 pkt 3–5, nie zwierają dodatkowych informacji uwierzytelniających.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem … .

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia w sprawie wniosków o udostępnienie informacji z Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych oraz udostępniania informacji z tego rejestru stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 71 ustawy z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. ...), zwanej dalej „ustawą o pppift".

W § 1 projektu rozporządzenia wskazano szczegółowy zakres przedmiotowy projektowanego rozporządzenia. Wprowadzono dodatkowo skrót Rejestr na potrzeby oznaczenia Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych oraz skrót „wnioski" dla wniosków o udostępnianie informacji.

W § 2 projektu rozporządzenia wskazano, że wnioski są składane za pośrednictwem strony internetowej, której identyfikator URI jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

W § 3 określono, że informacja z Rejestru jest udostępniana za pośrednictwem strony internetowej, której identyfikator URI jest podany w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

Przepisy § 4–8 określają termy udostępniania informacji z Rejestru.

Ponadto w § 9 określono funkcjonalności strony internetowej, która umożliwiała będzie wnioskodawcy:

1) sprawdzenie statusu przetwarzania wniosku przez organ właściwy w sprawie Rejestru;
2) wyświetlenie informacji z Rejestru stanowiącej odpowiedź na wniosek;
3) zapisanie w pliku tekstowym informacji, o której mowa w pkt 2;
4) zapisanie w pliku w formacie pdf informacji, o której mowa w pkt 2;
5) wydruk informacji, o której mowa w pkt 2.

W § 9 projektu rozporządzenia przyjęto, iż rozporządzenie wchodzi w życie … .

Zwarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

Projekt nie wymaga zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji oraz uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt został zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych dotyczącym rozporządzeń Ministra Finansów. Natomiast, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 1006 i 1204 oraz z 2018 r. poz. 114), projekt rozporządzenia został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

18/01/kt

Projekt

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA FINANSÓW[1)]

z dnia

w sprawie przekazywania informacji o transakcjach oraz formularza identyfikującego instytucję obowiązaną

Na podstawie art. 78 ust. 3 ustawy z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. ….) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa sposób sporządzania i przekazywania oraz tryb przekazywania:

1) informacji, o której mowa w art. 72 ustawy z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, zwanej dalej „informacją o transakcjach", oraz
2) formularza identyfikującego instytucję obowiązaną, zwanego dalej „formularzem identyfikującym".

§ 2. Ilekroć w niniejszym rozporządzeniu jest mowa o:

1) Biuletynie Informacji Publicznej – rozumie się przez to stronę podmiotową urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych znajdującą się w Biuletynie Informacji Publicznej;
2) systemie teleinformatycznym – rozumie się przez to system teleinformatyczny, o którym mowa w art. 12 ust. 4 ustawy;
3) ustawie – należy przez to rozumieć ustawę z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

§ 3. Informacje o transakcjach i formularze identyfikujące są przekazywane z wykorzystaniem wzorów dokumentów elektronicznych, o których mowa w art. 78 ust. 2 ustawy, opublikowanych w centralnym repozytorium wzorów dokumentów elektronicznych.

§ 4. 1. Informacje o transakcjach i formularze identyfikujące są przekazywane:

1) za pośrednictwem strony internetowej, której identyfikator URI jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego;

[1)] Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 92).

2) za pomocą oprogramowania interfejsowego udostępnianego na stronie internetowej, której identyfikator URI jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego;
3) za pomocą oprogramowania interfejsowego instytucji przesyłającej dane, które umożliwia łączność z usługą sieciową systemu teleinformatycznego, której identyfikator URI i opis interfejsu jest podany w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego.

2. Informacje o transakcjach i formularze identyfikujące są opatrzone kwalifikowanym podpisem elektronicznym pracownika wyznaczonego przez instytucję obowiązaną, o którym mowa w art. 53 ustawy, albo kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną instytucji obowiązanej. W przypadku przekazywania informacji przez instytucję obowiązaną z wykorzystaniem podmiotów pośredniczących, o których mowa w art. 73 ust. 1 ustawy, informacje o transakcjach i formularze identyfikujące mogą być opatrzone kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną podmiotu pośredniczącego po uprzednim wskazaniu takiej możliwości przez instytucję obowiązaną w formularzu identyfikującym.

3. Informacje o transakcjach i formularze identyfikujące są zaszyfrowane. Klucz publiczny na potrzeby szyfrowania oraz opis sposobu szyfrowania są udostępniane na stronie internetowej, której identyfikator URI jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego.

4. Przekazywanie informacji o transakcjach i formularzy identyfikujących odbywa się z zachowaniem struktury dokumentu elektronicznego, o którym mowa w § 3, z wyjątkiem zmian struktury dokumentów elektronicznych dokonanych w wyniku szyfrowania i zastosowania podpisu lub pieczęci, o których mowa w ust. 2 i 3.

§ 5. 1. Urzędowe poświadczenie odbioru informacji o transakcjach i formularzy identyfikujących jest wydawane za pomocą systemu teleinformatycznego po przeprowadzeniu weryfikacji struktury logicznej w zakresie zgodności ze wzorem dokumentu elektronicznego i poprawności danych oraz podpisu lub pieczęci, o których mowa w § 4 ust. 2.

2. Struktura logiczna urzędowego poświadczenia odbioru przekazanego dokumentu jest udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego.

§ 6. W przypadku stwierdzenia przez instytucję obowiązaną błędu lub zmiany danych zawartych w przekazanej informacji o transakcjach lub formularzu identyfikującym instytucja obowiązana dokonuje ich korekty.

§ 7. 1. Generalny Inspektor Informacji Finansowej może zażądać od instytucji obowiązanej ponownego przekazania lub skorygowania informacji o transakcjach i formularza identyfikującego, w terminie trzech dni roboczych od dnia wpływu albo udostępnienia żądania, w przypadku gdy stwierdzi, że otrzymany dokument jest uszkodzony, informacje o transakcjach lub formularze identyfikacyjne zostały przekazane z naruszeniem przepisów rozporządzenia lub stwierdzi w nich błędy.

2. Żądanie, o którym mowa w ust. 1, może być przekazane w formie pisemnej lub przy użyciu środków komunikacji elektronicznej w formie informacji dostępnej na stronie internetowej, o której mowa w § 4 ust. 1 pkt 1, lub za pośrednictwem oprogramowania interfejsowego, o którym mowa w § 4 ust. 1 pkt 2 i 3.

§ 8. Do ponownego przekazywania i korygowania informacji o transakcjach i formularzy identyfikujących na podstawie § 6 i § 7 stosuje się przepisy § 3–5.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem … .

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie zawartego w art. 78 ust. 3 ustawy z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. …) upoważnienia do wydania przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych rozporządzenia określającego sposób sporządzania i przekazywania oraz tryb przekazywania informacji, o których mowa w art. 72 ustawy (tzw. transakcje progowe), oraz formularza, o którym mowa w art. 77 (tzw. formularz identyfikujący instytucję obowiązaną). Powyższe należy określić, mając na uwadze konieczność sprawnego, wiarygodnego i bezpiecznego przekazywania informacji przez instytucje obowiązane do GIIF.

Przepis § 2 zawierają wyjaśnienie pojęć używanych w projekcie rozporządzenia.

Przepis § 3 umożliwia realizację obowiązku przekazywania informacji w formie elektronicznej, nałożonego na instytucje obowiązane w art. 78 ust. 1 ustawy, poprzez przywołanie wzorów dokumentów elektronicznych jako właściwych do przekazywania informacji do GIIF w formie dokumentów elektronicznych, do systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 78 ust. 2 ustawy.

Przepisy § 4 rozporządzenia definiują możliwe sposoby przekazu dokumentów elektronicznych do GIIF. Biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia sprawnego przekazywania danych przez instytucje obowiązane oraz biorąc pod uwagę różnorodność instytucji obowiązanych (w tym różnice w wielkości wolumenu przekazywanych danych i różnice stopnia zaawansowania technologicznego stosowanych systemów informatycznych w prowadzonej działalności), ust. 1 daje trzy możliwości przekazu danych: z wykorzystaniem strony WWW systemu informatycznego GIIF (w zamyśle dla instytucji, które przy mniejszym wolumenie danych nie chcą lub nie mają możliwości pełnej automatyzacji procesu przekazywania danych), z wykorzystaniem oprogramowania interfejsowego udostępnianego nieodpłatnie przez GIIF (w zamyśle dla instytucji obowiązanych, które chcą w większym stopniu skorzystać z automatyzacji etapów procesu przekazywania danych do GIIF, ale nie mają w swoich systemach informatycznych odpowiedniego oprogramowania), z wykorzystaniem oprogramowania interfejsowego instytucji obowiązanej (w zamyśle dla instytucji, które przy dużych wolumenach danych chcą w maksymalny sposób zautomatyzować etapy procesu przekazywania danych do GIIF i chcą w tym celu wykorzystać swoje systemy informatyczne do bezpośredniej komunikacji i korzystania usług oferowanych przez usługi sieciowe systemu teleinformatycznego GIIF).

W ust. 2 tego paragrafu zdefiniowano zasady elektronicznego podpisywania

przekazywanych dokumentów, wykorzystując infrastrukturę elektronicznego uwierzytelniania dokumentów stworzoną w ramach nakreślonych przez rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym. Wykorzystanie podpisu kwalifikowanego lub pieczęci elektronicznej instytucji obowiązanej umożliwia elastyczne rozwiązanie dla różnych grup instytucji obowiązanych, różniących się możliwościami stosowania technologii podpisu elektronicznego. Umożliwia też realizację określonego w art. 73 ust. 1 ustawy prawa instytucji obowiązanych do realizowania obowiązku przekazywania informacji za pośrednictwem innych podmiotów.

W ust. 3 uregulowano kwestię szyfrowania danych w przekazywanych dokumentach, co razem ze stosowaniem uwierzytelnienia opartego na cyfrowym podpisie stanowi zapewnienie wiarygodności i bezpieczeństwa przekazu danych.

W ust. 4 wskazano, że przekazywanie informacji o transakcjach i formularzy identyfikujących odbywa się z zachowaniem struktury dokumentu elektronicznego, o którym mowa w § 3, z wyjątkiem zmian struktury dokumentów elektronicznych dokonanych w wyniku szyfrowania i zastosowania podpisu lub pieczęci, o których mowa w ust. 2 i 3.

Przepisy § 5 dotyczą wydawania urzędowego potwierdzenia odbioru informacji.

Przepisy § 6–8 określają sposób i tryb przekazywania do GIIF skorygowanych dokumentów – czy to w wyniku stwierdzenia takiej konieczności przez nadawcę (instytucję obowiązaną), czy przez odbiorcę (Generalnego Inspektora).

W § 9 projektu rozporządzenia przyjęto, iż rozporządzenie wejdzie w życie z dniem ….

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

Projekt nie wymaga zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji oraz uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt został zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych dotyczącym rozporządzeń Ministra Finansów. Natomiast, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady

Ministrów (M.P. poz. 1006 i 1204 oraz z 2018 r. poz. 114), projekt rozporządzenia został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

43/01/rch

Projekt

R O Z P O R Z Ą D Z E N I E

M I N I S T R A F I N A N S Ó W [1)]

z dnia

w sprawie przekazywania zawiadomień o okolicznościach mogących wskazywać na podejrzenie popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz innych informacji i dokumentów

Na podstawie art. 79 ust. 3 ustawy z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. …) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa sposób sporządzania i przekazywania oraz tryb przekazywania:

1) zawiadomień o okolicznościach, które mogą wskazywać na podejrzenie popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zwanych dalej „zawiadomieniami”, oraz
2) informacji i dokumentów niezbędnych do realizacji zadań Generalnego Inspektora Informacji Finansowej określonych w ustawie, zwanych dalej odpowiednio „posiadanymi informacjami” i „posiadanymi dokumentami”.

§ 2. Ilekroć w niniejszym rozporządzeniu jest mowa o:

1) Biuletynie Informacji Publicznej – rozumie się przez to stronę podmiotową urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych znajdującą się w Biuletynie Informacji Publicznej;
2) systemie teleinformatycznym – rozumie się przez to system teleinformatyczny, o którym mowa w art. 12 ust. 4 ustawy;
3) ustawie – należy przez to rozumieć ustawę z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

§ 3. 1. Zawiadomienia oraz posiadane informacje są przekazywane z wykorzystaniem wzorów dokumentów elektronicznych, o których mowa w art. 79 ust. 2 ustawy, opublikowanych w centralnym repozytorium wzorów dokumentów elektronicznych.

[1)] Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 92).

2. Posiadane dokumenty są przekazywane jako załączniki do dokumentu elektronicznego zawierającego posiadane informacje, w postaci kopii w formacie .docx, pdf lub .xlsx.

§ 4. 1. Zawiadomienia oraz posiadane informacje i posiadane dokumenty są przekazywane:

1) za pośrednictwem strony internetowej, której identyfikator URI jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego;
2) za pomocą oprogramowania interfejsowego udostępnianego na stronie internetowej, której identyfikator URI jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego;
3) za pomocą oprogramowania interfejsowego instytucji przesyłającej dane, które umożliwia łączność z usługą sieciową systemu teleinformatycznego, której identyfikator URI i opis interfejsu jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego.

2. Zawiadomienia oraz posiadane informacje i posiadane dokumenty są opatrzone kwalifikowanym podpisem elektronicznym pracownika wyznaczonego przez instytucję obowiązaną, o którym mowa w art. 53 ustawy, albo kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną instytucji obowiązanej.

3. Zawiadomienia oraz informacje i dokumenty są zaszyfrowane. Klucz publiczny na potrzeby szyfrowania oraz opis sposobu szyfrowania jest udostępniany instytucjom obowiązanym na stronie internetowej, której identyfikator URI jest podany w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego.

4. Przekazywanie zawiadomień oraz posiadanych informacji i posiadanych dokumentów odbywa się z zachowaniem struktury dokumentu elektronicznego, o którym mowa w § 3, z wyjątkiem zmian struktury dokumentów elektronicznych dokonanych w wyniku szyfrowania i zastosowania podpisu elektronicznego, o których mowa w ust. 2 i 3.

§ 5. 1. Urzędowe poświadczenie odbioru przekazania zawiadomień oraz posiadanych informacji i posiadanych dokumentów jest wydawane przez system teleinformatyczny po przeprowadzeniu weryfikacji struktury logicznej w zakresie zgodności ze wzorem dokumentu elektronicznego i poprawności danych oraz podpisu lub pieczęci, o których mowa w § 4 ust. 2.

2. Struktura logiczna urzędowego poświadczenia odbioru zawiadomienia oraz posiadanych informacji i posiadanych dokumentów jest udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego.

§ 6. W przypadku stwierdzenia przez instytucję obowiązaną błędu lub zmiany danych zawartych w przekazanych zawiadomieniu lub posiadanej informacji instytucja obowiązana dokonuje ich korekty niezwłoczne, nie później niż w terminie trzech dni roboczych od dnia stwierdzenia błędu lub zmiany danych.

§ 7. 1. Generalny Inspektor Informacji Finansowej może zażądać od instytucji obowiązanej ponownego przekazania zawiadomienia, posiadanych informacji lub posiadanego dokumentu, nie później niż w terminie trzech dni roboczych od daty wpływu żądania, w przypadku gdy stwierdzi, że otrzymany dokument jest uszkodzony, zawiadomienie, posiadane informacje lub posiadane dokumenty zostały przekazane z naruszeniem przepisów rozporządzenia lub stwierdzi w nich błędy.

2. Żądanie, o którym mowa w ust. 1, może być przekazane w formie pisemnej lub przy użyciu środków komunikacji elektronicznej w formie informacji dostępnej dla instytucji obowiązanej na stronie internetowej, o której mowa w § 4 ust. 1 pkt 1, lub za pośrednictwem oprogramowania interfejsowego, o którym mowa w § 4 ust. 1 pkt 2 i 3.

§ 8. Do ponownego przekazywania i korygowania zawiadomień oraz informacji oraz dokumentów na podstawie § 6 i § 7 stosuje się przepisy § 3–5.

§ 9. Do przekazywania żądań, o których mowa w art. 76 ustawy, przepis § 7 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ... .

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie zawartego w art. 79 ust. 3 ustawy z dnia ... o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. …), upoważnienia do wydania przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych rozporządzenia określającego sposób sporządzania i przekazywania oraz tryb przekazywania:

– zawiadomień, o których mowa w art. 73 ustawy (tzw. zawiadomienia o podejrzanych okolicznościach – raportu wynikającego z okoliczności – towarzyszących transakcji lub związanych z wartościami majątkowymi – mogącymi wskazywać na podejrzenie, że transakcja lub wartości majątkowe mogą mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, kierowanego do GIIF bez względu na termin wykonania transakcji);
– informacji i dokumentów, o których mowa w art. 76 ustawy (posiadane przez instytucję obowiązaną informacje i dokumenty przekazywane do GIIF na jego żądanie).

Powyższe należy określić mając na uwadze konieczność sprawnego, wiarygodnego i bezpiecznego ich przekazywania informacji przez instytucje obowiązane do GIIF.

Przepis § 2 wprowadza definicje pojęć wykorzystywanych w projekcie rozporządzenia.

Przepis § 3 umożliwiają realizację obowiązków przekazywania informacji w formie elektronicznej, nałożonego na instytucje obowiązane w art. 79 ust. 1 ustawy, poprzez przywołanie wzorów dokumentów elektronicznych jako właściwych do przekazywania informacji do GIIF w formie dokumentów elektronicznych, do systemu teleinformatycznego Generalnego Inspektora.

Przepisy § 4 rozporządzenia definiują możliwe sposoby przekazu dokumentów elektronicznych do GIIF. Biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia sprawnego przekazywania danych przez instytucje obowiązane oraz biorąc pod uwagę różnorodność instytucji obowiązanych (w tym różnice w wielkości wolumenu przekazywanych danych i różnice stopnia zaawansowania technologicznego stosowanych systemów informatycznych w prowadzonej działalności), ust. 1 daje trzy możliwości przekazu danych: z wykorzystaniem strony WWW systemu informatycznego GIIF (w zamyśle dla instytucji, które przy mniejszym wolumenie danych nie chcą lub nie mają możliwości pełnej automatyzacji procesu przekazywania danych), z wykorzystaniem oprogramowania interfejsowego udostępnianego nieodpłatnie przez GIIF (w zamyśle dla instytucji obowiązanych, które chcą w większym stopniu skorzystać

z automatyzacji etapów procesu przekazywania danych do GIIF, ale nie mają w swoich systemach informatycznych odpowiedniego oprogramowania), z wykorzystaniem oprogramowania interfejsowego instytucji obowiązanej (w zamyśle dla instytucji, które przy dużych wolumenach danych chcą w maksymalny sposób zautomatyzować etapy procesu przekazywania danych do GIIF i chcą w tym celu wykorzystać swoje systemy informatyczne do bezpośredniej komunikacji i korzystania usług oferowanych przez usługi sieciowe systemu teleinformatycznego GIIF).

W ust. 2 tego paragrafu zdefiniowano zasady elektronicznego podpisywania przekazywanych dokumentów, wykorzystując infrastrukturę elektronicznego uwierzytelniania dokumentów stworzoną w ramach nakreślonych przez rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym. Wykorzystanie podpisu kwalifikowanego lub pieczęci elektronicznej instytucji obowiązanej umożliwia elastyczne rozwiązanie dla różnych grup instytucji obowiązanych, różniących się możliwościami stosowania technologii podpisu elektronicznego.

W ust. 3 uregulowano kwestię szyfrowania danych w przekazywanych dokumentach, co razem ze stosowaniem uwierzytelnienia opartego na cyfrowym podpisie stanowi zapewnienie wiarygodności i bezpieczeństwa przekazu danych.

W ust. 4 rozporządzenia wskazano, że przekazywanie zawiadomień oraz posiadanych informacji i posiadanych dokumentów odbywa się z zachowaniem struktury dokumentu elektronicznego, o którym mowa w § 3, z wyjątkiem zmian struktury dokumentów elektronicznych dokonanych w wyniku szyfrowania i zastosowania podpisu elektronicznego, o których mowa w ust. 2 i 3.

Przepis § 5 dotyczy sposobu generowania urzędowego poświadczenia odbioru.

Przepisy § 6–8 określają sposób i tryb przekazywania do GIIF skorygowanych dokumentów – czy to w wyniku stwierdzenia takiej konieczności przez nadawcę (instytucję obowiązaną), czy przez odbiorcę (Generalnego Inspektora).

W § 10 projektu rozporządzenia przyjęto, iż rozporządzenie wejdzie w życie z dniem … .

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania

krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 248), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

Projekt nie wymaga zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji oraz uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt został zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych dotyczącym rozporządzeń Ministra Finansów. Natomiast, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 1006 i 1204 oraz z 2018 r. poz. 114), projekt rozporządzenia został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt

R O Z P O R Z Ą D Z E N I E

M I N I S T R A F I N A N S Ó W [1)]

z dnia

w sprawie odbierania zgłoszeń naruszeń przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu

Na podstawie art. 80 ust. 3 ustawy z dnia ... o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa sposób odbierania przez Generalnego Inspektora Informacji Finansowej zgłoszeń rzeczywistych lub potencjalnych naruszeń przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, sposób postępowania ze zgłoszeniami i ich przechowywania, a także informowania o działaniach, jakie mogą być podejmowane po przyjęciu zgłoszenia.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o:

1) Generalnym Inspektorze – rozumie się przez to Generalnego Inspektora Informacji Finansowej;
2) osobie zgłaszającej – rozumie się przez to osobę dokonującą Generalnemu Inspektorowi zgłoszenia naruszenia lub potencjalnego naruszenia przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;
3) osobie, której dotyczy zgłoszenie – rozumie się przez to osobę wskazaną przez osobę zgłaszającą jako naruszającą lub potencjalnie naruszającą przepisy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;
4) zgłoszeniu – rozumie się przez to zgłoszenie naruszenia lub potencjalnego naruszenia przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;
5) ustawie – rozumie się przez to ustawę z dnia ... o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. …).

[1)] Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 92).

§ 3. 1. Generalny Inspektor zapewnia możliwość odbierania zgłoszeń przez osobę uprawnioną do obsługi zgłoszeń dokonywanych:

1) elektronicznie pod wskazanym przez Generalnego Inspektora adresem poczty elektronicznej Generalnego Inspektora;
2) na piśmie pod wskazanym przez Generalnego Inspektora adresem do korespondencji;
3) telefonicznie pod wskazanym przez Generalnego Inspektora numerem telefonu, z możliwością nagrywania bądź nienagrywania treści rozmowy;
4) osobiście pod wskazanym przez Generalnego Inspektora adresem.

2. Przyjęte przez Generalnego Inspektora środki komunikacji na potrzeby przyjmowania zgłoszeń i działań, jakie mogą być podejmowane przez Generalnego Inspektora po przyjęciu zgłoszenia, co najmniej:

1) są niezależne od sposobów komunikacji wykorzystywanych w ramach zwykłej działalności Generalnego Inspektora oraz
2) zapewniają kompletność, integralność, bezpieczeństwo i poufność informacji, w tym ich zabezpieczenie przed odsłuchaniem lub odczytaniem przez osoby nieuprawnione, oraz
3) umożliwiają przechowywanie zgłoszeń w sposób zapewniający prowadzenie przez Generalnego Inspektora działań następczych.

3. Telefoniczne lub osobiste zgłoszenia są dokumentowane przez Generalnego Inspektora w postaci nagrania rozmowy z osobą zgłaszającą w formie trwałej i możliwej do wyszukania lub przez sporządzenie przez osobę uprawnioną do obsługi zgłoszeń protokołu z tej rozmowy. W przypadku zgłoszenia, dokumentowanego przez sporządzenie protokołu z rozmowy, osoba uprawniona do obsługi zgłoszeń umożliwia osobie zgłaszającej, która nie zastrzegła anonimowości zgłoszenia, zapoznanie się z protokołem, zgłoszenie do niego poprawek oraz jego zatwierdzenie przez złożenie pod nim podpisu w komórce organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2 ustawy.

4. W przypadku gdy istnieje możliwość kontaktu z osobą zgłaszającą, Generalny Inspektor niezwłocznie potwierdza otrzymanie zgłoszenia przez przesłanie pisemnego potwierdzenia na adres korespondencyjny lub adres poczty elektronicznej wskazany przez osobę zgłaszającą. Jeżeli osoba zgłaszająca sprzeciwia się przesłaniu potwierdzenia lub przesłanie potwierdzenia może zagrozić ochronie tożsamości tej osoby, Generalny Inspektor odstępuje od jego przesyłania.

5. W przypadku otrzymania przez Generalnego Inspektora zgłoszenia, dokonanego w sposób inny niż wskazany w ust. 1, zgłoszenie to niezwłocznie i bez wprowadzania zmian jest przekazywane w sposób określony w ust. 1 osobie uprawnionej do obsługi zgłoszeń.

§ 4. 1. Generalny Inspektor wyznacza, spośród pracowników komórki organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2 ustawy, osoby uprawnione do przyjmowania oraz obsługi zgłoszeń.

2. Generalny Inspektor przeprowadza szkolenie osób uprawnionych do obsługi zgłoszeń w zakresie procedur oraz regulacji prawnych związanych ze zgłoszeniami, przed podjęciem przez te osoby obowiązków związanych z obsługą zgłoszeń.

§ 5. 1. Osoby uprawnione do obsługi zgłoszeń w szczególności:

1) przekazują osobom zainteresowanym informacje dotyczące procedur przekazywania zgłoszeń;
2) przyjmują i weryfikują zgłoszenia oraz podejmują działania następcze w związku z tymi zgłoszeniami umożliwiające podjęcie przez Generalnego Inspektora lub uprawnione organy czynności określonych w ustawie;
3) utrzymują kontakt z osobą zgłaszającą, która ujawniła swoją tożsamość;
4) informują osobę dokonującą zgłoszenia o możliwości uzyskania zaświadczenia potwierdzającego fakt dokonania zgłoszenia.

2. Przed przyjęciem zgłoszenia lub najpóźniej w momencie jego otrzymania osoby uprawnione do obsługi zgłoszeń powiadamiają osoby zgłaszające o udostępnionych przez Generalnego Inspektora na jej stronie internetowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych informacjach, o których mowa w § 9 ust. 1.

§ 6. 1. Generalny Inspektor przechowuje dokumenty pisemne i elektroniczne otrzymanych zgłoszeń, nagrania rozmów z osobami zgłaszającymi oraz protokoły z rozmów z osobami zgłaszającymi w sposób zapewniający poufność danych osobowych.

2. Generalny Inspektor zapewnia dostęp do przechowywanych dokumentów pisemnych i elektronicznych otrzymanych zgłoszeń, nagrań rozmów z osobami zgłaszającymi oraz protokołów z rozmów z osobami zgłaszającymi wyłącznie pracownikom komórki organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2 ustawy, którym taki dostęp jest niezbędny do wypełniania przez nich obowiązków zawodowych.

3. Generalny Inspektor może zwrócić się do osoby zgłaszającej o wyjaśnienia w zakresie przekazanych informacji lub o dodatkowe informacje, jakie mogą być

w posiadaniu osoby zgłaszającej, z wykorzystaniem środka komunikacji, za pośrednictwem którego zgłoszenie zostało odebrane, albo z wykorzystaniem adresu korespondencyjnego lub adresu poczty elektronicznej wskazanego przez osobę zgłaszającą.

§ 7. 1. Przekazywanie informacji związanych ze zgłoszeniem pracownikom komórki organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2 ustawy, lub innemu uprawnionemu organowi następuje z zachowaniem poufności danych osobowych osoby zgłaszającej i osoby, której dotyczy zgłoszenie.

2. Generalny Inspektor przyjmuje procedury przekazywania informacji związanych ze zgłoszeniem na potrzeby ochrony danych osobowych osoby zgłaszającej i osoby, której dotyczy zgłoszenie.

§ 8. Generalny Inspektor przyjmuje procedury w zakresie wymiany informacji z odpowiednimi organami zaangażowanymi w ochronę osób zatrudnionych na podstawie umowy o pracę, w związku z otrzymanym zgłoszeniem.

§ 9. 1. Generalny Inspektor udostępnia na stronie internetowej urzędu obsługującego ministra do spraw finansów publicznych informacje dotyczące odbierania zgłoszeń oraz działań, jakie mogą być podejmowane przez Generalnego Inspektora po przyjęciu zgłoszenia, obejmujące w szczególności:

1) sposób odbierania zgłoszeń wykorzystywany również na potrzeby ewentualnej komunikacji z osobami zgłaszającymi w odniesieniu do działań, jakie mogą być podejmowane przez Generalnego Inspektora po przyjęciu zgłoszenia, ze wskazaniem, że zgłoszenia można dokonać również anonimowo, oraz:
   a) numeru telefonu, pod którym można dokonać zgłoszenia, oraz informacji, czy rozmowy są nagrywane, a także godzin, w których takie zgłoszenia są odbierane,
   b) adresu do korespondencji i adresu poczty elektronicznej wraz z informacją, że zapewniają one bezpieczeństwo i poufność obsługi zgłoszeń,
   c) adresu, pod którym zgłoszenia są odbierane osobiście, oraz godzin, w których takie zgłoszenia są odbierane;
2) procedury mające zastosowanie do obsługi zgłoszeń, w tym informacje o treści § 6 ust. 3;
3) zasady zachowania poufności mające zastosowanie do zgłoszeń, ze wskazaniem przypadków, w których dane osoby zgłaszającej mogą zostać ujawnione;
4) zasady ochrony osób zatrudnionych na podstawie umowy o pracę;

5) oświadczenie, że osoby zgłaszające nie zostaną pociągnięte do jakiejkolwiek odpowiedzialności w związku z ujawnieniem w zgłoszeniu informacji podlegających ochronie na podstawie przepisów o tajemnicy zawodowej.

2. Wskazanie przypadków, o których mowa w ust. 1 pkt 3, uwzględnia obowiązek poinformowania osoby zgłaszającej o sytuacjach, w których zagwarantowanie poufności danych może nie być możliwe, w tym o przypadkach, w których ujawnienie danych jest koniecznym i proporcjonalnym obowiązkiem wymaganym przepisami prawa w związku z wszczynanym lub toczącym się postępowaniem administracyjnym, przygotowawczym lub sądowym, bądź w celu zabezpieczenia wolności innych osób, włącznie z prawem do obrony przysługującym osobie, której dotyczy zgłoszenie.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie zawartego w art. 80 ust. 3 ustawy z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. ...) upoważnienia do wydania przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych rozporządzenia określającego sposób odbierania zgłoszeń, o rzeczywistych lub potencjalnych naruszeniach przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, sposób postępowania ze zgłoszeniami i ich przechowywania, a także informowania o działaniach, jakie mogą być podejmowane po przyjęciu zgłoszenia, mając na względzie zapewnienie należytej ochrony, w tym ochrony danych osobowych osoby dokonującej zgłoszenia lub osoby, której zarzuca się naruszenie w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

Projektowane rozporządzenie w zakresie swojej regulacji stanowi implementację do polskiego porządku prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (dalej jako dyrektywa 2015/849).

Art. 61 ust. 1 dyrektywy 2015/849 nakłada na państwa członkowskie obowiązek ustanowienia „skutecznych i niezawodnych mechanizmów zachęcających do zgłaszania właściwym organom potencjalnych lub faktycznych” naruszeń przepisów krajowych transponujących dyrektywę 2015/849. Zgodnie z art. 80 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu organem właściwym do przyjmowania takich zgłoszeń jest Generalny Inspektor Informacji Finansowej (dalej jako Generalny Inspektor). Art. 61 ust. 2 dyrektywy 2015/849 zawiera minimalne wymogi, które muszą zostać spełnione przez ww. „mechanizmy”, raportowania naruszeń przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Wymogi te zostaną wdrożone do krajowego porządku prawnego w przedmiotowym rozporządzeniu. Uzasadnieniem szczegółowego uregulowania przedmiotowego zagadnienia jest fakt, iż informacje pozyskane od osoby zgłaszającej właściwym organom rzeczywiste lub potencjalne naruszenia przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu mogą w istotnym stopniu przyczynić się do zwiększenia skuteczności krajowego systemu przeciwdziałania praniu

pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Jednocześnie do informowania o nieprawidłowościach może zniechęcać obawa przed odwetem, dyskryminacją lub ujawnieniem danych osobowych. W związku z tym koniecznym jest, aby rozwiązania dotyczące informowania o nieprawidłowościach zapewniały ochronę i poszanowanie podstawowych praw osób zgłaszających przypadki naruszenia, a także osób, których to zgłoszenie dotyczy.

Ułatwienie skutecznej komunikacji z Generalnym Inspektorem będzie zapewnione poprzez istnienie i wykorzystywanie różnych kanałów komunikacji, które będą przyjazne dla osób zgłaszających naruszenie. W związku z tym w projektowanym § 3 zawarta została zasada, iż powiadomienie o naruszeniu przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu może zostać przekazane pocztą elektroniczną, na piśmie, telefonicznie lub osobiście osobie uprawnionej do obsługi zgłoszeń. Odnośnie do przypadków, gdy zgłoszenia naruszeń zostaną dokonane za pośrednictwem innych kanałów komunikacji niż przewidziane w projekcie, w § 3 ust. 5 projektu wyjaśniono, iż zgłoszenia takie niezwłocznie i bez wprowadzania zmian będą przekazywane osobie uprawnionej do odbierania zgłoszeń w sposób przyjęty dla zgłaszania naruszeń.

Przepis § 4 projektu zakłada, iż spośród pracowników komórki organizacyjnej wyodrębnionej w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw finansów w celu świadczenia pomocy przy wykonywaniu zadań przez Generalnego Inspektora wyznaczone zostaną osoby uprawnione do przyjmowania oraz obsługi zgłoszeń naruszeń przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu. Osoby uprawnione do obsługi zgłoszeń będą odpowiedzialne za przekazywanie osobom zainteresowanym informacji dotyczących procedur przekazywania zgłoszeń oraz przyjmowanie i weryfikowanie zgłoszeń, a także podejmowanie działań następczych w związku z tymi zgłoszeniami umożliwiających podjęcie Generalnemu Inspektorowi lub innym uprawnionym organom czynności określonych w ustawie o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

W § 5 projektu rozporządzenia określono niewyczerpujący katalog zadań realizowanych przez osoby uprawnione do obsługi zgłoszeń o nieprawidłowościach, obejmujący m.in. weryfikację przyjętych zgłoszeń umożliwiającą podjęcie przez Generalnego Inspektora czynności przewidzianych w ustawie, a także obowiązki związane z udzieleniem informacji osobom dokonującym zgłoszenia o naruszeniach.

W § 6 projektu rozporządzenia przewidziano, że przechowywanie informacji oraz

dokumentacji pozostającej w związku z dokonanymi zgłoszeniami odbywać się będzie w sposób zapewaniający poufność danych osobowych oraz ograniczenie dostępu do nich wyłącznie dla pracowników, którym dostęp taki jest niezbędny do wypełniania przez nich obowiązków zawodowych. W § 6 ust. 3 określono zasady, na których Generalny Inspektor może zwrócić się do osoby dokonującej zgłoszenia, która nie zastrzegła zachowania anonimowości o udzielenie dodatkowych informacji.

W § 9 projektu rozporządzenia przewidziany jest obowiązek udostępniania przez Generalnego Inspektora na swojej stronie internetowej informacji dotyczących odbierania zgłoszeń naruszeń przepisów o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu oraz działań następczych, jakie mogą być podejmowane przez Komisję w związku z tymi zgłoszeniami. Zgodnie z projektem informacje te obejmować będą w szczególności sposób odbierania zgłoszeń, procedury odbierania zgłoszeń oraz zasady zachowania poufności odebranych zgłoszeń.

W § 10 projektu rozporządzenia przyjęto, iż rozporządzenie wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

Projekt nie wymaga zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji oraz uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt został zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych dotyczącym rozporządzeń Ministra Finansów. Natomiast, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 1006 i 1204 oraz z 2018 r. poz. 114), projekt rozporządzenia został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

W związku z art. 50 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077 oraz z 2018 r. poz. 62), projektodawca nie przewiduje, aby rozporządzenie miało wpływ na sektor finansów publicznych, w tym na zwiększenie wydatków lub zmniejszenie dochodów jednostek sektora finansów publicznych.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt

R O Z P O R Z Ą D Z E N I E

M I N I S T R A F I N A N S Ó W [1)]

z dnia

w sprawie przekazywania do Generalnego Inspektora Informacji Finansowej informacji przez prokuratorów oraz powiadomień przez jednostki współpracujące

Na podstawie art. 84 ust. 4 ustawy z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. …) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa sposób sporządzania i przekazywania oraz tryb przekazywania:

1) informacji o wydaniu postanowienia o blokadzie rachunku lub wstrzymaniu transakcji, wszczęciu postępowania, przedstawieniu zarzutu i wniesieniu aktu oskarżenia, w sprawach o przestępstwo prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zwanych dalej „informacjami, oraz
2) powiadomień o podejrzeniu popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zwanych dalej „powiadomieniami”.

§ 2. Ilekroć w niniejszym rozporządzeniu jest mowa o:

1) Biuletynie Informacji Publicznej – rozumie się przez to stronę podmiotową urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych znajdującą się w Biuletynie Informacji Publicznej;
2) systemie teleinformatycznym – rozumie się przez to system teleinformatyczny, o którym mowa w art. 12 ust. 4 ustawy;
3) ustawie – należy przez to rozumieć ustawę z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

§ 3. Informacje i powiadomienia są przekazywane z wykorzystaniem wzorów dokumentów elektronicznych, o których mowa w art. 84 ust. 2 ustawy, opublikowanych w centralnym repozytorium wzorów dokumentów elektronicznych.

[1)] Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 92).

§ 4. 1. Informacje i powiadomienia są przekazywane:

1) za pośrednictwem strony internetowej, której identyfikator URI jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego;
2) za pomocą oprogramowania interfejsowego udostępnianego na stronie internetowej, której identyfikator URI jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego;
3) za pomocą oprogramowania interfejsowego jednostki współpracującej przesyłającej dane, które umożliwia łączność z usługą sieciową systemu teleinformatycznego, której identyfikator URI i opis interfejsu jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego.

2. Informacje i powiadomienia są opatrzone kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną jednostki współpracującej.

3. Informacje i powiadomienia są zaszyfrowane. Klucz publiczny na potrzeby szyfrowania oraz opis sposobu szyfrowania jest udostępniany jednostkom współpracującym na stronie internetowej, której identyfikator URI jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego.

4. Przekazywanie informacji i powiadomień odbywa się z zachowaniem struktury dokumentu elektronicznego, o którym mowa w § 3, z wyjątkiem zmian struktury dokumentów elektronicznych dokonanych w wyniku szyfrowania i zastosowania podpisu elektronicznego, o których mowa w ust. 2 i 3.

§ 5. 1. Urzędowe poświadczenie odbioru informacji i powiadomień jest wydawane przez system teleinformatyczny po przeprowadzeniu weryfikacji struktury logicznej w zakresie zgodności ze wzorem dokumentu elektronicznego i poprawności danych oraz pieczęci, o której mowa w § 4 ust. 2.

2. Struktura logiczna urzędowego poświadczenia odbioru informacji i powiadomień jest udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego.

§ 6. W przypadku stwierdzenia przez jednostkę współpracującą błędu lub zmiany danych zawartych w przekazanych informacji lub powiadomieniu jednostka współpracująca przesyła ich korektę niezwłocznie, nie później niż w terminie trzech dni roboczych od dnia stwierdzenia błędu lub zmiany danych.

§ 7. 1. Generalny Inspektor Informacji Finansowej może zażądać od jednostki współpracującej ponownego przekazania informacji lub powiadomienia, nie później niż

w terminie trzech dni roboczych od daty wpływu żądania, w przypadku gdy stwierdzi, że otrzymany dokument jest uszkodzony, informacja lub powiadomienie zostały przekazane z naruszeniem przepisów rozporządzenia lub stwierdzi w nich błędy.

2. Żądanie, o którym mowa w ust. 1, może być przekazane w formie pisemnej lub przy użyciu środków komunikacji elektronicznej w formie informacji dostępnej dla jednostki współpracującej na stronie internetowej, o której mowa w § 4 ust. 1 pkt 1, lub za pośrednictwem oprogramowania interfejsowego, o którym mowa w § 4 ust. 1 pkt 2 i 3.

§ 8. Do ponownego przekazywania i korygowania informacji i powiadomień na podstawie § 6 i § 7 stosuje się przepisy § 3–5.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ... .

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie zawartego w art. 84 ustawy z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. …) upoważnienia do wydania przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych rozporządzenia określającego sposób sporządzania i przekazywania oraz tryb przekazywania:

- informacji o wydaniu postanowienia o blokadzie rachunku lub wstrzymaniu transakcji w sprawach o przestępstwo prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, o których mowa w art. 81 ust. 1 ustawy;
- informacji o wszczęciu postępowania w sprawach o przestępstwo prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, o których mowa w art. 81 ust. 1 ustawy;
- informacji o przedstawieniu zarzutu w sprawach o przestępstwo prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, o których mowa w art. 81 ust. 1 ustawy;
- informacji o wniesieniu aktu oskarżenia w sprawach o przestępstwo prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, o których mowa w art. 81 ust. 1 ustawy;
- powiadomień o podejrzeniu popełnienia przestępstwa prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, o których mowa w art. 83 ust. 1 ustawy.

Powyższe należy określić, mając na uwadze konieczność sprawnego, wiarygodnego i bezpiecznego ich przekazywania informacji przez jednostki współpracujące do GIIF.

Przepis § 2 zawiera wyjaśnienie pojęć wykorzystywanych w projekcie rozporządzenia.

Przepisy § 3 umożliwiają realizację obowiązków przekazywania informacji w formie elektronicznej, nałożonego na jednostki współpracujące w art. 84 ust. 1 ustawy, poprzez przywołanie wzorów dokumentów elektronicznych jako właściwych do przekazywania informacji do GIIF w formie dokumentów elektronicznych, do systemu teleinformatycznego Generalnego Inspektora.

Przepisy § 4 rozporządzenia definiują możliwe sposoby przekazywania dokumentów elektronicznych do GIIF. Biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia sprawnego przekazywania danych przez jednostki współpracujące oraz biorąc pod uwagę różnorodność jednostek współpracujących (w tym różnice w wielkości wolumenu przekazywanych danych i różnice stopnia zaawansowania technologicznego stosowanych systemów informatycznych w działalności jednostek współpracujących), ust. 1 daje trzy możliwości przekazu danych: z wykorzystaniem strony WWW systemu informatycznego GIIF (w zamyśle dla jednostek,

które przy mniejszym wolumenie danych nie chcą lub nie mają możliwości pełnej automatyzacji procesu przekazywania danych), z wykorzystaniem oprogramowania interfejsowego udostępnianego nieodpłatnie przez GIIF (w zamyśle dla jednostek współpracujących, które chcą w większym stopniu skorzystać z automatyzacji etapów procesu przekazywania danych do GIIF, ale nie mają w swoich systemach informatycznych odpowiedniego oprogramowania), z wykorzystaniem oprogramowania interfejsowego jednostki współpracującej (w zamyśle dla jednostek, które przy dużych wolumenach danych chcą w maksymalny sposób zautomatyzować etapy procesu przekazywania danych do GIIF i chcą w tym celu wykorzystać swoje systemy informatyczne do bezpośredniej komunikacji i korzystania usług oferowanych przez usługi sieciowe systemu teleinformatycznego GIIF).

W ust. 2 tego paragrafu zdefiniowano zasady elektronicznego podpisywania przekazywanych dokumentów, wykorzystując infrastrukturę elektronicznego uwierzytelniania dokumentów stworzoną w ramach nakreślonych przez rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym. Wykorzystanie pieczęci elektronicznej jednostki współpracującej pozwala zapewnić wiarygodność przekazywanych informacji.

W ust. 3 uregulowano kwestię szyfrowania danych w przekazywanych dokumentach, co razem ze stosowaniem uwierzytelnienia opartego na cyfrowym podpisie stanowi zapewnienie wiarygodności i bezpieczeństwa przekazu danych.

W ust. 4 wskazano, że przekazywanie informacji i powiadomień odbywa się z zachowaniem struktury dokumentu elektronicznego, o którym mowa w § 3, z wyjątkiem zmian struktury dokumentów elektronicznych dokonanych w wyniku szyfrowania i zastosowania podpisu elektronicznego, o których mowa w ust. 2 i 3.

Przepis § 5 dotyczy sposobu generowania urzędowego poświadczenia odbioru.

Przepisy § 6–8 określają sposób i tryb przekazywania do GIIF skorygowanych dokumentów – czy to w wyniku stwierdzenia takiej konieczności przez nadawcę (jednostkę współpracującą), czy przez odbiorcę (Generalnego Inspektora).

W § 9 projektu rozporządzenia przyjęto, iż rozporządzenie wejdzie w życie z dniem …

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania

krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

Projekt nie wymaga zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji oraz uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt został zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych dotyczącym rozporządzeń Ministra Finansów. Natomiast, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 1006 i 1204 oraz z 2018 r. poz. 114), projekt rozporządzenia został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

19/01/kt

Projekt

R O Z P O R Z Ą D Z E N I E

M I N I S T R A F I N A N S Ó W [1)]

z dnia

w sprawie przekazywania informacji o środkach wwożonych na teren Unii Europejskiej lub wywożonych z terenu Unii Europejskiej

Na podstawie art. 85 ust. 4 ustawy z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. …) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa sposób sporządzania i przekazywania oraz tryb przekazywania informacji, o których mowa w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1889/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie kontroli środków pieniężnych wwożonych do Wspólnoty lub wywożonych ze Wspólnoty (Dz. Urz. UE L 309 z 25.11.2005, str. 9), oraz informacje zawarte w zgłoszeniu określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 21 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 679), zwanych dalej „informacjami o środkach".

§ 2. Ilekroć w niniejszym rozporządzeniu jest mowa o:

1) Biuletynie Informacji Publicznej – rozumie się przez to stronę podmiotową urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych znajdującą się w Biuletynie Informacji Publicznej;
2) systemie teleinformatycznym GIIF – rozumie się przez to system teleinformatyczny, o którym mowa w art. 12 ust. 4 ustawy;
3) ustawie – należy przez to rozumieć ustawę z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

§ 3. 1. Informacje o środkach są przekazywane z wykorzystaniem wzoru dokumentu elektronicznego, o którym mowa w art. 85 ust. 3 ustawy, opublikowanego w centralnym repozytorium wzorów dokumentów elektronicznych.

2. Informacje o środkach zawierają dane o wwozie lub wywozie wartości dewizowych i krajowych środków płatniczych sporządzane oddzielnie dla każdego rodzaju wwożonych lub wywożonych wartości dewizowych i krajowych środków płatniczych zgłoszonych w jednym zgłoszeniu wwozu lub wywozu wartości i środków.

[1)] Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 92).

§ 4. 1. Informacje o środkach są przekazywane:

1) za pośrednictwem strony internetowej, której identyfikator URI jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego GIIF;
2) za pomocą oprogramowania interfejsowego udostępnianego na stronie internetowej, której identyfikator URI jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego GIIF;
3) za pomocą oprogramowania interfejsowego instytucji przesyłającej dane, które umożliwia łączność z usługą sieciową systemu teleinformatycznego GIIF, której identyfikator URI i opis interfejsu jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego GIIF.

2. Informacje o środkach są opatrzone kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną instytucji przekazującej.

3. Informacje o środkach są zaszyfrowane. Klucz publiczny na potrzeby szyfrowania oraz opis sposobu szyfrowania jest udostępniany instytucjom przekazującym na stronie internetowej, której identyfikator URI jest podany w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego GIIF.

4. Przekazywanie informacji o środkach odbywa się z zachowaniem struktury dokumentu elektronicznego, o którym mowa w § 3, z wyjątkiem zmian struktury dokumentów elektronicznych dokonanych w wyniku szyfrowania i zastosowania podpisu elektronicznego, o których mowa w ust. 2 i 3.

§ 5. 1. Urzędowe poświadczenie odbioru przekazania informacji o środkach jest wydawane przez system teleinformatyczny GIIF po przeprowadzeniu weryfikacji struktury logicznej w zakresie zgodności ze wzorem dokumentu elektronicznego i poprawności danych oraz podpisu lub pieczęci, o których mowa w § 4 ust. 2.

2. Struktura logiczna urzędowego poświadczenia odbioru informacji o środkach jest udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego GIIF.

§ 6. W przypadku stwierdzenia przez instytucję przekazującą błędu lub zmiany danych zawartych w przekazanych informacjach o środkach instytucja przekazująca dokonuje ich korekty niezwłoczne, nie później niż w terminie siedmiu dni roboczych od dnia stwierdzenia błędu lub zmiany danych.

§ 7. 1. Generalny Inspektor Informacji Finansowej może zażądać od instytucji przekazującej ponownego przekazania informacji o środkach, nie później niż w terminie

siedmiu dni roboczych od daty wpływu żądania, w przypadku gdy stwierdzi, że otrzymany dokument jest uszkodzony, informacja o środkach została przekazana z naruszeniem przepisów rozporządzenia lub stwierdzi w nich błędy.

2. Żądanie, o którym mowa w ust. 1, może być przekazane w formie pisemnej lub przy użyciu środków komunikacji elektronicznej w formie informacji dostępnej dla instytucji przekazującej na stronie internetowej, o której mowa w § 4 ust. 1 pkt 1, lub za pośrednictwem oprogramowania interfejsowego, o którym mowa w § 4 ust. 1 pkt 2 i 3.

§ 8. Do ponownego przekazywania i korygowania informacje o środkach na podstawie § 6 i § 7 stosuje się przepisy § 3–5.

§ 9. Szef Krajowej Administracji Skarbowej lub Komendant Główny Straży Granicznej mogą przekazywać informacje o środkach przy użyciu systemów teleinformatycznych, innych niż system teleinformatyczny GIIF, służących do gromadzenia informacji w postaci elektronicznej, zawierających dane o wwozie lub wywozie wartości dewizowych i krajowych środków płatniczych, pod warunkiem że system taki umożliwi Generalnemu Inspektorowi Informacji Finansowej dostęp:

1) zapewniający poufność, integralność i niezaprzeczalność przekazu danych;
2) pozwalający na:
   a) automatyczne powiadomienie przez Generalnego Inspektora Informacji Finansowej o potrzebie pobrania nowych danych z systemu (nowych danych ze zgłoszeń wwozu lub wywozu wartości i środków zapisanych w systemie od ostatniego przekazania danych do Generalnego Inspektora Informacji Finansowej),
   b) jednorazowe automatyczne pobranie dokumentu elektronicznego, przygotowanego w odpowiedzi na powiadomienie, o którym mowa w lit. a, zawierającego dane dotyczące nowych zgłoszeń wwozu lub wywozu wartości i środków.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ... .

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie zawartego w art. 85 ust. 4 ustawy z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. …) upoważnienia do wydania przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych rozporządzenia określającego sposób sporządzania i przekazywania oraz tryb przekazywania informacji, o których mowa w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1889/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie kontroli środków pieniężnych wwożonych do Wspólnoty lub wywożonych ze Wspólnoty (Dz. Urz. UE L 309 z 25.11.2005, str. 9), oraz informacje zawarte w zgłoszeniu określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 21 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe, zwanych dalej „informacjami o środkach".

Przepis § 2 zawierają wyjaśnienie pojęć używanych w projekcie rozporządzenia.

Przepis § 3 umożliwia realizację obowiązku przekazywania informacji o środkach z wykorzystaniem wzoru dokumentu elektronicznego, o którym mowa w art. 85 ust. 3 ustawy, opublikowanego w centralnym repozytorium wzorów dokumentów elektronicznych. Informacje o środkach zawierają dane o wwozie lub wywozie wartości dewizowych i krajowych środków płatniczych sporządzane oddzielnie dla każdego rodzaju wwożonych lub wywożonych wartości dewizowych i krajowych środków płatniczych zgłoszonych w jednym zgłoszeniu wwozu lub wywozu wartości i środków.

Przepisy § 4 rozporządzenia definiują możliwe sposoby przekazu dokumentów elektronicznych do GIIF. Informacje o środkach są przekazywane:

1) za pośrednictwem strony internetowej, której identyfikator URI jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego GIIF;

2) za pomocą oprogramowania interfejsowego udostępnianego na stronie internetowej, której identyfikator URI jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego GIIF;

3) za pomocą oprogramowania interfejsowego instytucji przesyłającej dane, które umożliwia łączność z usługą sieciową systemu teleinformatycznego GIIF, której identyfikator URI i opis interfejsu jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego GIIF.

W ust. 2 tego paragrafu zdefiniowano zasady elektronicznego podpisywania przekazywanych dokumentów, wykorzystując infrastrukturę elektronicznego uwierzytelniania dokumentów stworzoną w ramach nakreślonych przez rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym.

W ust. 3 uregulowano kwestię szyfrowania danych w przekazywanych dokumentach, co razem ze stosowaniem uwierzytelnienia opartego na cyfrowym podpisie stanowi zapewnienie wiarygodności i bezpieczeństwa przekazu danych.

W ust. 4 wskazano, że przekazywanie informacji o środkach odbywa się z zachowaniem struktury dokumentu elektronicznego, o którym mowa w § 3, z wyjątkiem zmian struktury dokumentów elektronicznych dokonanych w wyniku szyfrowania i zastosowania podpisu elektronicznego, o których mowa w ust. 2 i 3.

Przepisy § 5 dotyczą wydawania urzędowego potwierdzenia odbioru informacji.

Przepisy § 6–8 określają sposób i tryb przekazywania do GIIF skorygowanych dokumentów – czy to w wyniku stwierdzenia takiej konieczności przez nadawcę (instytucję przekazującą) czy przez odbiorcę (Generalnego Inspektora Informacji Finansowej).

Przepis § 9 przewiduje możliwość przekazywania przez Szefa KAS lub Komendanta Głównego Straży Granicznej przekazywania informacji o środkach przy użyciu systemów teleinformatycznych, innych niż system teleinformatyczny GIIF, służących do gromadzenia informacji w postaci elektronicznej, zawierających dane o wwozie lub wywozie wartości dewizowych i krajowych środków płatniczych, pod warunkiem że system taki umożliwi Generalnemu Inspektorowi Informacji Finansowej dostęp:

1) zapewniający poufność, integralność i niezaprzeczalność przekazu danych;

2) pozwalający na:

a) automatyczne powiadomienie przez Generalnego Inspektora Informacji Finansowej o potrzebie pobrania nowych danych z systemu (nowych danych ze zgłoszeń wwozu lub wywozu wartości i środków zapisanych w systemie od ostatniego przekazania danych do Generalnego Inspektora Informacji Finansowej),

b) jednorazowe automatyczne pobranie dokumentu elektronicznego, przygotowanego w odpowiedzi na powiadomienie, o którym mowa w lit. a, zawierającego dane dotyczące nowych zgłoszeń wwozu lub wywozu wartości i środków.

W § 10 projektu rozporządzenia przyjęto, iż rozporządzenie wejdzie w życie z dniem …

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

Projekt nie wymaga zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji oraz uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt został zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych dotyczącym rozporządzeń Ministra Finansów. Natomiast, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 1006 i 1204 oraz z 2018 r. poz. 114), projekt rozporządzenia został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA FINANSÓW[1)]

z dnia

w sprawie przekazywania informacji w celu wstrzymania transakcji lub blokady rachunku

Na podstawie art. 93 ustawy z dnia ... o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. …) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa sposób sporządzania i przekazywania oraz tryb przekazywania:

1) zawiadomień, o których mowa w art. 86 ust. 1 i art. 90 ust. 1 ustawy z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, zwanych dalej „zawiadomieniami”;
2) potwierdzeń, o których mowa w art. 86 ust. 3 ustawy z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, zwanych dalej „urzędowymi poświadczeniami odbioru”;
3) żądań, o których mowa w art. 86 ust. 5 i w art. 87 ust. 1 ustawy z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, zwanych dalej „żądaniami”;
4) zwolnień, o których mowa w art. 86 ust. 6 ustawy z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, zwanych dalej „zwolnieniami”;
5) informacji o zawiadomieniu, o której mowa w art. 89 ust. 8 ustawy z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, zwanych dalej „informacjami o zawiadomieniu”.

§ 2. Ilekroć w niniejszym rozporządzeniu jest mowa o:

1) Biuletynie Informacji Publicznej – rozumie się przez to stronę podmiotową urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych znajdującą się w Biuletynie Informacji Publicznej;
2) Generalnym Inspektorze – rozumie się przez to Generalnego Inspektora Informacji Finansowej;

[1)] Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 92).

3) systemie teleinformatycznym – rozumie się przez to system teleinformatyczny, o którym mowa w art. 12 ust. 4 ustawy;

4) ustawie – należy przez to rozumieć ustawę z dnia ... o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

§ 3. Zawiadomienia, żądania, zwolnienia i informacje o zawiadomieniu są przekazywane z wykorzystaniem wzorów dokumentów elektronicznych, o których mowa w art. 92 ustawy, opublikowanych w centralnym repozytorium wzorów dokumentów elektronicznych.

§ 4. 1. Zawiadomienia i informacje o zawiadomieniu są przekazywane w formie dokumentów elektronicznych:

1) za pośrednictwem strony internetowej, której identyfikator URI jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego;
2) za pomocą oprogramowania interfejsowego udostępnianego na stronie internetowej, której identyfikator URI jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego;
3) za pomocą oprogramowania interfejsowego instytucji przesyłającej dane, które umożliwia łączność z usługą sieciową systemu teleinformatycznego, której identyfikator URI i opis interfejsu jest podany w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego.

2. Zawiadomienia i informacje o zawiadomieniu są opatrzone kwalifikowanym podpisem elektronicznym pracownika wyznaczonego przez instytucję obowiązaną, o którym mowa w art. 53 ustawy, albo kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną instytucji obowiązanej.

3. Zawiadomienia i informacje o zawiadomieniu są zaszyfrowane. Klucz publiczny na potrzeby szyfrowania oraz opis sposobu szyfrowania jest udostępniany instytucjom obowiązanym nieodpłatnie na stronie internetowej, której identyfikator URI jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego.

4. Przekazywanie zawiadomień i informacji o zawiadomieniu odbywa się z zachowaniem struktury dokumentu elektronicznego, o którym mowa w § 3, z wyjątkiem zmian struktury dokumentów elektronicznych dokonanych w wyniku szyfrowania i zastosowania podpisu elektronicznego, o których mowa w ust. 2 i 3.

§ 5. 1. Urzędowe poświadczenie odbioru zawiadomień i informacji o zawiadomieniu jest wydawane przez system teleinformatyczny po przeprowadzeniu weryfikacji struktury logicznej w zakresie zgodności ze wzorem dokumentu elektronicznego i poprawności danych oraz podpisu lub pieczęci, o których mowa w § 4 ust. 2.

2. Struktura logiczna urzędowego poświadczenia odbioru jest udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego.

§ 6. W przypadku stwierdzenia przez instytucję obowiązaną błędu lub zmiany danych zawartych w przekazanych zawiadomieniu lub informacji o zawiadomieniu instytucja obowiązana przesyła niezwłocznie ich korektę.

§ 7. 1. Generalny Inspektor Informacji Finansowej może zażądać ponownego przekazania lub skorygowania niezwłocznie przez instytucję obowiązaną zawiadomienia lub informacji o zawiadomieniu, w przypadku gdy stwierdzi, że otrzymany dokument jest uszkodzony, zawiadomienie lub informacja o zawiadomieniu zostały przekazane z naruszeniem przepisów rozporządzenia lub stwierdzi w nich błędy.

2. Żądanie, o którym mowa w ust. 1, może być przekazane w formie pisemnej lub przy użyciu środków komunikacji elektronicznej w formie informacji dostępnej dla instytucji obowiązanej na stronie internetowej, o której mowa w § 4 ust. 1 pkt 1, lub za pośrednictwem oprogramowania interfejsowego, o którym mowa w § 4 ust. 1 pkt 2 i 3.

§ 8. Do ponownego przekazywania i korygowania zawiadomień i informacji o zawiadomieniach na podstawie § 6 i § 7 stosuje się przepisy § 3–5.

§ 9. 1. Żądania i zwolnienia są przekazywane przez Generalnego Inspektora do instytucji obowiązanej w formie dokumentów elektronicznych poprzez ich udostępnienie na stronie internetowej, której identyfikator URI jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego, oraz umożliwienie ich pobrania:

1) za pośrednictwem strony internetowej, której identyfikator URI jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego;
2) za pomocą oprogramowania interfejsowego udostępnianego na stronie internetowej, której identyfikator URI jest podany w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego;

3) za pomocą oprogramowania interfejsowego instytucji przesyłającej dane, które umożliwia łączność z usługą sieciową systemu teleinformatycznego, której identyfikator URI i opis interfejsu jest zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego.

2. Żądania i zwolnienia są opatrzone kwalifikowanym podpisem elektronicznym albo kwalifikowaną pieczęcią elektroniczną.

3. Żądania i zwolnienia są zaszyfrowane. Kluczem publicznym na potrzeby szyfrowania jest klucz publiczny certyfikatu dostarczonego Generalnemu Inspektorowi przez instytucję obowiązaną wraz z formularzem identyfikacyjnym, o którym mowa w art. 77 ustawy. Opis sposobu szyfrowania udostępniany jest instytucjom obowiązanym na stronie internetowej, której identyfikator URI jest podany w Biuletynie Informacji Publicznej oraz na stronie internetowej systemu teleinformatycznego.

4. Przekazywanie żądań i zwolnień odbywa się z zachowaniem struktury dokumentu elektronicznego, o którym mowa w § 3, z wyjątkiem zmian struktury dokumentów elektronicznych dokonanych w wyniku szyfrowania i zastosowania podpisu elektronicznego, o których mowa w ust. 2 i 3.

5. W przypadku udostępnienia żądania lub zwolnienia system teleinformatyczny przesyła powiadomienie o jego udostępnieniu na adresy poczty elektronicznej wskazane Generalnemu Inspektorowi przez instytucję obowiązaną w formularzu identyfikującym, o którym mowa w art. 77 ustawy.

6. System teleinformatyczny przechowuje datę i godzinę udostępnienia dokumentu, przesłania powiadomienia, o którym mowa w ust. 5, oraz pobrania dokumentu przez instytucję obowiązaną, które stanową dowód doręczenia dokumentu. Za moment przekazania dokumentu uznaje się datę i godzinę przesłania powiadomienia, o którym mowa w ust. 5.

§ 10. W przypadku gdy instytucja obowiązana nie przekazała Generalnemu Inspektorowi formularza identyfikującego, o którym mowa w art. 77 ustawy, przekazywanie żądań następuje w postaci papierowej.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ... .

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie zawartego w art. 93 ustawy z dnia ... o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. ...) upoważnienia do wydania przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych rozporządzenia określającego sposób i tryb przekazywania:

– zawiadomień, o których mowa w art. 86 ust. 1 (tzw. zawiadomienia o podejrzanej działalności – raportu związanego z uzasadnionym podejrzeniem, że transakcja lub wartości majątkowe mogą mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, kierowanego do GIIF przed wykonaniem transakcji) i w art. 90 ust. 1 ustawy, (tzw. zawiadomienia o podejrzanej działalności – raportu związanego z uzasadnionym podejrzeniem, że transakcja lub wartości majątkowe mogą mieć związek z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu, kierowanego do GIIF po wykonaniu transakcji, w sytuacji gdy przekazanie zawiadomienia było niemożliwe przed jej przeprowadzeniem);
– potwierdzeń, o których mowa w art. 86 ust. 3 (tj. informacji GIIF przekazywanej instytucji obowiązanej, potwierdzającej przyjęcie zawiadomienia o podejrzanej działalności);
– żądań, o których mowa w art. 86 ust. 5 i w art. 87 ust. 1 (tj. żądań wstrzymania transakcji i/lub blokady rachunku następujących w wyniku otrzymania przez GIIF zawiadomienia o podejrzanej działalności lub z własnej inicjatywy GIIF);
– zwolnień, o których mowa w art. 86 ust. 6 (tj. zwolnienia instytucji obowiązane z wstrzymywania transakcji lub blokady rachunku przed upływem terminu, na jaki instytucja obowiązana po zawiadomieniu GIIF jest zobowiązana transakcję wstrzymywać / rachunek blokować);
– informacji o zawiadomieniu, o której mowa w art. 89 ust. 8 (tzw. zawiadomienia o podejrzanej działalności innej niż pranie pieniędzy lub finansowanie terroryzmu – raportu związanego z uzasadnionym podejrzeniem, że transakcja lub wartości majątkowe mogą mieć związek z przestępstwem innym niż pranie pieniędzy lub finansowanie terroryzmu, kierowanego do GIIF po wcześniejszym zawiadomieniu prokuratora i po wydaniu przez prokuratora odpowiednich postanowień w sprawie).

Powyższe należy określić, mając na uwadze konieczność sprawnego, wiarygodnego i bezpiecznego ich przekazywania informacji przez instytucje obowiązane do GIIF.

Przepis § 2 zawiera wyjaśnienie pojęć wykorzystywanych w projekcie rozporządzenia.

Przepisy § 3 umożliwiają realizację obowiązków przekazywania informacji w formie elektronicznej, nałożonego na instytucje obowiązane w art. 86, art. 87, art. 89 i art. 90 ustawy, poprzez przywołanie wzorów dokumentów elektronicznych jako właściwych do przekazywania informacji do GIIF w formie dokumentów elektronicznych, do systemu teleinformatycznego Generalnego Inspektora. Podobnie umożliwiają realizację obowiązków przekazywania do instytucji obowiązanych informacji w formie elektronicznej, nałożonego na GIIF w art. 86 i art. 87 ustawy.

Przepisy § 4 rozporządzenia definiują możliwe sposoby przekazu dokumentów elektronicznych do GIIF. Biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia sprawnego przekazywania danych przez instytucje obowiązane oraz biorąc pod uwagę różnorodność instytucji obowiązanych (w tym różnice w wielkości wolumenu przekazywanych danych i różnice stopnia zaawansowania technologicznego stosowanych systemów informatycznych w prowadzonej działalności), ust. 1 daje trzy możliwości przekazu danych: z wykorzystaniem strony WWW systemu informatycznego GIIF (w zamyśle dla instytucji, które przy mniejszym wolumenie danych nie chcą lub nie mają możliwości pełnej automatyzacji procesu przekazywania danych), z wykorzystaniem oprogramowania interfejsowego udostępnianego nieodpłatnie przez GIIF (w zamyśle dla instytucji obowiązanych, które chcą w większym stopniu skorzystać z automatyzacji etapów procesu przekazywania danych do GIIF, ale nie mają w swoich systemach informatycznych odpowiedniego oprogramowania), z wykorzystaniem oprogramowania interfejsowego instytucji obowiązanej (w zamyśle dla instytucji, które przy dużych wolumenach danych chcą w maksymalny sposób zautomatyzować etapy procesu przekazywania danych do GIIF i chcą w tym celu wykorzystać swoje systemy informatyczne do bezpośredniej komunikacji i korzystania usług oferowanych przez usługi sieciowe systemu teleinformatycznego GIIF).

W ust. 2 tego paragrafu zdefiniowano zasady elektronicznego podpisywania przekazywanych dokumentów, wykorzystując infrastrukturę elektronicznego uwierzytelniania dokumentów stworzoną w ramach nakreślonych przez rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym. Wykorzystanie podpisu kwalifikowanego lub pieczęci elektronicznej instytucji obowiązanej umożliwia elastyczne rozwiązanie dla różnych grup instytucji obowiązanych, różniących się możliwościami stosowania technologii podpisu elektronicznego.

W ust. 3 uregulowano kwestię szyfrowania danych w przekazywanych dokumentach, co razem ze stosowaniem uwierzytelnienia opartego na cyfrowym podpisie stanowi zapewnienie wiarygodności i bezpieczeństwa przekazu danych.

W ust. 4 wskazano, że przekazywanie zawiadomień i informacji o zawiadomieniu odbywa się z zachowaniem struktury dokumentu elektronicznego, o którym mowa w § 3, z wyjątkiem zmian struktury dokumentów elektronicznych dokonanych w wyniku szyfrowania i zastosowania podpisu elektronicznego, o których mowa w ust. 2 i 3.

Przepis § 5 dotyczy sposobu generowania urzędowego poświadczenia odbioru.

Przepisy § 6–8 określają sposób i tryb przekazywania do GIIF skorygowanych dokumentów – czy to w wyniku stwierdzenia takiej konieczności przez nadawcę (instytucję obowiązaną) czy przez odbiorcę (Generalnego Inspektora).

Przepisy § 9 rozporządzenia definiują możliwe sposoby przekazu dokumentów elektronicznych przez GIIF do instytucji obowiązanej. Biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia sprawnego przekazywania danych przez instytucje obowiązane oraz biorąc pod uwagę różnorodność instytucji obowiązanych (w tym różnice w wielkości wolumenu przekazywanych danych i różnice stopnia zaawansowania technologicznego stosowanych systemów informatycznych w prowadzonej działalności) ust. 1 daje trzy możliwości przekazu danych: z wykorzystaniem strony WWW systemu informatycznego GIIF (w zamyśle dla instytucji, które przy mniejszym wolumenie danych nie chcą lub nie mają możliwości pełnej automatyzacji procesu komunikacji z GIIF), z wykorzystaniem oprogramowania interfejsowego udostępnianego nieodpłatnie przez GIIF (w zamyśle dla instytucji obowiązanych, które chcą w większym stopniu skorzystać automatyzacji etapów procesu przekazywania komunikacji z GIIF ale nie mają w swoich systemach informatycznych odpowiedniego oprogramowania), z wykorzystaniem oprogramowania interfejsowego instytucji obowiązanej (w zamyśle dla instytucji, które przy dużych wolumenach danych chcą w maksymalny sposób zautomatyzować etapy procesu komunikacji z GIIF i chcą w tym celu wykorzystać swoje systemy informatyczne do bezpośredniej komunikacji i korzystania usług oferowanych przez usługi sieciowe systemu teleinformatycznego GIIF).

W ust. 2 tego paragrafu zdefiniowano zasady elektronicznego podpisywania przekazywanych dokumentów, wykorzystując infrastrukturę elektronicznego uwierzytelniania dokumentów stworzoną w ramach nakreślonych przez rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym. Wykorzystanie

podpisu kwalifikowanego lub pieczęci elektronicznej umożliwia elastyczne rozwiązanie dostosowane do potrzeb.

W ust. 3 uregulowano kwestię szyfrowania danych w przekazywanych dokumentach, co razem ze stosowaniem uwierzytelnienia opartego na cyfrowym podpisie stanowi zapewnienie wiarygodności i bezpieczeństwa przekazu danych.

W § 10 projektu rozporządzenia dla żądań, o których mowa w art. 87 ust. 1 ustawy (tj. żądań wstrzymania transakcji i/lub blokady rachunku następujących z własnej inicjatywy GIIF), wprowadza się możliwość zastosowania papierowego sposobu przekazania żądania do instytucji obowiązane niż wynikający z generalnych zasad ustalonych w rozporządzeniu. Sposób ten ma być uzgodniony z instytucją obowiązaną i znajdować zastosowanie w przypadku, gdy instytucja obowiązana nie przekazała wcześniej Generalnemu Inspektorowi formularza identyfikującego, o którym mowa w art. 77 ustawy. Taka sytuacja może mieć miejsce, gdy żądanie wstrzymania/blokady GIIF z własnej inicjatywy kieruje do instytucji obowiązanej, która wcześniej nie była aktywnym uczestnikiem procesu przekazywania informacji do GIIF w drodze elektronicznej. W takim przypadku nie przekazała elektronicznego formularza identyfikującego instytucję obowiązaną, nie ma więc możliwości natychmiastowego przekazania dokumentów standardową ścieżką przekazu elektronicznego. Wymagana szybkość działania w przypadku żądania przez GIIF wstrzymania realizacji transakcji lub zablokowania rachunku uzasadnia przygotowanie specjalnej, niestandardowej procedury.

W § 11 projektu rozporządzenia przyjęto, iż rozporządzenie wejdzie w życie z dniem … .

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597), dlatego też projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji.

Projekt nie wymaga zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji oraz uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Stosownie do art. 4 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt został zamieszczony w wykazie prac legislacyjnych dotyczącym rozporządzeń Ministra Finansów. Natomiast, zgodnie z art. 5

ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 1006 i 1204 oraz z 2018 r. poz. 114), projekt rozporządzenia został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt rozporządzenia jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt

R O Z P O R Z Ą D Z E N I E

M I N I S T R A F I N A N S Ó W [1)]

z dnia

w sprawie wzoru legitymacji służbowej kontrolera przeprowadzającego kontrolę w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu

Na podstawie art. 133 ust. 2 ustawy z dnia ... o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

1) wzór legitymacji służbowej kontrolera, o którym mowa w art. 133 ust. 1 ustawy z dnia ... o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, zwanej dalej „ustawą”;
2) tryb wydawania i wymiany legitymacji służbowej.

§ 2. Wzór legitymacji służbowej kontrolera określa załącznik do rozporządzenia.

§ 3. Generalny Inspektor Informacji Finansowej, zwany dalej „Generalnym Inspektorem”, na wniosek dyrektora komórki organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2 ustawy, wydaje kontrolerowi legitymację służbową.

§ 4. Po otrzymaniu legitymacji służbowej kontroler potwierdza jej odbiór własnoręcznym podpisem.

§ 5. 1. Generalny Inspektor, na wniosek dyrektora komórki organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2 ustawy, dokonuje wymiany legitymacji służbowej kontrolera w przypadku:

1) zmiany danych w niej zawartych;
2) jej utraty, uszkodzenia albo zniszczenia.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, kontroler wskazuje okoliczności utraty, uszkodzenia albo zniszczenia legitymacji służbowej.

[1)] Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 92).

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, Generalny Inspektor przeprowadza postępowanie wyjaśniające. Na podstawie wyników postępowania Generalny Inspektor podejmuje decyzję o wymianie legitymacji służbowej.

4. Wymiana legitymacji służbowej następuje po uprzednim dokonaniu jej zwrotu, o ile nie nastąpiła jej utrata.

§ 6. Generalny Inspektor prowadzi rejestr wydanych legitymacji służbowych. W rejestrze odnotowuje się zmiany dotyczące wydanych legitymacji.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MINISTER FINANSÓW

Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Finansów
z dnia … (poz. ...)

WZÓR LEGITYMACJI SŁUŻBOWEJ KONTROLERA PRZEPROWADZAJĄCEGO KONTROLĘ W ZAKRESIE PRZECIWDZIAŁANIA PRANIU PIENIĘDZY ORAZ FINANSOWANIU TERORYZMU

AWERS

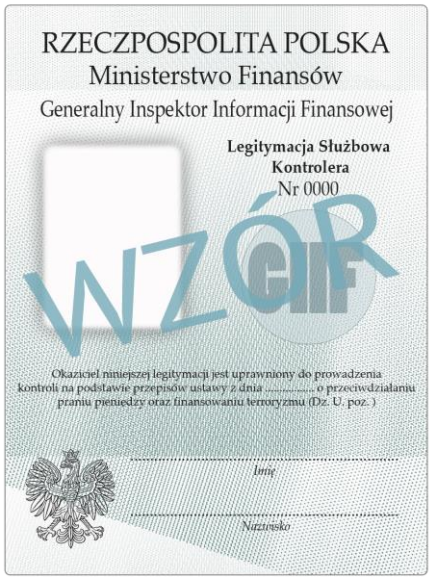

REWERS

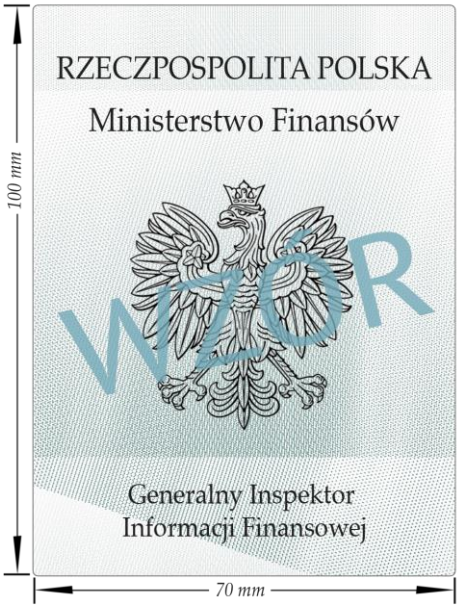

OBJAŚNIENIA

AWERS

1. Druk wykonany offsetem w technice irysu. Tło giloszowe z elementami mikrodruku, aktywne w świetle UV.
2. Miejsce na zdjęcie zaznaczone poddrukiem.
3. Znak graficzny „GIIF” wykonany farbą wykazującą właściwości optycznie zmienne.
4. Czarne napisy:
   a) Legitymacja Służbowa Kontrolera,

b) Okaziciel niniejszej legitymacji jest uprawniony do prowadzenia kontroli na podstawie przepisów ustawy z dnia ... o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. ...),
c) Generalny Inspektor Informacji Finansowej,
d) Czarny kontur orła,
e) Rzeczpospolita Polska,
f) Ministerstwo Finansów,
g) Czterocyfrowy numer,
h) Imię.....,
i) Nazwisko.....

REWERS

1. Tło giloszowe wykonane techniką offsetu.
2. Czarne napisy:
   a) Czarny kontur orła,
   b) Ministerstwo Finansów,
   c) Generalny Inspektor Informacji Finansowej.

UWAGI

Legitymacja jest wydrukowana na papierze z bieżącym znakiem wodnym oraz włókienkami aktywnymi w świetle UV.

Legitymacja jest zalaminowana folią zabezpieczającą, która na awersie posiada znaki widoczne w świetle UV.

UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie wzoru legitymacji służbowej kontrolera przeprowadzającego kontrolę w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 133 ust. 2 ustawy z dnia ... o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. ...), zwanej dalej „ustawą o pppift". Zgodnie z powołanym przepisem, minister właściwy do spraw finansów publicznych został zobowiązany do określenia, w drodze rozporządzenia, wzoru legitymacji służbowej kontrolera, o której mowa w art. 131 ust. 1 ustawy o pppift, oraz trybu wydawania i wymiany tej legitymacji służbowej, mając na uwadze ułatwienie identyfikacji kontrolera.

W § 1 projektu rozporządzenia wskazano szczegółowy zakres przedmiotowy projektowanego rozporządzenia.

W § 2 projektu rozporządzenia wprowadzono załącznik do rozporządzenia, stanowiący wzór legitymacji służbowej kontrolera.

W § 3 projektu rozporządzenia zamieszczono regulacje określające organ właściwy do wydawania legitymacji służbowych. Przyjęto, że legitymacje służbowe będą wydawane przez Generalnego Inspektora Informacji Finansowej na wniosek dyrektora komórki organizacyjnej, o której mowa w art. 12 ust. 2 ustawy o pppift.

W § 4 projektu rozporządzenia wprowadzono regulację dotyczącą potwierdzenia odbioru legitymacji przez kontrolera.

W § 5 projektu rozporządzenia zawarto regulacje dotyczące wymiany legitymacji służbowych.

W § 6 projektu rozporządzenia zawarto regulację dotyczącą rejestru wydawanych legitymacji służbowych prowadzonego przez Generalnego Inspektora Informacji Finansowej.

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów technicznych, co oznacza brak obowiązku jego notyfikacji w trybie i na zasadach określonych w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Materia stanowiąca przedmiot regulacji zawartej w projekcie rozporządzenia nie jest objęta prawem Unii Europejskiej. Tak więc projektowane rozporządzenie nie wymaga

przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia albo uzgodnienia.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 1006 i 1204 oraz z 2018 r. poz. 114), projekt zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji z chwilą przekazania go do uzgodnień z członkami Rady Ministrów.

14/01/ep

Projekt

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA FINANSÓW[1)]

z dnia

w sprawie dodatku kontrolerskiego dla osób zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej oraz funkcjonariuszy Służby Celno-Skarbowej

Na podstawie art. 148 ust. 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. poz. 1947, późn. zm.[2)]) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa:

1) stawki dodatku kontrolerskiego, o którym mowa w art. 148 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej, zwanego dalej „dodatkiem”;
2) warunki i tryb przyznawania, wypłaty, zmiany wysokości oraz utraty dodatku.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o ustawie rozumie się przez to ustawę z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej.

§ 3. Stawka dodatku wynosi:

1) od 2% do 50% wynagrodzenia zasadniczego albo uposażenia zasadniczego – odpowiednio w przypadku osoby zatrudnionej w jednostce organizacyjnej Krajowej Administracji Skarbowej, zwanej dalej „pracownikiem”, albo funkcjonariusza Służby Celno-Skarbowej, zwanego dalej „funkcjonariuszem”;
2) od 2% do 20% wynagrodzenia zasadniczego albo uposażenia zasadniczego – w przypadku kierownika, o którym mowa w art. 148 ust. 1 pkt 2 ustawy, zwanego dalej „kierownikiem”.

§ 4. Pracownikowi oraz funkcjonariuszowi wykonującemu zadania, o których mowa w art. 148 ust. 1 pkt 1 ustawy, zwane dalej „zadaniami kontrolnymi”, dodatek przyznaje się, jeżeli wykonuje zadania kontrolne:

1) jako podstawowe zadania o charakterze ciągłym albo
2) w wymiarze co najmniej 25% miesięcznego czasu odpowiednio pracy albo służby.

---

1) Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 92).

2) Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 2255 oraz z 2017 r. poz. 88, 244, 379, 708, 768, 1086, 1321, 2409 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 106, 138 i ...

§ 5. Przy określeniu wysokości dodatku bierze się pod uwagę:

1) rodzaj, stopień złożoności i uciążliwość wykonywanych zadań kontrolnych;
2) wyniki i osiągnięcia odpowiednio w wykonywaniu zadań kontrolnych albo realizacji zadań i czynności, o których mowa w art. 148 ust. 1 pkt 2 ustawy;
3) zajmowane stanowisko służbowe, kwalifikacje i doświadczenie;
4) czas pracy albo służby przeznaczony na opracowanie dokumentacji z wykonanych zadań kontrolnych lub na weryfikację takiej dokumentacji;
5) ostatnią ocenę za wykonane zadania kontrolne oraz zrealizowane zadania i czynności, o których mowa w art. 148 ust. 1 pkt 2 ustawy, zwaną dalej „oceną”.

§ 6. 1. W przypadku pracownika oraz funkcjonariusza ocenę sporządza się w zakresie:

1) znajomości procedury i poprawności zastosowania przepisów prawa, w tym podatkowego i celnego, biorąc pod uwagę prawidłowość przebiegu i rzetelność wykonywanych zadań kontrolnych;
2) stopnia trudności, złożoności i uciążliwości wykonywanych zadań kontrolnych, biorąc pod uwagę:
   a) specyfikę wykonywanych zadań kontrolnych, ze szczególnym uwzględnieniem stopnia skomplikowania sprawy,
   b) ilość i rodzaj czynności przeprowadzonych celem zebrania materiału dowodowego,
   c) zastosowanie narzędzi informatycznych wspomagających przeprowadzanie zadań kontrolnych;
3) kwalifikacji i doświadczenia w wykonywaniu zadań kontrolnych, biorąc pod uwagę staż pracy oraz służby w zakresie przeprowadzania zadań kontrolnych;
4) kreatywności i inicjatywy przy wykonywaniu zadań kontrolnych, biorąc pod uwagę:
   a) stopień zaangażowania w samodzielne rozwiązywanie problemów,
   b) stosowanie działań poprawiających sprawność przeprowadzania kontroli,
   c) ujawnienie w toku wykonywania zadań kontrolnych informacji identyfikujących nowe ryzyko,
   d) usprawnienie wykonywania zadań lub koordynowanie działań w toku wykonywania zadań kontrolnych.

2. W przypadku kierownika ocenę sporządza się w zakresie stopnia realizacji przez niego zadań i czynności, o których mowa w art. 148 ust. 1 pkt 2 ustawy.

3. Oceniany, w zależności od poziomu spełniania kryteriów, o których mowa w ust. 1 albo 2, zwanych dalej „kryteriami oceny”, może uzyskać ocenę:

1) bardzo dobrą;
2) zadowalającą;
3) niezadowalającą.

4. Ocena jest sporządzana nie rzadziej niż co 6 miesięcy. W przypadku oceny sporządzanej po raz pierwszy termin jej sporządzenia liczy się od dnia przyznania dodatku.

§ 7. 1. Ocenę sporządza na piśmie bezpośredni przełożony.

2. Przed sporządzeniem oceny, bezpośredni przełożony przeprowadza z ocenianym rozmowę, podczas której omawia odpowiednio sposób wykonania zadań kontrolnych albo realizacji zadań i czynności, o których mowa w art. 148 ust. 1 pkt 2 ustawy, z uwzględnieniem spełniania przez ocenianego kryteriów oceny.

3. Sporządzając ocenę, bezpośredni przełożony bierze pod uwagę wnioski z rozmowy z ocenianym.

4. W przypadku przyznania oceny niezadowalającej bezpośredni przełożony sporządza uzasadnienie przyznanej oceny. Uzasadnienie przyznanej oceny może być sporządzone w przypadku przyznania oceny bardzo dobrej.

5. W przypadku przyznania oceny bardzo dobrej albo niezadowalającej bezpośredni przełożony może sporządzić umotywowany wniosek o zmianę wysokości dodatku, określając jego wysokość.

6. Bezpośredni przełożony niezwłocznie zapoznaje ocenianego z oceną.

7. Po dokonaniu czynności, o której mowa w ust. 6, oryginał oceny jest przekazywany niezwłocznie, nie później niż w terminie 7 dni, odpowiednio do kierownika jednostki organizacyjnej albo dyrektora generalnego urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych; kopię doręcza się ocenianemu. Oryginał oceny włącza się do akt osobowych ocenianego.

§ 8. W przypadku dodatku przyznawanego po raz pierwszy, przepisów § 5 pkt 5 oraz § 6 i § 7 nie stosuje się.

§ 9. Dodatek przyznaje odpowiednio kierownik jednostki organizacyjnej albo dyrektor generalny urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

§ 10. 1. Wypłata dodatku następuje z miesiącem następującym po miesiącu kalendarzowym, za który przyznany jest dodatek. Wypłata dodatku za grudzień jest dokonywana do końca grudnia.

2. Dodatku nie wypłaca się za okres nieobecności w pracy albo służbie, dłuższej niż 30 kolejnych dni kalendarzowych, z innych przyczyn niż urlop wypoczynkowy.

§ 11. 1. Kierownik jednostki organizacyjnej albo dyrektor generalny urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych może zmienić wysokość dodatku w przypadku oceny:

1) bardzo dobrej;
2) niezadowalającej.

2. Zmiana wysokości dodatku następuje z miesiącem następującym po miesiącu, w którym sporządzono ocenę.

§ 12. O przyznaniu, zmianie wysokości albo utracie dodatku zawiadamia się pracownika, funkcjonariusza oraz kierownika na piśmie z podaniem daty, od której następuje przyznanie, zmiana wysokości albo utrata dodatku.

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ... .

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Niniejszy projekt rozporządzenia stanowi realizację upoważnienia ustawowego zawartego w art. 148 ust. 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. poz. 1947, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o KAS”, zmienionego art. 176 pkt 4 ustawy z dnia … o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. poz. …).

Zgodnie z nowym brzmieniem art. 148 ust. 2 ustawy o KAS minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, stawki dodatku kontrolerskiego, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, warunki i tryb przyznawania, wypłaty, zmiany wysokości oraz utraty dodatku kontrolerskiego, uwzględniając potrzebę zwiększenia skuteczności kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej, audytu lub czynności, o których mowa w art. 113–117, art. 118 ust. 1–17, art. 119 ust. 1–10, art. 120 ust. 1–6, art. 122–126, art. 127 ust. 1–5, art. 127a ust. 1, 2 i 6–12, art. 128 ust. 1, art. 131 ust. 1, 2 i 5 i art. 133, przez zapewnienie motywacji do ich sprawnego wykonywania. W wyniku wprowadzonych zmian w ustawie o KAS (wykreślenie z art. 148 ust. 1 pkt 1 lit. c) ograniczony został zakres podmiotów uprawnionych do otrzymywania dodatku kontrolerskiego. W konsekwencji dodatek kontrolerski nie będzie przysługiwał z tytułu wykonywania kontroli wynikającej z ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

Projekt rozporządzenia powiela dotychczasowe rozwiązania zawarte w obecnie obowiązującym rozporządzeniu.

W projekcie określono, że rozporządzenie wchodzi w życie z dniem … .

Rozporządzenie nie dotyczy działalności mikro-, małych oraz średnich przedsiębiorców.

Zakres projektu rozporządzenia nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Projekt nie wymaga zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji oraz uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Projektowane rozporządzenie nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 4 i § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 1006 i 1204 oraz z 2018 r. poz. 114), projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny (www.rcl.gov.pl).

27/01/kc